

Giới thiệu Chuyên Sủng

Chuyên Sủng của tác giả Mộng Cẩm U là câu chuyện về cuộc sống mới và tình duyên của nàng ở một thế giới nữ tôn xa lạ...

Vừa mới xuyên qua thì nàng lại rơi vào ngay một đất nước nữ tôn, tại đây nàng đã gặp một tên nam nhân có vẻ ngoài cường tráng nên cũng lo sợ và cô đơn.

Khi hai người quyết định sẽ giúp đỡ nhau thì mới nhận ra được điểm tốt của nhau .!!

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lần đầu gặp

“Nhìn xem! Nhìn xem! Bây giờ là mấy giờ ?Hãy nhìn xem, ăn còn nhiều hơn cả trư lại không chịu làm việc ! Còn không mau đứng lên , đồ trư tể ! “Trời mới tờ mờ sáng một thanh âm chói tai của một người nam nhân trung niên vang lên .Người nam nhân kia rõ ràng là buồn ngủ , đáng về uể oải nhưng thanh âm lại hết sức to, vừa kêu vừa đá vào người nam tử đang nằm cuộn mình ở sài phòng .Khác với thường lệ ,ngoài ý muốn lại nghe được nam tử đang nằm trên sàn thống khổ thấp giọng rên rỉ.Trong lòng thấy kinh ngạc,cũng không cảm thấy mình đã nặng hơn so với bình thường bao nhiêu,mà nam tử đang nằm trên đất lại là cái người thành thật không biết kêu ca hay cầu xin.thể này mới không kiên nhẫn hí đôi mắt đang buồn ngủ nhìn một chút.A!Thì ra là đang bị sốt,đến mặt đều đỏ

Trong lòng kinh thường,lại đánh ngáp vài cái,cau mày,không kiên nhẫn xoay người ra sân lấy một thùng nước lạnh,”Rào”Đổ hết nước lên người nam tử.Đầu mùa xuân nước vẫn còn lạnh,vừa bị sốt lại bị hắt nước lạnh lên người,bị vừa nóng vừa lạnh kích thích khiến cho nam tử đang nằm giật mình nhảy dựng lên,nhưng trái ngược với hành động trong mắt nam tử lại cũng không có quá nhiều kích thích dường như việc bị đối xử như vậy đã trở thành một thói quen

Nam nhân thấy vậy đắc ý kêu lên,”A!Cái tên Tiểu Trư Tể này!Bị bệnh chỉ cần một thùng nước lạnh có thể hết”,thấy nam tử vẫn còn đứng đấy, nam nhân bèn hét lên”Còn đứng thất thần làm gì!Không đi làm việc đi”.Vâng thừa phụ thân”Nam tử dịu ngoan cúi đầu trả lời,bước đi có chút gian nan,cung không lau khô nước trên người,bước ra khỏi phòng một con gió thổi qua khiến cho nam tử lạnh co rúm người lại,nhưng không dám trì hoãn vội cảm cái quốc bước ra khỏi cửa nhà

“Người bị bệnh cũng không cho tìm thầy thuốc,lại không cho nghỉ ngơi một chút,sáng tinh mơ lại bị hắt nước lạnh lên người,tướng công Lưu gia,ngươi chẳng lẽ không sợ đứa nhỏ xảy ra chuyện gì hay sao?Cách một bức tường,nam nhân Trương gia đang cho lợn ăn,thấy vậy cuối cùng không đành lòng bèn nói một câu.Nhưng Lưu thị cũng kinh thường là kinh thường nói”Hắn!Hắn thân mình khỏe mạnh sẽ không chết được!”Trương thị nghe vậy cũng chỉ biết thờ dài,thấy nhưng cũng không biết nói gì,tiếp tục trộn thức ăn cho lợn.

Đúng vậy....nơi này là nữ tôn a...

Đúng vậy....Đó là một nam tử không nên sinh ra ở đất nước nữ tôn.

Nam tử kia thân thể khỏe mạnh,hay có thể nói khỏe mạnh quá mức bình thường Vừa sinh ra đã khắc chết phụ thân cùng với song bào thai tỷ tỷ.Nam nhân hại chết,mặc kệ vì lý do gì,tại nơi thế giới thị phi bất phân này,hướng chi sinh ra liền tỷ tỷ đã là tử thai tử trong bụng. ...Làm mẫu thân lại là người vô cùng coi trọng mặt mũi,không muốn trên lưng mang tiếng xấu,còn thì muốn sinh bao nhiêu chẳng được,lại càng không muốn nuôi một đứa “Ôn thần”của sinh ra đã hại chết nữ tư ở nhà,đứa nhỏ nuôi ở nhà mấy ngày liền ném vào chuồng lợn,từ đó không người hỏi thăm.Vì thế đứa bé tử nhỏ sống cùng đàn lợn,uống sữa lợn mà lớn,bị người nhà gọi là”Tiểu Trư Tể”

Sống ở chuồng lợn đến khi bảy tuổi,nuôi hần con lợn được bỗng nhiên nhiễm bệnh,chưa học nói,lại thấy người nhà xua đuổi chán ghét không thèm để ý tới,”Tiểu Trư Tể”sốt ruột,liền ôm con lợn nặng hai ba trăm cân đứng trước nhà,cho đến khi người nhà hiểu được ý đồ của hần mang con lợn đi chữa trị thì cũng đã không kịp,cơn lợn được không cứu song được.Đồng thời việc “Tiểu Trư Tể có khí lực lớn như vậy cũng làm mọi người sợ hãi.Tuy rằng bị truyền là”Yêu ma”,làm mẫu thân Lưu Phú đưa vào việc ra ngoài buôn bán lịch lãm nhiều,kiến thức rộng rãi,không qua tin vào mấy lời đồn đại.Ngược lại đúng lúc nhận ra giá trị,làm cho đứa nhỏ tắm rửa sạch sẽ ,dạy cho nó ngôn ngữ,sau này sai khiến làm việc ,nếu thấy nhỏ quá có thể để lớn thêm một hai năm

Chẳng ngờ không tắm thì thôi,vừa tắm rửa sạch sẽ khiến cho người trong nhà ai cũng nhìn ra.Đứa nhỏ này không chỉ riêng khắc chết tỷ tỷ lại cũng là cái người xấu xí vô cùng,không hề vẻ ngoài âm nhu của nam nhi,lại càng lớn càng không theo ý người,không chỉ tay chân thô to hơn so với nữ tử cùng tuổi vài phần,tứ chi cường tráng,đúng là hình thể của một nữ nhân.

Một người nam nhân mà trưởng thành như vậy đúng là khiến cho ai gặp cũng ghét,lượng cơm lại tỷ lệ với khí lực,làm Lưu Phú thập phần thất vọng.liền đơn thuần đem”Tiểu Trư Tể”trở thành công cụ lao động,suốt ngày sai khiến đánh chửi,trở thành công cụ chút giận của Lưu thị và Lưu Quý.

Hàng ngày thật gian nan đi. ...Bây giờ Tiểu Trư Tể cũng đã qua nhọc quán. ...

Đảo mắt trời đã sáng choang, chân trời vừa hừng đông, chịu đựng trong người không khỏe, Tiểu Trư Tề mang bệnh xuất môn ra ngoài làm việc, cố gắng lắm cũng chỉ làm được hơn phân nửa công việc. Đó là điều hiển nhiên, cả một ngày hôm qua chỉ ăn một cái bánh lượng đồ ăn này ngay cả một người cũng không thể thỏa mãn cùng với trời giá rét lại bị sốt cao chưa khỏi vậy nên tiêu hao rất nhiều thể lực. Biết bản thân dù có té xỉu cũng không ai trị liệu cho cùng lắm là mấy thùng nước lạnh hắt vào người Tiểu Trư Tề không muốn chịu tội lại nghĩ rằng thôn dân xung quanh, mặc dù có người chán ghét, không ở hẳn nguy nan hỗ trợ nhưng cũng không có người nói luyên thuyên. Tiểu Trư Tề nghĩ, tựa vào bờ ruộng nghỉ ngơi một chút hẳn là, hẳn là... có thể đi. Nghĩ vậy hẳn an tâm, bước đến bờ ruộng định ngủ trông chốc lát, nhưng lại phát hiện cả cơ thể càng đau nhức hơn, không có biện pháp, chỉ có thể đứng dậy tiếp tục làm việc.

Thình lình nghe được một tiếng nói "Đừng nhúc nhích"

Rất nhiều năm về sau, khi hẳn dùng một tay ôm nằng, một tay ôn nhu mát xa da đầu nằng, chải vuốt sợi tóc và nói cho nằng, không đau, một câu "Đừng nhúc nhích" của nằng không hề đường đột chút nào, đó là câu nói đầu tiên trong hai mươi năm qua mà hẳn được nghe trong đó không có sự xem thường chỉ có thực lòng quan tâm, tiến sâu vào nội tâm, đó là hai chữ đẹp nhất mà hẳn được nghe.

Lúc này Tiểu Trư Tề nghe xong hai chữ này lại sững sốt, không phải do bản thân nghĩ nhiều, mà là ngữ điệu này, hẳn đã từng nghe qua. Đó là khi muội muội sinh bệnh, mẫu thân cùng phụ thân cũng là dùng ngữ điệu như vậy. Ngày ấy, mẫu thân ôm muội tìm thầy thuốc, dùng chân đá văng hẳn để tránh bị cản đường, khiến thân thể hẳn cọ đến mặt sàn thô ráp, chảy rất nhiều máu. Sau còn bị mắng làm bẩn mặt, bị bắt lau khô sạch sẽ và phạt quỹ một đêm. Đó cũng là lúc khi hẳn còn chưa nhận thức cuộc sống bắt đầu nhận ra rằng, chính mình không chỉ không được xem như con người mà cũng không có ai và cũng không có quyền lợi được nhận sự quan tâm.

Cho nên khi nghe được câu nói có chứa ngữ điệu đó.... Điều đầu tiên hẳn nghĩ nhất định là... định là.... không có liên quan đến hẳn đi....

Chịu đựng đau đớn trên người, đặc biệt là cảm giác khó chịu trong lồng ngực, hẳn cho là mình do nghỉ ngơi quá nhiều, hoặc là phải làm gì đó khiến cho bản thân không miên man suy nghĩ nữa, giây giũa muốn đứng dậy làm tiếp công việc đang dang dở, lại nghe giọng nói ban nãy vang lên "Đã nói không cần lộn xộn mà" Rõ ràng là thanh âm của nữ tử, nhưng lại có chút nũng nịu của nam tử.

Hay là.... đang gọi hẳn? Tiểu Trư Tề ngực chấn động, không rõ vì sao mình lại có suy nghĩ ảo tưởng như vậy, thanh âm của người nói một lát sau đã tiến lại gần, một đôi tay còn trắng nõn nhỏ bé hơn tay nam tử sờ lên cổ tây cả chính mình.

Tiểu Trư Tề đầu tiên là giật mình, sau đó lại ngẩn ra.

Tiểu Trư Từ biết được ý nghĩa của hành động này, thầy thuốc khi đến trong nhà khám bệnh cũng làm như vậy, đây là.... hình như là.... tên là.... Bắt mạch.

Hẳn biết đây là là động tác của thầy thuốc khi khám bệnh, nhưng hẳn chưa bao giờ trải qua cả, cũng không biết rõ ràng lắm, sao có thể là thầy thuốc, sẽ vì hẳn chẩn bệnh đâu? Một con người dơ bẩn sinh ra đã hại chết tỷ tỷ, cho dù tùy ý vứt mấy cây thảo dược cũng bị ghét bỏ là xúi quẩy, còn có thể lo lắng vì phạm điều kiêng kị mà bị trời phạt....

Hẳn thấy kinh ngạc, đồng thời cũng xác định rõ cảm xúc trong lòng, rất dễ chịu, dường như nó có thể khiến tứ chi cứng nhắc đau đớn trở nên thoải mái. Cảm giác này giống như vào đêm mùa đông, nằm ở sài phòng rất lạnh, liền đi đến cửa nhà chính, vụng trộm mở một khe hở nhỏ, hưởng hế một chút ấm áp tỏa ra từ trong phòng.... Hẳn nhớ rõ, cái cảm giác này, tên là "Ấm".

Vì thế, hẳn quay đầu lại, muốn nhìn một chút khuôn mặt của người thầy thuốc có tấm lòng nhân hậu ấy....

Và thế là từ lúc này duyên phận bắt đầu gắn kết họ lại với nhau, không thể tách rời....

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Viên "kẹo"

Nếu không phải có thân hình và giọng nữ tử đặc hữu trong trẻo [...], Tiểu Trư Tề thế chính mình nhất định sẽ nhận nhầm đó là một người nam tử. Tiểu Trư Tề không biết dùng từ nào để hình dung, chỉ biết đại khái tên là "Đẹp". Hẳn nhớ rõ hẳn biết từ này là nghe Trương thúc nhà cách vách dùng để tả trong thôn thứ nhất mỹ nhân, ở ngày xuất giá - ngày đẹp nhất cuộc đời. Dù hẳn không biết có thể đẹp hơn so với người trước mắt hay không.

Nàng kia, hoặc tựa hồ chỉ có thể xưng là "cô gái", đối với việc hẳn tỏ ra ngạc nhiên dường như đã trở thành thói quen rồi, cũng không quá chú ý việc đó, mà trên thực tế nằng đối với Tiểu Trư Tề càng tora ngạc nhiên hơn. "Ta nghĩ Tam ca dạy ta "Vọng" không có sai a... Còn đang suy nghĩ tại sao người bị bệnh nặng như vậy mà thoát nhìn có vẻ không có nguy hiểm gì mà còn sống, cơ thể nhiễm lạnh, có lẽ do vật và lâu ngày thành tật. ... Dinh dưỡng không đủ. ... Tuy bên ngoài nhìn không ra. ... Còn bị tuột huyết áp. ... Bằng hữu. ... Trình độ cường tráng của cơ thể người. ... Thật đúng là thật sự là. ... Làm người ta không thể tưởng tượng nổi a..."

Tiểu Trư Tề tuy rằng không nghe hiểu hoàn toàn, cũng đại khái biết là đang muốn nói về chứng bệnh của hẳn. Trong lòng nghĩ rằng mình nên nói cho nằng, mình là một người xui xẻo, không có quyền xem bệnh, lại càng phải nói từ nhỏ đến lớn có nhiều lúc còn khó chịu hơn bây giờ rất nhiều, bản thân sẽ không chết được, nhưng dù nghĩ vậy lại không mở miệng nói ra. Nói ra, nằng sẽ không đồng ý khám bệnh, không muốn đối chính mình nói

chuyện. ...Nhưng là hấn tham luyến, tham luyến loại cảm giác tràn đầy này, hấn biết lại là cái loại cảm giác nói không rõ ra nhưng trong lòng lại tràn đầy vui vẻ, dường như ép khiến cho hấn không thở nổi, cổ tình nó lại thực sự thoải mái. ...Nếu nói ra. ...Nói ra. ...Cảm giác đó người cho hấn cảm giác đó. ...Điều sẽ biến mất đi. ...

Nhưng mà. ...Nhưng mà nếu không nói. ...Sau này nàng biết. ...Có thể hay không càng thêm chán ghét hấn đâu. ...Đã dơ bẩn. ...lại còn biết lừa gạt. ...

Nàng có phải càng thêm chán ghét chính mình hay không?

Tiểu Trư Tề rốt cuộc quyết định nói ra, nhưng không đợi hấn nói đã nghe cô gái nhũ mào cả giận "Ngươi thật đúng là kẻ nổi điên liều mạng! Trong nhà chẳng lẽ chỉ có một mình ngươi hay sao? Không có nữ nhân sao? Như vậy hành hạ thân thể mình, tưởng tự sát nói với ta, ta cho ngươi chết nhẹ nhàng!" Cái gọi là "luồng y như từ mẫu" chính là như vậy dù "từ mẫu" của cô gái có phần thô bạo. ...

Cho nên khi cô gái vừa nói xong, lấy ra một viên thuốc thuần trắng nhét vào miệng của Tiểu Trư Tề.

Đứng. ... Tiểu Trư Tề nhìn cô gái nổi giận đùng đùng, cũng không dám nhỏ ra, chỉ dùng ánh mắt khó hiểu nhìn trộm nàng "Nuốt? Cô gái dung vẻ mặt uy hiếp. Cũng không biết lấy tin nhiệm từ đâu, rõ ràng chỉ là người xa lạ, Tiểu Trư Tề lại ngoan ngoãn nuốt xuống. Có thể là thấy bộ dáng Tiểu Trư Tề đáng thương hễ hễ, cô gái giảm nhẹ giọng điệu xuống, mở miệng giải thích "Là được". ... Tiểu Trư Tề không biết nên nói như thế nào, chỉ cảm thấy rất nhiều những điều hôm nay trải qua thật tuyệt vời ấm áp, nhiều đến nỗi khiến hấn cảm thấy, có phải tất cả những điều hôm nay gặp được, có phải chỉ là một giấc mơ hay không? .... Hấn còn chưa có tỉnh ngủ, thật ra vẫn còn nằm trên nền sỏi phòng lạnh lẽo, một lát nữa phụ thân đại nhân sẽ đến rồi dùng phương thức thô bạo hàng ngày đánh thức hấn. ...

Nếu chỉ là giấc mộng, hấn có thể hay không phóng túng cho bản thân ích kỉ một lần, không cần đem thân phận người xui xẻo nói ra?

Tiểu Trư Tề đang suy nghĩ, chợt thấy cô gái không biết mang từ đâu ra một cái túi nhỏ tinh xảo màu râm nắng có hình dạng kỳ quái không biết là chế thành từ vật liệu gì, bên vệ những hình dạng đồ án khó hiểu. Có lẽ mỗi nam tử sinh ra đã có thiên tính là thích những vật gì đó tinh xảo khéo léo, Tiểu Trư Tề không tự chủ nhìn chăm chăm vật nọ không chuyển mắt. Nhưng là, cô gái kia thế nhưng lại cầm đầu túi xé ra cúi xuống tìm tòi. Tiểu Trư Tề có chút khổ sở, từ nhỏ đến lớn đều là như vậy. ... Nếu thích gì đó không có khả năng thuộc về mình, hay những đồ mình cho là quý giá thì đều sẽ bị người khác vô tình phá hủy, chẳng hạn như là quần áo còn thừa của những nam hài trong thôn không cần, nhưng rõ ràng là còn có thể mặc được. ... Đang lúc khổ sở, thấy trong cái túi nhỏ cũng là một thứ gì đó màu râm nắng "Trong đó là vật gì. ..." Tiểu Trư Tề nhìn không ra, cũng không dám hỏi, chỉ nghe cô gái nói "Há mồm, đừng nuốt đấy" Tiểu Trư Tề lập tức nghe lời há mồm, sau đó kinh ngạc nhìn đến cô gái cũng đem vật nhỏ màu râm nắng cho vào đầu lưỡi chính mình. "Vật này. ... Chẳng lẽ có thể ăn? Đang suy nghĩ, lại vui mừng phát hiện vật gì đó trong miệng mình. ... Biết nói như thế nào nhỉ. ...

Tiểu Trư Tề nhớ rõ chính mình khi làm việc ở ruộng mạch nha, thường nhìn thấy trong ruộng mấy tiểu cô nương, thừa dịp người lớn không chú ý sẽ ngắt lên mấy hạt mạch nha bóc vỏ cho vào miệng. Lúc ấy hấn đói muốn ngắt mới biết thì ra những cái đó cũng có thể ăn, hấn thật sự rất vui. Hấn nhớ rõ, những cái khi mặc dù ăn không no bụng, nhưng lại ngon vô cùng. Do nghe lên mấy đứa nhỏ thảo luận, hấn biết mùi vị mà hấn nếm được gọi là "Ngọt", Cũng rốt cuộc hiểu được muối tại sao thích ăn đồ ngọt. Đương nhiên, khi phụ mẫu phát hiện việc hấn trộm mạch nha đã bị đánh mấy trúc bán, hậu quả là khiến hấn đau cả đêm không thể ngủ, mặt lại sưng cả một ngày không ăn hết cơm, nhưng rốt cuộc hấn cũng quên được hương vị "ngọt" ấy. Mà hiện tại, thứ ở trong miệng này. ... Lại cùng mạch nha có chút tương tự. Sở dĩ nói là tương tự vì nó ngọt hơn mạch nha không biết bao nhiêu lần, lại có vị gì đó hấn chưa có hưởng qua, nhưng chung hương vị vô cùng tốt, ngọt ngào từ đầu lưỡi tràn đến đáy lòng. ...

"Có lẽ. ... sẽ không bao giờ được ăn cái gì ngon hơn so với cái này đi. ... Nhất là sau khi nàng biết là là người đem lại xui xẻo. ..." Tiểu Trư Tề nghĩ. "Ăn ngon đúng không. ... ngon đúng không?" Cô gái như một đứa nhỏ chưa lớn tức giận tới cũng nhanh mà hết cũng nhanh, lúc này đang vẻ mặt đắc ý, cười vui vẻ như ánh mặt trời, làm cho tâm tình của Tiểu Trư Tề cũng tốt theo không ít "Trên đời chỉ còn lại ba miếng 'sôcôla' vị hạnh nhân là vị ta yêu nhất đó!" "Thì ra hương vị tuyệt vời mà hấn không biết ấy tên là 'Hạnh nhân'." "Tin ta đi, kẻ cả hoàng đế cũng chưa được ăn đâu. ... nếu không phải ngươi bị tuột huyết áp thì còn lâu mới có phần. ..." Tiểu Trư Tề vừa nghe cuống quýt dùng tay che miệng nàng. "Sao, sao có thể nói bất kính như vậy với Thánh Thượng, cần thận. ..." "Làm sao vậy. ..." Cô gái sờ sờ đầu, khuôn mặt đáng yêu nhu nhu cái mũi, "Nơi thâm son cùng cốc nàng sao có thể nghe thấy được! Mà cho dù có nghe thấy đi chăng nữa, bốn tiểu thư mà muốn trốn, nàng cho dù lật toàn thế giới cũng tìm không ra" "Đắc ý nghiêng đầu" Dù sao, cũng cảm ơn ngươi đã quan tâm ta nhé!"

Cảm ơn? Tiểu Trư Tề kinh ngạc. Là nói với hấn sao. Từ khi có trí nhớ đến nay, đây là lần đầu tiên. ... Lần đầu tiên có người nói lời cảm tạ với hấn. Tiểu Trư Tề biết chính mình thật ích kỉ. ... thật ích kỉ. ...

Nhưng là. ... trời đất chứng giám. ... Nàng là người tốt như vậy. ... Cho dù người xui xẻo. ... Cũng không thể làm hại đến nàng. ... Xin cho hưởng thêm một lúc cảm giác ấm áp sẽ không bao giờ có này. ... Xin cho phụ thân đại nhân gọi hấn dậy muộn một chút. ... Xin cho ta. ... Muộn một chút. ... Trở về sự thật. ...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Mộng đẹp

"Mà, ngươi cũng thật là kì lạ, thế giới này không có mấy người có thể cùng ta tán gẫu lâu đâu. ..." Cô gái đang tươi cười bỗng nhiên trầm mặt xuống. "Vì sao?" Tiểu Trư Tề thấy vậy ngực đau xót, mơ hồ không hiểu mình bị làm sao vậy. "Ngươi tốt lắm mà. ... là người tốt nhất trong tất cả những người ta từng

gặp!” Tiểu Trư Tề nói một cách chắc chắn. “Phải không? Người nghĩ như vậy sao?” “Cô gái cười, “Kỳ quái, làm sao sao lại có người kỳ quái như người nhỉ? Ở trong này nhìn thấy ta không phải tương đương với việc ở hiện đại nhìn thấy gay làm công việc của gay hay sao! Dù là ở hiện đại cũng có nhiều người ghét bỏ đâu. ... Kỳ thật ta cũng rất lý giải cảm thụ của những người ghét bỏ ta, tuy rằng không bài xích tú bà, nhưng nếu bên người ta có một người ẻo là ta cũng không chịu đựng nổi. Huống chi. ... Hiện tại trình độ của ta không thể dung từ “ẻo là” để hình dung. ... Được rồi. ... Nhưng mà ta đương cương không được a. ...”

Tiểu Trư Tề tuy rằng đại bộ phận đều nghe không hiểu, cũng là biết cô gái trong lòng không dễ chịu, không biết làm sao vậy, trong lòng vừa mới xuất hiện buồn đau càng rõ ràng hơn. Trong lòng khổ sở không biết phải làm cái gì, chỉ có thể nói: “Ta. ... Người. ... Không sao chứ. ... Về sau. ... Về sau. ... Nếu không có ai nói chuyện với người, hãy tìm ta, ta sẽ cùng người nói chuyện. ...” “Nếu còn được tiến vào cảnh trong mơ này, hẳn tự nhủ trong lòng, “Ta không chán ghét người một chút nào. ... Một chút cũng không ghét. ...” Trái lại, rất thích, rất thích. Có lẽ là do nguyên nhân đang ở cảnh trong mơ, Tiểu Trư Tề rốt cuộc có can đảm nhìn vào tâm tình của chính mình. Rất lớn mật, rất trực tiếp đi. ... Rõ ràng lần đầu gặp tiểu thư. ...

Hắn nhớ rõ mỗi lần phát sốt, hẳn đều có những giấc mộng không thực tế, như là khi đối đến ngất đi, thường xuyên mơ thấy có rất nhiều bánh, có khi thậm chí có cả com trắng, nhưng mỗi lần, mỗi lần, mỗi lần. ... đều không có thực. ... Lần này mơ lại tốt đẹp hơn so với những lần trước, có lẽ là do mình bị sốt nóng bốc lên đầu. ... Như vậy. ... Như vậy có phải hay không chỉ cần sinh bệnh nặng là có thể trở lại cảnh này trong mơ? Tiểu Trư Tề bỗng nhiên mong muốn sinh bệnh, cho dù mỗi ngày thân thể đều rất khó chịu, đã thế mỗi sáng do bị bệnh mà không thể dậy sớm phải chịu đủ loại phương thức đánh thức, hẳn cũng muốn được bị bệnh, bị bệnh thật nặng. ...

Nhưng là, thật sự chỉ cần bệnh nặng là có thể trở lại hay sao? Chẳng may. ... không trở lại nữa. ...

Tiểu Trư Tề cảm thấy trong lòng rất khổ sở, thầm nghĩ muốn hiểu biết nhiều hơn về cảnh trong mơ này, vì thế đem câu tự hỏi trong lòng hỏi nàng: “Soái ca. ... Là gì vậy?” “Nghĩa là người lớn lên xinh đẹp đó!” Cô gái thân nhiên trả lời.

Tiểu Trư Tề, chỉ có thể im lặng. Khổ sở. ... Rõ ràng là lời nói tuyệt vời a. ...

Đây là, mình bị làm sao vậy. ... Càng ngày càng thấy khó chịu. ...

Vì sao? Vì sao muốn khổ sở? Giấc mơ tốt đẹp như vậy, để về sau khi thời điểm khổ sở có thể nhớ lại, không phải sẽ khiến bản thân thoải mái hơn hay sao? Vì sao bây giờ lại đau khổ?

Là vì. ... Quả nhiên là vì. ...

Rất tham lam mà!

Tiểu Trư Tề yên lặng ở trong lòng bỏ thêm cho mình một tội danh nữa: tham lam!

Như thế, lại cảm thấy cho dù là mơ, bản thân cũng không xứng được nói chuyện cùng cô gái, hẳn nên xin lỗi ngay lập tức, sau đó bỏ đi thật xa. ...

Nhưng mà, vì sao, đi ra không được?

Vẫn là rất tham lam đi!

Tiểu Trư Tề xem thường chính mình. ... vô cùng xem thường. ...

“Hắc! Người làm sao vậy?” Tiểu Trư Tề ngẩng đầu, nhìn thấy cô gái nhú chặt chân mày” “Vừa rồi bộ dáng như đang nằm mơ, bây giờ trạng thái lại như đang trên mây. ...” “Chẳng nhẽ cùng mình nói chuyện rất nhàm chán ư? ... Trong lòng không thoải mái? Cô gái biết mình không nên tiếp tục ngồi ở đây khiến cho người ta cảm thấy phiền toái chán ghét, nhưng mà thật tiếc có lẽ lần sau sẽ không còn ai có thể tán gẫu lâu và hợp với mình như vậy, biết rõ như thế tốt nhất là không cần suy nghĩ nữa. Âm thầm khinh bỉ bản thân một chút, cô gái nghĩ tốt nhất chính mình nên rời đi, vừa định nói lời từ biệt, mặt khác trong lòng cũng nghĩ chắc là trong nhà hẳn có người bị bệnh linh tính gì đó mới để một người nam nhân liều mạng làm việc kiếm sống, tưởng tìm một cơ hội giúp hẳn, lại nghe một đám trẻ con líu riu chạy tới sau buổi tan học.

“Tiểu Trư Tề! Tiểu Trư Tề! Nhìn xem! Là Tiểu Trư Tề! Có người đứng gần Tiểu Trư Tề nè! Sẽ truyền xui xẻo. ...” Cô gái trong lòng sáng tỏ, thì ra hẳn chính là người nam nhân đáng thương trong lời đồn a, bởi vì việc người song bào thai tỷ tỷ cùng sinh ra với hẳn là cái tử thai, vừa sinh ra đã bị gán cái tội danh “kẻ xui xẻo”. Lúc trước còn suy nghĩ làm sao lại có người không hay ho như vậy. Hơn nữa diện mạo của hẳn. ... Có vẻ ở nữ tôn được coi là xấu xí đi. ... Trách không được. ...

Đợi chút! Nói như vậy. ... Nhà bọn họ có nữ nhân. ... Cũng không phải nguyên nhân lúc trước nàng đoán là do trong nhà có bệnh nhân hay nguyên nhân khác mới liều mạng như vậy, mà là. ... Đó là lí do vì sao lại có câu chuyện nhàm chán “kẻ xui xẻo”, để gây ra việc dinh dưỡng bất lương một nhọc quá độ. ... Người tốt như vậy mà. ... Việc này đúng là hơi quá đáng! Cô gái nghĩ, ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu là đi tìm người nhà của hẳn, giúp hẳn thoát khỏi bế khổ, dù đầu óc bị suy nghĩ như vậy công kích mãnh liệt, lý trí cũng không tiêu tán.

Cho dù nói chuyện hợp nhau, nếu giúp hẳn chăm sóc cũng là sẽ gặp phiền phức. Nàng không muốn. Dù sao hẳn đã tri qua hai mươi năm như vậy, sớm đã thành thói quen, nếu ly khai có khi ngược lại không thói quen, nàng cần gì phải phí sức? Nghĩ như vậy, lòng của nàng mới thoáng yên ổn xuống.

Mà bên kia, Tiểu Trư Tề như là đã chết giống nhau. ...

Vì sao. ... Vì sao. ... Hội sẽ như vậy. ...

Bởi vì...quả nhiên là vì...rất tham lam sao?Cảnh trong mơ tốt đẹp như vậy,cũng bởi vì lòng tham của ta mà thay đổi...Báo ứng,báo ứng,đã tới mau như vậy rồi....

Thì ra trong mơ ta vẫn như cũ là thân phận “kẻ xui xẻo”,cho nên hiện tại,nàng,đã,biết....

Không muốn...không muốn...

Không thích nghe...không thích nghe....Ta van cầu người...Van cầu người...Không thích nghe....

Không thích nghe!

Không cần....

Nước mắt thấm ẩm ướt khuôn mặt,nước mắt kể từ năm bảy tuổi chưa bao giờ xuất hiện thấm ướt khuôn mặt....

“Người...Người...Làm sao vậy?”Cô gái thấy ở bên kia nam tử bỗng nhiên khóc lên,trong lòng thấy vừa sợ vừa đau,cuống quýt dùng đôi tay nhỏ bé lau nước mắt cho hắn.

Nàng...Không hề ghét ta....

Sao....Sao lại thế này....

Là ông trời nghe được lời khẩn cầu của ta hay sao....

Nàng...Không hề ghét ta....đúng vậy....

Tiểu Trư Tề cao hứng,đến nỗi không biết biểu đạt như thế nào....

A!Thật là một giấc mơ đẹp?

Tiểu Trư Tề cảm thấy,hai mươi năm qua,chưa bao giờ mình hạnh phúc như thế....

Ông trời ơi...Van cầu người....

Ta thật sự không nghĩ tình....

Thật sự....

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đau đớn

Thực sự,cô gái cũng không thích nước mắt của nam nhân.Cứ việc lí trí của nàng khống chế cảm giác chán ghét nhè nhẹ trong lòng,thuyết phục bản thân rằng nam nhân cũng cần giải tỏa cảm xúc trong lòng.Nhưng là...Nhưng là nam nhân nơi này có phải giải tỏa nhiều quá khiến cho đầu óc bị hỏng.Cô gái thề,bản thân không thể chịu được nam nhân ở thế giới này động một tí là khóc,dù đến nơi đây mới hai tháng,đã có vài lần da gà rớt đầy đất!Khiến cho nàng nhìn đến nam nhân là có vài điểm bóng ma tâm lí!

Cho nên khi nàng phục hồi tinh thần,phát hiện tay của chính mình còn đang dừng ở trên khuôn mặt nam nhân đang rơi lệ,trong lòng,thập phần kinh ngạc.

Nói thực ra,một đại soái ca mi tình kiêu mịch điển hình thuộc loại mẫu người dương cương nếu mà khóc thì đúng là trông không được tốt cho lắm,nhưng mà bản thân,lại không cảm thấy một chút chán ghét nào cả.Tương phản,dường như,thấy thực lo âu.Nàng cảm nhận được bản thân lo âu,thậm chí mang theo hơi hơi đau lòng.

“Có lẽ bởi vì xuất thân của hắn rất thảm đi...”Cô gái nghĩ như vậy.

Cô gái không tin chuyện nhất kiến chung tình.

Ngẩng đầu lên thấy nam tử đang kinh ngạc nhìn nàng,ngạch....Chẳng lẽ là do kiêng kị?Nam nữ thụ thụ bất thân?Cô gái có chút xấu hổ,rút tay về,theo thói quen nhu nhu cái mũi,thấy nước mắt nam tử đã dần ngừng lại,dường như chuyện có thể làm cho hắn thương tâm đã không muốn tồn tại,thế là lại cười đùa như trước.Quên đi!Tóm lại chỉ cần không khóc là tốt rồi!Cô gái không phát hiện khi thấy nam tử nín khóc trong lòng mình cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Tiểu Trư Tề khuôn mặt,cũng là có chút âm đạm.Cuối cùng...Cuối cùng đột nhiên bỏ tay ra,quả nhiên trong lòng cũng tồn tại chán ghét đi....Hiện

nhien, trong việc tình yêu cũng cần phải có bản năng hơn người và thiên phú[....] dù có biết quan niệm "Nam nữ thụ thụ bất thân" đi chăng nữa, nếu không ai cưỡng ép lên thì cho dù mưa dầm thấm đất cũng sẽ không hình thành một loại phản xạ theo ý thức như vậy.

Vẫn còn.... Lòng tham sao? Không được, không thể như vậy, chẳng nhẽ không sợ báo ứng hay sao?

Rõ ràng, rõ ràng vừa nảy nằng còn đụng chạm vào mình, đã cảm thấy thật cao hứng, còn xa cầu điều gì? Chẳng lẽ người nghĩ nằng sẽ không chán ghét người hay sao?

Đang suy nghĩ, bên kia cô gái đã cẩn thận chụp đi trên người bụi đất, nhìn về phía hắn mỉm cười như ánh mặt trời, khoe môi hơi cong, mặt mày loan loan, trông như một nữ thần. Tuy rằng hắn chưa thấy bao giờ, lại khó được cố chấp cho rằng nữ thần nhất định có bộ dáng như cô gái này. Trái tim không chịu không chế xuất hiện những luật động dị thường. Trên thực tế, từ lúc hắn gặp cô gái, trái tim vốn không lúc nào ở trong trạng thái bình thường, trong miệng rồi cuộc không nhìn được thì thảo? "Vì sao.... Vì sao tất cả chỉ là cảnh trong mơ vậy.... A.... Không thể.... Không thể tham lam...." Trong lòng càng cảm thấy sợ với việc tỉnh dậy khỏi giấc mơ.

"Cảnh trong mơ là cái gì a?" Cô gái về mặt nghi hoặc.

"Thế giới này.... Thế giới này.... Thì là.... Chính là giấc mơ...."

....

Cô gái hiểu được, hắc tuyến....

"Này uy.... Chẳng nhẽ người thấy cuộc sống của mình trải qua quá khó khăn, khiến bản thân không thể chịu được, cho nên đã tự thôi miên đây chính là mơ sao.... Quen biết cả nửa ngày.... Người dĩ nhiên nghĩ đây chỉ là giấc mộng...." Vốn chỉ là nói đùa vui đùa, không nghĩ đối phương lại có phản ứng lớn như vậy.

"Không.... Không.... Không phải! Thực vui về.... Cùng nói chuyện với người.... Cùng người cùng một chỗ.... Đều thực vui về! Thực vui về! Không hề khó chịu một chút nào...." Dĩ nhiên hốt hoảng đến không nói nên lời, cô chỉ cảm thấy chính mình cũng bị dọa.... Vì thế hung hăng véo mạnh hắn một cái....

Tiểu Trư Tề cảm thấy đau, bỗng nhiên nhớ tới lúc trước bởi vì bị bệnh, thân thể cũng luôn bị đau đớn.

Như vậy nghĩa là, đây không phải mộng....

Không phải?

Tiểu Trư Tề cảm thấy chính mình đã không thể nào tiêu hóa những chuyện đã phát sinh trong ngày hôm nay.

Thật sự, không phải mơ sao?

Gặp được người tốt như tiểu thư, mang đến cho ta nhiều ấm áp tuyệt vời tiểu thư.... Dĩ nhiên.... Dĩ nhiên không phải là đang ở trong mộng sao?

Nhiều việc như vậy.... Nhiều việc như vậy xảy ra.... Đều là thật sự?

Tiểu Trư Tề.... Thậm chí không biết chính mình bây giờ có cảm thụ như thế nào....

Cô gái nhìn hắn về mặt đại ra, không rõ chính mình đã làm gì để khiến cho hắn tưởng đây là cảnh trong mơ, sẽ không là bởi sốt rất nghiêm trọng đi.... Nhưng rõ ràng bây giờ đã muốn hạ sốt a....

Nếu đối phương đã muốn hạ sốt, cô gái nghĩ mình ở lại đây cũng đã không có tác dụng gì, áp chế trong lòng một chút cảm xúc không muốn rời đi, cô gái cười, "Hạ sốt rồi a.... Bây giờ ta đi nhé! Tạm biệt!" Bỏ qua năm tư ánh mắt không muốn rời xa, cô gái nhận định bản thân nhất định sẽ quyết tuyệt bước đi, hắn chỉ là một người khách qua đường.

Nhất định có thể làm được rất quyết liệt.

Cô gái cố chấp bỏ qua những cảm xúc của chính mình.

Sáng sớm, trời còn tờ mờ sáng.

Cô gái đi ra cửa khách sạn, nhẹ nhàng khịt mũi, hấp một chút bầu không khí. Ân, không khí cô đại dù ngửi bao nhiêu lần cũng không cảm thấy phiền chán! Nhìn khi mặt trời mọc mọi người bắt đầu xuống ruộng làm việc, nằng lại nghĩ đến một người, hoặc là mấy ngày gần đây mỗi ngày đều nghĩ tới. Hơi hơi giật khỏe miệng cứng ngắt, tự thấy gần đây không có việc gì vừa ý, tâm thần luôn không yên ổn, bình suy nghĩ nhắc chân hướng hiệu thuốc bắc đi đến. Bàng vào y thuật hơn người mà cô nhân không thể địch nổi, nằng đã trở thành thầy thuốc xem bệnh cho một hiệu thuốc bắc.

"A! Phong Nhi đến sớm như vậy a!" Có cái bà chủ trời sinh tính tình thân thiện, không thể không nói, cô gái vẫn là rất hưởng thụ, cũng không quá coi trọng cấp bậc lễ nghĩa, "Sao vội vàng như vậy? Phong Nhi là người có thể kêu? Kêu Lê Phong, cảm ơn!" Dù có nói chuyện lạnh lùng như vậy, đối phương cũng không để ý như nhu tóc nằng. A! Biết người không có thiên phú buộc tóc như nằng đã phải mất bao lâu để đem mái tóc chết tiệt này buộc gọn gàng lên không? Buồn bực phình miệng như trẻ con, vừa há mồm định mắng đại thẩm đã làm tổn hại hình tượng này, tiếng huyền nào lại đánh vỡ một chút ấm áp sáng sớm này.

“Đại phu! Ai nha, Lê đại phu, may mắn người có ở đây a!” Nam tử trung niên cũng không quan tâm nàng có nguyện ý hay không, hoảng loạn sót ruột kéo chặt tay nàng, “Lê đại phu a, cứu cứu ta gia chủ đi! Chờ cả buổi tối giờ mới gặp được người, ta rất lo lắng a!” Lê Phong cũng không hờn giận sự lỗ mãng của đối phương, cũng thấu hiểu sự vội vàng của người nhà, hiểu được việc ốm đau không thể chậm trễ, thu hồi cảm xúc, cùng hắn bước đi.

Lê Phong hỏi hận mình đã đến đây, nỗi đau không tên trong lòng ngực khiến nàng không thể bỏ qua...

Nàng chỉ thấy nam tử kia, cái kia nam tử, người mà gần đây khiến cho nàng gần đây hơi có chút hoang mang lo sợ, lúc này đang quỳ gối ở trong viện của người ta, trên thân thể không có một mảnh vải che thân, nơi này không phải nữ tôn hay sao? Điều này cũng không trọng yếu, trọng yếu là, vết roi trên người là có chuyện gì xảy ra? Chỉ cần để ý một chút, nhưng lại giống với cây roi chỉ dùng để đánh ngựa đuổi trâu bên cạnh. Vết roi trên người, trải rộng toàn bộ lưng. Đầu mùa xuân thời tiết còn hơi se lạnh, quần áo kia mong manh đến nỗi có thể nhìn thấy cơ thể bên trong. Nửa thân trần bên trên dường như không chịu nổi cái lạnh, nhẹ nhàng run run...

Nàng... Cảm thấy... Rất khó sở... Đau quá...

Kia nam tử trung niên chú ý thấy nàng không ổn, thoáng nhìn theo ánh mắt của nàng, nở nụ cười. “Lê đại phu không cần quan tâm tới tên trư tể kia, nếu ngài cảm thấy ngại mắt...” Nói xong quát lớn, giọng điệu không tốt, “Trở ngại ánh mắt Lê đại phu, đi ra ngoài viện quỳ đi!”

“Không cần!” Lời nói bật thốt lên nhanh hơn khi suy nghĩ, nói xong lại nghĩ bản thân không nên quản việc không phải của mình, lại không muốn thừa nhận cảm giác hối hận đang trào lên trong lòng, lại ngoài ý muốn gặp bóng dáng kia sau khi nghe thanh âm của nàng, thật mạnh cứng đờ, nhất thời đứng là không nhúc nhích.

Làm cho nàng thấy sao? Như vậy bộ dáng xấu xí! Vốn liền xấu, bây giờ quần áo lại không chỉnh tề, so với mặt còn khó khăn hơn, không hề có dáng người như nam tử bình thường, lại mang theo vết roi khiến người khác chán ghét, nàng đều thấy được sao? Nàng, có thể hay không, có thể hay không cảm thấy hắn ghê tởm xấu xí không chịu nổi, lại không biết cảm thấy thẹn, không tuân thủ phu tắc?

Bởi vì suy nghĩ hỗn loạn này mang đến chần chờ, nam tử trung niên kia lập tức phát hỏa, “Người trư thẳng nhãi con này, dám không nghe lời?! A?” Nói xong, cầm roi chạy tới, hung hăng đánh xuống, chỉ thấy kia roi gắt gao dán lên thân mình đang co rúm lại kia. Nam tử chỉ biết hét lớn một tiếng, sau đó gắt gao cắn miệng đem tiếng đau nuốt xuống. Lê Phong đương nhiên không biết, hắn là đang cố gắng ở trước mặt nàng bảo vệ một chút hình tượng mà hắn cho rằng còn sót lại. Nhưng hành động này, lại làm cho nam tử trung niên nghĩ rằng hắn không phục quản giáo, trong con con giận dữ lại muốn đánh đi xuống. May mắn Lê Phong rút cuộc lấy lại tinh thần, một phen ngăn trở. Nam tử kia trẻ này mới đem lực chú ý trở lại trên người nàng.

“Lê đại phu không cần đáng thương hắn, bất quá là cái xui xẻo dùng để vui đùa! Xui chính là xui, lúc tôi có mỗi cái cuộc cũng không cất cho tốt, hại gia chủ đại nhân say rượu trở về nhà vấp phải để bị ngã! Hừ! Chính hắn loại này, phải giáo huấn cho tốt mới nhớ lâu được!” Lê Phong thầm nghĩ hắn chắc là khiến cho nữ chủ nhà này trong lúc say rượu bị thương nặng nên mới bị phạt như bây giờ, hi vọng y thuật của mình tốt có thể làm giảm lửa giận của nam nhân này, vội hỏi: “Bá phụ làm sao phải cùng hắn bức bối làm gì, mau dẫn ta đi xem bệnh cho gia chủ của ngài mới là cần thiết a” Nam nhân vẫn là bộ dáng chưa nguôi giận, oán hận mắng vài câu, lúc này mới cho Lê Phong mặt mũi cùng nàng vào phòng.

Lê Phong nghĩ rằng, nhà này nữ chủ nhân--Luu Phú nhất định sẽ bị trọng thương, cho nên, khi nàng xem được khuỷu tay chỉ bị xước một chút bên ngoài khi, nhất thời không phản ứng kịp!

Chỉ, chỉ vì vậy, khiến cho nam nhân ở ngoài bị phạt thành như vậy?

Tối hôm qua? Nói đúng là, khả năng bị đánh nặng, sau đó quỳ từ tối hôm qua đến bây giờ sao?

Lê Phong chỉ cảm thấy ngực một trận không kể chua xót buồn đau, nhất thời, vội vàng mở thuốc bôi cho bệnh nhân, sau đó như là chạy trốn rồi đi...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Súng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ấy náy

Lê Phong nằm ở trên giường khách sạn, thậm chí không thể lừa mình dối người nỗi lòng của mình đang bất an. Nàng bị làm sao vậy? Nổi lên lòng trắc ẩn hay sao? Vì sao vội vàng xin nghỉ phép ở hiệu thuốc bắc rồi?

Lê Phong chuyển mình, bỗng cảm thấy, chính mình chưa bao giờ tùy hứng như vậy, muốn thoát li khỏi lý trí, để thỏa mãn khát vọng tình cảm. Nhẹ thờ một hơi, sau khi thật cẩn thận nhìn thẳng vào sự việc, nàng bắt đầu phát hiện, chính mình, quả nhiên, vẫn là nghĩ, giúp hắn, thoát ly biển khổ!

Như vậy... Có thật sự được không? Nhiều năm gia giáo của Lê Phong, đồng thời dùng cả lý trí tự hỏi, nói cho nàng thấy cảm tình là cái thứ nhất trên thế gian không đáng tin.

.....

Lê Phong đứng dậy, hướng Lư gia đi đến.

Không nên hỏi nàng vì sao sẽ tùy hứng như thế.

“Bá mẫu, bá phụ.” Lễ tiết trước hết phải chu toàn, “Văn bối Lê Phong.”

Kia Lư gia nữ chủ quay đầu, vừa thấy nàng, ánh mắt đều phát sáng, thầm nghĩ hôm qua gặp thấy chỉ giống như cái tiểu lang quân tuần tú, hôm nay không biết vì sao gặp lại, trông càng phát ra xinh đẹp, chọc người triu mến! Nhưng lại nhất thời không có động tĩnh, tần đến khi chọc cho Lư thị kia ghen tuông, tính tình mạnh mẽ cũng không có kị cái gì lễ pháp, hung hăng quát một chút nhà mình thế chứ, nói “Người ta nhưng là cái nữ tử” Lư Phú vừa nghe, thế này mới hoàn hồn, nhưng ánh mắt kia nhưng vẫn không tự giác thường thường hướng về chỗ Lê Phong ngắm ngắm.

Lê Phong cười, vụng trộm miết hướng đình viện, đã thấy tính từ lúc nàng xem bệnh đến bây giờ đã qua hai cái canh giờ, mặt trời đã mọc trên đỉnh đầu, nam tử kia lại vẫn đang quỳ. Trong lòng lại cảm thấy buồn đau xót, đúng là âm thầm hạ quyết tâm, hôm nay rốt cuộc sẽ tùy hứng một lần. Mắt thấy đám đông người đến vây xem ngày càng nhiều, thầm nghĩ thời cơ đã đến, mở miệng nói: “Thật không dám giấu diếm, văn bối lần này tới, là tới muốn người” Trong viện đang quỳ Tiểu Trư Tề vẫn còn cảm thấy khổ sở vì cảm thấy đã để cho nàng nhìn thấy bộ dáng xấu hổ của mình, nghe vậy lúc này chỉ cảm thấy trong lòng nháy dưng, trần đây không biết đang ở chờ mong cái gì.

Lư Phú ngẩn ra, mắt nhìn về phía Tiểu Trư Tề, biết những người trong nhà này, bị muốn hơn phân nửa nhất định là hắn, trong lòng nghi hoặc. Có lẽ người trong thôn muốn có khả năng làm việc của Tiểu Trư Tề thì có không ít người, nhưng e ngại hắn là kẻ “kẻ xui xẻo”, dù tặng không cũng không cần, nhưng nữ tử này hôm nay lại...?

Lê Phong cười nhẹ, “Văn bối nhưng là toàn vì bá mẫu suy nghĩ, tưởng bá mẫu là một người hảo tâm, nuôi dưỡng loại này xui bần gì đó, lại không ngờ rằng, người này không biết điều phạm phải nhiều lỗi lầm. bị nam nữ già trẻ trong làng truyền miệng nói to nhỏ còn thành bộ dáng gì nữa!” Lê Phong có ý nhân tâm, nhin đau lòng bỏ qua ánh mắt của Tiểu Trư Tề ở trong viện đang trần đây chờ mong bỗng chốc âm ảm xuống. Bây giờ người trong thôn nhưng là truyền lư, bá mẫu ngài nào có hảo tâm gì, rõ ràng là lợi dụng hắn trở thành ‘Công cụ’, cũng không sợ trời phạt mà nuôi dưỡng hắn a!”

Lẽ ra Lê Phong nói lời này cũng là suy nghĩ trong lòng mỗi người, dù sao, nếu chỉ đơn thuần dưỡng người xui xẻo này có thể là tích đức, là hảo tâm, là còn có chút tình cảm mẫu tử, nhưng cố tình cố tình Tiểu Trư Tề này là cái cực biết làm việc, khí lực còn lớn hơn cả nữ nhân, cũng liền rõ ràng là vì có khả năng này nên mới thu lư hắn ở lại, nên cái cơ “Bồi vì hảo tâm sẽ không có”. Không có “Hảo tâm” làm bia đỡ, vì tự lợi cá nhân mà nuôi dưỡng cái người xui xẻo, tại nơi cái thế giới phong kiến cực nghiêm khắc trong lễ pháp mà nói thì coi như là “Đại nghịch bất đạo”. Lê Phong nói như vậy, lại là trước mặt nhiều người đang vây xem như vậy, Lư Phú mặt mũi mất hết, mà bản thân lại là cái vô cùng coi trọng thanh danh, liền tự rối loạn đầu trận tuyến. Cũng may Lư thị cũng là cái khôn khéo, trước mắt thấy Lê Phong oai động tâm tư muốn lấy đi người có sức lao động lớn nhất của nhà họ, cộng thêm mới vừa rồi Lư Phú mê luyến xem nàng, giọng điệu không tốt: “Cũng là cái ‘người xui xẻo’, chẳng lẽ tiểu thư không sợ mình bị tổn hại ân đức?” Lê Phong không chút hoang mang, nói: “Văn bối mới đến, may mắn vừa mua được vài mẫu đất cần, lúc này không có tiền thuê công nhân, liền nghĩ tới việc này, muốn mang trở về dùng, lại nhớ lại khi văn bối còn bé từng có đại sư xem tử vi nói mệnh của văn bối cứng rắn, khó bị trời phạt, trong lòng liền có lòng tin hơn, cố tiến đến muốn người” Lư thị cũng không phải cái thiện lương dễ lừa gạt, vui vẻ, “Thực khéo a~ khi ta còn bé cũng có thầy bói nói cho ta biết ta có số vượng thế, có ta ở, thế chủ đại nhân sẽ không bị quả báo”

Lê Phong nhướng mày, thầm nghĩ chính mình quả nhiên vẫn rất lỗ mãng, chỉ nghĩ Lư Phú người này rất coi trọng mặt mũi, trước mặt mọi người nói kích thích hắn có thể làm cho nàng nghe theo, ai ngờ nhà này còn có cái nam nhân lợi hại, đang không biết làm thế nào cho phải, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, hơi liếc mắt về phía người bị chính mình coi trở thành súc sinh giao dịch Tiểu Trư Tề lúc này đang vẻ mặt khó chịu, trong lòng định lui bước, khiến cho người hướng đến sự quyết đoán là nàng lại do dự, cuối cùng nghĩ vẫn là thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi, rốt cuộc vẫn là mở miệng.

“Văn bối, còn có một chuyện chưa nói”. Lê Phong tiến lên một bước, nhin không được lại nhìn thoáng qua Tiểu Trư Tề, “Kỳ thực, văn bối cùng loại này bần xấu gì đó, chỉ vì say rượu, sớm đã có thân cận da thịt...” “Là một người thao túng tràng diễn xuất này, Lê Phong bề ngoài mang vẻ mặt ghét bỏ, lại không nhin được lo lắng liếc nhìn Tiểu Trư Tề một cái. Đã thấy hắn mạnh mẽ đầu nhìn trở lại, chống lại tầm mắt của nàng, dù ngay lập tức quay đầu đi, nàng vẫn nhìn thấy trong mắt có ánh lệ, lại chậm rãi cúi đầu xuống. Lê Phong trong lòng đau xót, chỉ cảm thấy thật có lỗi, nghĩ sau khi việc này qua đi phải bồi thường thật tốt cho hắn. Mà lúc này Tiểu Trư Tề nghĩ so với Lê Phong tưởng tượng hơn rất nhiều....

Thì ra... Thì ra vị tiểu thư này, cũng là trêu chọc hắn a... Hắn vẫn nhớ rõ. khi đó từng có vài cái đứa nhỏ tìm hắn muốn làm bằng hữu, cùng hắn chơi vài ngày, hắn chỉ biết vui vẻ vì lần đầu tiên có bằng hữu, lại không biết những đứa nhỏ này có ý trộm đồ, sau đó đồ hết tội lỗi lên người hắn, vụng trộm nhìn hắn bị người mẫu thân vô cùng coi trọng danh dự hung hăng quát, sau đó cùng nhau cười. Hắn nhớ rõ mình bị đánh cho hôn mê mấy lần, một đau đớn khắc cốt铭心. Các nàng... Chỉ là tìm niềm vui ở trên người hắn mà thôi... Vị tiểu thư này bây giờ chẳng phải cũng thế sao? Muốn tìm niềm vui từ việc hắn bị đánh thôi... Vì sao, bản thân lại lại không nhớ lâu... Thôi thôi, vị tiểu thư này cho hắn một kỉ niệm đẹp để nhớ, mà chính mình sống trên đời lại không có gì tốt đẹp, chỉ bằng, làm cho mẫu thân đánh chết, giúp làm trò vui cho tiểu thư, cũng tốt.....

Mà thật sự, lời này vừa nói ra, đó là hiển nhiên, Lư Phú Lư thị lại về mawth khiếp sợ, nhưng Lê Phong lại chú ý tới, Lư Quý- -muội muội của Tiểu Trư Tề, cũng là có hứng thú nhìn chính mình, dùng bộ dáng thân nhiên cùng vẻ mặt thấy rõ hết thảy, trong lòng cả kinh, nhưng lúc này mình cũng không rảnh rồi mà bận tâm đến nàng, nghĩ có lẽ nàng cũng không hứng thú tham dự chuyện của ‘Ca ca’ này. Trong lòng trấn định lại, đã thấy Lư Phú vợ chồng phản ứng lại, mang theo roi trở lại quát lên người Tiểu Trư Tề, mà Tiểu Trư Tề cũng không ăn nhin như hồi sáng sớm, mà là hoặc rên rì hoặc hô đau. Nếu giờ phút này lí trí của Lê Phong rõ ràng hơn một chút có thể phát hiện, hắn lúc này nói là bị đau, không bằng nói là cố ý biểu diễn, diễn cho nàng xem, vì làm cho nàng vui vẻ... nhưng Lê Phong lúc này lại không hề rõ ràng. Nàng nhìn thấy roi kia lần lượt đánh lên thân thể không có gì ngăn cản kia, từng chút vết thương dữ tợn bắt đầu xuất hiện, không rõ vì sao chính mình lại cảm thấy đau lòng như vậy, nhưng chỉ phải liều mạng chịu đựng.

Ở thế giới này, loại việc đại nghịch bất đạo này, bên phía nữ tử thì không sao, nhưng nam tử làm sao có thể chấp nhận? Phạm vào loại tội danh đủ để phạt trôi sông, nếu chẳng may không chịu tội gì, người trong thôn cũng không dễ dàng tha thứ hắn. Lê Phong chỉ có thể chịu đựng.....

Cho nên Lê Phong nhìn nam tử nắm chặt tay, rên rì hô đau, nhẹ nhàng run run.

Nhìn roi khảm vào da thịt,tạo ra nhiều vết đỏ.....

Lê Phong nghĩ đến chính mình ít nhất hiện tại sẽ lì trí một chút,nhưng mà lại vẫn ở trước khi mình lấy lại tinh thần,ra tay ngăn cản.

“Bá mẫu,xin hãy nương tay,để hấn sống tốt hơn,tồn thời gian đến dưỡng thương xong,ta lại không muốn một phé nhân!Nay ta xác thực không thể thuê công nhân”.Xem nhẹ điệu bộ chết còn chưa hết tội của mọi người,murón xe đem Tiểu Trư Tề bị đánh đến hôn mê đưa đến khách sạn.

“Thực xin lỗi...Thực xin lỗi....Ta thật sự không nói như thế nào nên khiến ngươì chịu khổ.... Thật sự xin lỗi...”

Vết roi sưng đỏ,lộ ra những miệng vết thương đang chảy máu....Dù đang hôn mê nhưng Tiểu Trư Tề vẫn hung hăng cắn môi,chắc do chưa hết đau đớn....

“Thực xin lỗi...Thực xin lỗi....Thực xin lỗi...Thực xin lỗi...”

“Ngươi kêu Lê Thu....Không phải cái gì Tiểu Trư Tề,ngươi kêu Lê Thu được không?”

“Thực xin lỗi...Thực xin lỗi...Thực xin lỗi...Thực xin lỗi....Thực xin lỗi...Thực xin lỗi”

“Lê Thu,ngươi cùng ta trở về được không?”

“Thực xin lỗi...Thực xin lỗi...Thực xin lỗi...Thực xin lỗi...Thực xin lỗi...Thực xin lỗi...”

“Lê Thu,ngươi cùng ta trở về,ta không đánh ngươi,không bắt nạt ngươi”.

“Lê Thu,cùng ta trở về đi...”

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: An ổn

“Này,Này không phải?”Lê Phong thừa nhận,chính mình đâu chỉ lỗ mắg,mà là không có đầu óc!Lê Thu mang thân phận ‘kẻ xui xẻo’ mỗi người còn e sợ còn không kịp,nàng nhưng bây giờ nhìn sắc mặt mệt mỏi khó coi đến cực điểm của lão bản khách sạn mới nhớ đến điều này.Lê phong trong lòng âm thầm hối hận,đang suy nghĩ nhanh để tìm nơi đặt chân,kia xa phu nhưng là cái người khăng khải hảo tâm,gặp đỡ bọn họ nói chuyện.”Chường quây a,nhìn bọn họ cũng là đáng thương,đứa nhỏ kia tuy rằng phạm lỗi vì đã làm chuyện ám muội,nhưng hãy nhìn xem vết thương bị đánh của Tiểu Trư Tề !Ồi chào....Ngươi hãy thu lưu bọn họ một ngày,chờ khi bọn hấn tìm được cái phòng trọ cũng tốt mà!khi nào bọn họ đi thì tìm cái đạo khí xưa đi tà khí là sẽ không sao rồi!”.

Thấy trưởng quay mặt dù đối cái gọi là ‘Chuyện ám muội’ không hiểu lắm,nhưng cũng bị những vết dử tợn trên người Lê Thu khiến cho hoảng sợ,rất cục mèm lòng đáp ứng cho bọn họ ngủ lại một đêm.

Nhờ xa phu giúp đỡ đưa Lê Thu nằm trên giường,Lê Phong không dám làm phiền lão bản nương,quay lại hiệu thuốc bắc lấy bó khăn,thủy được linh tinh,nghĩ nghĩ,thừa dịp sắc trời chưa tối,lại đi đến nơi nhiều chuyện nhất ở đầu thôn tìm hiểu thực hư về chuyện phòng ở,sau đó xoay người trở về khách sạn.

Nhẹ tay xốc chấn lên,Lê Phong cảm thấy vết roi hình như càng sưng đỏ hơn,đầu vết thương còn bị nhiễm trùng mưng mủ nữa,nàng nghĩ sờ vào nhưng không dám.Trong mộng nam nhân như trước nhú chặt mày.Là do miệng vết thương rất đau sao?Lê Phong chỉ cảm thấy trong đầu nhanh chóng nảy sinh tràn ngập những nỗi khổ sở không nói lên lời,chỉ muốn thay hấn thừa nhận những thống khổ kia,chẳng lẽ là do quá áy náy hay là do đồng tình sao?Nàng đương nhiên không biết,nếu là nàng thật sự thay hấn chịu đựng,hấn mới ngược lại càng tăng thêm đau đớn,đau gấp mấy lần.

Nghĩ đến chính mình là một thầy thuốc nguyên tắc,Lê Phong tạm thời vứt bỏ ngượng ngùng,cởi hạ khó của hấn ra kiểm tra có vết roi hay không,lại không ngờ sau khi xem qua,ngay cả một chút tâm tư rung động khác thường cũng không có.Nàng chỉ cho rằng người nhà giận dữ mới giáo huấn hấn,lại không ngờ những vết thương này đúng là trải rộng khắp cơ thể,cùng với những vết bầm tím xung quanh.Nàng biết bị gây gộc đáng trước hết sẽ sưng đỏ,qua mấy ngày mới có tan.Mấy ngày trước?Hấn đã phạm phải sai lầm gì?Lưu thị khi tức giận chẳng lẽ đều lấy hấn ra chút giận hay sao?Những dấu vết kia,giống như bị nhiều lần đánh nặng,nàng không có kinh nghiệm xử lí hình thương(những vết thương do vật nặng tạo nên bên ngoài da).Bỗng nhiên một ý nghĩ khiến cho nàng lạnh hết cả người,hấn,hấn chẳng lẽ,vẫn,như vậy,bị ngược đãi....

Nàng bỗng nhiên cảm thấy,chính mình hai mươi cuộc sống chưa bao giờ cảm thấy may mắn về chuyện mình làm như lúc này.

May mắn,may mắn,nàng đem hấn mang đi ra....

Sau một lúc hết khổ sở,may mắn,thật lâu sau nàng mới bức bách chính mình đem suy nghĩ kéo về hiện tại,bắt đầu tự hỏi đường đi tiếp theo.

Theo nàng trong lúc vô ý nghe được chuyện bát quái,lại cộng thêm việc vừa rồi đi xác nhận lại tin tức,cách đây không xa,ở Lân thôn,Vương lão phụ phu nữ nhi ở trong thành có tiền đồ,có ý muốn phụng dưỡng cha mẹ nên tính mang nhi lão đi trong thành hưởng phúc,lão Vương đã sống ở núi nhỏ này cả đời,cũng không giống những nông phụ bình thường chất phác,mà đã sớm hướng tới cuộc sống phồn hoa trong thành không tính hồi thôn,nên cả gia tài gồm gian nhà đất cùng một mẫu đất với ba sào ruộng đều đem ra ngoài bán hết.

Nhưng những người trong thôn cuộc sống đang tốt đẹp,cũng không có chuyện đặc biệt gì,ai lại đi tìm phòng để mua?Giá cũng dần dần giảm xuống,tuy rằng bản thân được coi là người mới đến,còn chưa có tích lũy được gì nhiều,nhưng việc xuyên qua mang theo gì đó vẫn là có,nhờ đó mà việc đem Lê Thư đi ra,cũng là có chỗ ở.

Cô gái sờ vòng bạc ở trên cổ,than nhỏ một tiếng thứ đem theo đến,có thể cầm cố,hình như chỉ có mỗi cái này.

Đây là quà sinh nhật nhị ca đưa đâu. ...

Cô gái lắc lắc đầu,như là muốn đá đi những tâm sự lo lắng trong đầu,lại bắt tay vào tận tình chiếu cố tốt nam nhân.

....Suốt đêm chưa ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau,Lê phong đứng trước hiệu cầm đồ,dem vòng cổ cầm ở trong lòng bàn tay,lòng bàn tay bắt đầu đỏ mề hôi.

Sinh ra trong một hào môn thế gia lâu năm,các huynh trưởng phải chịu sự giáo dục khắc nghiệt.Bản thân tuổi nhỏ lại là con gái,đồng thời có một người phụ thân với quan niệm ‘Con trai dưỡng nghèo,con gái dưỡng giàu’,cô gái cùng với những nữ tử bình thường không có khác nhau quá lớn.Nhưng vẫn chịu giáo dục của gia tộc ảnh hưởng,luôn làm việc quyết đoán,cho nên từ lần đầu gặp Tiểu Trư Tề liền quyết định mang hấn đi ra,không quá do dự.Lại do nhiều lần thời Trung học bị bắt cóc mà luyện được khả năng không biểu hiện cảm xúc của bản thân trên mặt,cho nên hiện hiện tại,không ai phát hiện ra được sự do dự không muốn cùng khổ sở của nàng.

Nàng vẫn nhớ rõ ngày nhị ca đem chiếc vòng đeo lên cổ của nàng,nhị ca vô cùng thân thiết nheo cái mũi của nàng,như trẻ con đem lễ vật của phụ thân lo dâng vất sang một bên.Mà nay,lúc này,thân tình đáng quý kia,còn có thể quay về?

Nhưng cuối cùng,cô gái vẫn đi vào,cầm cố chiếc vòng Vật báu vô giá ngưng tụ tinh thần quý giá lại thua ở cái nhìn thiên cận của cô nhân,aiiii. ....,nhưng tình thế khẩn cấp,cũng may lúc trước sau khi tìm được việc làm đem chuộc lại sau cũng không lại đụng tới. ...

Cô gái bỗng nhiên phát hiện,sau khi mua phòng,Chính mình,tựa hồ,có phải hay không. ...Cái gì đều không có?

Cô gái tự nhiên nghĩ,Chính mình vì sao làm như vậy,là vì đằng sau nam tử là một thân thể thâm hiểm,nếu còn tiếp tục như vậy,thậm chí ngay cả sinh mệnh cũng mất luôn hay sao?Huống hồ,mới gặp mặt vài lần đã đem người mang về nhà,quả nhiên là đường đột.Dù đã quyết đoán làm việc,nhưng thủy chung vẫn cảm thấy một chút bất khoan.

Sau khi mua phòng,Trong lòng không hiểu lại cảm thấy khổ sở.

Đá đá chân trời lại khách sạn,Lê Phong thật cẩn thận nhìn về phía trường quay với một khuôn mặt tươi cười,tỏ vẻ đã tìm được phòng ở,làm cho nàng yên tâm.Lại đi tìm nơi ở của xa phu hôm qua,về mặt thật có lỗi nhờ nàng hỗ trợ,đưa bọn họ đến gian phòng ở Lân thôn.

Lê Phong cảm thấy chính mình chưa bao giờ hèn mọn như lúc này,nhưng cũng không rảnh quan tâm.Nàng chỉ biết nam nhân nằm sấp ở trong lòng nàng hình như ngủ thật sâu,động tác lớn như thế cũng chưa từng tỉnh lại,thể nhưng lông mày từ đầu đến giờ vẫn luôn nhíu chặt.Lê Phong tự thấy rằng việc nàng thức trắng đêm đựng tâm chiếu cố,miệng vết thương bây giờ phải đỡ đau rồi chứ,không biết vấn đề ở chỗ nào,đành chờ hần tỉnh lại hỏi sau.

Vốn định thu dọn nhà mới một chút,cộng thêm việc thức trắng đêm mệt nhọc nên bây giờ không muốn động đập cơ thể chút nào,đã thế đơn giản liền ghé vào đầu giường thường thức dung nhan nam nhân khi ngủ.Không thể không nói,nam nhân này thật là soái.Đôi môi với đường cong hoàn mỹ,mũi cao thẳng,làn da lúa mạch,hé ra khuôn mặt không chệ vào đâu được,đôi mày nhíu chặt lại mang theo một loại mỹ cảm ẩn nhẫn khác,bỏ đi trong lòng đau đớn đối với nam tử,Lê Phong cam đoan,minh có thể nhìn đến phát ngốc!

Cứ như vậy nhìn,lâu dần,Lê Phong cảm thấy ý thức của mình dần trầm xuống.

Hồ hấp vừng vàng,cô gái ghé vào đầu giường nam tử ngủ quên.

Sắc trời dần dần sáng,vạn vật như được khoác lên mình sinh mệnh mới.Cô gái hình như đang nằm mơ,nhẹ nhàng nói mấy câu mê sảng.

Có thể trong giấc mơ của cô gái,đó là một thế giới tuyệt vời,không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Lê Thư

Đau...

Đau quá....

Trong lòng đau đớn làm cho Lê Thư hoàn toàn xem nhẹ đau đớn trên cơ thể....

Nói không rõ chính mình đang ở thống khổ cái gì, không phải thực bình thường sao?

Đang xa cầu cái gì? Đang xa cầu cái gì đâu?

Lúc Lê Thư tỉnh lại, mắt nhìn thấy đầu tiên là người đã thức trắng đêm chiếu cố hắn vừa mới nằm ngủ quên ở đầu giường- Lê Phong, cho nên cái ý niệm đầu tiên hiện ra trong đầu khi hắn nhìn thấy cảnh này là, chính mình không phải đang nằm mơ thì chính là đã muốn chết rồi. Nhưng là, khi đứng dậy, vết thương trên người kích thích khiến hắn phải kêu lên đau đớn. Hắn nhìn miệng vết thương trên người được quấn chắc bằng băng vải, lại đưa mắt nhìn cô gái đang nằm bên giường, bỗng nhiên cảm thấy bây giờ cái gì cũng không trọng yếu.

Liên ngay cả miệng vết thương đang đau đớn làm cho hắn nhìn không được tưởng muốn rơi lệ đều tại trong nháy mắt bị tràn đầy ám áp thay thế. Hắn thậm chí cái gì cũng không muốn hỏi, bởi vì lý do tại sao cũng không trọng yếu.... Thầm nghĩ xin lỗi, hắn hiểu lầm tiểu thư như vậy, người xem, tiểu thư vẫn là thực hiện lời hứa, nâng đỡ hắn đi cùng sống với nàng, thậm chí sau khi tìm niềm vui, nàng vẫn đối với hắn tốt như vậy! Tốt đến hắn không dám tưởng tượng!

Hắn cố gắng nhìn nhận cả người đang đau đớn, thầm nghĩ tiểu thư nhất định không muốn lưu người phế vật. Vì thế khinh thủ khinh cước (nhẹ chân nhẹ tay) bước xuống giường, sau đó cẩn thận đem Lê Phong ôm lên giường, hắn vốn trời sinh khí lực (sức lực) lớn, cộng thêm việc Lê Phong vốn có dáng người nhỏ nhắn, ôm người nàng không có sức chút nào, hơn nữa Lê Phong đem qua chờ hắn sau khi hạ sốt mới dám ngủ, có thể nói gần như là suốt đêm chưa ngủ, nên khi Lê Thư bé đung là chưa tỉnh lại. Lê Thư cảm cho cô gái một cái chần mới -- hắn lo lắng xui xẻo của bản thân sẽ dính lên người cô gái, cái chần đã đập lên người mình nhất định phải cố tẩy nhiều lần rồi phơi nắng mấy ngày mới được dùng lại -- sau đó chăm chú dịch góc chần, bỗng nhiên tưởng, hắn còn có cái gì so với hiện tại càng hạnh phúc sao?

Nhớ rằng tiểu thư mang mình đến là muốn làm việc, Lê Thư không dám chậm trễ, lại không biết thế nào, thầm nghĩ trước thu dọn phòng ở này đã, cho dù tiểu thư mất hứng, muốn phạt chính mình cũng không sao, Lê Thư rất muốn nhân lúc trời còn sớm sửa sang thật tốt lại phòng ở này, sau đó khăn cấp đi làm tốt điểm tâm (đồ ăn sáng) cho tiểu thư. Hắn hiện tại còn không biết rằng mình đã đem nơi này trở thành nhà.

Ngôi nhà chân chính trong suy nghĩ!

Nghĩ như vậy, hắn cẩn thận nhìn kỹ lại gian phòng ở.

Diện tích tương đối, bởi vì nguyên nhân do có một đoạn ngắn thời gian không có người ở nên hơi dính chút bụi, hắn tin rất nhanh có thể lau dọn sạch sẽ. Hơi giống một gian tiểu viện, so với địa phương lúc trước ở thì nhỏ hơn một chút, nhưng ngoài ý muốn lại làm cho hắn cảm thấy rất ấm áp. Thậm chí ở đây còn có một sài phòng (nhà kho) sạch sẽ không bị rột, Lê Thư nghĩ, tiểu thư là người tốt như vậy, nhất định cho hắn ở tại sài phòng đi! Nơi này tốt như vậy, Lê Phong cảm thấy, chính mình có thể ở lại nơi này, nhất định là do kiếp trước tu nhân tích đức mấy đời, khiến hắn trong mộng đều có thể cười ra tiếng!

Lê Thư cười đến hạnh phúc, cầm từ phòng bếp ra mấy khối khăn lau, đem cả căn phòng đều cẩn thận lau một lần, nhưng không cảm thấy mệt chút nào, chỉ biết chính mình chưa bao giờ làm việc mà vui vẻ như lúc này, một lòng chỉ muốn đem căn phòng này lau dọn sạch sẽ một lần từ trong ra ngoài. Bất đắc dĩ thời gian không còn sớm, hắn nghĩ mình nên xuống bếp, nhưng lại khó khăn đi động bước chân.

Tiểu thư nhất định là muốn đi từ lâu ăn điểm tâm, nhưng là, hắn thật sự rất muốn tiểu thư ăn cơm do chính tay mình làm, không biết xuất phát từ tâm tư gì. Hắn không biết vì sao mình không biết tốt xấu như vậy, biết rõ tiểu thư nhất định sẽ tức giận, tiểu thư mang hắn về không phải muốn hắn đi ra ruộng làm việc sao? Hắn hạ quyết tâm nhất định khi tiểu thư thức dậy sẽ quỳ lạy trước mặt tiểu thư xin nàng trách phạt, chỉ cầu nàng không cần giận hắn....

Lê Thư khi dọn dẹp lại phòng bếp liền phát hiện trong phòng không có chút đồ ăn nào, trên người chính mình lại không có tiền, không dám trì hoãn, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến ngọn núi sau thôn, hoàn toàn bất chấp miệng vết thương đang đau đớn trên người, tiểu thư tất nhiên là quan trọng hơn nhiều so với những vết thương này. Đưa vào sức lực lớn, tốc độ cũng rất nhanh, chỉ chớp lát là đã bắt được hai con thỏ hoang, lại kiếm ít rau dại mà người trong thôn thường hái, vui rạo rục mang trở về phòng....

Cho nên, thực tế Lê Phong tỉnh là bị mùi thức ăn đánh thức. Nhấp nhem mở mắt liếc một cái nhìn thấy Lê Thư, Lê Phong sau một giây đại ra, dường như thanh tỉnh ngay lập tức. “Người, người sao lại ở...” Lê Thư biết, đây là trách cứ hắn không đi ra ruộng làm việc, cuống quýt xin lỗi: “Đừng... Thực xin lỗi... Ta bây giờ sẽ...” Ai ngờ cô gái dường như nghe cũng không nghe, “Mau, nhanh đi trên giường nằm, người đang làm cái gì a?”

Lê Thư mặc dù có nghi hoặc trong lòng, cũng không dám làm trái, thật cẩn thận lên giường nằm, thầm nghĩ đệm giường nhất định cũng phải đổi. Giường mắt nhìn cô gái đang nổi giận đùng đùng, lại không làm cho hắn đi làm việc ngay lập tức, càng không có phạt hắn, trong lòng nghi hoặc, đồng thời tăng thêm vài phần sợ hãi. Chỉ biết nghe theo lời cô gái ngoan ngoãn nằm im trên giường, quan sát thật cẩn thận sắc mặt cô gái, mong cô gái không cần tức giận quá, bi quan nghiền ngẫm ý tứ cô gái. Mà hiển nhiên Lê Phong đồng học cũng không cho hắn có cơ hội miên man suy nghĩ, ngay ở lúc hắn theo thói quen tưởng tượng hướng về điều bi quan nhất liền chỉ ra suy nghĩ của mình.

“Người có biết ngày hôm qua mình vừa bị đánh bằng roi không hả?” Không thể át giận dữ, cứ việc Lê Thư không để ý điều này, bởi vì hắn thường mang

theo thương tích làm việc, “Sức khỏe đã tốt lắm hay sao? Liền không nghe lời ta chạy lung tung khắp nơi, còn làm cả điểm tâm nữa? Mấy cái này lấy ở đâu? Ân? Đây là thịt thò, người còn chạy đi bắt thò? Ai nha, ta xem xem! Quả nhiên chảy máu! Người chẳng lẽ ngại vết thương của mình không đủ nặng có phải hay không? Ân? Người không muốn sống nữa có phải hay không?” Lê Thu sùng sốt. Đây là không phải, có phải hay không, không phải là trách cứ hấn không đi làm việc? Tuy rằng thật sự là đang giận hấn, nhưng là, đây là không phải, có phải hay không, đang ở quan tâm hấn? Hấn cũng không biết vì sao, hấn chính là có thể từ trong khuôn mặt nổi giận đùng đùng của cô gái tìm được hai chữ “Quan tâm”, thậm chí là “Lo lắng”. ... Theo bản năng vuốt ve trái tim mình, Lê Thu thề, đây là chủ nhân mà hấn quyết tâm cả đời phải hầu hạ.

Mà bên này sau khi phục hồi tinh thần lại, cũng cảm thấy hối hận. Làm sao có thể là cái dạng này! Bởi vì lo lắng và lỗ mắng khiến cho hấn bị đánh nặng bằng roi là nằng, sau đó người mắng hấn cũng là nằng. ... Nằng thật sự là hơi quá đáng! Lê Phong cúi đầu, cảm thấy trong lòng mình tràn đầy áy náy, giương mắt nhìn hấn, đã thấy hấn đang ôm trái tim, tình cảm trong mắt khiến cho tim nằng đập thình thịch. ...

Lê Phong nhanh chóng lấy lại tinh thần, thăm mắng chính mình gần nhất làm sao vậy, gặp chút sắc đẹp là có những thứ khác thường, ổn ổn tâm thần, nói: “Thực xin lỗi”. Đã thấy nam nhân đối diện vẻ mặt kinh hãi cùng với bộ dáng khó hiểu, chẳng lẽ hấn chưa bao giờ trách ta? Trong lòng thờ dài, loại nam nhân như thế này không bị bắt nạt thì còn ai bị bắt nạt a! Tiếp tục nói lời giải thích: “Ngày hôm bởi vì ta trước khi làm việc mà không lo nghĩ chu đáo, hết cách, ngay lúc đấy liền nghĩ ra có là có thân thiết da thịt, biết rõ rằng loại chuyện này sẽ không tốt đối với người, vẫn còn nói ra. ... Lại bởi vì tội danh này quá lớn, nhìn người bị đánh. ... Thực xin lỗi. ... Đều là sai lầm của ta, khiến người bị khổ sở lớn như vậy. ... Thực xin lỗi. ...”

Cô gái lòng tràn đầy áy náy, thậm chí căn bản còn không biết nói gì cho tốt. Không nghĩ rằng Lê Thu cũng là nhìn nằng, biểu tình phức tạp khiến cho Lê Phong không thể lý giải, chỉ biết nam nhân bộ dáng như là muốn khóc, hoàn toàn không biết rằng nam tử sau khi biết nằng không phải muốn tìm niềm vui từ việc hấn bị đánh, mà là thật tình vì hấn suy nghĩ, chính Lê Thu còn không biết tâm tình của mình lúc này là gì, chỉ biết là, vị tiểu thư này, chính mình không nghĩ rời đi, vô luận xảy ra chuyện gì, cả đời, cũng không tưởng rời đi. ...

Lê Phong thấy tâm tư của hấn khó đoán, cũng không muốn lãng phí tế bào não, bỗng nhiên cười nghịch ngợm như một tiểu nữ sinh, như hiện vật quý nói: “Đứng rồi đứng rồi, người cảm thấy cái tên “Lê Thu” này như thế nào? Thư trong thư cuốn (thư: sách)” “Rất êm tai. ...” “Đâu chỉ là rất êm tai, tuy rằng đốt đặc cán mai, nam tử lại thích thư, cái thứ có khi mang theo mùi mặc hương chỉ có muối muối mới có quyền đụng chạm vào, nam tử không thể nói rõ chính mình có bao nhiêu thích tên này, thậm chí ảo tưởng cô gái có thể hay không gọi hấn bằng cái tên “Lê Thu” này. Nghĩ vậy, nam tử âm thầm cầu mình một chút, tự nói cho bản thân lại không được có vọng tưởng quá đáng như vậy, nếu tiểu thư biết được chắc chắn sẽ tức giận, không nghĩ rằng vọng tưởng quá phận này lại trở thành sự thật. “Tên của người nga~” Gặp nam tử vẻ mặt như chưa trở về sự thật, cô gái bỏ sung, “Ta đặt, không thích sao?”

Thích, thích. ... Tự nhiên là thích. ...

Là, của ta?

Lê Thu cảm thấy chính mình như rơi trên đám mây vậy, bay lên thiên đường, với điều kiện hấn biết thiên đường là cái gì. ...

Hai tay vô thức đan vào nhau, Lê Thu giương mắt xem cô gái trước mặt, rốt cục hiểu được, nằng có lẽ thật sự là, đối đãi với mình như người bình thường.

“Ta gọi là. ... Lê Thu?”

“Ân”. Cô gái thực kiên nhẫn đáp, “Ngày mai ta sẽ triệt để đem việc này kết thúc, sau đó người hãy đi cùng nhé!” Không phát hiện những lời này có gì khác thường, “Ta có vẻ ngốc, sẽ không biết nấu cơm, không biết dọn dẹp, người phải tha thứ cho ta nhiều hơn đâu!”

Lê Thu nhìn cô gái trước mặt, sớm không biết nói cái gì cho tốt.

Ngày sau, liền có thể cùng người, sinh hoạt cùng nhau sao?

Người không biết, ta hạnh phúc cỡ nào. ....

Tiểu viện nhà của Lê Phong và Lê Thu nè! Ta bịa đó

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Rung động

Lê Thu tâm trạng tốt lắm, chưa bao giờ tốt như lúc này, thế cho nên dù tay chân lạnh lẽo dọn dẹp phòng ở đã lâu, như thế nào cũng không cảm thấy mệt, thậm chí không cảm thấy vết thương trên thân thể đau đớn, chính là. ... Luôn thích vụng trộm nhìn tiểu thư nhà hấn cười.

Tiểu thư nhà hấn sao có thể hoàn mỹ đến như vậy đâu?

Một khuôn mặt còn tinh xảo hơn nam tử, tính tình đáng yêu, đối với ai đều cười, làm cho người ta không thể chán ghét nổi, hấn cảm thấy, tiểu thư nhà hấn, tiểu thư nhà hấn chỉ cần tiếp xúc với người xung quanh một chút, nhất định có thể làm cho mọi người đều thích nằng, những người khác có bộ dáng đẹp hơn nữa thì thế nào?

Tiểu thư nhà hần là người hoàn mỹ nhất trên đời!

....Biết sẵn sóc như vậy....

Mới vừa rồi thế nhưng muốn giúp hần quét tước,nhưng nữ tử sao có thể làm những việc như thế này!Giờ ngẫm lại,hần đều hạnh phúc muốn cười.... Có thể đi.... Có thể đi.... Vẫn vẫn....Ồ bên người nàng.... Vẫn vẫn....

Nghĩ vậy,hần đột nhiên hoảng hốt,hần nhớ hình như người nhà cũng không rõ ràng đáp ứng cho hần đi cùng với tiểu thư.... Thậm chí.... Thậm chí.... Hình như ngay cả việc cho mượn cũng không nói rõ ràng.

Hần lập tức cảm thấy hoảng loạn,tuy là hần không nghĩ rằng việc tiểu thư bịa ra một lý do kinh hãi thế tục như vậy mà người nhà còn có thể buộc hần trở về,nhưng hần vẫn lo lắng,hần muốn đứng bên cạnh tiểu thư,nhất định phải!một chút ít khả năng bị phản đối hần cũng không muốn có.

Nghĩ như vậy,hần nhìn về phía tiểu thư nhà hần xin giúp đỡ,cũng không dám mặt dày khấn cầu tiểu thư giúp hần thoát li khỏi nhà – nhiều việc đại nghịch bất đạo như vậy – hần sợ,sợ hãi tiểu thư sẽ nhìn hần với ánh mắt xem thường cho dù chỉ là một ít.

Lê Phong tương đương buồn bực,tương đương thực buồn bực.Tuy rằng nàng quen làm đại tiểu thư,nhưng cũng không đến nỗi có ác thú vị nhìn một người đang bị thương làm một đồng việc mà không đi hỗ trợ,hưởng chi nguyên nhân người nọ bị thương....Nhưng vấn đề là người này có chết cũng không cho nàng đi hỗ trợ đâu?

Lê Phong thờ dài....chính mình đã thề nhất định sẽ thật sự đem hết toàn lực giúp hần,cố tình hần gặp được nam nhân này,thật sự là có thể dùng từ “Quạt cường” đến để hình dung tính cách sao.... Nói cái gì mà nữ tử làm sao có thể làm những chuyện như vậy,về mặt sợ hãi đem nàng đuổi đi ngồi một bên,làm cho vô luận như thế nào muốn những tay đều bị hần một lần một lần bỏ qua,hoàn toàn đem lòng tốt của nàng thành thứ gì đó phải e sợ tránh xa....

Càng trọng yếu hơn là nam nhân này trên người còn có thương tích đâu!Lê thực bắt đầu đi,Lê Phong thực đau lòng,Lê Phong thực buồn bực ,Lê Phong thực rất tức giận!Vì thế ác thú vị liền thật sự xuất hiện....

Lê Phong ngồi ở một bên đợi đã lâu,rốt cuộc sau khi thấy trên mặt nam nhân mặt khắc trước đang tốt đẹp bỗng nhiên đầy mặt chuyển sang u sầu hoảng sợ bất an,nghĩ nhất định là hần đang nhớ tới chuyện của những người kia.Lê Phong cũng không biết lấy tự tin ở đâu ra,nhận định nam tử nhất định cực kì không muốn rời đi chính mình,nhận định nam tử nhất định sẽ xuất như bây giờ xuất hiện,về mặt kích động khấn cầu,bộ dáng cố tình lại không dám nói ra.

Lê Phong nghĩ đến chính mình nhất định sẽ hảo hảo thưởng thức một chút bộ dáng quần bách của nam tử,một chút nhỏ nhỏ trả thù nam tử đối với chính mình “Bài xích”.Vốn là mang theo ý tưởng tính nết của một tiểu hài tử,nhưng khi chân chính nhìn thấy nam tử điềm đạm đáng yêu,về điểm kiên trì nho nhỏ này liền quân lính tan rã,mà một chút âm đạm này cảm giác áy náy lại mãnh liệt hơn chút....than nhỏ một chút chính mình có phải hay không hoàn toàn thua tại trong tay nam tử này,Lê Phong rốt cục vẫn cười một chút khiến người này an tâm.

“Yên tâm ~ ta sẽ lo lắng mọi việc chu toàn”.Cô gái miệng cười tươi có một lực lượng không hiểu khiến người ta cảm thấy an tâm.

Lê Thư cảm thấy chính mình cuối cùng thở phào nhẹ nhõm một hơi,nháy mắt những gì phiền não a khủng hoảng a đều biến mất hết....Chỉ cảm thấy hạnh phúc.Nữ tử này,vô luận làm gì hần đều cảm thấy tư vị hạnh phúc trong đó....

Lê Phong nhu nhu cái mũi,ngăn lại Lê Thư đang lo lắng muốn đi theo nàng: “Người đi qua sẽ hội càn loạn”.Nói xong lại làm nũng như tiểu hài tử,khiến cho Lê Thư hoài nghi cái cô gái văn nhã bình tĩnh lúc trước cùng cái cô gái đang làm nũng trước mắt này có phải cùng một người hay không?,”Phía dưới nệm giường có tiền,ta muốn khi về nhà được ăn thịt nướng”.Để lại một nụ cười xinh đẹp,xoay người bước khỏi phòng.

Nếu bảo không khản trương,thì là giả.Mà trên thực tế,mỗi lần gặp được tình huống làm cho nàng khản trương,nàng đều phải ngoài ý muốn cảm kích giáo dục của Lê gia,rất giỏi về việc không biểu hiện vui buồn trên mặt làm cho nàng khi đối diện với những việc dù bản thân không hoàn toàn chắc chắn nhưng chưa bao giờ thua về mặt khí thế bên ngoài.

Cho nên hiện tại,dù người nhà Lưu gia có giận dữ cỡ nào,nàng vẫn như trước bình tĩnh: “Văn bối lần này tới đây là muốn thương lượng một chút về thời kì mượn Tiểu Trư Tề”. “Lưu thị mặc dù sinh ở nơi thôn dã,nhưng cũng có vài phần thông minh sâu sắc,sau khi con thịnh nộ ngày hôm qua tiêu đi,hần ăn cảm thấy có lẽ hai người Lê Phong cũng không trải qua cái gì mà “thân cận da thịt”.

Dù sao tên Tiểu Trư Tề kia sức lực vô cùng lớn,mà trước mặt lại là một người nữ tử kiều nhỏ như vậy,làm sao có thể có chuyện sau khi say rượu mà cưỡng bức hần được?Nếu có năng lực làm thực,thì không biết cần tiết kiệm trước bao nhiêu sức lực nữa đây,cô lẽ là đại khái là vì nữ tử này là người không để ý danh tiết.

Nhưng nữ tử này cố tình vừa nhìn là biết người đọc sách,khả năng này thực sự không cao,tương phản,những người đọc sách đều có vài phần cổ hủ,vô cùng có khả năng vì chuyện này mà thú (cười) cái xấu nam nhân kia cũng nên.

Nông dân đối với người đọc sách luôn có một loại kính sợ theo bản năng,khiến cho Lưu thị trong tiềm thức liền cảm thấy không quá khả năng.

Nhưng tổn hại một cái lao động lớn như vậy,Lưu thị nếu bảo không đau lòng thì tuyệt đối là nói dối,rốt cuộc nhin không được mở miệng: “Tiểu thư nói cùng Tiểu Trư Tề kia có thân cận da thịt,có thể có chứng cứ?Khí lực của tiểu thư....Không lớn lắm đâu....”Lê Phong ra vẻ khó xử,lúc trước khi muốn dùng được trừ bỏ thạch sùng sa (theo đất nước nữ tôn thì đó là cái để chứng minh tâm thân trong trắng của nam tử) thì phát hiện vốn dĩ không có,cũng không lo lắng lắm: “Bà phụ nếu không tin,có thể đi xem xét, trên thân thể hần đã không có thạch sùng sa”.

Nói xong,lại giả bộ về mặt xem thường, “Kia tiện nhân đúng là cái trời sinh xấu xí,không chạm vào không biết hai mươi tuổi rồi còn chưa chạm vào nữ nhân,cũng không biết phản kháng,chọc vắn bối khi tình rộu nhìn thấy cái khuôn mặt xấu xí của hấn...”

Bày ra một bộ dáng không nói không được,hung hăng cau mày,lại tựa hồ cực không tình nguyện phải giỡn mở ra,làm cho trong đầu Lưú Phú Lưú thị phụ phưú toát ra những ý nghĩ: “Bởi vì không được dạy dỗ,nên không hiểu chuyện ở phương diện kia” “Không có cách chạy trốn”Nhiều loại suy đoán,liền tin tưởng lời nói dối của lê Phong.

Lê Phong đoán đã đạt được hiệu quả,trong lòng đắc ý,sắc mặt lại như trước không tốt,nghe rằng việc này đã thành.Quả nhiên,Lưú Phú bắt đắc dĩ,rút từ trong người ra đem chứng từ của Lê Thư đưa cho Lê Phong.Lê phong tiếp nhận chứng từ như là tiếp nhận thứ gì đó quý giá nhất trên đời.Làm khi nàng về đến nhà,xa xa đã ngửi thấy hương thơm của thịt thời điểm,thì cái cảm giác khó hiểu này lại càng sâu.

Lê Phong vừa vào nhà,đúng lúc lê Thư đang mang thịt bày ra bàn,về mặt bắt đắc dĩ gặp cô gái không kịp cầm đũa mà dùng tay bốc một miếng thịt bỏ vào miệng.Thấy vậy liền lập tức cầm lấy chiếc đũa,gắp một miếng thịt thay nàng thổi thổi,đút cho nàng.”Cẩn thận nóng”.Về mặt sùng nịch.

Lê Phong cảm thấy,chính mình nhất định là bị bệnh,vì sao tim lại đập nhanh như vậy?Trần an một chút trái tim đang xao động bất an,một cái đại soái ca sẵn sóc đút cho chính mình ăn cái gì đó,mặc dù là ai tìm đều đập gia tốc đi.Tự giải thích với chính mình như vậy,Lê Phong cười khéo léo từ chối: “Cảm ơn,tạ có thể tự ăn được”.Cố gắng bỏ qua ánh mắt bị thương của nam tử.

Nàng biết,chính mình cái gì đều hiểu được.

Nàng vì nhận thấy được nguy hiểm,không nghĩ hăm sâu vào,hấn bắt quá là vì quá độ cảm kích do cảm nhận được những cử chỉ quan tâm mà nàng biểu hiện ra với hấn mà thôi.

Hoặc là,liền ngay cả chính nàng đều bởi vì từ lúc nàng đến nơi dị thế này,hấn là người đầu tiên sẵn sóc,dựa vào nàng mà khiến cho nàng hiện ra cái gọi là rung động nàng cùng hấn bắt quá nhận thức hai ngày mà thôi,nàng là sẽ không có cái gọi là nhất kiến chung tình.

Nàng không muốn phải nói ra câu thật có lỗi.

Lê Phong thờ dài,nhìn bên ngoài thấy trời chiều đã ngã về tây,sờ sờ tóc,bày ra một bộ dáng coi như cái gì cũng chưa xảy ra: “Trời cũng sắp tối,sau khi ăn xong dọn dẹp một chút rồi đi ngủ đi.Người đã mệt mỏi cả ngày”.

Thấy nam nhân gật đầu,rồi lại mang theo một vẻ mặt thật cẩn thận hướng nàng trưng cầu ý kiến: “Tiểu thư,hôm nay trời cũng hơi lạnh,Lê Thư,ân,Lê Thư có thể hay không ,được ngủ ở sài phòng?”.Lê phong thấy rất kỳ quái: “Chẳng lẽ ngủ ở sài phòng ấm hơn so với trong phòng sao?”.Lời vừa nói ra khỏi miệng,cũng là bỗng nhiên suy nghĩ cẩn thận,thì ra,thì ra những người gọi là người nhà kia,nhưng lại bắt hấn ngủ ở sài phòng vẫn là chỉ cho ngủ khi trời lạnh?

Trong lòng cảm thấy đau đớn,sau đó là tức giận,thầm nghĩ may mắn vì đã đem hấn mang đi.

Giương mắt gặp Lê Thư về mặt sợ hãi,trong lòng lại mềm nhũn,thờ dài,cũng không nghe ý kiến của nam tử,ôn nhu nói: “Người nên được ngủ ỏe trong phòng,người cũng là một người bình thường a!”Đã thấy nam nhân thật mạnh mẽ ngẩng đầu,về mặt kinh ngạc,rồi sau đó khuôn mặt,biết nói sao đây,tựa như là lâu ngày hạn hán gặp nước mát,lâu ngày bị bệnh gặp lương y.Nam nhân dùng sâu đậm cảm động mà Lê Phong xem không hiểu cảm kích gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Hoảng sợ

Lê Phong thề,chính mình chỉ muốn đi ra ngoài giải sầu một chút,hoặc là đi ra cửa hàng cầm vòng cổ xem đã mất chưa mà thôi,nhưng là,nhưng là vì sao,thái độ của mỗi người đối với nàng đều tốt như vậy,tốt đến mức quý dị a....Rõ ràng ngày hôm kia vẫn còn là một bộ mặt xem thường như đối với “gay” đi....Đứng đứng,chính là vị đại thúc kia,vì sao sẽ nhìn nàng bằng ánh mắt sùng kính....Lê Phong thờ dài,tóm lại thái độ của người khác đối với mình tốt vô luận như thế nào cũng không xem như chuyện xấu,theo nguyên tắc “Chuyện gì không nghĩ ra thì không cần suy nghĩ”,liền xoay người về nhà.

Có lẽ là thái độ của mọi người biến hóa,tâm trạng của Lê Phong tốt lắm,vô cùng tốt,thế cho nên thời điểm nàng nhìn thấy cái nam nhân về mặt sợ hãi kia,đầu óc còn chưa kịp vận động.Nam nhân kia,hình như là chỉ muốn mua một chút đồ ăn thôi đi,vì sao lại có thái độ như vậy?

“Nếu không phải nể mặt tiểu thư nhà người,ai sẽ bán cho người?”Là ý tứ gì?

“Không tuân thủ phụ tắc?”Là ý tứ gì?

“Nếu không phải Lê Phong tiểu thư tâm tính thiện lương,sớm phải đem người trầm đường (một hình thức trừng phạt khi vi phạm lễ giáo thời phong kiến,cho người vào trong một cái sọt,buộc chặt nắp thả xuống nước cho chết sặc)”Lại là ý tứ gì?

Nàng muốn nói,kia không phải là lỗi của hần,mà là nỗi của nàng.Nàng càng muốn nói,cái loại về mặt vừa sợ hãi vừa cẩn thận này không thích hợp với một người nam tử như hần.Càng muốn nói,hần phải được hưởng là cuộc sống tiêu điều tự tại (vui về tự do).Nếu không muốn nói rằng,khi nhìn thấy vẻ mặt của hần như vậy,nàng rất khó chịu.

Được rồi,đúng là nàng đã nhìn thấy nam nhân nhà mình,à không,phải nói là nam nhân lẽ ra phải đang ở nhà,bị mọi người xung quanh đối xử ác liệt.Không thể không nói,bởi vì nguyên nhân bản thân không thuộc thế giới này,Lê Phong đối với sự khắc nghiệt của thế giới này,hoặc nói rõ hơn là sự khắc nghiệt với nam nhân,những luân lý đạo đức nghiêm khắc ấy nàng không thể nào hiểu cũng như lý giải thấu triệt (rõ ràng).

Cho nên Lê Phong không ngu ngốc,cũng đương nhiên biết Lê Thụ sẽ bị nhiều người dựa vào cái cơ sở sợ sệt kia của nàng mà chịu chút xem thường,nhưng nàng nghĩ qua mấy ngày là sẽ tốt đẹp,dù sao mọi người thường sẽ nhanh lãng quên sự việc sau khi đã bàn tán đủ.Lê Phong cũng đã nhắc nhở với nam nhân,mấy ngày gần đây tốt nhất không nên ra khỏi cửa. Thế nhưng Lê Phong không nghĩ tới,này cường độ “Chịu chút xem thường”,hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của nàng.

Lê Phong về nhà,nếu không phải nam nhân đang nấu đồ ăn mà nàng không thấy trong nhà lúc ra khỏi cửa,thì nàng cứ tưởng tất cả những việc hôm nay nàng nhìn thấy ngoài đường tất cả chỉ là ảo giác.Nam nhân ve mặt chăm chú nấu cơm,khi gặp nàng trở về còn gật đầu chào hỏi với nàng,trên khuôn mặt tuấn tú nhìn không thấy chút ủy khuất nào.

Lê Phong tựa vào cạnh của phòng bếp,nhớ tới tất cả những ủy khuất hôm nay hần phải chịu không phải tất đều là do lỗi của mình hay sao?Hần bởi vì sự hoang đường của nàng mà chịu biết bao ủy khuất,nhưng là ở nhà chưa bao giờ tỏ ra một chút oán hận nào với nàng,thậm chí có thể làm được tới trình độ tìm không thấy chút khác thường nào trên mặt,để nàng không phát hiện.

Mới qua có hai ngày,thương thế trên người hần còn chưa có khỏi hẳn,nhưng mặc kệ nàng không đồng ý,hần vẫn cứ một mình đem phòng ở dọn dẹp sạch sẽ,chuẩn bị cơm nước,còn nàng chẳng lẽ viện vào lí do hần không cho mình làm việc mà bàng quan đứng nhìn hay sao?

Lê Phong bỗng nhiên cảm thấy mình bị từng đợt áy náy ép tới không thở nổi.Nhưng Lê Phong không biết chính mình bị làm sao vậy,người bị chất vấn rõ ràng phải là mình,vì sao chính mình muốn chất vấn Lê Thụ trước tiên,Là vì cái cảm xúc khó chịu khi nhìn hần bị nghìn người chỉ trích nói ra nói vào hay sao?“Không phải ta đã bảo người không nên ra ngoài hay sao?”.Lê Phong cũng không biết vì sao chính mình lại dùng giọng điệu nghiêm khắc như vậy nói chuyện với hần,vì sao biết rõ ràng nói chuyện như vậy là không đúng nhưng lại không nghĩ đem giọng điệu dịu xuống,càng không biết mình vì đau lòng nên mới tức giận,“Không phải bảo người không nên đi ra ngoài hay sao?Bị người mắng chửi vui lắm à!”

Rõ ràng tất cả sai lầm đều ở bản thân,Lê Phong nghĩ đến Lê Thụ nhất định sẽ tức giận,lại không nghĩ tới nam nhân kia cũng là về mặt sợ hãi,ngay cả tay đang xếp đồ ăn cũng dừng lại,“Đúng,thực xin lỗi,ta không phải không nghe lời tiểu thư nói,khiến dọa đến tiểu thư....”.Lê Phong muốn nói mình không phải muốn nói ý này,“Chính là,trong nhà,không có đồ ăn....”.Nam nhân cúi đầu,lại vụng trộm đánh giá sắc mặt của Lê Phong,thấp thỏm lo âu giống một cái đứa nhỏ đang phạm sai lầm,“Thực xin lỗi,không dám,cũng không dám làm trái ý tứ của ngài,cũng không dám nữa....”.

Lê Phong không biết vì sao hần lại bất an như vậy,gống như cực sợ nàng,nàng đương nhiên không biết Lê Thụ chỉ sợ chọc nàng tức giận,càng sợ nàng mất sự kiên nhẫn đối với hần sẽ không cần hần.Cho dù hần không hiểu sao cảm thấy rằng tiểu thư sẽ không vứt bỏ hần,nhưng hần vẫn không tự chủ lo lắng,hần thực sự không nghĩ rời đi nàng.

Gặp thái độ của đối phương như vậy,Lê Phong còn bất an hơn so với Lê Thụ,thậm chí muốn chạy trốn,nhưng vẫn cố gắng trấn định lại,rất cực nắm cổ tay nam nhân,kéo Lê Thụ vào phòng hần,trong lòng nghĩ“Dù sao thanh danh của hần đều bị mình làm bẩn khẳng định sẽ không gả ra ngoài được,lúc trước chăm sóc hần cũng không phải chưa thấy qua,bây giờ lại nhìn một chút cũng không có vấn đề gì đi”,thuận tiện tự lừa mình dối người,không được tự nhiên bỏ qua suy nghĩ khác trong lòng kia“Người làm sao mà biết hần sẽ không gả được,mà cho dù thật sự gả không được thì chẳng lẽ theo luật lệ ở đất nước nữ tôn người lại được xem thân thể nam nhân người ta hay sao?Kỳ thật tất cả là xuất phát từ tư tâm đi!”.Án nam nhân ngồi xuống,mạnh mẽ tháo rút vạt áo nam nhân.

Trên thực tế,ra ngoài dự kiến của Lê Phong là,chính mình chuẩn bị một đồng lí do thoái thác lại không dùng tới,nam nhân trước mặt thậm chí còn không phản kháng chút nào,chỉ là một phát đỏ bừng lên,thân mình theo phản xạ run lên một chút,tiền thành thật cho bản thân đưa nghịch.

Lê Phong cũng có chút sững sờ,tận lực đá đi những suy nghĩ loạn thất bát tao trong đầu,thực cố gắng chú tâm vào kiểm tra miệng vết thương của nam nhân.

Lưu Phú dù sao chỉ là cái nông phu,không phải là những người võ laam trong truyền thuyết,cũng không có nhiều khí lực,dùng cũng là loại roi bình thường,miệng vết cũng không phải rất nghiêm trọng.Hơn nữa thể chất của Lê Thụ hơn hẳn người bình thường,sau khi Lê Phong thức trắng đêm đốc lòng chăm sóc,vết thương tuy rằng dữ tợn,nhưng không nguy hiểm tính mạng.Lê Phong rốt cuộc mới cảm thấy tình cảm phức tạp khôn kể trong lòng mới hơi dịu đi một chút.

“Thực xin lỗi....”.Thanh âm yếu ớt như ruồi,nhỏ đến nỗi thậm chí gần như không nghe thấy,thế nhưng Lê Thụ vẫn nghe thấy,mặc kệ sự quẫn bách xấu hổ vì nửa thân trên đang để trần,ngồi hoặc nhìn về phía nàng,thuận tiện vắt chiếc lá dính trên thái dương nàng,lại thấy sợ hãi lo lắng khi nghĩ đến ánh mắt tức giận ngày hôm qua của nàng,nhưng hình như nàng đã quên chuyện đó,“Người có trách ta hay không?”Lê Thụ thật sự không rõ,“Trách?Trách tiểu thư làm cái gì?Lê Thụ không dám”.Cảm kích còn không kịp,yêu còn không kịp,làm sao có thể trách?“Không phải chuyện có dám hay không,mà là vấn đề có trách hay không”.Cô gái chăm chú nhìn thẳng vào mắt hần,“Người không trách ta sao?”

Nhìn ra cô gái thật sự rất quan tâm vấn đề này,nam tử thậm chí không còn sự sợ hãi lúc trước,chỉ cảm thấy không hiểu thương tiếc,“Không trách,vĩnh viễn sẽ không trách”.Không phải chỉ là lời hứa hẹn suông,mà đó là suy nghĩ chân thật trong lòng của hần thôi.Cho nên cô gái cảm nhận được,đây là cảm giác ấm mà từ lúc đến nơi xa lạ này chưa từng được cảm nhận qua,cảm thấy toàn thân mình như bị cái gì ấm áp bao vây lấy,cô gái nhưng lại sinh ra xúc động muốn cuộn mình lao vào trong lòng nam nhân.

Cô gái xốc chần lên, không quân tâm bèn chui vào, chỉ cảm thấy treeten giường đệm mà nam nhân đã ngủ qua một đêm, hình như khắp nơi đều có hơi thở của nam tử.

Mặc danh kỳ diệu (kỳ lạ)! Mặc danh kỳ diệu! Cô gái bỗng nhiên tỉnh lại. Chính mình đang làm cái gì? Không nhìn nam tử một phần kinh ngạc hai phần lung túng ba phần sùng nịch bốn phần hạnh phúc, cảm quần áo đắp lên người nam tử.

Chạy trốn chết.

Chính mình, đây là bị sao vậy? Đây là bị sao vậy? Đây là bị sao vậy?

Chỉ quen biết ba ngày mà thôi, không nên tin tưởng chuyện nhất kiến chung tình không phải sao?

Ngã một lần, Lê Phong người bị thương chẳng lẽ còn chưa đủ? Chưa đủ để cho người khác sâu trí nhớ hay sao?

Chưa bao giờ thể nghiệm qua sự rung động mãnh liệt như vậy, Lê Phong bối rối thậm chí không biết chính mình đang ở sợ hãi, đúng vậy, là đang sợ.

Là đang sợ hãi cái gì đâu?

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Say rượu

Lê Phong quỳ gối trước cửa chịu gió lạnh, Lê Phong không biết

Lê Thụ thực sợ hãi, thật sự thực sợ hãi. Theo lúc trước sợ tiểu thư nhà hắn tức giận, về sau lại sợ tiểu thư đuổi hắn đi, cho tới bây giờ, hắn chỉ sợ tiểu thư tức giận nhốt mình một ngày một đêm trong phòng sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

Hắn thật sự đã làm cho nàng rất tức giận đi, vậy hãy đánh hắn mắng hắn, thậm chí đuổi hắn đi, đuổi hắn đi, đều có thể, không cần, tự khiến cho bản thân chịu khổ a. . .

Tối hôm qua nàng chưa ăn cơm, sáng nay chưa ăn cơm, mà bây giờ cũng đã qua giờ cơm trưa. . . . Lê Thụ chỉ hận chính mình đã làm chuyện sai lầm. Đúng vậy, đều là lỗi của hắn!

Hắn đã quên sao? Hắn đều đã quên sao? Chỉ vì tiểu thư đối xử với hắn rất tốt, thế nhưng làm cho hắn đã quên thân phận của mình!

Hắn là cái người xui xẻo, thấy tiểu thư thân cận với hắn, điều hắn phải làm là nhắc nhở tiểu thư không phải sao? Thế nhưng hắn đã làm gì? Hắn vậy mà cứ nhìn tiểu thư đáp cái chần của mình. . . . Khó trách khi tiểu thư tỉnh táo lại sẽ tức giận như vậy!

Lê Thụ chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy áy náy, chỉ ngóng trông tiểu thư có thể bớt tức giận, dù đi ra ngoài đánh hắn mắng hắn đều có thể, chỉ cần có thể khiến cho tiểu thư hết tức giận thì dù bất hạnh thế nào hắn cũng chịu được.

Hắn rất khổ sở.

Khách quan mà nói, Lê phong không biết chính mình có thể ngủ lâu như vậy, chỉ biết khi tỉnh lại đầu rất đau. Nhìn qua cửa sổ, thì ra đã qua buổi trưa.

Mà trên thực tế, theo cảm nhận của bản thân, Lê Phong không nghĩ bản thân chỉ ngủ đến buổi chiều. Nàng cứ nghĩ rằng chính đã ngủ năm năm rồi, bọn họ cũng quen biết nhau năm năm. . .

Lê Phong không nghĩ mình sẽ mơ một giấc mơ nhàm chán như vậy. . .

Nàng chán ghét giấc mộng này.

Hung hăng nhu nhu mạnh huyết thái dương, âm thầm cảnh cáo chúng nó không được tiếp tục đau nữa.

Lại bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện rất quan trọng, nàng ngủ một mạch đến tận buổi chiều, nam nhân kia lại không có can đảm kêu nàng, không biết sẽ lo lắng thành bộ dáng như thế nào nữa?

Nàng không biết lấy đâu ra tự tin như vậy, chỉ biết khi nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi quynh lên, suy nghĩ giãy dụa muốn đứng lên, ít nhất muốn trấn an hắn một chút, lại bỗng nhiên dừng lại.

Tự nhiên nhớ tới, phải cách hắn, ít nhất, muốn cách hắn, xa một chút. Nàng chỉ cảm thấy nguy hiểm

Nàng mơ một giấc mộng dài như vậy,xem tất cả từng chút từng chút những kỉ niệm đã trải qua cùng nam tử kia.

Lại không ngờ tới,đối lập với cảm giác lúc trước,hiện tại,thu hoạch duy nhất,đó là phát hiện,chính mình có lẽ đã thật sự yêu nam nhân kia.Cái kia tự tị anh tuần ngược ngừng thành thật sẵn sóc ôn nhu nam nhân.

Bỏ qua một bên tất cả những tình cảm phức tạp khó hiểu,Lê phong chỉ cảm thấy phiền chán.

A!Lê Phong,ngươi chẳng lẽ không thể thoát khỏi cái cái vòng lẩn quẩn nhất kiến chung tình hay sao?Với hắn cũng thế?Đã hiểu rõ sao?Liên phải lòng.Quên?Khuôn mặt trào phúng kia của nam tử,nhất kiến chung tình,làm bạn năm năm,ngươi cũng chưa bao giờ hiểu rõ hắn.

Bởi vì là nhất kiến chung tình,thậm chí qua qua việc theo đuổi hay tìm hiểu,nên chưa bao giờ thấy rõ ràng,tình cảm ấy là lỗ mãng cỡ nào,là phiêu miểu (mơ mịt,hư vô,khó nắm bắt) ra sao?

Lê Phong không cho phép cái loại tình cảm lưu luyến như vậy lại phát sinh trên người mình.

Lê Phong muốn chạy trốn,bản năng muốn chạy trốn thật xa.

Vẫn là cứ đợi một ngày,làm cho nam nhân rõ ràng đã động tình kia bình tĩnh một chút đi!

Than nhỏ một tiếng,Lê Phong đề lại một chút huyết thái dương vẫn còn tại nhảy lên đau đớn,dù còn rồi rầm,nhưng vẫn là lui vào trong chăn.

Đương nhiên,tác giả có thể thề,nếu Lê Phong biết người vẫn làm cho nàng rồi rầm không thôi đang quỳ trước của phòng nàng từ tối hôm qua đến giờ,ngoại trừ nấu cơm thì chưa từng đứng dậy.Nàng nhất định sẽ không đưa ra cái quyết định chết tiệt “Đợi một ngày cho bình tĩnh”!

Vấn đề là nàng không biết. ... Tác giả đối với việc này tỏ vẻ bất đắc dĩ. ... Cho nên,Lê Thư lo lắng tiếp tục quỳ,suy nghĩ đã sớm theo từ “Sợ tiểu thư tức giận ảnh hưởng đến sức khỏe”,đơn giản hoá đến “Đối sẽ làm hại dạ dày,mau ra đây ăn cơm đi. ...”.Sốt ruột như vậy,không cần thận đến nước đề roi lúc nào không biết.

Lê Thư cắn môi,rốt cục nhìn không được,thầm nghĩ cho tiểu thư chút hết tức giận ra ngoài – chẳng sợ quyết định này có thể khiến bản thân bị đánh – vì thế bình tâm lại,cổ lấy dũng khí đi về phía trước,lại do dự một chút,nhưng lại nghĩ đến tiểu thư nhà hắn quả thật đã lâu chưa có ăn gì,nhất định rất khó chịu,mới rút cuộc hạ quyết tâm,sợ hãi gõ cửa.

“Rốt cuộc vẫn nhìn không được a...”Lê Phong nhu nhu đầu,tận lực bỏ qua dạ dày đang co thắt,cùng với miệng đang khô khốc đến nỗi không có nước bọt tồn tại.Cố gắng đứng lên,nhưng không mở cửa ra,hỏi: “Có việc gì sao?”

Đối với việc trong giọng nói của nàng hình như không có sự tức giận,Lê Phong hiển nhiên cảm thấy thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà kinh sợ),vốn là ý nghĩ không có nhiều trần tình nay càng thêm mơ hồ,nhất thời không biết đáp lại như thế nào cho tốt.

Lê Phong cảm thấy,hình như mình có thể cảm nhận được bộ dáng của nam nhân hiện tại đang quần bách xấu hổ.

Thầm than chính mình tại sao sau khi quen biết nam tử này,như thế nào lại thêm một cái tật xấu mềm lòng,rốt cuộc quyết định đứng dậy,ai biết. ...

Lê Phong cắn răng,tận lực làm cho chính mình có thể ngồi dậy,nhưng hình như rất khó làm được. ...

Cơ bắp cả người đau nhức,động tác của thân thể càng khiến cho đầu đau đớn hơn.

Lê Phong thở dài,mình thế nhưng thật sự bị bệnh,đúng là khó giải thích,hình như không có nguyên nhân khiến bản thân bị bệnh đi,nếu không tính tâm bệnh trong đó.

Việc ngồi dậy bình thường cũng là không duy trì được bao lâu liền té nhào trên giường,phát ra một tiếng vang lớn. ...

Nam nhân đang đứng khần trương ngoài cửa,nghe thấy tiếng động này,rõ ràng là bị dọa đến.

Mầm mống lo lắng bắt đầu nảy mầm từ đêm qua,tích góp từng chút từng chút dinh dưỡng một,theo thời gian đến tận bây giờ,nay bỗng nhiên nghe thấy tiếng ngã của một vật gì đó,như được hướng dẫn,lấy một tốc độ nhanh chóng lan tràn trong lòng.

Lê Thư chỉ cảm thấy chính mình có chút mất đi lý trí,chỉ sợ y=tiểu thư xảy ra chuyện.

Trong lòng hoảng hốt,liền không quan tâm nhiều,gãy dựa thềm nghĩ muốn mở cửa nhìn xem.Lại bỏ qua đôi chân đã đông cứng vì quỳ quá lâu,đột nhiên đứng dậy khiến chân đứng không vững,khiến cả cơ thể đổ ập trong phòng.

Dù ngã trên mặt đất lại không quan tâm bản thân,vội vàng ngẩng đầu nhìn Lê Phong,lại phát hiện đối phương hình như không có việc gì.

Trong lòng an tâm,bỗng nhiên hồi phục lại tinh thần.

Hắn,hắn,đang làm cái gì vậy?

Hắn dám,như vậy,tự tiện xông vào phòng tiểu thư?

Đã mang theo xui xẻo, bây giờ còn muốn mang thêm sự chán ghét. ...

Hắn, hẳn chẳng nhẽ còn ngại tiểu thư chưa đủ chán ghét mình hay sao?

Chán ghét, sao? Lê Phong cảm thấy, dường như máu trong cơ thể đều đang ngừng chảy.

Nói thực ra, Lê Phong là bị dọa đến, được rồi, đổi lại nếu ai tự nhiên thấy một đại nam nhân xông vào khuê phòng (phòng riêng) của mình sẽ đều bị dọa đến đi. ...

Giây tiếp theo, Lê Phong mới dùng lí trí nhớ đây là đất nước nữ tôn, ngăn lại tiếng hét chói tai đang chuẩn bị vọt lên đến miệng, thuận tiện may mắn do tối hôm qua còn đang thất hồn lạc phách, nằng vẫn chưa kịp cởi quần áo, bởi vì bình thường nằng có thói quen ngủ khóa thân (không mặc quần áo). ...

Lê Phong thờ dài, thật sự là không biết nói cái gì, nói thế nào cho phải, chỉ biết bày ra một chút tiểu thư uy nghiêm, “Ai cho ngươi vào!” Lời vừa ra khỏi miệng, thấy đối diện nam nhân tự nhiên khuôn mặt trắng bệch liền muốn thu hồi lại. Hẳn, hẳn làm sao vậy?

Đối diện, nam nhân hung hăng cắn môi, như là cố gắng khiến cho mình khôi phục tỉnh táo, lời nói có chút lắp bắp: “Đúng, thực xin lỗi, thỉnh, thỉnh tiểu thư trách phạt. ...”

Lê Phong thế chính mình thật sự không có ý tứ như vậy, lại e ngại kiên quyết giữ lập trường lúc trước “Nhất định phải thoát ra”, nên cũng không biết nói cái gì cho tốt, chỉ có thể đông cứng nói một câu: “Đi ra ngoài, không trách ngươi”.

Không nghĩ rằng sắc mặt nam tử càng thêm dọa người, liếc nhìn nằng một cái, nếu nói là kính sợ, chẳng bằng nói, thất hồn lạc phách. Đúng vậy, đó là một loại khiến cho người ta tim đập nhanh, thất hồn lạc phách.

Lê Thư đại khái biết, chính mình ở trong lòng tiểu thư là cỡ nào không chịu nổi.

Hắn biết gây ra một lỗi lớn như vậy, nhất định sẽ bị đánh nặng một trận. Nếu đổi là trước kia ở trong nhà, tự tiện tiến vào trong phòng nói không chừng đều phải bị bắt cởi hết quần áo quỳ trong sái phòng bị đánh một trận thật nặng, đừng nói đến việc lỗ mãng xông vào như vậy.

Nhưng là. ... Nhưng là tiểu thư nhà hắn, nhưng lại giọng điệu lạnh nhạt, hoàn toàn không có ý trách phạt hắn. Hẳn, hẳn thế nhưng, đến cả đánh chửi cũng không có tư cách sao?

Lê Thư chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, hoàn toàn không biết, hắn phải làm thế nào mới đúng. Rốt cục, vẫn là đi vào phòng bếp, đem cơm hâm nóng lại, sau đó bước chân phù phiếm (thần thờ, không có lực) đi ra ngoài.

Hắn từng trong lúc vô ý nghe được vài cái quả phụ (người đàn ông góa vợ) nói chuyện phiếm. Biết được thì ra trong năm phụ thân hoài thượng hắn, vì lưu cái kỉ niệm, ở phía dưới một gốc cây tùng già sau núi, chôn vài hũ rượu mới nường. Ở phía trên còn đặt một mảnh vải cầu nữ.

Bởi vì ở đây có truyền thuyết từng có nữ thần xuất hiện, trên núi cũng có rất nhiều mảnh vải cầu nguyên như vậy.

Hắn không biết chữ, lại bởi vì đối với phụ thân tồn tại áy náy, từng nhờ muội muội dạy hắn viết tên phụ thân, muội muội khi đó nhỏ tuổi thiện tâm, liền dạy cho hắn.

Cho nên lúc này hắn lật từng mảnh vải tìm kiếm, hắn cũng không biết mình muốn làm cái gì, có lẽ là nhớ tới các nữ nhân khi đàm luận có nhắc tới việc uống rượu vào, tất cả phiền não trong lòng sẽ không có đi. ...

Hắn không hiểu chính mình có cái gì phiền não, lại không hiểu muốn đụng chạm vào cái loại gì đó sẽ khiến người ta quên hết phiền não.

Tìm thật lâu, hắn mới rốt cuộc tìm được, cũng không cần công cụ gì hỗ trợ, chỉ lăng lăng lấy tay cào đất, quả nhiên, rượu tuy rằng được cho là rượu ngon ủ lâu năm, lại bởi vì thân phận xui xẻo của hắn mà không người hỏi thăm.

Hắn đào ra một vò, học bộ dáng của những người uống rượu mà hắn gặp qua, mở nắp bình ra, một cổ hương vị mà hắn không thích đập vào mặt. Hắn cũng không quản nhiều, nhịn mùi lạ kia, liền một mạch hướng trong miệng đổ vào. ...

Lê Phong không nghĩ thừa nhận, chính mình, thật sự rất lo lắng.

Lúc này mặt trời đã bắt đầu lặn, tuy rằng bây giờ chưa được coi là trễ, nhưng nam nhân này sức lực lớn, mặt mũi lại xấu xí (theo quan niệm nơi này), nghĩ như thế nào cũng không xảy ra việc bị bắt cóc. Nhưng nằng vẫn không tự chủ được lo lắng, cả đầu miên man suy nghĩ, sẽ không là tâm tư quá đơn thuần mà bị lừa đi làm cu li chứ.

Ngươi trong thôn không thích thấy hắn, nếu bị bán thì cũng sẽ không ai quan tâm. ... Hay là bị người nào có thương thức độc đáo coi trọng? Nếu không thì hắn bị làm sao? Hay là. ...

Lê Phong cảm thấy chính mình mà còn ngồi đây miên man suy nghĩ tiếp, nói không chừng tinh thần sẽ hỏng mất. Rốt cuộc nhịn không được lo lắng trong lòng đang như hồng thủy vỡ đê, nằng quyết định đi ra ngoài tìm hắn.

Trên đường phải trải qua lễ rửa tội của biết bao nhiêu ánh mắt kinh ngạc, nằng mới rốt cuộc tìm kiếm tới phía sau núi.

Không thể không nói, vừa bước vào phía sau núi không lâu lắm, nàng đã ngửi thấy thoang thoảng mùi hương rượu. Tuy rằng nàng không thích uống rượu, nhưng cũng biết phân biệt, đây chính là rượu ngon lâu năm đâu!

Nhưng giờ phút này nàng lại không có tâm tư để ý điều đó, thậm chí lần theo hương rượu để tìm một người hỏi chút xem có biết Lê Thụ đi đâu hay không? Nhưng không biết lúc này đi theo, liền trực tiếp tìm được Lê Thụ....

Lê Phong không nghĩ thừa nhận, một chút cũng không muốn thừa nhận, nam nhân trước mắt lúc này.... Ân... Thực mê người....

Cũng không biết có phải do uống rượu hay không, bên cạnh cũng đã thấy ba bốn vò rượu không. Mà nam nhân kia, tựa hồ cũng không chịu được tác dụng của rượu lâu năm ngấm vào cơ thể, tựa vào trên thân cây ngủ say. Khuôn mặt anh tuấn đỏ bừng, đáng yêu không nói lên lời, nhưng điều thiếu hoàn mỹ duy nhất là đôi mi đang trói chặt.

Ma xui quỷ khiến, Lê Phong cúi người xuống, đôi tay mảnh khảnh nhu nhu ánh mắt nam nhân, sau đó nhìn đôi mi nam nhân đang dần dần dần ra....

“Thực xin lỗi... Ân...” Lê Phong không nghĩ nam nhân sẽ tự nhiên tỉnh, cũng không biết có phải do động tác vừa rồi của nàng không, cứ nhiên động động lông mi, đôi mắt đẹp lặng lẽ mở ra. Lê Phong giật mình đứng dậy, đã thấy ánh mắt kia mông mông lung lung, như chứa thủy quang, có vẻ như cũng chưa thanh tỉnh.

Lê Phong vừa thoáng yên tâm, bỗng thấy nam nhân kia lại nhú mày lại, “Choáng... Không dậy nổi...” Nói xong túm túm nàng, thấy nàng không phản ứng, thế nhưng túm nàng lại, đem nàng ôm vào trong lòng chính mình.

Lê Phong chưa bao giờ cảm thấy trái tim mình đập mạnh như lúc này, dù là khi ở hiện đại, nam tử làm cho nàng “Yêu” kia, cũng không làm cho nàng kích động như lúc này.

Lê Phong bất an muốn đẩy hắn ra, lại khi nhìn thấy đôi mắt bị thương của nam nhân, liền buông tha cho.

Nàng tự nhận bản thân rất nguyên tắc, lại không biết nói vì sao, kể từ sau khi gặp nam nhân này, tất cả những nguyên tắc mình vẫn kiên trì liền hồng mắt, lần lượt mềm lòng hết lần này đến lần khác khiến cho nàng thật bất đắc dĩ.

“Thực xin lỗi...” Nam nhân nói trong vô thức một lần, lại thay đổi nội dung, “Thực xin lỗi thực xin lỗi... Không cần... Không cần đuổi ta đi... Được không... Người phạt ta... Người đánh ta đi... Được không... Chẳng nhẽ ta... Đã không đáng... Để người đánh sao...” Lê Phong giờ mới biết sự vô ý của mình đã khiến nam tử hiểu lầm và tổn thương lớn đến mức độ nào.

Nam nhân hơi hơi rụt cổ lại, khịt khịt cái mũi, đáng yêu vô cùng, lại cũng có khôn khéo bị thương, “Thực xin lỗi... Ta rút cuộc... Không dám... Ta sẽ nghe lời thật tốt... Ta cái gì cũng sẽ làm... Cái gì cũng sẽ...” Ôm chặt thắt lưng Lê Phong thật chặt, “Không cần đuổi ta đi...”

Lê Phong cảm thấy, chính mình có lẽ là, thờ không nổi. Trấn an vọt tóc nam nhân, nhìn bị ai trong mắt nam nhân chậm rãi tiêu tán, thế này mới cảm thấy tốt hơn một chút. Rút cuộc thờ dài, vỗ vỗ lưng nam nhân....

“Này uy...” Thật lâu sau, Lê Phong như bị dọa đến, “Chúng ta lấy cớ uống rượu say loạn tính có thân cận da thịt, hôm nay chẳng lẽ muốn trở thành thật sao...” Nhưng vấn đề là [cũng may] nam nhân đã ngủ say rồi....

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Rối rắm

Lê Phong không biết phải làm sao bây giờ, nam nhân đang say rượu hình như không có ý định thanh tỉnh, gất gao ôm nàng, làm như nàng là cái tài phú có một không hai trên đời.

Mà trên thực tế, cho dù hắn không ôm, nàng cũng tuyệt đối không thể một người mà ôm hắn về nhà đi....

Thờ dài, nhìn trời đang ngày càng tối, Lê Phong cảm thấy có chút lạnh, thậm chí cảm thấy khủng hoảng vì không xác định được trong núi có thú dữ hay không, theo bản năng chui sâu vào trong lòng nam nhân, thực rắn chắc, lại có chút mềm mại, thực ấm áp, thực thoải mái.

Lê Thụ xác nhận ít nhất hơn mười lần rằng chính mình không có nằm mơ, liền kích động muốn buông tay ra. Nhưng mà, nhưng mà, tiểu thư nhà hắn sẽ lạnh chứ.... Nghĩ như vậy, Lê Thụ cảm thấy, mình không nên buông ra. Uy uy, mặt trời lớn như vậy, làm sao sẽ lạnh được.... Đứa nhỏ tự lừa mình dối người mà.... Nhưng thực hiển nhiên Lê Thụ không có thời gian để tự rối rắm với vấn đề này.

Cô gái trong lòng tựa vào ngực hắn, thắt lưng mảnh khảnh bị hắn ôm chặt, ánh mặt trời chiếu lên lông mi thật dài, giống như hai cây quạt nhỏ tinh xảo. Hắn có khuôn mặt xui xẻo chiếc mũi xấu xí, nhưng mà trên mặt nàng lại không có sự chán ghét, khóe miệng cong lên, đôi môi tròn bóng, làm cho ý thức của hắn trong một lát có chút mờ mịt, ngốc nghếch thất thần, hắn áp môi mình lên, hắn nhớ rõ, có một nam nhân kỳ quái từng nói với hắn, đây là cách để

người tỏ vẻ thực yêu người khác....

Hắn biết rõ như vậy là có sai, nhưng không biết tại sao vậy, chính mình lại không muốn rời đi. Như vậy là mạo phạm tiểu thư, chính hắn cũng cảm thấy nên thay thế tiểu thư để tự giáo huấn chính mình. Nhưng mà, nhưng mà như vậy có thể hay không đem xui xẻo, truyền cho tiểu thư,...

Lê Thư lúc này mới cảm thấy hoảng hốt, đòi môi mình đi, chỉ cảm thấy hối hận đến khó chịu, hận không thể đem tất cả xui xẻo đã truyền lên người tiểu thư trả lại gấp bội cho mình, vội vàng lấy tay xoa xoa đôi môi oánh nhuận kia, lại sợ tay mình cũng dính xui xẻo, lại nghĩ đến tiểu thư vẫn còn ở trong lòng mình, cảm thấy gấp đến độ muốn khóc.

Mà Lê Phong ở trong lòng hắn bị hắn lộn xộn như vậy, lòng mi khẽ run, đã tỉnh dậy, nhưng ý thức cnf chưa rõ ràng, chỉ biết mờ mịt ngẩng đầu lên, nhìn về mặt nam nhân kích động khổ sở, cảm thấy trong lòng mình cũng không thoải mái, dần dần tỉnh táo lại, “Làm sao vậy?”

Lê Thư thấy Lê Phong tỉnh lại, trong lòng lại thêm lo lắng tiểu thư nhà mình sẽ chán ghét bản thân, càng thấy sợ hãi hơn, lấy tay đẩy nhẹ Lê Phong, chuẩn bị đổi thành tư thế quý xuống. Lê Phong quýnh lên, vội vàng dịu hắn dậy, “Làm sao vậy?” Trong giọng nói không dấu được sự quan tâm, lúc này mới làm cho Lê Thư bình tĩnh lại, nhưng mặt lại đỏ bừng, thế nào cũng chưa dám đem mọi việc nói ra, rốt cuộc dưới ánh mắt thúc ép tìm kiếm của Lê Phong nói ra “Xui...” Lê Phong vừa nghe hắn nói, tuy rằng không nói hết, nhưng nàng cũng đoán được là nam nhân này đang lo lắng trên người dính xui xẻo sẽ dính vào trên người mình, trong lòng vừa cảm thấy âm ập lại đau xót.

Biết tư tưởng mê tín nhiều năm đã trở thành thâm căn cố đế, cũng không trông cậy vào việc giảng cho hắn cái gì mà khoa học, chỉ còn cách ôn nhu an ủi: “Không có việc gì đâu ~ người quên sao? Lúc trước đã nói rồi, trước đại sư trước đây đã từng nói ta mệnh cứng rắn, khó bị trời phạt! Chỉ có khắc người khác, làm gì có chuyện người khác khắc ta?” Dứt lời lại hơi mỉm cười, “Chúng ta ở cùng nhau đã vài ngày, người đã gặp ta đã từng xảy ra chuyện gì chưa? Ngược lại, bởi vì người, thái độ của người trong thôn đối với ta lại tốt hơn đó ~”

Lê Thư biết đây là sự thật, trong lòng cảm thấy yên tâm, lại cảm thấy vui mừng, hắn chẳng những không khắc tiểu thư, ngược lại còn giúp cho tiểu thư phải không? Bên này Lê Phong lại nghĩ, nếu đã xác định mình yêu thương nam nhân này, mà nam nhân này đối với nàng cũng có tình yêu mà không phải tất cả chỉ là sự ỷ lại, kia... Ừ, vậy chuyện thành thân không phải chuyện sớm muộn gì cũng phải xảy ra hay sao?

Nam nhân này tự ti như vậy, cho dù yêu cũng khó mà đồng ý lấy, được rồi phải nói là giả cho mình... Nghĩ lại nói thêm: “Người cũng biết đạo lý tương sinh tương khắc?” Gặp nam nhân ngồi đối diện vẻ mặt mặt mìm, liền nói: “Bọn họ nói người là người xui xẻo, khắc chết tỷ tỷ, nhưng mà người không phải đối với người nào cũng xui xẻo, nhìn ta xem, người cũng không khắc ta đúng không? Mỗi người đều có sự tương sinh tương khắc, người chỉ tương khắc với tỷ tỷ của mình mà thôi!”

Nói thật, chính bản thân Lê Phong cũng không tin cái lý luận nhân chán do chính mình tự bịa đặt ra này, chẳng qua là đang cá cược ở trình độ tin tưởng của Lê Thư đối với mình mà thôi, quả nhiên nhìn thấy hắn vẻ mặt kích động, không có chút thái độ nào là hoài nghi lời nói của nàng. Lê Phong không biết bây giờ mình nên có cảm giác thành tựu hay là áy náy nữa....

A, Lê Phong cảm thấy mình cũng không nên rồi rầm rĩ về vấn đề này, dù sao điều này cũng là vì tương lai của hai người mà suy nghĩ, hơi lừa dối một chút chắc cũng chẳng sao đâu.... Nghĩ như vậy, thuận tiện ngắm khuôn mặt anh tuấn khó nén hạnh phúc của nam nhân.

Thanh âm ồn ào, lại đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh.

Lê Phong khẽ nhíu mày, trong lòng hơi cảm thấy khó chịu nhưng không biểu hiện ra ngoài, nhìn thấy vài người trong thôn tìm lên tận đây, thấy bọn họ, vài người nữ tử cường tráng rốt cuộc cũng giãn mặt mày, vẻ mặt kích động, hô to: “Tìm được rồi, tìm được rồi!” Lê Phong kinh ngạc, lại bỗng nhiên suy nghĩ cẩn thận.

Tuy rằng mấy người này hay mê tín, trong thôn có người phải chịu khổ như Lê Thư tồn tại, nhưng dù sao cũng là nông thôn, con người chất phác, người ở nông thôn không thấy lo lắng đi tìm cũng là chuyện thực bình thường. Nàng chỉ cảm thấy kỳ quái, bọn họ mất tích cả đêm, phía sau núi này cũng không lớn, tại sao bây giờ mới có người tìm đến?

Biểu hiện thần thiết trên mặt của người phụ nữ kia không có chút nào gọi giả vờ, người đi đầu đúng là Vương Thanh, hàng xóm hiện tại của Lê Phong: “Ai nha ai nha, may là không có việc gì, nếu người tốt như Lê cô nương xảy ra chuyện gì, khiến cho lương tâm của ta làm sao có thể yên ổn được đây?” Nói xong liền tức giận trừng mắt liếc Lê Thư một cái, ý tứ trách cứ, lại nói cũng tại chúng ta, ngọn núi này có thứ không sạch sẽ lại không sớm nói với Lê cô nương, người đừng để bụng việc này nhé!” Về mặt ấy này, “Này... này tối hôm qua, người trong thôn cũng lo lắng cho Lê cô nương cả đêm đó.... Nhưng trong thôn nhà ai mà chẳng có nhiều người, xảy ra chuyện gì thì người trong nhà cũng phải chịu khổ.... Này, Lê cô nương, cũng đừng có trách chúng ta aizzz...” Dứt lời, nữ nhân ngày thường sáng khoải hào phóng lúc này lại hiếm thấy hơi lấp lút.

Trong lòng Lê Phong tràn đầy sự cảm động, chỉ cảm thấy người dân nơi đây đúng là dân phong thuần phác, nói: “Tiểu muội là sao có thể trách tội mọi người trong thôn chứ? Vài vị tỷ tỷ sáng sớm tỉnh mơ đã đến tận đây tìm ta, tiểu muội cảm động còn không kịp chứ là!” Vừa nói vừa cúi cảm ơn với Vương Thanh cùng với vài vị nữ tử đứng sau. Vương Thanh thấy vậy vui mừng cười to: “Tốt! Như vậy mới là người đọc sách chứ!” Lại nhìn thấy nhìn một đồng hôn độn đáng kia, “Trách không được muội muội cả đêm chưa về, nhiều vô rượu như vậy, nghĩ đến muội muội cũng là một nữ tử đích thực!”

Lê Phong đương nhiên không thể nói đây là Lê Thư uống thừa, thanh danh của nam nhân này vốn đã kém, lại vì chính mình mà họa vô đơn chí*, vì thế có ý chuyển đề tài: “Tỷ tỷ mới vừa nói nơi đây không sạch sẽ?” Thật sự nàng không cảm thấy hứng thú với mấy chuyện yêu ma quỷ quái, nhưng mà không nghĩ chỉ là thuận miệng nói thôi, ai ngờ câu trả lời của Vương Thanh lại khiến cho Lê Thư chú ý: “Còn không phải là như vậy sao! Nghe đồn có người chính mắt nhìn thấy một con yêu thú từ trên trời giáng xuống, yêu thú kia mất như chuông đồng, còn có thể tỏa ra ánh sáng, ánh sáng kia, chắc chắn, cách mấy dặm đều có thể nhìn thấy! Nghe nói còn có bánh xe di chuyển, lại có người nhìn thấy có người đi ra từ trong bụng yêu thú đó nữa cơ!”

*họa vô đơn chí: nhiều xui xẻo đến cùng một lúc

Lê Phong nhủ mi, một ý nghĩ trong đầu bỗng lóe lên: Sẽ không phải là ô tô chứ... Nghĩ như vậy, lại tự cười chính mình, nhớ về hiện đại nhớ đến điện rồi! Nhưng Lê Phong nghĩ đó cũng có thể không phải chỉ là những tin đồn vô căn cứ, trong thâm sơn cùng cốc cũng không có cái gì giá trị để che dấu, khả năng bịa đặt vì lợi ích cũng không lớn, vẫn là tìm một lúc nào đó thích hợp đi chứng thực điều này. Thật ra, cũng không nhất thiết phải tìm thời gian...

Lúc Lê Phong mang Lê Thu về nhà, nói không sợ hãi thì là giả, vị khách đứng ngoài cửa khiến cho nàng có chút ngoài ý muốn. “Luu tiểu thư?” Cũng chính là muội muội của Lê Thu, Luu Quý. Lê Phong theo bản năng chặn trước người Lê Thu, sợ nam nhân này sẽ sợ hãi, lại phát hiện Lê Thu đối với muội muội này hình như cũng không có sự bài xích. Hay là do Lê Quý chưa từng bắt nạt nam nhân nhà nàng, nghĩ vậy trong lòng Lê Phong đối với Lê Quý cũng có vài phần ân tượng tốt, nhưng lại nhớ đến lúc trước khi nàng muốn mang Lê Thu đi, về mặt của nữ tử này cho thấy là đã biết rõ tất cả, trong lòng lại bắt đầu đề phòng, nói: “Không biết Luu tiểu thư đến đây có chuyện gì?”

Luu Quý nhìn về phía nàng hơi hơi gật đầu mang ý chào hỏi, lại nghiêng mặt liếc ca ca nhà mình một cái, theo trực Lê Phong nghĩ nàng đang xác nhận ca ca nhà mình có mạnh khỏe hay không, hảo cảm trong lòng càng sâu, đang muốn mời nàng vào trong nhà, nhưng hình như Luu Quý không có ý đi vào, chỉ lấy từ lòng một đồ vật gì đó: “Cái này, là của Lê tiểu thư?” Lê Phong vừa nhìn, có chút kinh ngạc, cái kia, dĩ nhiên là giấy gói kẹo sôcôla.

Kinh ngạc qua đi, Lê Phong lập tức thả lỏng, tuy rằng không biết lúc nào vắt đi, nhưng cũng không phải cái gì đáng để uy hiếp, dù bị nhặt được cũng không có vấn đề gì. Trong lòng đoán Lê Quý sẽ không là bởi vì thấy giấy gói kẹo này hơi đặc biệt, muốn đi chứng thực chứ! Trong lòng lập nghĩ ra lý do hợp lý, mở miệng: “Đúng, không nghĩ rằng sẽ ở trong tay Luu tiểu thư!” Chỉ còn chờ Luu Quý hỏi nguồn gốc của giấy gói kẹo này, ai ngờ nàng cũng không có ý muốn nói tiếp chuyện này: “Tốt lắm, nếu vậy xin trả lại cho Lê tiểu thư.” Dứt lời liền đem giấy gói kẹo để vào trong tay Lê Thu.

Lê Phong bị dọa... Người này, chạy đến Lân thôn chỉ vì đưa một cái giấy gói kẹo? Trong lúc Lê Phong đang suy nghĩ có phải nàng đang lấy cớ vì nhớ Lê Thu hay không, Luu Quý lại nói: “Lê tiểu thư, ngày khác Luu mỗ sẽ cùng với một cố nhân khác của Luu tiểu thư đến thăm, được không?” “Đương nhiên là có thể rồi.” Lê gật đầu, dù không hiểu lắm, nhưng cảm giác mình cũng đã hơi đoán ra điều gì đó.

Quên đi! Lê Phong quay cười khẽ với nam nhân đang đứng đằng sau mình: “Đi dọn dẹp phòng ở đi!” Nam nhân dường như sau khi đã xác nhận nữ nhân không có vi hành vi quá đáng của mình mà tức giận, an tâm chạy đi thu dọn.

“Vâng,” Lê Phong nghĩ, “Đương nhiên là muốn dọn dẹp. Ừ... Qua vài ngày nữa, cho dù Luu Quý không đến cũng phải đến nhà ngươi mà... Theo lệnh cha mẹ không phải hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chuyện cầu thân

Lê Phong không biết, thì ra “Lân khác đến thăm” kia của Luu Quý thì ra chính là cùng ngày... Luu Quý cười tươi như không cảm thấy có chút xấu hổ nào, Lê Phong đồng học cũng chỉ có đối diện với nam nhân nhà mình mới trở lên luống cuống không biết nói gì...

Còn với nam nhân đứng trước mặt hiển nhiên không có những chuyện đó, trực tiếp mở miệng: “Cái kia, ngươi đến vào lúc nào?”

“Ngày mùng 8 tháng 6, chắc là ngày quốc tế thiếu nhi ở thế giới kia...”

“Không phải chứ ngươi...” Đồng hương gặp đồng hương trong truyền thuyết, với sự giáo dục của mình Lê Phong theo bản năng muốn giơ tay bắt lấy tay đối phương để bổ sung một chút lễ tiết do vừa mới đại ra mà quên mất, nam nhân đứng phía trước cũng thực tự nhiên đáp lại, nhưng mà...

Vì thế, nam nhân tức giận! “Này này, ngươi tại sao cái gì cũng quản vậy chứ! Ta thích bắt tay ngươi cũng quản được, mặc áo ngắn tay ngươi cũng quản được, ngươi có bệnh sao!” Luu Quý bày ra vẻ mặt vô tội: “Nhìn không thoải mái.” Ách... Lê Phong thờ dài, có j* a...

*jq: gian tình

Sau khi bỏ qua n chữ cùng quá trình cãi nhau hỗn loạn vô dinh dưỡng, Luu Quý bại.

Cho nên, diễn biến tới cục diện việc hai người trò chuyện với nhau thật vui vẻ say sưa, kể chuyện cho nhau nghe một ngày mà như một năm cũng là chuyện thực bình thường...

“Nếu nói như vậy, Tiểu Ninh, cái yêu thú mà mọi người nói kia quả nhiên là xe ô tô của ngươi mà! Mọi người sợ đến nỗi buổi tối không ai dám đến phía sau núi...”

“Bọn họ bị dọa sao? Ta lại cảm thấy thực kích thích mà! Nếu không phải bỗng nhiên xảy ra động đất, mắt nhìn thấy cảnh sắc xung quanh bỗng nhiên xoay chuyển, lóe một cái...”

“Ngươi xác định đó là kích thích... Là kinh hãi đi... Nói về động đất, ngươi đến đây vào lúc nào?”

“Ngày 12 tháng 5 năm 2008”

“... Bạn hữu, thật ra vận số của người rất tốt...”

.....

Tiến chân đại thần... Không thể không nói, đại thần này nàng vốn định mời hấn ở lại, nếu như không có Lưu Quý ở đây...

Đào mắt đã là hoàn hôn, Lê Thu giống như cái gì cũng không để ý đang chăm chú thu dọn phòng, nếu như không nói đến ngón tay thỉnh thoảng hơi run run cùng với cảm giác khó chịu trong lòng.

Đúng vậy, tiểu thư nhà hấn làm cái gì, hấn không có quyền nhận xét, không phải sao? Đó là tiểu thư của hấn, chủ nhân của hấn! Chẳng lẽ bởi vì tiểu thư trời sinh tính ôn hòa, mà hấn có thể mạo phạm tiểu thư đến mức độ này hay sao?

Hấn nên là, hấn nên là, thành thật làm người hầu của nàng, cố gắng làm việc thật tốt, nàng vừa lòng, biết hấn chịu khó, nhất định sẽ cười với hấn đúng mà... Hấn chỉ có quyền lợi như vậy thôi, không phải sao?

... Không có, hoàn toàn không có quyền lợi, bởi vì tiểu thư cùng nam tử khác nói chuyện vui vẻ mà khổ sở, không phải sao?”

Vị công tử kia, hấn sẽ là, nam chủ nhân sao...

Tha hương gặp cổ nhân, tuy rằng nói liên tiếp hỗn loạn cả một ngày, không thể không nói, Lê Phong tương đối vui vẻ. Đương nhiên, trời sinh tâm tư tính tể, cùng sự quan tâm đối với nam tử, nàng đương nhiên sẽ không bỏ qua nam nhân cao lớn kia bỗng nhiên lại trở nên ít lời, đậm mực ưu thương. Nhưng mà, vì sao?

Cô gái không hiểu, cho nên khó tránh khỏi nhìn chăm chăm nam tử một lúc, không biết vì, trông nam tử như trạng thái của người trong khuê phòng vì thăm mến người khác thất bại mà buồn bã... Ánh sáng vừa hiện, “Hấn là thích mình không phải sao?”

Bỗng nhiên liền đoán được, nam nhân nam nhân, chẳng lẽ là, ghen tị? Vừa nghĩ như vậy liền có thể đoán ra, dù sao nàng cùng Tiểu Ninh cũng không phải loại quan hệ “đồng hương” bình thường, tỷ lệ gặp được nhau ở dị thể này rất thấp, gặp mặt liền thân thiện vui mừng quá mức cũng là chuyện bình thường, nhưng mà, thực hiện nhiên dễ dàng khiến cho mọi người ở cổ đại này hiểu lầm... Trách không được Lưu Quý mang theo Tiểu Ninh luôn đối với nàng tránh né không kịp, mà Lê Thu...

“A” Cô gái đột nhiên hô một tiếng, khua tay trước mặt nam tử, khiến cho nam tử còn không tự phát hiện chính mình đang ngăn người bị hoảng sợ, nhận tiện trần đầy lo lắng nhìn tiểu thư nhà mình sợ bị nàng phát hiện ra tâm tư đại nghịch bất đạo của mình, lại lo lắng bị ghét bỏ vì đang nhân hạ, kích động đang muốn đi làm việc, nhưng hiển nhiên nữ tử không có ý buông tha hấn.

“Làm sao vậy ~ hả?” Một mặt bỏ qua khuôn mặt có lẽ “Không có chuyện gì” của nam nhân, một mặt theo nguyên tắc “Người thiên hạ vô địch không biết xấu hổ”, nữ tử rút cuộc ra quyết định, hai tay giữ chặt lấy bả vai nam tử, về mặt nghiêm túc: “Vì sao không nói cho ta biết, làm sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Chương 12.2: Chuyện cầu thân

Chương 12.2: Chuyện cầu thân

Editor: Sakura Trang

Nam tử thấy cô gái không thuận theo, nhất quyết không buông tha, lại mang theo khuôn mặt nghiêm túc, cả người như bị sét đánh một cái, cảm thấy kinh sợ. Chẳng lẽ, tiểu thư, nàng đã nhìn ra... Muốn trách cứ hấn, không nên có những suy nghĩ không thuộc về mình. Có thể hay không, có thể hay không, tiểu thư tức giận thật lớn, muốn đuổi hấn đi! Nghĩ như thế, trong lòng Lê Thu cảm thấy vô cùng sợ hãi, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho tốt, cuối cùng chỉ còn biết nói nặng lộn xộn: “... Đúng, rất xin lỗi, không dám... Sẽ không dám nghĩ trong đầu những suy nghĩ không nên có... Không dám... Đừng... Đừng đuổi ta...”

Lê Phong vừa nghe hấn nói, trong lòng vừa thấy kinh ngạc vừa đau lòng, trong đầu hấn lại có ý nghĩ nàng sẽ đuổi hấn đi, nhất thời khổ sở, mà lời nói của Lê Thu cũng càng chứng thực suy đoán của nàng. Sự yêu mến của hấn đối với nàng không dừng lại ở những suy nghĩ mà nàng tự an ủi bản thân, tình cảm của hấn đối với nàng là thật sự...

Mới chỉ chứng thực những suy đoán của bản thân, Lê Phong tự nói với mình cần bình tĩnh, nhưng cũng khó che dấu được sự vui mừng trong lòng, khuôn mặt ẩn giấu một chút thẹn thùng nhưng càng nhiều hơn là sự hưng phấn vui sướng khiến Lê Thu nhìn mà thấy ngạc nhiên. Hoàn hồn, đang muốn bảo nàng cần tức giận nhắc nhở chính mình, nhưng có chuyện xảy ra lại càng khiến cho hấn càng sợ quên phản ứng.

Hắn nhìn khuôn mặt của nữ tử mà hắn luôn tôn sùng như thần trước mặt, ôm lấy thắt lưng hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào trong ngực hắn. ... Hắn đã không còn khả năng phân rõ tình trạng hiện tại, chỉ thấy nữ tử đem khuôn mặt cọ cọ lên trên khuôn ngực không biết khó coi chắc hẳn bao nhiêu lần so với nam nhi khác của hắn, giống như rất hưởng thụ.

Động tác này có lẽ ở hiện đại rất phổ biến, nhưng mà ở cái thế giới nam nữ đảo lộn này, chính là cái biểu hiện nữ tử không có khí khái phong độ. Nhưng cô gái lại có thể tùy ý, có lẽ bởi vì các định, nam tử này sẽ không có ý nghĩ xem thường gì! Sau đó, cô gái nhẹ nhàng hỏi, dường như là đương nhiên, ném cho nam tử một cái mộng đẹp mà hắn không dám tưởng tượng. “Lê Thu, ta gọi người là Thu Nhi được không?”

Nhìn vẻ mặt không thể tin được của hắn, tuy rằng còn chưa hoàn hồn, nhưng nội tâm khát vọng lại khiến hắn không tự chủ được gật đầu, cô gái cười, vẻ mặt vui vẻ đặc ý như vừa làm việc xấu, “Vậy, Thu Nhi, người cảm thấy ta là người thế nào?”

“Thật sự, tốt lắm. Thật sự tốt lắm, tốt nhất...” Đương nhiên tốt, tốt không nói nên lời. Nàng, nàng sẽ là sự khát vọng của cả đời hắn, mộng cả cuộc đời...

“Nếu vậy, Thu Nhi.” Cô gái nhẹ nhàng nói, nở nụ cười ôn nhu, dùng ánh mắt chăm chú nghiêm túc mà hắn chưa bao giờ gặp qua nhìn hắn, “Thu Nhi, chúng ta thành thân, được không?” Lê Thu không tin được vào tai mình, hắn, hắn đang ở bên trong ảo cảnh sao? Nhưng mà, tại sao dưới ánh mắt chăm chú kia, Lê Thu cảm thấy, chính mình, đang ở dần dần, trở về hiện thực, không phải, đây hình như, chính là hiện thực...

Lê Thu không biết mình đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết, chỉ cần là nàng, là lời nàng nói ra, cho dù không phù hợp lẽ thường, hắn cũng không tự chủ, liền tin tưởng. Hắn tin nàng, cho nên, hắn cảm thấy mình như chìm trong một vùng biển vô biên vô hạn, một vùng biển tên là vui sướng, tên là hạnh phúc...

Hắn không thể thốt lên lời.

Lê Phong nhìn nam nhân đối diện, trong lòng, ừ, thật ra cũng không bình tĩnh như biểu hiện bên ngoài... Tuy rằng tự nói đi nói lại với mình nhất định phải trấn định, nếu không nói không chừng sẽ dọa nam nhân này sợ hãi, nhưng mà, bảo nàng phải nói thế nào bây giờ... Nàng chỉ nhìn thấy nam tử ngốc nghếch nhìn nàng, trạng thái mê man như chưa chấp nhận sự thật, cái loại biểu hiện đáng yêu không nói nên lời này kích thích cảm xúc của nàng. Nàng lại nhìn thấy ánh mắt của hắn dần tỉnh táo lại, dường như tin tưởng nàng, đúng vậy, hắn rất tin tưởng nàng, nàng có tự tin là như vậy.

Sau đó, trên mặt nam tử tràn đầy sự hạnh phúc khiến cho nàng an tâm. Nàng biết, hắn đồng ý rồi. Hắn không có chán ghét nàng điều gì, cho dù nàng không thông minh, lại lỗ mãng, mới gặp mặt liền đã hủy danh dự của hắn, hai hắn bị quất roi, hại hắn phải chạy đi một mình uống rượu giải sầu, nhưng cho dù như vậy, hắn không ghét bỏ nàng, hắn đồng ý lời cầu thân của nàng.

Lê Phong lại vui mừng vào trong ngực nam tử, chỉ cảm thấy ngày hôm nay, dù có dùng từ ngữ tuyệt vời gì cũng không thể miêu tả hết được cảm xúc của trong lòng của nàng.

“Ừ, ta... Được.” Nam tử cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, đỏ mặt, nói nhẹ, lại đẩy kiên định.

Nam tử không hề phản kháng để mặc Lê Phong tựa lên ngực mình, hai tay ôm chặt thắt lưng nam tử, đầu cọ cọ lên cổ nam tử, ngậm nhẹ vành tai trắng mềm, thân thể mềm mại tựa vào người nam tử, chỉ cảm thấy nam tử dưới người thân thể cường tráng, đáng người thon dài, cơ bắp mềm mại mà rắn chắc dựa vào thật thoải mái, không kìm được dùng cả người cọ lên.

“Thực đáng tiếc, đây là chuyện phải sau khi thành thân mới được làm...” Nữ tử thờ dài tiếc nuối, ngẩng đầu, ừ, mặt thật đỏ như trái cà chua a...

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 13.1: Việc đã thành công

Chương 13.1: Việc đã thành công

Editor: Sakura Trang

“Hi hi!” Nữ tử ngồi trên giường, khuôn mặt tươi cười, thấy nam nhân tới gần giường, đột nhiên bưng bình ôm thắt lưng nam tử kéo xuống một cái, tay nhỏ bé liền “Ba ba” đánh nhẹ vào hai bên mông như cánh hoa, trái phải mỗi bên cho mấy phát, sau đó để tay lên lưng nam nhân, quay đầu vừa lòng thưởng thức khuôn mặt “Bá” một phát đỏ bừng của nam nhân.

Nam nhân ngượng ngùng ôm ngang người nàng, thả lại lên giường, “Đừng nghịch...” Giọng nói nhỏ bé yếu ớt như muỗi kêu. Nhưng nữ tử lại càng cười vui vẻ, không nghe lời không chịu buông ra mà lại phản nản “Ta muốn đánh, người chẳng lẽ không cho?” Nếu nói là trách cứ, không bằng nói căn bản chính là đang làm nũng. Nói xong, tay nhỏ bé lại véo hai phiến mông, mắt nhìn thấy nam nhân mặt ngượng ngùng càng đỏ hơn, nhu thuận nói “Tất, tất nhiên là được.” Dứt lời, khuôn mặt đang đỏ bừng dưới ánh mắt ép bức của nữ nhân, động tác chậm chạp xoay người, đem mông quay về hướng nữ nhân để mặc nàng tự do chà đạp.

Cô gái vừa lòng tươi cười vì thực hiện được ý đồ, nhu nhu mạnh một chút, ừ, một tháng điều dưỡng, bầm tím trên mông đều tiêu tan gần hết rồi! Nghĩ lại

cũng không quan tâm nam nhân gần cận nhanh chóng cởi quần áo của hắn, không nhìn người nào đó đã hồng như muốn nhỏ máu, nhanh chóng kiểm tra thấy vết thương do rơi cũng khỏi gần hết, liền đẩy thân thể nam tử nằm lên giường, ôm lấy thân thể xích lửa thân trên không một mảnh vải của hắn, mặt cọ sát lên ngực của hắn, sau đó dùng môi tạo thành một cái ấn ký lên đó.

Cô gái - - đương nhiên chính là Lê Phong - - cảm thấy lá gan của mình đã lớn lên rất nhiều. ... Theo bắt đầu từ việc chỉ dám hôn trộm nam tử trong lúc nam tử trong lúc nam tử đang ngủ say, sau sâu hơn đến việc lí giải tâm tư của nam tử, hoặc nói là biết việc nam tử có tình cảm ái mộ với nàng, cứ như vậy lá gan dần lớn hơn, mãi cho đến bây giờ không kiêng nể gì động tay động chân ngọt ngào trên đùi. ... Nàng trước kia tại sao không biết mình lại là một cái mười phần sắc nữ như vậy chứ! Được rồi! Nàng thật may mắn vì Lê Thu có sự nhẫn nại vô cùng đối với nàng.

Nàng nhìn thấy nam nhân nằm dưới người mình vững vàng dang tay vòng xung quanh người nàng, như là để che chở cái gì đó tuyệt thế trên bảo, để cho nàng đang nằm đè nặng trên người hắn cũng không lo lắng sẽ bị ngã xuống - - bởi vì đã có nam nhân dưới thân che chở nàng.

Nghĩ như vậy, Lê Phong hạnh phúc cười. Nàng càng dính chặt lấy thân thể nam nhân, cảm nhận được sự ấm áp từ phía dưới truyền đến, đi tận đến đáy lòng. Cô gái ôm càng chặt, nghĩ làm nũng để nam nhân buông tất cả công việc đang làm nằm cùng nàng trong chốc lát, ít nhất phải có một giấc ngủ trưa mới được a!

Đang muốn hành động, bên ngoài lại có người không mời mà đến, giọng nam nhân kêu rất lớn dù cách mười dặm cũng đều có thể nghe thấy!

“A! Đang làm gì vậy?” Lê Phong chỉ cảm thấy, tiểu tử Tiểu Ninh này thật như là nàng nàng nỡ nản gì hắn vậy! Không phá chuyện tốt của nàng thì không chịu được hay sao? Nam nhân dưới thân nghe có tiếng nói, càng thêm xấu hổ, lập tức đứng dậy muốn sửa sang lại quần áo, nhưng nhìn thấy người trong lòng cứ ôm chặt hông hắn không chịu buông tay, bất đắc dĩ chỉ có thể dùng quần áo quấn cả nàng lẫn bản thân, có chút lúng túng nhìn nam nhân vừa đẩy cửa vào.

Lê Phong chôn trong ngực Lê Thu, cũng không thèm nhìn Tiểu Ninh một cái, chỉ nói “Luu Quý có đến đây không?”

“Này này! Tuyệt tình như vậy sao! Đến đây được mấy canh giờ cũng không thèm để ý đến ta!” Tiểu Ninh oán giận, tay đang nghĩ muốn lôi nữ tử từ từ trong lòng nam tử ra, lại bị cô gái thuận tay hất đi. Tay vuốt vuốt tóc, trong mắt nhanh chóng che giấu đi sự mất mát, nữ tử đứng đằng sau lại giống như làm lơ không thèm để ý kéo hắn về phía mình “Đến đây, có việc gì sao?”

“Đến đây là tốt rồi.” Lê phong lúc này mới miễn cưỡng chui từ trong lòng nam tử ra, không quên cẩn thận sửa lại quần áo của nam tử, xong mới quay nhìn về phía hai người “Vốn hôm nay định đi, đúng lúc người đến, tâm trạng của mẹ cha người hiện tại thế nào?” Thấy nữ nhân nhìn mình bằng ánh mắt khó hiểu, Lê Phong bổ sung, “Ta muốn cầu hôn.” Giọng nói như đương nhiên. Luu Quý nhíu mày, về mặt đầu tiên ngưng trọng lúc sau lại thoải mái, “Cũng bình thường! Biết trước bọn họ chẳng quan tâm việc này, ngày thành thân tất nhiên sẽ không đến, bây giờ ca ca này của ta thanh danh đã bị hủy, bọn họ ước gì đem vũng nước bẩn này hắt ra ngoài, chắc chắn sẽ đồng ý. Người không cần lo lắng quá mức.”

Nàng (LP) quả thật là không cần lo lắng, nhưng mà nàng (LQ) lại muốn. Nghiêng đầu nhìn nam tử bên cạnh đang vừa nãy còn muốn kêu to lên giờ phút này tươi cười cũng không đặt đầy mắt, thậm chí là chưa xót khiến nàng khó chịu, nàng chỉ biết than nhẹ.

Người quay đầu, quay đầu của mình, nhìn ta một chút đi. Ta vẫn, luôn một lòng một dạ canh giữ bên cạnh người. ... Cho nên, có thể hay không, đừng chỉ theo đuổi mỗi hình bóng người kia?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 13.2: Việc đã thành công

Editor: Sakura Trang

Bê này Lê Phong lại hoàn toàn chưa từng chú ý đến ý nghĩ của hai người, nàng chỉ có lòng chú ý đến Lê Thu. Lúc này cười “Vết thương của Thu Nhi cũng gần khỏi rồi, như vậy, bây giờ ta có thể đi cầu hôn được rồi đúng không?” Không chờ Luu Quý trả lời, Lê Phong hơi hơi có xu hướng chờ không kịp khẩn cấp muốn nhảy xuống giường, sau đó dừng lại. ... “Đáng tiếc không có khả năng a. ...” “Còn tưởng rằng người thật sự không nhớ rõ.” “Xem ta giống người không có đầu óc vậy sao?” Tuy là lời nói đùa, nhưng giọng nói cũng có chút không bắt đắc dĩ. “Đáng chết! Mê tín vạn ác!”

Đương nhiên là vì mê tín, Lê Phong dù thế nào cũng không nguyện ý để Lê Thu bị oan ức, trong ý tưởng hôn lễ dù không phô trương quá lớn nhưng cũng phải có người chúc phúc a! Nhưng nếu mang theo thân phận “kẻ xui xẻo” này, đừng nói có người, cho dù có thật sự tiến hành nói không chừng “Hôn lễ” cũng không được chấp nhận, nàng một chút cũng không nghĩ khiến cho Thu Nhi của nàng chịu uất ức. Cho dù biết suy nghĩ này rất ngây thơ khó thực hiện!

“Người xui xẻo thì làm sao? Thích thì thành thân đó là chuyện bình thường mà! Sao phải để ý người khác nghĩ gì? Cha mẹ của hắn còn không quản, nói chi là những người không thân cũng chẳng quen này! Còn tưởng rằng cái loại sai lầm này chỉ có người cổ đại mới để ý thôi chứ!” Tiểu Ninh như chẳng hề để ý nói, về mặt kinh bi. Ngược lại Lê Phong thấy kinh ngạc, hay là lúc trước nàng đã hiểu sai ý của Tiểu Ninh? Nếu không đã điem nhiên chỉ đường

cho bọn họ như vậy? Trong lúc nàng cảm thấy xấu hổ vì chính mình tự mình đa tình, Lư Quý cũng ngáy ngẩn cả người.

Nàng vẫn nhớ rõ từ mà nàng gặp nam tử dùng nhánh cây viết lên mặt đất, dù không phải loại chữ nàng từng gặp qua, thế nhưng nàng lại vẫn có thể đọc được, hai chữ kia, là Lê Phong. Nghĩ như vậy, nàng bỗng nhiên tựa vào vách tường, có điểm tự chê cười mình. Thì ra, thì ra, người, thích nàng như vậy sao?

Lê Phong nhu nhu cái mũi, giải thích “Ta, ừ, không nghĩ để cho hần chịu thiệt thôi. ...” Lại chuyển đầu, “Người cũng không nghĩ để cho mình chịu thiệt đúng không?” Quay đầu nhìn về phía nam nhân đang đứng ôm hông nàng ở phía sau, đột nhiên thấy hần thật đáng yêu, thuận tay vuốt vuốt tóc của hần, hần cũng không tránh, để mặc nàng thích làm gì thì làm, từ trước đến giờ vẫn luôn là như vậy. Lê Phong nghĩ đến, chính mình, hình như, vẫn luôn được nam nhân này bao dung chăm sóc mà! Cho dù đây là thế giới nữ tôn.

Nàng biết nam tử này sẽ không bao giờ phản đối lời nàng nói, vô luận chuyện đó vô lý cỡ nào, lại không đúng luật lệ ở cổ đại ra sao, đây là nhận định trong suy nghĩ của Lê Thu, vì vậy cho dù không phê trương, nhưng nhất định nàng phải để cho người khác chấp nhận. Nghĩ như vậy, nàng hạ quyết tâm, nàng nhất định phải khiến tất cả người trong thôn chấp nhận chuyện nàng thú hần, cho nên, khi hần phản đối lời nàng, nàng thật đúng là bị dọa cho sững sờ.

Nàng nghĩ, nàng sẽ không bao giờ quên ánh mắt kiên định của hần khi đó, đó ánh mắt mà nam tử kia chưa bao giờ có. Ánh mắt kiên định nhưng có chút ngưng ngừng. Hần dù sao cũng là nam nhân ở đất nước nữ tôn, hần cũng như người khác ngưng ngừng, giọng nói rất nhẹ, lại vẫn có thể cho nàng nghe được rõ ràng, đầy đủ “Thu Nhi, Thu Nhi, không cần được thừa nhận.”

Lời nói này nếu ở trong một thế giới cổ đại nam tử mà nói thật sự là kinh hãi thế tục, ngay cả Lư Quý đều có chút kinh dị. Dù sao làm gì có người nam nhi nào không nghĩ được trước mặt mọi người thừa nhận thân phận câu mình? Danh phận là thứ gì đó không thể thiếu. Nhưng khi nói ra, Lê Thu lại thấy hối hận, đương nhiên không phải bởi vì danh phận. Hần là bỗng nhiên nhớ đến khuôn mặt xấu xí dễ tiện của mình, Phong Nhi xinh đẹp, lại đọc đủ tứ thư ngũ kinh, nói muốn thú hần nữa, ngày đó, có phải hay không, bởi vì hần làm việc tốt lắm, hoặc là hần đem lại cho nàng sự ôn nhu ấm áp ngăn ngui, cho nên nàng mới bỗng chốc cảm động nói muốn thú hần? Mà việc ngày hôm nay, chẳng qua là lý do để nàng từ chối? Vậy hần nói ra lời này, chẳng phải là... Chẳng phải là đang ép buộc nàng thú hần hay sao?

Nhưng nếu như không phải vậy, thế thì nghĩa là nàng muốn thành thân cùng hần, như vậy lời nói của hần giống như là khản cấp không có chút rụt rè nao động hay sao? Nàng, nàng là người hướng đến cấp bậc lễ nghĩa vẹn toàn, có thể, có thể ghét bỏ người như hần không? Đến lúc này hần vẫn tự ti như vậy, suy nghĩ thì luôn suy nghĩ theo chiều hướng xấu nhất, nghĩ như vậy khiến hần lạnh cả người, cuống quýt ngẩng đầu lên muốn xin lỗi, chỉ hy vọng nàng có thể rộng lượng mà tha thứ cho hần. Ngày sau sẽ cố gắng biểu hiện thật tốt, không để cho nàng phải thất vọng lần nữa!

Nhưng hần không ngờ đến, hoặc tuyệt không bao giờ dám nghĩ tới. Khi hần ngẩng đầu lên, nhìn đến không phải tiểu thư nhà hần, Phong Nhi của hần về mặt giận dữ, thậm chí còn không nhìn thấy một chút xem thường. Trên thực tế thật ra cái gì hần cũng chưa nhìn đến, bởi vì quá mức xúc động. Hần nghĩ rằng thế chủ đại nhân sẽ tức giận mắng hần, nhưng vào lúc hần vừa ngẩng lên, nàng, lại đem môi nàng, hôn lên mặt hần.

Hần chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, chỉ cảm thấy toàn bộ trái tim như bị thứ gì đó ấm áp lấp đầy... Hần thậm chí nghĩ đến hai chữ hạnh phúc.

Ý thức mờ mịt, hần cảm thấy nữ tử dời môi đến bên tai hần “Thu Nhi, Thu Nhi, Thu Nhi của ta...”

“Ngay hôm nay, ngay hôm nay được không? Ta biết người sẽ đồng ý, người luôn luôn nghe lời. Người bằng lòng đúng không?”

“Thu Nhi, Thu Nhi... Ta rất thích người a...”

“Thu Nhi, ta muốn cùng người thành thân, cùng người, ừ... Động phòng...”

“Chúng ta động phòng được không?” Say đắm nhìn hai má hồng hồng của nam tử. Nam nhân này, tại sao lại ý nàng như vậy chứ? Hần nói cái gì đều không cần, có phải hần chỉ cần được ở bên cạnh nàng thôi đúng không? Hần cái gì đều không cần... Nữ tử ở trên giường đang chìm đắm trong suy nghĩ hạnh phúc của mình, không để ý bất cứ ai.

Cho nên chỉ có Lư Quý chú ý đến, sự cô đơn của Tiểu Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 14.1: Chuyện đã qua

Người không nhận ra, đúng không? Cũng phải, ngay cả ta cũng không nhận ra chính bản thân mình...

Ta thật vui vẻ, người tin tưởng ta, người luôn luôn tin tưởng ta mà.

Ta thật sự rất vui về.

Hình bóng của nam tử tên Tiểu Ninh có chút cô đơn chua xót, nữ tử im lặng đi theo sau hắn.

“Ừm.....” Nữ tử lại cọ cọ một chút mới lưu luyến rời khỏi người nam tử, nhưng cũng không quên xoa bóp trêu chọc hai má đỏ lên vì xấu hổ của nam nhân, ừ trông như bị sốt vậy. Nữ tử cười nhẹ, nàng cảm thấy có lẽ đời này sẽ không gặp được ai còn đáng yêu hơn hắn nữa.

Thấy Lê Phong đứng dậy, Lê Thu cũng đứng lên theo. Nữ tử trước mặt cười dị dạng “Lê Thu, ta cũng cần phải đi chuẩn bị chứ! Ừ.... Tuy rằng ta theo thuyết vô thân, nhưng cũng cần phải chọn một ngày tốt, rồi chúng ta thành thân, được không?” Thật ra, hắn ước gì có thể thành thân cùng nàng ngay bây giờ, có thể gọi nàng là thê chủ đại nhân. Có thể làm tiểu thị của nàng, trở thành người của nàng, khiến hắn hạnh phúc không thể kiềm chế. Hắn dĩ nhiên lại có suy nghĩ đáng hổ thẹn như vậy, hắn một chút cũng không muốn chọn ngày lành cái gì, hắn, hắn bây giờ, chỉ muốn bây giờ nàng thu nhận hắn ngay!

Nghĩ như vậy, hắn lại âm thầm trách cứ bản thân, không thể có suy nghĩ như thế! Chẳng may nàng biết hắn có suy nghĩ không biết xấu hổ như vậy, nàng sẽ rất tức giận đúng không? Cho nên hắn rất vui vẻ, rất vui vẻ gật đầu, nhưng cũng khó che dấu một chút mất mát, nghĩ là có lẽ nàng sẽ không nhận ra được.... Nhưng hắn làm sao mà biết, hắn đối với nàng, chỉ cần là chuyện của hắn, nàng liền sẽ có sự sâu sắc khác thường?

Lê Phong nhìn nam nhân trước mặt, không biết làm thế nào mới có thể nhịn ý cười trên khóe môi. Nàng, nàng thích hắn như vậy, rất nóng vội, có đúng không? Giống như bị tình yêu khiến cho đầu óc mê muội, hoặc tin tưởng nam nhân trăm phần trăm cũng như sự bao dung của nam nhân với chính mình. Lê Phong thề, đây là lần đầu tiên bản thân làm việc mà không lý trí như vậy.

Lê Phong đứng dậy đi ra ngoài, đóng cổng lại, sau đó trở lại vào nhà, một tay đẩy ngã nam nhân không chút phản kháng thậm chí là phối hợp lên giường. Nhìn ra thê chủ nhà mình vội vàng, một chút lý trí cuối cùng của Lê Thu vẫn còn, lo lắng cho danh dự của nàng, miệng nhẹ nhàng phản kháng một câu “Đừng.....” tay vẫn là ngoan ngoãn không động dậy, mặc nàng cởi quần áo của hắn. Tiếng “Đừng” nghe như có ý mời gọi vậy.

Ngắm nhẹ đôi môi lạnh lạnh của nam nhân, không cho hắn nói tiếp lời khuyên mà hắn căn bản không hề muốn, quần áo ở hạ thân của hắn cũng đã biến mất. Hắn mặt đỏ tai hồng, hoặc là nói mặt hắn hôm nay chưa có lúc nào là hiện ra màu sắc ngày thường. Cảm nhận được thê chủ nhà hắn một tay đang đùa nghịch cái vật khiến người khác cảm thấy thẹn thùng kia, một tay kia thì đang tìm đằng sau, ép buộc hắn phải nuốt lấy ngón tay của nàng. Nơi đó rất chật rất nhỏ, hắn cảm thấy rất đau, nhưng nhất quyết không phản kháng lại ý của nàng, chỉ thở hổn hển, mở rộng chân ra, chỉ mong có thể khiến nàng tiến vào càng dễ dàng một chút. Chỉ chốc lát sau, hắn cảm nhận được cái động khẩu đắng sau mạng đến cho hắn cảm giác khác thường....

Nữ tử thấy nam nhân đã động tình, chính mình cũng sắp không nhìn được, cuối cùng cận thận khống chế sự sợ sệt trong lòng, dựa vào kinh nghiệm khi xem trên mạng Internet ở hiện đại [...], nhẹ nhàng cúi người, ngồi lên.

Đau! Sao lại đau như vậy chứ! Cô gái cắn môi, mở mắt nhìn về phái nam tử, lại phát hiện sắc mặt của hắn cũng không tốt lắm. Không ngờ nam nhân ở thế giới này cũng có máu xù nữ? Nam nhân thở nhẹ, cố nhịn xuống đau đớn, thật sự với hắn mà nói, cũng phải rất đau, mà là do nơi đó chưa bao giờ đau như vậy, thật sự chưa quen.

Ngẩng đầu muốn nhìn một chút xem thê chủ nhà mình có thoải mái hay không, đã thấy Lê Phong vẻ mặt đang cố kìm nén đau đớn, nàng sao lại?... Không phải đều nói, nữ tử sẽ thích điều này sao? Hay là tại hắn xấu xí khiến cho nàng chán ghét? Sự tự ti thâm căn cố đế 20 năm qua khiến cho điều đầu tiên hắn nghĩ tới là như vậy. Nhưng mà, sẽ không phải....

Hắn nhớ rõ, khi nàng từ từ thân thiết cùng hắn, hắn không đồng ý. Hắn không nghĩ rằng nàng sẽ vượt mong hắn, nơi đó cứng rắn như vậy, khó coi như vậy, không có sự trắng nõn mềm mại như những nam tử khác. Hắn cũng không muốn cho nàng cọ ngực, lưng của hắn, bình thường hắn lưng hùm vai gấu, cho nên hắn lo lắng, lo lắng sau khi tiếp xúc gần gũi cùng nàng, nàng sẽ ngày càng nhận ra sự xấu xí của hắn, càng chán ghét hắn.

Nhưng nàng không có nói như vậy, hắn không biết nàng nhận ra sự lo lắng của hắn bằng cách nào, nhưng nàng nói với hắn, nàng, thích hắn, trên người, đặc biệt cơ bắp trên bụng cũng tốt, thân mình cao lớn không giống nam tử khác cũng được, nàng đều thích. Hắn cũng không biết vì sao, khi đó hắn nhìn nụ cười còn sáng lạn âm áp hơn ánh mặt trời ban trưa của nàng, nhưng lại tin tưởng, tin nàng sẽ thích thân mình khó coi của bản thân. Hắn luôn luôn không không chê được mà luôn tin tưởng nàng....

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chuyện đã qua

Editor: Sakura Trang

Lòng hắn dần dần bình tĩnh lại, không còn cảm thấy lo lắng, lại nghĩ, hay là do hắn hầu hạ không tốt? Lòng hắn lại hoảng hốt, chắc là như vậy rồi! Nghĩ hắn sống đến tận hai mươi tuổi, lại chưa bao giờ có ai dạy hắn làm gì để chăm sóc thê chủ, huống chi là việc giường chiếu? E sợ Lê Phong sẽ chán ghét hắn vì không biết hầu hạ, hắn đảm bảo nhất định sẽ cố gắng học thật tốt, lần sau nhất định sẽ làm tốt hơn, đã thấy lông mày của nàng cũng vẫn đang nhíu chặt lại, hắn như hiểu ra, suy nghĩ đơn giản hơn!

Nàng, nàng có phải, cũng đau hay không? Nhưng mà, lần đầu tiên của nữ tử, làm sao có thể đau chứ? Hắn không biết nàng đau ở đâu, trong lòng tràn đầy lo lắng, muốn chạm vào nàng lại không dám, trong lúc này cảm thấy mờ mịt không biết làm sao, sự đau đớn trên người đã sớm quên từ bao giờ.

“Đau, đau?” Hắn lắp bắp hỏi, thấy nàng nhẩn nhện, đau lòng không nói lên lời. Ngẩng đầu thấy ánh mắt quan tâm của nam nhân, nàng cố chịu, lo lắng cầu tạo thân thể của mình khác với nữ nhân nơi này sẽ dọa đến hắn, cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đóng cửa “Ừm...” Lê Thu làm sao chịu được kích thích như lớn như vậy, chỉ càng thấy vui sướng càng sâu, có lúc gần như không giữ được mình, lại cố nén để quan sát phản ứng của nàng, hắn chắc chắn là nàng đau, nhưng nàng đau ở đâu? Đau như thế nào? Đứng, không phải là, hắn bỗng nhiên nghĩ tới, chứ không phải là do hắn sinh cao lớn, nên ngay cả vật kia cũng... Cho nên, là hắn làm cho nàng đau? Hắn đoán như vậy, bắt đầu thấy luống cuống, cũng không để ý thân thể đang khát vọng khó nhịn, muốn rút ra để lùi ra ngoài, nhưng lại bị nữ tử kinh ngạc ngăn cản “Đừng nhuc nhích... Làm sao vậy?”

“Ta...” Lòng nam tử tràn đầy áy náy, “Ta dùng miệng, được không... Nghe nói... Ừ... Rất thoải mái...” Thấy cô gái lại kinh ngạc nhử mảy, nam tử giải thích nói “Thật xin lỗi... Làm người đau... Ta...” Lê Phong thấy hắn cẩn thận như vậy, hoặc có thể nói, quả thật chính là đang lấy lòng, trong lòng cảm thấy khó chịu, cũng không trả lời, nhìn đau đớn...

Rất nhanh, đau đớn đã bị phản ứng của cơ thể che thay thế...

~~~~~
Tiểu Ninh vẫn nhớ rõ ngày đầu tiên nhìn thấy cô gái.

Sau giữa trưa oi bức, ngay cả cây cỏ cũng heo rừ cụp lá xuống, không khí yên tĩnh, thật vừa ý hắn. Chắc là vì người mẹ suốt ngày chỉ biết oán hận cha, mỗi ngày chỉ biết chỉ lên trời mà mắng cũng không thêm quan tâm cậu, trên thực tế, cậu chẳng qua chỉ là công cụ báo thù của bà mà thôi, hẳn là một người không thích nói chuyện, lúc nào cũng trầm lặng, không có những cảm xúc nên có ở những người bình thường khác. Ví dụ như không vui không buồn, cậu tự nhận rằng không có chuyện gì có thể khiến cho cậu ngạc nhiên, cho nên, vào một ngày kia, khi cậu nhìn từ cửa sổ về phía sân thể dục, cũng không muốn chấp nhận rằng, bản thân mình bị hù dọa hoặc nói đúng hơn là bị hấp dẫn.

Trong thời như vậy, cậu thể nhưng nhìn thấy trên sân thể dục vẫn có một cô gái, đang nghiêm túc luyện tập đi thăng bằng trên cầu, một dáng vẻ tràn đầy sức sống, dường như không để ý rằng ở khoảng cách xa như vậy cậu cũng có thể thấy được, quần áo đã ướt đầm đẫm vào người. Đó một loại cảm giác hoàn toàn khác với cậu, chàng trai bỗng nhiên cảm thấy, cho dù ở trong hoàn cảnh khó khăn, cô gái có lẽ vẫn có thể có một cuộc sống tràn đầy sinh lực như vậy.

Cậu nghĩ rằng cậu vĩnh viễn sẽ không làm chuyện gì không lí do, nhưng mà, ngày đó, cậu lại không có bất cứ lí do gì, đi xuống tầng dưới.

“Bạn học.” Cô gái quay đầu, nhìn thấy người gọi mình là một chàng trai trong hơi gầy gò, đeo một cặp kính nhỏ vừa mắt, trông rất giống một kiểu học trò văn nhả trí thức, quan trọng là, trên người cậu có loại khí chất trầm lặng, đương nhiên, càng nhiều xưng loại khí chất này là “tử khí”, có lẽ là bởi vì phần lớn người như vậy thường không thích tiếp xúc cùng với nhiều người. Cô gái bỗng nghĩ đến trên người đang nhếch nhếch khiến cô cảm thấy hơi xấu hổ, trong lòng như có quý*, có chút không được tự nhiên trả lời “Ừ, có việc gì sao?”

*trong lòng như có quý: ý chỉ cảm giác mình như làm việc sai trái hoặc phạm lỗi gì đó, cảm thấy lo ngại, e sợ

“Làm phiền, xin hỏi cầu thang dẫn đến phòng học đi ở chỗ nào?” Chàng trai đương nhiên không phải muốn đi tới chỗ cầu thang dẫn đến phòng học.

“Cầu thang dẫn đến phòng học hả... Ừ, bạn đi từ đây đến hết hành lang, sau đó rẽ trái, ừ... Lại...” Chỉ nửa ngày, gặp chàng trai này vẫn trong trạng thái lơ mơ không hiểu, cô gái không còn cách nào khác, “Quên đi, mình mang bạn đi vậy!”

Chàng trai gật gù đầu, nói cảm ơn, sau đó liền đi song song cùng với cô gái. Cậu cũng không biết vì sao, bỗng nhiên lo lắng mình có tính cách khiến người khác không thích, cậu chưa bao giờ có cảm xúc khác thường như vậy. Cậu cố ý nói một nơi cách đây rất xa, nhưng bỗng nhiên cảm thấy nơi mình nói thật gần, rất nhanh đã đi tới rồi.

Cậu nhìn bảng tên ngực cô “Cảm ơn bạn học Lê Phong” Có chút trịnh trọng “Không có gì!” Không thói quen sự trịnh trọng như vậy, cô gái xoa xoa cái mũi, khiến cho cậu cảm thấy thật đáng yêu, “Không cần khách sáo, bạn học Ninh Tiêu.” Cô gái cười mắt cong cong. Đúng vậy, lúc đó, tên của cậu, vẫn là Ninh Tiêu.

Cậu nghĩ rằng đó chẳng quá là sự ngăn ngại bất thường trong thời kì trưởng thành, nghĩ rằng mình rất nhanh sẽ quên cô gái đó, nhưng mọi chuyện, lại không phát triển theo những gì mình muốn.

Bởi vì cô gái tin tưởng có nhất kiến chung tình nên cậu trở thành bạn trai duy nhất từ trước đến nay của cô. Cậu là người lạnh lùng, cũng không thể không thừa nhận, hẳn, thật sự, thật vui vẻ, rất hài lòng.

Là thật. Là thật mà.... Em gái yêu quý của anh.

Lưu Quý thấy nam tử phía trước dường như rút cuộc không thể kiềm chế được ngồi xổm xuống, thân thể nhẹ nhàng run run.

Đừng khóc mà...

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Ngoại truyện: Tiểu Ninh

Editor: Sakura Trang

Ninh Tiêu phát hiện, mình hiện tại, thật không bình thường. Cậu từng nghĩ việc quan trọng nhất cậu phải làm là đọc sách, sau đó mới có tư cách đến gần người đàn ông kia, trả thù người đàn ông đã từ bỏ bà, cho dù đó có là cha đẻ của cậu. Nhưng mà hiện tại cậu đang làm gì cơ chứ? Cậu biết, bên ngoài cho dù cậu tỏ ra mình vẫn đang cố gắng, nhưng trong lòng cậu hiểu rõ, thật ra sự chú ý của cậu không lúc nào là không hướng ra ngoài cửa sổ.

Với độ cao của tầng hai, chỉ cần không phải rất âm ỉ, cậu vẫn có thể, nghe được rõ ràng cô cùng bạn bè nô đùa cười nói. Cũng sẽ thường xuyên nhìn thấy được bóng dáng sinh động tràn đầy sức sống của cô ở trên sân bóng, cậu luôn chờ đợi đến tiết thể dục của cô.

Hắn cũng đã suy nghĩ nghiêm túc về cảm giác của cậu với cô, cuối cùng đã rút ra được một kết luận có vẻ hợp lý: Như người ở trong bóng tối đã lâu, gặp ánh mặt trời, sau đó, là sự khát vọng vô cùng.

Nếu cậu biết quan hệ thật của cậu và cô, cậu sẽ không như vậy, đến làm quen với cô, cho dù có khát vọng như thế nào. Bởi vì cậu càng hi vọng cô có thể sống tốt, không có cậu làm phiền, sống sót.

Cậu bắt đầu âm thầm quan tâm cô, cũng để cho cô biết điều đó vào lúc thích hợp. Cậu mỗi ngày đón cô đi đến trường, đưa cô về nhà, làm cho cô dần dần thói quen có sự xuất hiện của cậu. Rất nhanh, cậu đã có thể được nắm tay cô. Rất nhanh, cậu trở thành bạn trai của cô.

Về sau, cô gái mới đỏ mặt nói với hắn “Thật ra, lần đầu tiên em nhìn thấy anh đã thích anh rồi!” Mãi hơi chu lên, mặt mày cong cong, lông mi thật dài, tạo thành bóng râm dưới mắt, rất xinh đẹp đáng yêu. Cậu nở nụ cười. Cậu không nói cho cô biết, ở trong cuộc sống mười mấy năm qua của cậu, chưa bao giờ có ngày nào khiến cho cậu vui vẻ như hôm nay.

Cậu đã nghĩ lý do thật tốt để trả lời mẹ. Cậu cũng định hứa rằng mình đảm bảo nhất định sẽ cố gắng trả thù người đàn ông kia thật tốt, chỉ cần mẹ có thể đồng ý hẳn được ở bên cô. Cậu thật không ngờ, mẹ đâu chỉ đồng ý, phải nói là phi thường đồng ý. Hoặc nói đúng hơn, bà ước gì bọn họ lập tức lên giường với nhau. Cậu nghe những lời mẹ nói, chỉ cảm thấy độ ấm trong ngực mình, dần dần biến mất. Người mẹ từ nhỏ đối với cậu luôn chán ghét, lần đầu tiên khen ngợi cậu “Con ngoan, không mất công mẹ nuôi con lớn như vậy! Con hãy cùng với cô ta yêu đương thật sâu đậm, cố gắng lấy lòng cô gái kia, sau đó quyến rũ cô ta lên giường! Ha ha, ha! Lê Thường, tôi muốn xem, khuôn mặt của ông khi nhìn đứa con gái ông xem như bảo bối lên giường cùng anh trai cùng cha khác mẹ, con đẻ của ông loạn luân sẽ có khuôn mặt như thế nào? Mà hình như ông còn chưa nhận Tiêu Nhi mà! Ha!”

Cậu bỗng nhiên liền hiểu được, cô là em gái cậu, em gái khác mẹ. Cậu lần đầu tiên không tôn trọng mẹ, đem những lời nói của bà “Lên giường với cô ta, sau đó phanh phui ra, mẹ muốn nha đầu kia thân bại danh liệt!” vứt ra sau đầu, cậu vô tri vô giác đi vào phòng.

Từ nhỏ đã không có cha, mẹ coi mình như một công cụ báo thù, cậu cũng chưa bao giờ cảm thấy ông trời bất công. Lúc này, cậu lại bỗng nhiên rất muốn rất muốn mắng to ông trời. Cậu từ từ đem mình chôn trong chăn, chưa bao giờ cảm thấy mình yếu ớt như vậy.

Thật ra cậu cảm thấy không sợ cùng cô có cái gì loạn luân, cậu cũng nghĩ cô chắc cũng không ngại. Nhưng mà thế tục, thế giới này thì sao? Cậu làm sao có thể nhìn cô bị nghìn người chỉ trích?

Cậu nằm ở trên giường, nhìn chằm chằm trần nhà trên đỉnh đầu, sững sờ cả đêm.

Sáng sớm hôm sau, cậu đứng chờ ở cửa lớp của cô, muốn cô cùng cậu trốn học đi chơi một ngày. Cậu vốn được xưng là “Bé ngoan”, điều này khiến cô thấy rất ngạc nhiên. Cậu lại giải thích với cô do hàng năm đều ngồi ở phòng học khiến cậu sắp nổi điên, muốn thử nghiệm cảm giác một lần trốn học.

Cô trêu chọc cậu đang ở trong thời kỳ trưởng thành, khuôn mặt hơi do dự, nhưng vẫn đồng ý với cậu. Cậu chỉ biết cô sẽ đồng ý, cô luôn cố gắng thực hiện những yêu cầu mà cậu đưa ra, cho nên khi ở trước mặt cô cậu luôn có chút gì đó tùy hứng trẻ con không giống bình thường.

Cậu cầm tất cả tiền có trong nhà. Cậu chưa bao giờ phóng túng bản thân như lúc này.

Cậu nắm tay cô gái, đi các nơi ngắm phong cảnh, dường như muốn đi khắp thành phố. Cậu chưa bao giờ hi vọng như lúc này, thời gian có thể có thể yên lặng như vậy. Cậu bao giờ hi vọng điều đó như lúc này, chưa bao giờ. Nhưng mà, vì sao không thể? Cậu thể miêu tả được cảm giác lạnh lẽo trong lòng.

Cậu cho dù thế nào cũng không buông đôi tay đang nắm chặt của hai người ra.

Cô thấy cậu có vẻ bất thường, ôm lấy thắt lưng của cậu, hỏi cậu làm sao vậy. Thân thể của cậu, thật ấm áp.

Cậu nói, chờ về nhà nói cho cô. Cho nên, khi đứng ở cửa nhà cô, cậu nói, chúng ta chia tay đi. Cô gái đứng trước mặt nghĩ đó chỉ là sự vui đùa. Cậu nói rõ cho cô, không phải, cậu đã yêu người khác rồi. Cậu nhìn ánh sáng trong đôi mắt cô gái dần âm ảm đi, tắt hẳn, cả hy vọng cũng tan biến theo sự kiên quyết của cậu.

Cô chăm chú nhìn cậu, cậu lại bỏ đi.

Cậu cảm thấy, có lẽ bản thân, càng đau hơn so với cô.

Sau đó, sau đó, cô có thể đoán được sao?

Cậu muốn chạy trốn khỏi mẹ mình, lái xe đi Tứ Xuyên. Thật ra, chẳng qua là vì cô nói cô thích món cay Tứ Xuyên, rất muốn để dành thời gian để đến đó ăn món chính tông.

Khi xe của cậu cùng một xe khác lái song song nhau, đất núi rung chuyển.

Khi cậu tỉnh lại, phát hiện mình đã có một thân thể xa lạ mới, chắc là chiếc xe đi song song cùng cậu, cậu nghĩ rằng, chắc là mình đã trao đổi thân thể với chủ nhân của chiếc xe đó. Bây giờ cậu đang ở một nơi xa lạ.

Nơi xa lạ, thân phận xa lạ. Cậu cũng không sợ hãi, chỉ cảm thấy khó xử vì sẽ không còn được gặp lại cô, không phải sao? Cậu bỗng nhiên có một suy nghĩ, cậu muốn sống vui vẻ giống như cô. Vui vẻ, sinh động, có chút giải thoát.

.....

Hắn thật không ngờ, hắn còn có thể gặp lại được nàng. Nàng không khác với lúc trước, nhưng mà, bên cạnh nàng, đã có thêm một nam nhân anh tuấn sẵn sàng dịu ngọt. Tâm hắn không nhìn được run rẩy, không nhìn được đau đớn “Lòng nàng, còn có hắn không?” Hắn nghĩ. Không đúng! Vì sao muốn nghĩ như vậy, người thương nàng sâu vô cùng, phải là nàng đã quên người mới đúng chứ! Hắn tự trách cứ bản thân.

Hắn cười bắt tay với nàng, sau đó cảm thấy vô cùng khó chịu với sự ngăn cản của Lưu Quý, vô cùng khó chịu. Hắn biết, hắn như vậy, nàng chắc chắn không nhận ra. Thực tế, ngay cả chính hắn cũng không nhận ra được bản thân mình.

Khuôn mặt và tính cách không giống chút nào với trước kia.

Hắn nói cho nàng, tên của hắn, là Tiểu Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 15.1: Thành thân

Editor: Sakura Trang

Một tháng sau.

Trời còn tờ mờ sáng, một chỗ trong thôn đã bắt đầu lộ ra một chút náo nhiệt. Trên thức tế, bắt đầu từ tối hôm qua giờ, nữ chủ nhân ở trong nhà này cũng đã bắt đầu không thêm để ý ánh mắt hoặc khinh thường hoặc tiếc hận của người dân mà chỉ chú tâm vào việc mua đồ về giặt dền kết hoa.

Tiểu Ninh tựa vào cửa nhà Lê Phong. Tuy trời còn chưa sáng, nhưng tin tức lớn "Người có lòng tốt thu nhận và giúp đỡ kẻ dê tiện đã bị kẻ dê tiện đó quyến rũ muốn thành thân cùng với hắn" vẫn khiến cho nhiều người rành rỏi đã dậy từ rất sớm ngồi bàn tán, đương nhiên phần lớn đều là những lời nói nhục nhĩ khinh thường Lê Thụ. Lúc đó trong lòng Tiểu Ninh không chịu không chế mà cảm thấy một chút vui sướng, nhìn người trong viện mặc dù không nhiều lắm --- Lê Phong, Lê Thụ, Lưu Quý, lão bản tiệm thuốc nơi Lê Phong đang làm việc và hàng xóm cạnh nhà đã đem Lê Thụ và Lê Phong từ trên núi xuống - Vương Thành cùng với chính phu Trương thị và thị là Thôi thị, tất cả chỉ có bảy người thôi, nhưng vẫn có một bầu không khí vô cùng náo nhiệt, có một chút tự mĩ mai bản thân.

Cuối cùng, cho dù có như thế nào nàng cũng không chịu để cho hắn thiệt thòi mà! Cho dù mọi người có bàn tán gây sức ép, cho dù không có chút tiền tích góp nào cũng vẫn đi vay Lưu Quý và lão bản của nàng, thì nàng cũng muốn thành thân với hắn, cũng muốn cho hắn một cái danh phận mà ở thời cổ đại này vô cùng coi trọng.

Day day thái dương, xoa xoa một chút ánh mắt mệt mỏi do thức trắng một đêm chưa ngủ, Tiểu Ninh do dự một lúc lâu, rốt cục vẫn quyết định vào giúp đỡ. Nàng có được hạnh phúc của mình, hắn nên vui vẻ không phải như vậy sao? Hắn tự nói với bản thân như vậy, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt hạnh phúc của nam nhân kia, hắn vẫn cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Lê Thụ đương nhiên hạnh phúc, không thể kìm nén được. Hắn vốn nghĩ Lê Phong chỉ thú hắn làm tiểu thị, lại không ngờ... Hắn sẽ không bao giờ quên khuôn mặt ngạc nhiên của nữ tử, "Cái gì cơ! Người nghĩ rằng ta còn có thể chấp nhận một nam nhân khác? Cái gì mà thị, ta chỉ có một mình người, chỉ cần một mình người, người là chính phu của ta, chính phu duy nhất, hiểu không?" Như là chuyện đương nhiên. Sự khiếp sợ mà hắn chưa bao giờ trải qua,

trước mắt hạnh phúc bỗng trở nên không đáng nhắc đến. Cho nên, Lê Phong nhìn khuôn mặt đang cười khúc khích của nam nhân, không biết làm sao.

Nữ tử nghịch ngợm đảo mắt, bỗng nhiên nổi lên tính trẻ con kéo cổ nam nhân, dùng một chút lực đu lên cổ nam nhân, nàng tin chắc rằng nam nhân có thể giữ được nàng, không để nàng mất sức. Xấu xa thổi một chút môi của nam nhân, như là đang nhắc nhở nụ hôn triển miên nồng nhiệt đêm qua, quả nhiên, khuôn mặt nam nhân liền đỏ bừng lên. Người nam nhân này, da mặt vĩnh viễn mỏng như vậy....

Lê Phong cười nhìn nam nhân bối rối dùng tay cẩn thận che chở cho nàng, bỗng nhiên có một cảm giác được che chở. Hải lòng cò cò ở trên cổ nam nhân, lại cẩn nhẹ lên rái tai của hắn, lúc này mới lưu luyến nhảy xuống, trêu đùa: "Mau thu dọn lại lần nữa! Nếu không đêm nay không kịp chuẩn bị cho việc động phòng thì làm sao bây giờ? Há?" Vừa nói vừa cười, ồm, lại đỏ hơn nữa. Trêu đùa nhéo nhéo mũi nam nhân, thấy đối phương vừa đỏ mặt vừa sắp xếp đồ vật. Lê Phong cười, xoay người muốn đi lấy đèn lồng từ chỗ của Vương Thành.

Lê Phong lấy tay cầm đồ mà Vương Thành đưa qua, thấy đối phương có chút muốn nói lại thôi, Lê Phong cười, có chút thú vị trêu chọc: "Tỷ tỷ, từ lúc nào bắt đầu biết ngại ngùng rồi? Giống như nam tử vậy..." Vương Thành phát hiện mình khó có lúc ngại ngùng, hơi cuống lên, cuối cùng vẫn là không nhận được nói: "Muội muội à, không phải tỷ tỷ lắm chuyện, nhưng người thật sự muốn thành thân với nam nhân kia sao?"

Trải qua nhiều ngày ở chung, Lê Phong phát hiện Vương Thành tuy có chút áp úng, nhưng cũng là một nữ tử thẳng thắn coi trọng nghĩa khí, mấy ngày nay cũng đến quan tâm mình, hơn nữa Lê Phong cũng là một người thích ồn ào, thích kết bạn, thường thường đi sang nhà bên cạnh tặng vài thứ. Hai người phu lang của Vương Thành cũng thấy Lê Phong là người ngoan ngoãn, biết Lê Thư sẽ không, khi rảnh rỗi cũng sẽ may vá lại y phục cho Lê Phong, hoặc là treo bùa hộ mệnh lên người chỉ dạy cho Lê Thư một chút thủ thuật... Dần dần, mặc dù vẫn còn e ngại thân phận xui xẻo của Lê Thư, nhưng quan hệ của hai nhà vẫn dần thân thiết hơn, vì vậy Vương Thành cũng đối xử với Lê Phong như muội muội của mình.

Mà cũng phải nói, việc thành thân lần này Vương Thành tuyệt đối không đồng ý, những vẫn phải mang theo bùa hộ mệnh trừ tà đến đây để giúp đỡ chp Lê Phong chuẩn bị việc thành thân, khiến Lê Phong vô cùng cảm động, lúc này có lòng trêu đùa nàng, nói: "Tỷ tỷ đã đến tận đây giúp đỡ, tại sao còn nói lại việc này...." Vì việc thành thân này, mấy ngày nay Vương Thành cũng âm ỉ với Lê Thư không nhẹ, nhưng thực tế, nàng cũng thật tâm suy nghĩ cho Lê Thư, chỉ lo lắng nếu nam nhân này chết đi sẽ bị mọi người chỉ trích lăng mạ, một thân xui xẻo, mặt mũi xấu xí, bảo Lê Thư không thể cưới nàng, ồm ồm đến nỗi còn suýt nữa động tay động chân với Lê Phong.

Làm như vậy còn đến hỗ trợ, Vương Thành cũng cảm thấy vài phần lúng túng, hơi đỏ mặt, Lê Phong cũng không tiếp tục trêu đùa nàng, nghiêm túc nói: "Tỷ tỷ, đây không phải là do tiểu muội chưa suy xét. Muội muội... Thư Nhi hẳn không xử dụng thủ đoạn gì, muội muội cũng từng nói qua, muội muội có thật sự thích nam nhân này hay không, cũng không quan tâm cái gì mà xui xẻo với không xui xẻo, cũng... Ừ.... Không thể vì ý tốt của tỷ tỷ mà vứt bỏ hắn. Tỷ tỷ, ai cũng nói hắn xấu xí xui xẻo, nhưng hắn có phải là một ám sắc thuốc chỉ biết nằm trên giường không dậy nổi, hay là người tàn ác hết ăn lại nằm, muội muội thích hắn, làm sao có thể từ bỏ hắn?" Vương Thành hiển nhiên vẫn khó đồng ý, ở bên lão bản lại rất nhiệt tình "Người trẻ tuổi mà! Mặc cho làm muốn làm gì thì làm đi, không tùy ý lúc này thì còn chờ đến bao giờ? Chẳng lẽ chờ đến lúc già như ta sao? Thích thì thủ ngay đi!" nói xong còn xoa đầu Lê Phong, "Không tồi nha! Nha đầu có chủ kiến!" Trần Lê Phong hiện lên hắc tuyến, Vương Thành thở dài, cuối cùng chỉ biết nói: "Nếu như đến lúc muội chán ghét thì bỏ ngay, đừng có mà chết vì sĩ diện, nếu muội hưu hắn thì người trong thôn cũng sẽ chẳng nói gì!" Sau đó liền đi giúp hai người phu lang nhanh chóng dán tốt chữ hỉ.

Trong lòng Lê Phong thấy rất ấm áp, quả nhiên mình đã gặp được người thành thật tốt bụng mà! Đang nghĩ tới việc đi giúp đỡ một chút thì thấy Tiểu Ninh đang đứng thu dọn lại giá treo đồ, độn tác chậm chạp, hơi có chút mất tập trung, dường như là đang gặp chuyện gì đau khổ khiến không khí xung quanh trở nên trầm trọng mà đau buồn, trong lòng Lê Phong cả kinh. Người nam tử khí chất trầm tĩnh, thậm chí là hơi có chút u buồn trước mắt này....

Lê Phong bỗng cảm thấy có chút khó thở, vội vàng quay mặt đi, lại đối diện với đôi mắt đang nhìn Tiểu Ninh của Lưu Quý, dáng vẻ rất là lo lắng, trong lòng mới cảm thấy dễ chịu một chút, xoay người vội vàng đi đến chỗ Lê Thư, cũng không quan tâm việc hắn đang di chuyển ngăn tù, nhanh chóng vùi vào trong lòng đối phương, giống như đã điều, thì đã làm sao nào? Ôm nam nhân liền có thể khiến cho lòng của nàng an ổn yên tĩnh lại. Thở gấp một hơi, nàng mạnh mẽ cò xát miệng của hắn, "Người thích ta, sẽ che chở cho ta, sẽ không rời xa ta, phải hay không?" "Đúng!" Mặc dù không rõ ý của nàng, nam nhân vẫn trả lời không một chút do dự, tràn đầy sự kiên định. Lúc này Lê Phong mới cảm thấy buong lỏng, thở ra một hơi.

Một bên lão bản nhìn hai người không để ý ai mà thân thiết với nhau, có chút không nói nên lời: "Ban ngày ban mặt... Gặp như vậy, không phải buổi tối có đầy thời gian hay sao?" Ách...

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chương 15.2: Thành thân

Editor: Sakura Trang

Đầu thôn có một hộ gia đình, tối nay không khí đặc biệt có chút náo nhiệt, nguyên nhân thì ra là có người thành thân. Mắt ngoài nhìn thì có vẻ rất bình thường, nhưng nhìn kỹ, lại thấy có chút kỳ quái, việc thành thân tuy vô cùng náo nhiệt, nhưng người tham gia lại không nhiều, ngay cả trẻ con để ồm ồm đều ít có, giống như là bị quản lý nghiêm khắc không cho ra, thế nhưng, điều này hiển nhiên không ảnh hưởng đến tân lang tân nương đang vui mừng hạnh phúc. Tất nhiên tân lang tân nương nói ở đây chính là Lê Phong và Lê Thư.

Lê Thu cảm giác mình như đang ở trong mơ vậy. Giá y* đồ thắm trên người, đường may tinh tế, mặc dù không phải thứ đắt tiền, cũng là do các ca ca nhà bên cạnh dùng tâm lòng làm ra để cho hấn mặc, để cho hấn có thể dùng khi gả cho nàng... Hấn là người của nàng, có đúng hay không? Mỗi khi nghĩ như vậy, hấn luôn có một cảm giác vô cùng kích động, hấn là người của nàng, nàng muốn hấn, tìm hấn đập thình thịch...

*giá y: áo cưới

Chỉ một lát đã đến nghi thức phu thê giao đôi bái, hấn đứng đối diện nàng, trong lòng kích động không nói nên lời, chỉ hi vọng vĩnh viễn không rời xa nàng, ... hơi hơi không tập trung. Lúc đối bái thì nàng túm lấy ngón tay hấn --- nàng vẫn luôn là như vậy, tính bướng bỉnh như trẻ con, khiến hấn lúng túng xấu hổ, cũng khiến cho hấn không nhìn được mà chìm đắm trong đó, chỉ muốn cố gắng để cho nàng hài lòng... Thật ra, bị nàng trêu đùa, hấn cũng vui về....

Kết thúc buổi lễ, nàng tiếp quan khách, hấn đi vào phòng, ngồi ở trên giường chờ nàng trở về, trong lòng tràn đầy sự vui mừng. Hấn mặc dù không tính là trầm ổn nhưng chưa bao giờ cảm bồn chồn như vậy. Thê chủ, thê chủ đại nhân của hấn... Hấn là phu lang của nàng, chính phu của nàng. Hấn không nhìn được vừa cười vừa cúi đầu xoa nắn ngón tay. trong đầu toàn bộ là hình ảnh của nàng.

Nàng là tốt nhất.

Cửa "Két" một tiếng mở ra, tiếng nữ tử trêu đùa vang lên: "Thế nào, ngồi không yên? Đợi không kịp nữa rồi?" Trần đầy sự hài hước. Lê Thu vì có khăn che đầu nên không nhìn được cảnh bên ngoài nhưng cũng biết nữ tử lúc này nhất định là đang cười mặt mày cong lên tràn đầy sự gian xảo.

Bị đoán trúng suy nghĩ trong lòng, mặt hấn đỏ lên, rồi lại sùng sốt, thời gian còn sớm, nàng hấn là nên ở bên ngoài tiếp khách mới đúng, sao lại quay lại sớm như vậy? Không phải là do tư lượng kém... Hấn kinh hãi, sợ nàng say rượu gặp chuyện không may, mặc dù không dám vén khăn che đầu, lại vẫn vội vàng đi ra khỏi giường, nhưng không ngờ đối phương vốn không có biểu hiện bị say rượu, vô cùng tỉnh táo mà ôm lấy eo hấn ---- hấn giống như là nhớ thương nhảy vào ngực nàng vậy, răng nhỏ của nàng trong chớp mắt liền cắn lên môi của hấn, còn một cái móng vuốt sói thuận tiện liền thoải thích mà xoa nắn móng của hấn ---- nàng thích thú vuốt chỗ đó, hấn chỉ cảm thấy tai mình đang nóng bừng lên.

Nhưng cũng không ngăn cản nàng, chỉ nhẹ nhàng cẩn thận ôm lấy nàng, đi đến bên giường, muốn đặt nàng nằm lên giường, đối phương lại dùng sức một cái, liền thuận tiện kéo hấn đến trên giường, sau đó dùng tay ôn nhu vén khăn trùm đầu của hấn.

Dưới ánh nến nhàn nhạt ái muội, ánh mắt nữ tử ngời, giống như đang thưởng thức khuôn mặt mà nam nhân tự nhận là xấu xí, không đợi nam nhân khó xử liền rướn người lên, đem nam nhân áp dưới thân, cảm nhận được hạ thân nam tử khác thường, nữ tử cười, nhìn lên ánh mắt của nam nhân, nam nhân xấu hổ chuyển mặt sang một bên.

Nữ tử ý cười càng sâu, cúi người, như con vật nhỏ liếm liếm nam nhân môi, trêu đùa cái lưỡi kia, nam nhân đỏ mặt rụt lại, rồi sau đó lại rướn người hòa theo ý, chân dài nhẹ nhàng cọ sát thân thể của nữ tử, dùng tới cách mà ca ca nhà bên cạnh dạy trực trác dụ dỗ. Mặc dù kỹ xảo không có chút nào thuần thực nhưng lại dẫn tới nữ tử sốt ruột khó nhịn, vội vàng kéo mạnh quần áo của nam nhân xuống, nắm lấy vật kia, nhưng cố nén không nuốt lấy, như có ý xấu xa trả thù mà nhẹ nhàng xoa nắn, khiến nam nhân liên tục thở gấp, lúc này mới đưa hấn nuốt vào, lúc ấy khuôn mặt nam tử mới tràn đầy hạnh phúc...

"Um... U.... A.... Muốn.... Muốn... A...."

Trong phòng tràn đầy cảnh xuân kiều diễm...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chương 16.1: Khẩn cầu

Editor: Sakura Trang

Ánh mặt trời có chút chói mắt, Lê Phong không vừa lòng ưm một tiếng, đem đầu chôn trong lòng nam nhân, nam nhân cũng rất phối hợp, nhẹ nhàng di chuyển thân thể cố gắng che đi ánh mặt trời, trên mặt tràn đầy sự cưng chiều. Lê Thu biết, hiện tại mặt trời đã lên cao, hấn vẫn ở trong chăn, lười biếng như vậy không tốt một chút nào, nói không chừng còn có thể khiến Phong Nhi của hấn chán ghét. Nhưng mà, cho dù như thế nào hấn cũng không thể đứng dậy được...

Phong Nhi của hấn đang ở trong lòng hấn, hai tay của hấn vẫn đang ôm chặt eo nàng, trên người hấn còn giữ lại dấu vết mà đêm qua nàng để lại, sự đau nhức mà nàng cho... Nghĩ như vậy, mặt hấn không tự giác đỏ lên, không dám nghĩ đến điều đó. Đồ mặt nhắm mắt lại, hấn dùng tâm nghĩ mùi hương trên người nàng, muốn cả đời, nhớ thật kĩ, cả đời.

Lê Phong tỉnh lại, lúc nhẹ nhàng đem đầu rời khỏi lòng nam nhân, liền thấy tình cảnh như vậy. Hai mắt trên khuôn mặt dương cương của nam nhân nhắm chặt lại, vẻ mặt đỏ ửng, lại bắt ngờ khiến cho người ta cảm giác an bình. Lê Phong nhìn khuôn mặt đỏ bừng đáng yêu của nam tử, bỗng nhiên có chút say

mê, vô ý thức dùng tay nhẹ nhàng nhéo nhéo mặt của nam nhân, vốn chỉ là sự trêu đùa đầy tình yêu, ngoài dự đoán của nàng lại khiến cho nam nhân kích động mở mắt, vội vàng nghĩ muốn đi xuống giường, miệng cũng căng thẳng nói: "Thật xin lỗi, Thư Nhi, Thư Nhi không dám lười biếng như vậy nữa! Thư Nhi sẽ đi làm việc ngay bây giờ..."

Còn muốn nói cái điều gì nữa nhưng đã bị một nụ hôn trần an của Lê Phong cắt đứt, lúc này Lê Phong mới nói: "Lười biếng cái gì, sao lại muốn đi làm việc, không thích nằm cùng với ta?" "Sao, sao có thể như vậy chứ?" Nhìn thấy nam nhân càng thêm căng thẳng, Lê Phong thở dài, nam nhân này bao giờ mới có thể coi bỏ những thứ khó khăn này trong lòng chứ? Nàng chẳng qua chỉ nói một câu, hắn liền căng thẳng đến như vậy.

Hiểu rõ rằng đây là do phải trải qua trong nhiều năm khiến cho hắn khó có cảm giác an toàn, loại chuyện như vậy không thể gấp gáp được, nàng nhẹ thở dài, vỗ về đem nửa người của hắn đang định ngồi dậy kéo lại xuống giường, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể của hắn, đặt một nụ hôn nhẹ lên môi hắn, như thế mới khiến cho lòng của hắn bình tĩnh lại. Lúc này Lê Phong mới đem môi để vào bên cạnh tai hắn, thanh âm nhẹ nhàng như lời nói của hai người yêu nhau: "Thư Nhi, chàng phải tin tưởng ta. Ta là thật lòng thích chàng, không phải coi chàng như công cụ mới thú chàng về nhà. Cho nên, ngày thường chàng ngủ muộn một chút thì có làm sao?"

Thấy con mắt nam nhân từ ngạc nhiên chuyển thành cảm động, đánh bạo cắn thận đến gần nàng hơn một chút, thấy nàng vẫn phản ứng như thường, lúc này hắn mới tin tưởng nàng thật sự không có bởi vì hắn lười biếng mà tức giận, đồng thời hơi có chút được một tác lại tiến thêm một bước mà ôm lấy nàng, đặt mặt dán lên ngực của nàng. Nữ tử cười, xoay người đặt hắn dưới thân, ở bên tai hắn tiếp tục thủ thi: "Chàng phải tin tưởng ta yêu chàng, loại chuyện nhỏ mà ngủ nướng như vậy thì sao chàng phải lo sợ làm gì? Nghe lời, ta không phải chủ nhân của chàng, không phải tiểu thư của chàng, ta là thê tử của chàng, ừm, thê chủ, hiểu chưa? Đồng thời ta cũng là bằng hữu của chàng..."

Nam nhân đối với lời nàng nói cái hiểu cái không, thê chủ không phải chính là chủ nhân hay sao? Nhưng hắn cũng hiểu rõ ý nàng nói, hắn chỉ cảm thấy từ trái tim đến toàn thân đều tràn đầy sự ấm áp, hắn vòng tay qua lưng ôm lấy nàng, yên lặng thề trong lòng, hắn sẽ vĩnh viễn không rời xa nàng, hắn muốn đối xử tốt với nàng cả đời. Đơn giản, nhưng đó lại là sự chân thành khó có được nhất.

Hai người bọn họ ở trên giường yên lặng dựa vào nhau một lúc lâu, cuối cùng Lê Phong vẫn phải lưu luyến không rời buông nam nhân ra, khẽ thở dài: "Thư Nhi, thật xin lỗi... Không thể nằm lâu cùng chàng, hôm nay Phong Nhi còn có một chút việc, đêm nay sẽ đem người ăn no có được không?" Nàng nhìn nam nhân hiểu rõ ý của mình là lời nói cấm dưới 18 tuổi, trong nháy mắt mặt lại đỏ lên, Lê Phong không nhịn được cười một tiếng, lại vừa lòng gật đầu, không tồi mà, nàng cuối cùng cũng nuôi dưỡng cho nam nhân này khỏe mạnh hơn một chút!

Vừa nãy nàng ôm lấy eo hắn, kích thích eo cuối cũng đủ rồi, ừm. Nàng nhìn nam nhân dù vô cùng xấu hổ, nhưng vẫn ôn nhu giúp mình mặc y phục mà mình vĩnh viễn mặc không quen, dùng lược chải mái tóc rồi búi thành búi mà mình vĩnh viễn búi không tốt, sau đó mới dùng khuôn mặt chưa tan hết đỏ ửng ngồi bên mép giường dùng lược tự chải mái tóc của mình.

Không thể không nói, Lê Thư có mái tóc đẹp nhất mà nàng từng thấy. Lúc bình thường quy củ buộc tóc không nói, nhưng khi nào thả tóc xuống, tóc dài ra mở tung ra như một thác nước nhỏ màu đen tuyền, tóc bị chẻ ngọn rất nhiều, nhưng vẫn không che dấu được vẻ đẹp vốn có của nó, cho dù đã gọi qua nhiều thứ không tốt nhưng vẫn không ảnh hưởng chút nào, vẫn mượt mà óng mượt như tơ lụa vậy, khiến cho Lê Phong thường thức, yêu thích không muốn buông tay.

Thật ra, Lê Phong có lẽ không biết, Lê Thư thích nhất là việc nàng nằm úp sấp lên đùi hắn, dùng vẻ mặt si mê mà nghịch tóc hắn, trên dưới toàn thân hắn, chỉ có mái tóc này khiến cho hắn chắc chắn có thể đem lại niềm vui cho nàng, mà sự thật là nàng vô cùng yêu thích mái tóc của hắn.

Chỉ cần mỗi lần nghĩ đến việc trên người hắn có thứ gì đó để cho thê chủ yêu thích, khiến hắn cảm thấy vui sướng không thôi. Cho nên, khi thê chủ của hắn rút cuộc nhìn không được tựa lên vai hắn than nhẹ: "Thật đúng là yêu tình mà!", hắn không cảm thấy kinh ngạc một chút nào mà trong lòng chỉ tràn đầy sự vui sướng. Giọng nói của người tựa trên vai tràn đầy sự tiến nướ: "Hiện không được, thật đáng tiếc mà! Thật sự có việc phải làm rồi!" Nữ tử hôn nhẹ gương mặt của hắn, bảo hắn chỉnh lại y phục của nàng cho ngay ngắn, dặn kỹ hắn không được đi ra khỏi nhà, sau đó mới rời đi.

Hắn tiễn nàng rời đi, bỗng nhiên nghĩ hắn tiễn nàng ra khỏi nhà, rồi lại chờ nàng trở về, không phải là công việc của những phụ lang trong thôn hay làm hay sao? Đúng như vậy, hắn đột nhiên ý thức được, hắn chính là phu của nàng, nàng là thê của hắn. Nghĩ như vậy, tâm của hắn như được lấp đầy, khiến cho hắn vô cùng yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chương 16.2: Khẩn cầu

Editor: Sakura Trang

Lê Phong đầu đầu nâng trán, chưa bao giờ biết thì ra cái nữ nhân già này lại cứng đầu như vậy. "Bản đạo tuyệt đối sẽ không đi nói những lời nói trái lương tâm hại người như vậy, mời tiểu thư trở về đi." Tiếp theo lại bày ra một bộ mặt lạnh không chào đón người. Lê Phong chỉ cảm thấy vô cùng bức mình, nữ nhân này tại sao lại bảo thủ như vậy chứ!

Thờ dài, nàng nghiêm túc hỏi lại: "Đạo trưởng, văn bói có thể hỏi một câu không, tại sao văn bói nhờ đạo trưởng đi vào trong thôn nói một lời nói dối với ý tốt lại trở thành hại người vậy?" "Ý tốt?" Nữ nhân kia với bộ dáng tinh thần trượng nghĩa cực cao, lúc này hai mắt dường như muốn phun lửa đến nơi, gần như muốn hét lên, "Vốn là một người xui xẻo, người muốn bản đạo nói dối hấn không xui xẻo, để cho mọi người không đề phòng hấn, người muốn để cho hấn mang xui xẻo đến cho mỗi nhà hay sao?" Lê Phong lại đặc biệt bình tĩnh, bất sở vi động*, lại mở hồ khiến cho người khác có một cảm giác đè nén, so sánh với tiểu nha đầu không thành thực vừa nãy cứ như hai người khác nhau vậy, điều này khiến cho đạo sĩ kia thật lắp bắp kinh hãi, cùng với sự thâm trầm dị thường của nữ tử trong lòng cũng cảm thấy có chút bồn chồn, nha đầu kia bị làm sao vậy? Khí thế không tự giác yếu đi một chút, điều này chính là mục đích mà Lê Phong muốn đạt tới.

*bất sở vi động: ngồi yên tĩnh, không hề nói hay hành động gì

Nàng nhìn thấy nữ nhân đã thật sự đủ bình tĩnh để có thể nghe mình nói tiếp, lúc này Lê phong mới nói: "Đạo trưởng, xin đừng vội, hãy nghe văn bói nói hết. Theo như lời đạo trưởng nói, phu lang của văn bói là do khi sinh ra đã hại chết tỷ tỷ nên mới có cái danh 'xui xẻo' đúng không?" "Còn không phải như vậy sao?" Về mặt của đạo sĩ đầy sự chán ghét: "Bản thân là một người nam tử, mà lại kết thúc tính mạng của một người nữ tử, tội không thể tha, tội không thể tha!"

Lê Phong chỉ lạnh nhạt nhìn nàng, cho đến khi hơi thở của nàng bình tĩnh trở lại, mới nói tiếp: "Có chứng cứ có thể chứng minh là phu lang của văn bói hại chết tỷ tỷ của hấn không?" "Hừ! Khi bọn họ sinh ra, không phải hấn ở trong thai giết chết tỷ tỷ sao, chẳng lẽ còn có nguyên nhân khác?" "Lúc đó hấn còn đang ở trong bào thai của phụ thân, không hề có chút ý thức, sao có thể xem như có tội?" "Ý trời muốn hấn có tội!" Lê phong thật sự là đen mặt, ý trời... Lý do gượng ép như vậy mà có người có thể tin phục, thế giới này thật sự là bệnh trạng.

Mặc dù nghĩ như vậy, về mặt cũng không đổi, chỉ nói: "Nếu là phụ thân khi mang thai không cẩn thận... Cũng không phải là không có khả năng như vậy đúng đúng không?" Gặp đạo sĩ kia nghẹn lời, Lê Phong thừa thắng xông lên: "Hơn nữa, việc 'xui xẻo', ừm, có thể lấy việc gì mà nói ra như vậy? Đạo trưởng thấy phu lang của ta ở trong nhà 20 năm, đã mang tai họa gì cho gia đình chưa? Đã ảnh hưởng gì đến thôn làng? Phu lang của ta chưa bao giờ hại người, lại bị đối xử bất công như vậy."

Đạo trưởng nhú mày, đứng như vậy, mặc dù có danh hiệu là "người xui xẻo", người người sợ hãi tránh không kịp, nhưng thực sự đúng là hấn chưa mang bất cứ tai họa nào cho người bên ngoài, ngược lại nghe nói hấn là người lao động duy nhất chính trong nhà, người nhà còn thường xuyên nhờ vào sức làm việc của hấn để kiếm thêm một chút tiền tài, bỗng nhiên nghẹn lời, thuận tiện nói: "Nếu đã như vậy, tại sao cô nương không đi giải thích với mọi người ở trong thôn, ngược lại muốn tìm ta đi làm cái gì mà chứng cứ giả?"

Lê Phong nhú mày, nghĩ thầm đạo sĩ kia tu tâm tu đức cả đầu óc đều đã hỏng luôn rồi, vấn đề đơn giản như vậy "Tất nhiên là không dễ dàng để đi giải thích với từng người trong thôn. Đạo trưởng có từng nghe câu 'Việc tốt không ra tới cửa, tiếng xấu đồn xa', chuyện không thú vị lại ai cũng biết này thì ai sẽ đồng ý đi tuyên truyền? Hơn nữa giải thích như vậy tương đối dài, cực kì khó truyền.

Quan trọng hơn là, ta là thê chủ của hấn, điều gì ta nói, cho dù có lí, cũng bởi vì nghĩ ta bao che mà không có người chịu tin tưởng, mà con có thể trở thành lời nói dối 'Việc xui xẻo lâu ngày bắt đầu lan ra', nếu muốn truyền lời tốt đẹp thì cũng phải là người có thân phận đức cao vọng trọng như đạo trưởng mới được!" "Hừ! Cho dù như thế nào đây cũng là chuyện đi nói dối, ta làm sao có thể đi làm được?"

Thấy được đạo sĩ kia mặc dù không còn kiên trì như trước nhưng vẫn e ngại cái luân lý đạo đức đáng chết kia mà không chịu giúp đỡ, Lê Phong không còn cách nào khác đành "ăn cần hướng dẫn": "Đạo trưởng, giúp cho người khác nhìn ra sự thật, quá trình thật sự quan trọng như vậy hay sao? Hay là dù đạo trưởng thiện tâm, nhưng vẫn muốn nhìn một nam nhân vô tội treo một cái tội danh 'xui xẻo' mà bản thân vốn không có, cả đời bị người khác xa lánh? Đạo trưởng..." Đột ngột nữ tử ẩn chứa sự đau xót, phối hợp với lời vở kịch kinh điển khoa trương và giả tạo chiếu lúc tám giờ, Lê Phong cảm thấy hơi lạnh người... Nhưng rõ ràng, đạo sĩ trước mắt này thực sự bị thuyết phục với lời kịch kiểu này.....

Cuối cùng, không cần nói quá lâu, đạo sĩ đồng ý giúp đỡ. Lê Phong thờ dài, toàn thân thả lỏng một chút, khoe miệng hơi nhếch lên, đi vào trong nhà.

Từ xa Lê Phong nhìn thấy khói bếp trong ống khói nhà mình còn chưa tan hết. Ở cửa, một người đang lẳng lặng đứng chờ nàng, khi nhìn thấy nàng, nụ cười ôn nhu liền lập tức tràn đầy trên mặt.

"Phong Nhi, ăn cơm thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chuyện tốt lành

Editor: Sakura Trang

Không thể không nói, gần đây đầu thôn có thật nhiều tin tức mà! Ví dụ như, phía sau núi xuất hiện yêu thú, tuy nhiên gần đây đã mai danh ẩn tích không một tiếng động, lại nói ví dụ như, hai người lẽ ra không nên thành thân thì lại thành thân, lại nói ví dụ như, vào một buổi sáng tinh mơ, Trương đạo trưởng nổi tiếng đức cao vọng trọng liền vào thôn đi tới đi lui mấy vòng.

"Ừm..." Đạo sĩ nhíu mày, phát phát tay áo, một dáng vẻ tiên phong đạo cốt. "Đạo, đạo trưởng, đây, thôn của chúng tôi, bị làm sao vậy?" Thôn trưởng đứng bên cạnh cũng là một người có trách nhiệm, nghe thấy tin tức nên đã đến đây từ sáng sớm để đón Tôn Đại Phật này. Lúc này thấy khuôn mặt đạo sĩ nghiêm túc, trong lòng không khỏi cả kinh, vội vàng suy nghĩ lại xem gần đây trong thôn có chuyện gì không tốt không, vừa suy nghĩ, nàng liền nhớ đến cái nam nhân xui xẻo kia, chẳng lẽ lại là hắn.... Đúng như suy đoán, đạo sĩ mở miệng: "Ta nghe nói, trong thôn có một người xui xẻo sinh ra đã hại chết tỷ tỷ của mình." Thôn trưởng nghe như vậy, trầm nghĩ thôi chết rồi, nếu như nam nhân này đem toàn bộ xui xẻo đến cho thôn làng, vậy khi đó mình không phải đã trở thành tội nhân vì đã mềm lòng để cho bọn họ đi vào hay sao?

Trong lòng hết sức khó chịu, lòng tốt không được báo đáp, quả nhiên không nên giữ thứ này ở lại, nên sớm để cho hắn thu dọn đồ đạc cút đi mới đúng! Bắt đầu mở miệng nói những lời không sạch sẽ: "Đúng vậy! Tháng vừa rồi có một tên Tiểu Trư Tề vừa đến, ài! Tên tiện chủng kia, thật đúng là cái XX, không nên vì Lê cô nương nhét vài đồng bạc mà thu lưu hắn! Cái này X..."

Trương đạo sĩ nhíu mày, nàng tu dưỡng vô cùng tốt, danh vọng lại cao, nghe những loại ngôn ngữ ô uế như vậy thật đúng là không nhiều lắm, cũng cảm thấy cực kỳ khó chịu. Lúc này thấy suy nghĩ của nữ nhân trước mặt không có chút nào gọi là thương yêu với việc người mình mắng chửi là một nam nhân, nói lời ô uế khó nghe như vậy.

Hơi có chút kinh hãi, trầm nghĩ xem ra lần này đến giúp nữ tử họ Lê kia cũng không phải hoàn toàn không cần thiết, lúc thôn trưởng kia định nói đuổi Lê Thụ ra khỏi thôn ngay lập tức liền nhíu mày nói, "Thí chủ, yên tâm một chút đừng nóng nảy, bản đạo chưa nói xong." "Ách..." Thôn trưởng kia lo lắng xui xẻo sẽ lây khắp thôn, nhất thời tức giận liền vút đạo sĩ ra sau đầu, lúc này đối phương lên tiếng mới kéo lại sự chú ý của nàng, cũng khiến cho nàng có vài phần xấu hổ, nhận lỗi xoa xoa tay nói: "Đạo trưởng, ta là người thô kệch, người thô kệch! Người muốn nói điều gì?"

Lão đạo gật đầu, nói: "Bản đạo vẫn chưa nói nam tử này đem đến xui xẻo cho người trong thôn, bản đạo vốn định vì dân chúng làm một việc tốt hơn, xua đuổi sự xui xẻo đi, lại không ngờ, nghe nói trong thôn này có xui xẻo, nhưng xui xẻo này nhỏ đến nỗi bản đạo không cảm nhận thấy a..." Thôn trưởng sùng sốt, cứ tưởng đạo sĩ sẽ đưa ra cách giải quyết, lại không ngờ đạo sĩ này nói trong thôn không hề có xui xẻo, điều này rõ ràng muốn nói... Thấy thôn trưởng sùng người, đạo sĩ kia cũng không chờ nàng, chỉ nói: "Có thể chỉ đường cho bản đạo tới nhìn nam tử kia một chút hay không?"

Lê Phong ở trong nhà, nhẹ nhàng trấn an nam nhân ở trong lòng, "Không sao, ta biết việc lần này là do ta tự làm theo ý mình, không cho chàng có thời gian chuẩn bị, thật ra ta cũng muốn cho chàng một niềm vui bất ngờ..." Trong lòng Lê Phong lại một lần nữa cảm thấy hối hận vì sự lỗ mãng của mình, vốn nghĩ rằng sau khi mình nói cho lão đạo sĩ kia thông suốt, đến lúc đó đạo sĩ sẽ đến trừ bỏ thân phận xui xẻo của hắn, đồng thời cũng cho hắn một niềm vui bất ngờ.

Nàng nghĩ mọi thứ tốt đẹp, lại quên rằng từ nhỏ Lê Thụ đã bị khinh thường cô lập, ít giao tiếp cùng với người khác, huống chi lại có nhiều người như vậy, làm sao có thể không căng thẳng? Nhìn thân thể nam nhân vô cùng cứng nhắc nhưng lại luôn luôn lúc nào cũng nhớ phải cười cho mình nhìn, trong lòng Lê Phong cảm thấy khó chịu.

Xa xa ngoài cửa truyền đến một tiếng ồn ào lớn, dần dần tới gần. Lưng nam nhân lại bắt đầu cứng lại, sau đó sợ hãi quay đầu, đôi mắt ngập nước nhìn về phía nàng, lại lập tức đối diện với ánh mắt nàng, dường như bị hoảng sợ nhanh chóng thu về.

Không thể không nói, cho dù đang ở trong tình huống như vậy, Lê Phong vẫn cảm thấy có vài phần âm thầm vui mừng nam nhân này, trong lúc hắn khó khăn hồi hộp, tuy cảm thấy xấu hổ, nhưng vẫn theo bản năng muốn tìm kiếm sự giúp đỡ từ phía nàng mà! Lý trí nói cho nàng điều này là chuyện đương nhiên, nhưng trong lòng vẫn không nhận được cảm thấy hưng phấn, Lê Phong phát hiện mình lại có thể cười đến cong mắt không đúng lúc như vậy.

Tay nắm lấy tay hắn, cùng dựa vào nhau, trộm hương hôn lên môi đối phương, nữ tử cười nói: "Không sao, có ta ở đây mà! Ta sẽ luôn bên chàng, chàng cũng vẫn sẽ luôn bên ta chàng đã quên việc chàng đồng ý với ta vào ngày thành thân hay sao?" Nói xong lại như trêu đùa dụi vào trong ngực nam nhân, giọng nói giả bộ thương tâm sợ hãi, "Người ta cũng rất căng thẳng mà..." Không ngoài dự đoán, nam nhân đổi thành khuyên hướng muốn bảo vệ.

Nữ tử cười cười, ôm lấy nam nhân đang căng thẳng, "Chàng phải tin tưởng ta, sẽ không có việc gì." Nói vài câu, có tiếng gõ cửa, nữ tử cách thân thể nam nhân, rút tay vỗ về mặt hắn, nhẹ nhàng an ủi: "Không sao, không cần phải nói gì cả, cứ đứng ở đó đừng cử động là được." Dứt lời lại ngậm lấy môi của đối phương, sau đó nắm tay nam nhân, đi ra ngoài.

Nữ tử mở cửa, một tay kia vẫn nắm tay nam nhân như cũ, mà nam nhân tuy rằng không thể che dấu hết sự khẩn hồi hộp, nhưng trên mặt vẫn mang vẻ che chở. Hai người đứng ở nơi đó, lại khiến cho người khác cảm thấy một sự hạnh phúc không thể phá vỡ. Trương đạo sĩ nhìn thấy Lê Thụ, bỗng nhiên sắc mặt hơi nhíu lại, rồi tối sầm, sau đó lại khôi phục như thường.

Nữ tử mang theo đầy mặt kinh ngạc xuất hiện nhìn không chút kễ hở, mà nam nhân bên cạnh rõ ràng đang căng thẳng, hoàn toàn không giống dáng vẻ đã biết trước mọi việc, khiến cho người khác không chút nghi ngờ. Thôn trưởng nhìn mặt Lê Phong tràn đầy sự ngạc nhiên, vội vàng giải thích: "Vì nài chính là Trương đạo trưởng ở Trần Hư Quan, là một người có danh tiếng, ôi chao, ai, ôi a, hôm nay đến là muốn xua đuổi xui xẻo, nhưng mà bây giờ...."

Thôn trưởng cũng không hiểu rõ cách nghĩ của đạo sĩ, đành thật thà chất phác giải đầu, "Đạo trưởng ngài nói đi" Thực tế lão đạo sĩ đối với sự thô bỉ của thôn trưởng này có vài phần chán ghét, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, đành nhàn nhạt gật đầu, quay đầu nói: "Lần này bản đạo đến đây quả thật là vì trừ tà, lại không ngờ, chẳng những không cảm nhận được xui xẻo, ngược lại xung quanh ẩn ẩn có điềm lành. Mà ta được thôn trưởng dẫn đến đây, xác định điềm lành phát ra từ phương hướng này." Mỗi chữ đều vô cùng chân thành.

Lê Phong nhíu mày, trong lòng cảm thấy hơi có chút bất ngờ, nhưng vẫn nói tiếp: "Lại có việc như vậy sao? Vậy đạo trưởng có biết điềm lành này từ đâu mà đến hay không?" Trong lòng lại nghĩ thầm, nàng tìm đạo sĩ kia chỉ vì muốn cho Lê Thụ một thân phận như người bình thường, chưa bao giờ muốn nàng nói cái gì mà "điềm lành", mà đạo sĩ kia cũng là người cực kỳ coi trọng tinh thần trọng nghĩa, muốn để nàng nói "Xui xẻo trên người Lê Thụ đã tan hết từ lâu" nàng gần như nói muốn rách môi, hiện tại nàng lại tự nghĩ ra cái gì mà "điềm lành"?

Àm thầm kinh ngạc nhìn về phía đạo sĩ, nhưng chỉ thấy đối phương về mặt bình tĩnh, nhẹ nhàng gật đầu với nàng, làm như toàn bộ chỉ phát triển dựa theo kế hoạch. Trong lòng Lê Phong không khỏi sinh ra đề phòng, đạo sĩ kia không phải người trọng nghĩa quá mà lúc này bất chợt muốn đổi ý chứ? Nhưng lại hoàn toàn không nghĩ ra đạo sĩ kia nói như vậy thì có thể chơi đùa ra điều gì, chỉ biết âm thầm im lặng lo lắng thăm dò.

Khỏe môi Trương đạo sĩ lại hơi nhếch lên, thanh cao yên lặng nhìn nàng, trên mặt lại xuất hiện vài phần vui mừng, cũng không nuốt lời như Lê Phong lo lắng, chỉ bình tĩnh nói: "Điềm lành này, đúng là phát ra từ trên người nam tử." "Cái gì?" Đang là lúc sau vụ mùa nên rảnh rỗi, thôn dân đến xem náo nhiệt cũng không ít, lúc này tiếng hô kinh sợ tiếng hét không khí vô cùng rõ ràng, Lê Phong nhíu mày, Trương đạo sĩ mở miệng: "Kẻ mà hại chết tỷ tỷ ruột, vốn là một chuyện xui xẻo đại nghịch bất đạo, nhưng ngoài dự đoán...." Đạo sĩ ngừng một lát, đợi đám người yên tĩnh lại mới tiếp tục nói: "Ngoài dự đoán, người này lại thêm số tương sinh với thê chủ."

Thấy mọi người vẫn mang vẻ mặt khó hiểu, nàng giải thích: "Không biết là do ý trời hay vì điều gì, người này và thê chủ của mình đúng là mệnh định tương sinh ngàn năm khó gặp, sau khi hai người giao hoan, hai khí dung hợp, đã đem xui xẻo này đổi thành điềm lành, bởi vậy từ bây giờ, nhất định sẽ giảm đi tai họa của thôn này, tăng thêm điều tốt lành đó!" Dứt lời, nhìn mọi người trong thôn vẫn còn ngạc nhiên nghi ngờ, nhưng vẫn làm bộ làm tịch nói: "Việc này là do bản đạo đọc được trong một quyển sách cổ, không ngờ lại thật sự có chuyện như vậy, điều này rõ ràng..." Thuận tiện mang theo ánh mắt liếc nhìn về phía Lê Thu như nhìn động vật sắp bị tuyệt chủng. Lê Phong nhíu mày, Thư Nhi nhà hắn, sẽ không thật sự có cái điềm lành gì đó chứ....

Hỗn loạn nhìn mọi người rời đi, nhìn thái độ và ánh mắt của mọi người trong thôn, điều thật sự là thành công ngoài ý muốn. Lê Phong thấy miệng mình không nhin được cong lên, dù thế nào cũng không thể bỏ xuống được. Tay nam nhân nắm chặt lấy tay mình.

Vì không đến cho thôn dân nghi ngờ, Lê Phong chọn lúc không ai để ý đuổi theo đạo sĩ, "Hôm nay...." Đạo sĩ quay đầu nhìn nàng, nói: "Làm như vậy sẽ khiến cho tin tức truyền đi nhanh hơn." Lê Phong khó hiểu, "Nhưng mà..." "Đối xử với hắn tốt một chút." Đạo sĩ cắt ngang lời nàng định nói, xoay người rời đi, khác mới cảm giác tức giận khi mới gặp lần đầu, đó là một loại yên tĩnh khó tả, tiên phong đạo cốt....

Lê Phong cũng không đuổi theo nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Y phục bị vứt đi

Editor: Sakura Trang

"Ồ kia! Đây không phải tiểu tử Lê gia sao? Đến đến, vào nhà của chúng ta ngồi một chút?"

"A! Đây không phải tướng công Lê gia sao? Tôi, cầm hai quả trứng này về nhà đi! Ôi chào, không cần khách sáo chứ? Hôm qua không phải ngươi còn đưa một giỏ đậu đũa đến hay sao?"

"Ta nói nè, tiểu tử Lê gia này cũng không tồi! Ôi chào không mang thù một chút nào, mấy ngày nay đều ngồi đủ mỗi nhà, ta cũng dính đủ phúc khí của hắn rồi đó!

"Ôi chào, ai nói hắn không mang thù, đi nhà họ Vương những hai lần, mà mới đi nhà chúng ta có một lần!"

"Ôi trời, nhiều người quá mà! Tầm hai ngày nhất định sẽ bù lại cho ngươi mà!

"Trời ơi ta thật sự quá thông minh!" Tình huống mấy ngày này rất tốt, nữ tử trong phòng cuối cùng không thể nhịn được nữa bắt đầu tự ki rồi... Tiểu Ninh không còn cách nào chỉ biết thờ dài, "Nói thật đi, người làm thế nào để thuyết phục được đạo sĩ kia! Hình như ngươi cũng không hỏi ai vay tiền đúng không?"

"Nói cho cậu thật, bản tiểu thư là loại người dùng tiền bạc để mua chuộc quan hệ hay sao?"

".... Ngươi cảm thấy mình tìm người làm chứng giả thì không phải loại người như vậy sao?"

"Ta cũng chỉ tìm người làm chứng giả, không giống như ngươi, Lưu Quý vẫn trên núi sửa chữa lại phòng cho ngươi chứ? Hà?"

"Cũng không phải là ta ép nàng, chính nàng ta tự nguyện đâu có liên quan đến ta?"

"Hừ, ngươi..."

Khi Lê Thu vừa bước vào cửa liền nhìn đến tính cảnh náo nhiệt như vậy, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy buồn bã. Không được không được, hắn lắc

đầu ngăn lại cảm xúc ảm đạm của bản thân. Sao lại như vậy, thể chủ đại nhân cực kì vui không phải hẳn cũng nên vui vẻ theo hay sao? Tại sao lại có thể khổ sở được? Âm thầm phê bình bản thân, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, để những thứ vừa mua trong tay xuống dưới, lòng hoang hốt đi tìm chậu gỗ đựng y phục bản mang ra ngoài bờ sông giặt, cố gắng dùng sự phê bình với bản thân để ép cảm giác khó chịu trong lòng tự nhận không nên có xuống dưới, nhắc chân muốn đi ra khỏi cửa.

"Thư Nhi." Thanh âm ôn nhu của nữ tử vang lên, bước chân của hắn cũng dừng lại theo tiếng gọi, quay đầu yên lặng nghe lời dặn của nàng, nàng chỉ nói: "Thư Nhi, vừa mới mua đồ đồ trở về là đi giặt quần áo, không mệt sao?" lời nói tràn đầy sự quan tâm. Hắn sùng sốt, trong lòng giống như mây tan gặp trời sáng, vội vàng trả lời "Không mệt...."

Nữ tử cười nhẹ, nhìn cảm xúc của nam tử đã thay đổi, thầm nghĩ thật đáng yêu, đứng dậy đi đến, trước mặt Tiểu Ninh không coi ai ra gì ngậm lấy đôi môi của đối phương, hành động đã công khai tuyên bố địa vị của hắn khác với Tiểu Ninh, nam tử chỉ cảm thấy trái tim chưa bao giờ đập nhanh như vậy. Nữ tử chăm chú nhìn nam nhân, sau đó cười cong cả mặt, cuối cùng mới buông tha đôi môi của nam nhân. Nhìn bóng của nam nhân cố tỏ vẻ bình tĩnh nhưng thực ra vô cùng kích động bỏ chạy, nữ tử cảm thấy vô cùng hài lòng, dường như chưa bao giờ chú ý tới Tiểu Ninh vừa khế cúi đầu xuống.

Mang theo khuôn mặt đỏ ửng mà nụ hôn nồng nhiệt vừa nãy để lại chạy về phía bờ sông, trên đường bất ngờ gặp vài vị thúc bá vội về mặt sáng tỏ và tràn đầy ý treu đùa, Lê Thư đến nơi liền lập tức hoảng hốt đi về phía trước lấy một ít nước lạnh hắt lên trên mặt mình, nhưng lại nghe được một tiếng giễu cợt: "Ồ! Một nam nhân thô lỗ như vậy mà cũng co người muốn hay sao?" Lê Thư nghe vậy hoảng sợ ngẩng đầu, lúc này hắn mới nhìn thấy trên bờ sông có ba người nam nhân - tướng công Lưu gia, Lý gia, Triệu gia đang giặt quần áo. Vừa nãy hắn kích động mà chạy nên không có chú ý đến, người cười nhạo hắn là tướng công Lưu gia, người nam nhân xinh đẹp nhất trong thôn.

Liếc nhìn khuôn mặt đối phương, Lê Thư không khỏi tự cảm thấy hổ thẹn, lại bị đối phương nhìn thấy động tác thô lỗ của mình, trong lòng càng cảm thấy xấu hổ. Từ nhỏ hắn đã bị coi như công cụ mà sai khiến, lễ tiết trong nhà của một người nam tử tất nhiên không được học qua, mặc dù Lê Phong từng bảo mình hãy học như vậy để có thể như những người khác, nhưng không còn cách nào khác do thói quen nhiều năm, chỉ cần không chú ý một chút sẽ lại có những hành động thô lỗ của một người nam tử không nên có. Cho dù Phong Nhi của hắn không để ý, hắn vẫn sẽ tự cảm thấy vô cùng xấu hổ. Lúc này lại bị người hoàn mỹ như vậy nhìn thấy... Lê Thư càng thêm tự ti, thầm nghĩ thật là quá mất mặt, lại lo lắng sẽ đánh mất thể diện của thể chủ đại nhân nhà mình, cũng không suy ngẫm xem mình sai ở chỗ nào, chỉ biết thừa dạ nhận lỗi.

Khó khăn lắm mới phục hồi lại tinh thần, ngồi xổm xuống cảm cảm lấy quần áo bắt đầu ngâm nước, lúc này mới phát hiện, hắn, lòng hắn không tập trung đi ra khỏi nhà nên quên mang theo xà phòng, mặt nhất thời lại đỏ lên. Trong lòng lại cảm thấy buồn bã, tự trách bản thân không biết làm việc, quay lại lấy xà phòng thì cũng đã muộn, đành phải ngẩng đầu nhìn về phía mấy nam tử đang giặt quần áo với mình vâng dạ nói: "Ừm... Ta không mang xà phòng, vài vị ca ca, có thể hay không..." Hắn ít làm quen với người khác, huống chi vừa nãy đối phương cũng không có thái độ thân thiện, trong lòng cảm thấy tương đối có vài phần bất an, mà đối phương dường như muốn chứng thật phần bất an đó trong lòng hắn: "Được chứ, cho người." Một nam tử trả lời, không ai khác chính là tướng công Lưu gia, nhìn thấy đối phương đưa xà phòng với vẻ mặt ôn hòa, trong lòng Lê Thư vừa buồn lòng, nhưng hắn đã vung tay, đem khối xà phòng kia ném vào phía xa xa trong sông. "Tự mình đi nhặt đi!" Lê Thư kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, vừa lúc bắt gặp vẻ mặt tràn đầy sự treu đùa khinh thường, trong lòng run lên, nhưng đã sớm quen bị bắt nạt, chỉ cúi đầu nghe lời đi nhặt. Đứng sau, mấy nam nhân truyền ra tiếng cười khê hả hả, trong lòng hắn bỗng cảm thấy tủi thân, chỉ muốn nhìn thấy Phong Nhi của hắn.

Cẩn cẩn môi Lê Thư ngồi xổm xuống bắt đầu giặt y phục, nghe thấy mấy nam nhân bên cạnh để chuyển dời sự hứng thú khỏi người hắn, bắt đầu bắt quai tán gẫu về chuyện nhà cửa, cảm thấy thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mà vì sao, rõ ràng mọi người chuyển dời tầm mắt khỏi người hắn phải là chuyện vô cùng vui vẻ, nhưng tại sao hắn nghe ba người họ nói những chuyện mà dù thế nào hắn cũng không thể tham gia vào lại cảm thấy rất khổ sở chứ? Đột nhiên âm thanh cực kỳ cô đơn, động tác trên tay cũng nhanh hơn, hắn chỉ muốn giặt xong thật nhanh để có thể trở về nhìn thấy Phong Nhi.

Hắn cho rằng những nam tử bên cạnh sẽ không để ý hắn, không ngờ tướng công Lưu gia lại mời miệng nói chuyện với hắn: "Chuyện vừa rồi thật sự là có lỗi... Trong lòng ta hôm nay có chút không thoải mái, liền không cần thận... Ồi chào thật sự đã xúc phạm, ta xin lỗi người!" Dứt lời lại nở nụ cười tràn đầy ý xin lỗi, vô cùng nhiệt tình bắt đầu thân mật với hắn. Lê Thư thực thấy thụ sủng nhược kinh*, tay chân có chút luống cuống, sững sờ gật đầu nói: "Không có việc gì", nam nhân đôi diện nhân tiện cũng nhìn về phía hắn cười nhẹ nhàng. Khuôn mặt vốn xinh đẹp, cười lên lại như hoa mơ, khiến cho Lê Thư đang tự ti rất nhiều đương nhiên sinh ra một chút ấn tượng tốt, huống chi lại là cái kiểu cho một roi sau đó lại vút một cục đường như vậy.

*thụ sủng nhược kinh: được sủng ái quan tâm mà cảm thấy lo sợ

Lê Thư cảm thấy mình đã gặp được một người tốt, đáy lòng cũng thầm cảm thấy may mắn vì tướng công Lưu gia này đã gả cho người khác. Nam nhân đứng phía đối diện thấy Lê Thư dường như đã coi mình như bằng hữu, cười đắc ý, lập tức lại biến thành vẻ mặt khẩn cầu: "Tướng công Lê gia, có thể giúp ta một việc hay không hả?" Lê Thư bĩu nhẹ môi một cái, thì ra là có việc muốn hắn làm, cho nên mới....

Tuy có một chút khổ sở, nhưng vẫn nhìn đối phương nghiêm túc gặt đầu, "Được, ta sẽ cố gắng." Lưu thị gặt đầu, mang theo một chút vẻ mặt cầu xin: "Ta vừa mới nhớ trong nhà còn cần mua một ít đồ, thể chủ không có ở nhà, một người nam nhân như ta lại khó có thể cầm hết chỗ đồ đó, sức lực của người lớn, người có thể..." "Ừm..." Lê Thư hiểu ý, gặt đầu, nói: "Được, giặt xong y phục quay về hỏi thể chủ đại nhân, đại nhân đồng ý ta sẽ đi giúp người." "Nhưng mà, trời nhá nhem sắp tối, tẩy xong thì cũng đã muộn rồi...." "Sắc trời còn sớm..." "Chỗ đó khá xa mà!" "Nhưng mà y phục... Ta phải được thể chủ đại nhân đồng ý...." "Trời ơi, ai lại đi lấy mấy bộ y phục chứ! Bảo hai người bọn họ nói giúp người đi! Lê tiểu thư là người tốt như vậy, sao lại không đồng ý chứ?" Dứt lời không giải thích nhiều nữa mà trực tiếp kéo Lê Thư đi. Lê Thư quay đầu, cực kì do dự, nhưng lại không muốn đánh vỡ cái tình "hữu nghị" mà khó khăn lắm mới có được này, mặc kệ nam tử kéo đi.

Nói đi quả nhiên không gần, lúc bọn họ quay lại thôn đã là hoang hôn rồi. Lê Thư tạm biệt Lưu thị, lập tức chạy tới bờ sông tìm quần áo đã giặt xong. Đến chỗ bờ sông, hắn lại sùng sốt, y phục đâu rồi? Nhất thời luống cuống, hắn thở khê vài hơi, tự an ủi mình có thể là tướng công Lý gia hoặc Lưu gia lo lắng y phục bị mất nên thuận tiện cầm về nhà rồi, hắn vội vàng chạy đến hai nhà, nhưng sự thật lại phá vỡ ảo tưởng của hắn. Lê Thư cảm thấy mình sắp khóc đến nơi, quay lại bờ sông tìm lần lượt nhưng cũng không có thu hoạch.

Nam tử cao lớn tìm kiếm khắp bờ sông mà không thấy hi vọng thì cảm thấy cực kì sợ hãi. Thê chủ đại nhân sẽ tức giận sao... Nhất định sẽ cảm thấy tức giận đi! Hắn vốn khó coi, lại tay chân vụng về, đánh mất đồ đặc nữa... Làm sao bây giờ, hắn sợ, hắn sợ thê chủ đại nhân tức giận không vui. Lau qua nước mắt trên mặt, hắn thất tha thất thểu tìm không biết bao nhiêu lần quanh sông, cuối cùng thất vọng ngồi xỏm trên bờ sông, cuộn tròn thân thể đang căng cứng lại. Làm sao bây giờ, thê chủ đại nhân sẽ tức giận...

Lê Phong chạy vội đến bờ sông, nhìn thấy nam nhân đang cuộn tròn ở nơi đó, lòng cảm thấy đau khi nhìn thân hình cô đơn của nam nhân, nhưng cũng thờ phào nhẹ nhõm, chạy đến bên người nam nhân, kéo vào trong ngực không nói lời nào đánh hai phát vào mông, lòng cảm thấy có chút tức giận: "Nghe nói không phải đã sớm mang xong đồ vật rồi hay sao? Vì sao không trở về nhà ngay lập tức? Có biết ta lo lắng nhiều thế nào không? Cứ tưởng chàng đã xảy ra chuyện gì!" Nói xong vẫn chưa hết giận lại đánh hai cái, thờ dài nhếch miệng, cuối cùng vẫn không nhận được xoa xoa cho nam nhân. Bỗng nhiên cảm thấy vật áo có chút ướt át, thì ra nam nhân đã chui vào trong lòng nàng khóc lên!

Lê Thư đang sợ hãi, bất chợt nghe được tiếng bước chân, tiếp theo là tiếng nữ tử ẩn chứa sự tức giận khiển trách, không phải chính là thê chủ của mình hay sao? Đứng rồi, hắn tìm lâu như vậy mà không về nhà, lại không nói tiếng nào với thê chủ! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, nàng sẽ càng thêm tức giận mà! Cảm thấy vô cùng lo lắng, nhắm mắt chờ những cái đánh của thê chủ, nhưng cái hắn nhận được là vòng ôm ấm áp của nữ tử, hắn bỗng nhiên cảm thấy thật an tâm. Thê chủ vẫn tức giận, tự tay cho hắn mấy cái đánh, những vô cùng ôn nhu so với suy nghĩ của hắn, cũng không đau lắm, chỉ hơi tê dại có một chút đau mà thôi, nhưng chỉ như vậy, nàng vẫn tự tay xoa cho mình...

Lê Thư không biết mình bị sao vậy, rõ ràng tất cả lỗi đều là do mình, nhưng vẫn không nhìn được lùi vào trong lòng nàng khóc lên: "Thật xin lỗi... Y phục.... Bị mất rồi..." Thật là, đánh mất đồ vật mà còn có mặt mũi khóc, trong lòng Lê Thư cũng tự cảm thấy oán giận bản thân, lại cúi đầu buồn bã, không muốn ngẩng lên. Thật lâu sau, nhớ lại lúc này, mới nghĩ ra, thật ra đó là bởi vì tin tưởng, lúc đó hắn hoang mang quá mức mà lo lắng nàng sẽ tức giận, khi cuộn tròn lùi vào trong lòng nàng hắn cũng đã hiểu rõ: Cho dù như thế nào, nàng cũng sẽ yêu thương mình. Khi đó trên tình cảm hắn đã hiểu được, những lỗi suy nghĩ vẫn chưa theo kịp mà thôi.

Lê Phong nhủ mảy, thờ dài, "Cho nên mấy bộ y phục bỏ đi đó chính là nguyên nhân khiến chàng đến tận bây giờ cũng không trở về nhà để cho ta lo lắng sợ hãi chạy thật lâu đến đây tìm người hay sao? Nhận không được nhéo hắn một cái, an ủi nam nhân đang ngẩng đầu nhìn nàng với ánh mắt kinh ngạc, "Mấy bộ y phục lại quan trọng hơn chàng hay sao? Về sau mặc kệ vì lí do gì, đầu tiên phải về nói trước với ta một tiếng!" Thờ dài, liếm nhẹ hai gò má vẫn còn chưa khô nước mắt của nam nhân.

"Về nhà thôi! Không có việc gì. Sau này không được để cho ta lo lắng như vậy nữa đấy!"

Nam nhân cầm lấy tay nữ tử, đầu gật gật nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Sừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Cảnh cáo

Editor: Sakura Trang

Nữ tử mở mắt, trời còn chưa sáng hẳn. Nàng sinh ra vốn lười nhác, trời sáng phải ra khỏi giường là khó khăn rồi, ngày thường nếu không phải ngẫu nhiên đùa giỡn một chút tướng công nhà mình thì hoàn toàn là cần có Lê Thư ôn nhu miệt mài bám riết không tha đánh thức rồi. Có khi gặp người phải khám bệnh tại nhà vào sáng sớm, lại càng cần Thư Nhi của nàng sắp xếp tốt đồ đạc và mặc y phục cho nàng trong lúc mắt nàng còn đang mông lung buồn ngủ chưa tỉnh táo hẳn... Hôm nay bỗng nhiên lại dậy sớm như vậy, không thể không nói, ngay cả bản thân Lê Phong đều cảm thấy có chút bất ngờ.

Cúi đầu nhìn người trong lòng, cánh tay cường tráng ôm cả thân thể của nàng, giống như đang bảo vệ, mặt giống như hôm qua vùi vào trong lòng của nàng, duy trì tư thế dựa vào nàng khóc đến đáng thương tội nghiệp. Chuyện ngày hôm qua tuy không phải chuyện gì lớn, nhưng đối với nam nhân không có chút cảm giác an toàn này mà nói thì... Sẽ sợ hãi đi... Lại nghe tướng công Triệu gia khi cùng giặt quần áo có nói, hình như hắn bị bài xích mà! Thờ dài trong lòng, nhớ tới đêm qua nam nhân có bề ngoài dương cương nhưng lại giống mười phần nam nhân ở đất nước nữ tôn này tui thân khóc đến hoa lệ đầm mưa, Lê Phong chỉ cảm thấy trong lòng từng trận co rút đau đớn. Vuốt nhẹ mái tóc tuyệt đẹp vô cùng mềm mại của nam nhân, lại như trấn an vô vô lượng của hắn, lại cảm nhận được nam nhân trong lúc ngủ mơ ôm nàng thật chặt, chui càng sâu vào trong lòng nàng. Trong lòng nữ tử bỗng sinh ra cảm giác "Bọn họ là chỗ dựa và tình yêu duy nhất của đối phương", nghĩ đi nghĩ lại, khỏe mới không nhận được lại cong lên.

Lần đầu tiên nữ tử thức dậy sớm như vậy, lại không có ý muốn nằm ngủ tiếp. Nhìn nam nhân vô cùng đáng yêu giống như con chó nhỏ ý lại ở trong lòng nàng, nàng bỗng nhiên sinh ra cảm giác muốn sánh cùng trời đất.

Trừ phi nguyên nhân là mệt mỏi không chịu nổi do một đêm tình cảm mãnh liệt, đồng hồ sinh học của Lê Thư nhất định luôn chuẩn xác, tuy nhiên tình lại sau nàng hai ba giờ thì quả thật có chút muộn, vào lúc trời hơi hửng sáng mới tỉnh dậy.

"Phong Nhi?" Lê Thư kinh ngạc, hiếm thấy thê chủ nhà mình thức dậy sớm như vậy, "Làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao? Ngủ không tốt à?" Nói xong lo lắng nhíu mày, cẩn thận ôm đối phương lên người, cố ý để cho nàng nằm thoải mái một chút.

"Không có ~" nữ tử cười đến lông mày cong, vồ lên người nam nhân, sau đó vênh môi, thuận tiện giả trang đáng thương "Thư Nhi, người ta thật đói a....."

"Sao? Muốn ăn cái gì?" Nam nhân thật thà chất chất phác phác dễ bị lừa gạt cực kì đau lòng thế chủ nhà mình, vừa hỏi vừa vội vàng đem chén canh thật đầy lên người Phong Nhi của hắn, "Ta sẽ đi làm ngay."

*** nước canh!" Nữ tử nói xong, vô cùng vui vẻ hào hứng ôm chén trên giường lăn lộn, mùi phần giống như tiểu hài tử. Đúng vậy, nàng mới có hai mươi tuổi thôi! Nhưng mà hắn đã... Trong lòng cảm thấy buồn bã, nhưng Lê Thư vẫn nở nụ cười tràn đầy sùng nịnh mà chính mình không phát hiện, "Được, còn muốn ăn cái khác không?"

... ..

Kết quả, Lê Phong cười hi hi ngồi trên đùi nam nhân, uống nước canh mà sáng sớm tinh mơ nam nhân đã sang nhà người ta mượn ** để nấu thành, mà nam nhân vừa lau miệng cho nàng vừa vô cùng bất đắc dĩ, "Tại sao hôm nay lại giống như đứa trẻ vậy...." Ngoài miệng giống như oán trách, trên tay cũng không quên thêm nước canh cho nàng, sau đó cúi đầu lại đút cho nàng. Nữ tử cười đến hồn nhiên, đuôi đầu đem thức ăn trong miệng ăn được gần hết đút lại vào trong miệng nam nhân, "Chàng chỉ đút không ăn, có phải cũng muốn ta đút cho chàng hay không? Đút như vậy?" Nhìn mặt nam nhân hơi đỏ lên, giọng nói hơi oán trách: "Hôm nay bị làm sao vậy...." Nhưng vẫn nhớ kỹ phải đút cho nàng, trong lòng Lê Phong cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Theo sự quấy rối của nữ tử, những bất an tui thân ngày hôm qua của nam nhân chẳng biết quăng quất đến chỗ nào, mà nữ tử cười như trẻ con, "Đương nhiên là tiêu xài sự sùng nịnh của chàng a~", cũng không để ý nam nhân có thể nghe hiểu giọng điệu mang theo phong cách kiêu hiện đại như này hay không, dứt lời liền nhảy xuống chân nam nhân, "Hôm nay không cần phải ra đồng làm việc, chờ ta đi thuê người ở", ngăn cái miệng định nói lời không đồng ý của nam nhân lại, "Chàng là tướng công của ta, đừng để mệt mỏi. Đi hiệu thuốc bắc bảo với lão bản hôm nay ta không đi làm, sau đó ở nhà chờ ta." Nàng vuốt vuốt mái tóc của nam tử vừa bị nàng tháo tung dây cột tóc ra, xoay người đi khỏi nhà.

Chuyện đùa, bắt nạt nam nhân của nàng, còn coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra hay sao?

Mới sáng sớm, nhà họ Lưu đã có người gõ cửa, ba tiếng một lần, vô cùng có lễ. Lưu gia thư sinh Lưu Mặc Khanh liền để cho chính phu Lưu thị đang nấu bữa sáng đi ra mở cửa.

Ánh bình minh chiếu lên người nữ tử, đứng ở đằng kia cao vút thẳng tắp như ngọc thạch, sạch sẽ như sen trắng, góc áo khẽ bay, phiêu nhiên như tiên. Cho dù không có khí thế mạnh mẽ của nữ tử cũng khiến cho Lưu thị đi ra mở cửa phải si ngốc, sao lại có người tuyệt mỹ như vậy? Thế nhưng tiếp theo trong lòng càng thêm sinh ra oán giận. Lê thị đã không vừa lòng với Lê Thư từ lâu. Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì người tuyệt mỹ ôn nhu như Lê Phong lại là thế chủ của người nam nhân xấu xí như vậy? Lúc nghe được tiểu thư Lê gia cực kì sùng nam nhân vừa già vừa xấu nhà nàng, khác hoàn toàn với người thế chủ của hắn mặt ngoài nho nhã nhưng sự thật thì lại thường xuyên trách móc đánh đập hắn! Trong lòng đã oán giận ngất trời, dựa vào cái gì hắn có thể có được thế chủ như vậy?

Hắn đã sớm sinh lòng ghen tỵ với Lê Thư, hôm qua tình cờ gặp, cố tình dẫn nam nhân vừa xấu vừa nát kia đi để cho tướng công Lý gia và Triệu gia ném y phục của hắn đi thật xa. Vốn nghĩ cho dù thế chủ tính tình tốt gặp nam nhân không biết làm việc như hắn, một lần mà đánh mất mấy bộ y phục, mặc dù không cho hắn chịu chút da thịt đau đớn thì cũng phải tức giận dạy bảo hắn thật lâu chứ! Khi đó hắn tính toán tốt thời gian cố ý viện cớ đi khỏi nhà muốn đến nhìn bộ dáng của Lê Thư khi bị thế chủ tức giận răn dạy trách mắng, để dẹp những oán giận tích tụ trong lòng, nhưng không ngờ Lê Phong lại không hề để ý chút nào đến chuyện y phục đó, nhẹ nhàng qua loa đánh hắn vài cái liền thôi, ngay cảm một câu mắng mỏ nặng nề cũng không có, chẳng qua chỉ vì hắn về muộn khiến nàng lo lắng mà thôi! Nàng còn để nam nhân đã được tiện nghi lại còn khoe mẽ kia tùy ý tựa vào trên người nàng khóc.....

Trời biết hắn đã trở về nhà như thế nào, dựa vào cái gì dựa vào cái gì? Hắn mới là người xinh đẹp nhất trong thôn mà! Rõ ràng hắn mới chỉ có 16 tuổi mà! ngay cả chính hắn đều không rõ, hắn có bao nhiêu hạn cái thứ xấu xí kia, không là cái gì mà lại gặp phải vận may như vậy! Không được.... Nữ nhân này nên là của hắn, cái tên nam nhân vừa già vừa xấu kia thì coi là cái gì? Chỉ có hắn mới có thể xứng đôi với nàng!

"Là tướng công Lưu gia Lưu Yên Nhiên đúng không?" Nam nhân chưa gặp mặt đã khiến cho nàng thấy chán ghét lúc này lại đang thất thần, Lê Phong cảm thấy hơi khó chịu, lên tiếng nhắc nhở. Lưu Yên Nhiên cuống quýt hoàn hồn, có chút xấu hổ, đồng thời cũng quyết tâm nhất định phải khiến cho nữ tử này cười hắn, vội vàng thay đổi thành bộ dáng ôn nhu dịu dàng. "Không biết Lê tiểu thư đến thăm, có chuyện gì sao?" Hắn cho rằng nam nhân kia bị coi như heo mà nuôi lớn, chưa học qua lễ tiết, làm sao có thể biết chữ, mà bộ dáng có tri thức hiểu lễ nghĩa của chính mình nhất định sẽ khiến cho nàng này sinh ấn tượng tốt với mình. Thật sự lực chú ý của Lê Phong cũng chuyển lên trên người hắn, nhưng không phải vì hảo cảm, chẳng quá là vì muốn cảnh cáo thôi.

Đôi mắt đen trầm, khuôn mặt xinh đẹp của nữ tử, khi mỉm cười, trong mắt tràn đầy hào quang, khiến cho Lưu Yên Nhiên có chút khó thở, nhưng những lời nữ tử nói lại không tốt đẹp như biểu hiện trên mặt: "Tướng công Lưu gia, người cũng biết việc ngày hôm qua của Thư Nhi nhà ta đúng không?" "Cái này.... Nghe nói hôm qua hắn làm mất y phục...." Lưu Yên Nhiên hoàn hồn, trả lời có chút chột dạ, lại cố ra vẻ, lạnh nhạt nói. Lê Phong cười, tướng nàng tin Thư Nhi nhà mình tự tay vứt bỏ y phục, thuận tiện nói dối: "Nhưng mà... tướng công Lý gia và tướng công Triệu gia lại nói cho ta biết..." Nhẹ nhàng ngừng một chút, coi như không nhìn thấy sự hoảng sợ của Lưu Yên Nhiên, nhìn thấy đương gia của Lưu gia Lưu Mặc Khanh đi ra ôn nhã chấp tay thi lễ với nàng, nói: "Không biết Lê tiểu thư đến, không tiếp đón từ xa, thật kính thất kính." Lê Phong chỉ cảm thấy trên người run lên, lời nói này nghe được đến phát ngáy trong mấy lời kịch cổ trang, trên mặt lại không biểu hiện ra, lại nghe Lưu Mặc Khanh quát lớn Lưu Yên Nhiên: "Sao còn đứng ngây ngốc ở đây làm gì? Còn không đi chuẩn bị trà cho Lê tiểu thư?" Sau đó lại quay đầu: "Mời Lê tiểu thư vào."

"Không cần, chẳng qua là vì hôm qua tiểu tử ngốc nhà ta khóc đáng thương quá, cho nên nhịn không được tìm đến đây." Lời nói ầm ập và sự sùng nịnh trong mắt khiến Lưu Yên ghen tị muốn khóc ra máu. Lưu Mặc nghe vậy hiểu rõ, lại chấp tay thi lễ: "Quả thật là do tiện nội tự ý muốn đi mua đồ vật mà

nhờ lệnh phu giúp đỡ, nghe nói còn bị mất đồ, nam nhân này cũng thật là thiếu quản giáo, Lư Mỗ đang định đến nhà giải thích, theo giá đèn tiền, ái ngờ lại khiến Lư tiểu thư một nhọc đến trước, mong tiểu thư thấu hiểu và bỏ qua." Lê Phong cũng không dự định như bỏ qua như vậy, cười nhạt nói; "Nếu như quả thật vì vội vàng giúp đỡ mà không cẩn thận thì cũng có thể bỏ qua...." Không nói hết câu nhưng lại nở nụ cười ý tứ hàm xúc không rõ.

Lư Mặc Khanh cũng không phải người chỉ biết đọc những dòng chữ chết trong sách vở, cũng có vài phần đầu óc, thấy đôi phương không bị mất thứ gì quý giá mà lại tìm tới cửa, còn nói ra những lời như vậy, trong đầu hơi chuyển động cũng đã đoán được gần hết sự việc, liền vừa cẩn thận nhận lỗi vừa cố gắng lôi kéo Lê Phong ở lại ăn bữa sáng. Lê Phong vốn định không đồng ý ở lại, nhưng vì Lư Mặc Khanh do hồ thẹn mà cố gắng lôi kéo, nên cho dù Lê Phong cực kỳ không hài lòng với nam nhân Lư gia, dù đã được nam nhân ôn ngọt ngào nhà mình đút qua đồ ăn sáng, cuối cùng lại vì bị tâm lý muốn ăn nhờ người ta một bữa cơm mà ở lại.

Nhưng mà, được rồi, hãy tin tưởng tác giả nhé! Nếu Lê Phong biết phu quân kờ của nàng làm một việc ngu ngốc trong thời gian nàng ăn bữa cơm ở nhà người ta, nàng sẽ không vì rảnh rồi mà mất thời gian ham muốn cái sự tiện nghi nhỏ bé này!

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Cắt tóc

"Ừm, tay nghề phu lang của Lư tiểu thư thật không tồi!" Khách khí gặp một con tôm mà chủ nhân cố ý gấp cho, Lê Phong cười tít mắt tán thưởng. "Hừ! Không phải chỉ có vài phần xinh đẹp thôi hay sao! Huống chi lại bị bị hấn dùng vào mục đích không tốt!" Lư Mặc Khanh lại tương đối tức giận, "Lê tiểu thư, nếu người không ghét bỏ, ở trước mặt người, ta sẽ thuận tiện giáo huấn tên lòng dạ rần rết này thật nghiêm khắc, để tỏ lòng xin lỗi với người!" Thật sự Lư Mặc Khanh cảm thấy phu lang nhà mình đã làm mình mất mặt thật lớn, lại càng âm thầm thêm tức giận nam tử này sao có thể vô duyên vô cớ sinh ra tâm tư không nên có như vậy, nếu không phải vì có người ngoài ở đây, nàng nhất định phải hỏi thật kỹ điều này, dạy dỗ hấn một trận, cần phải để cho hấn trở về con đường đúng đắn!

Trong lòng Lư Yên Nhiên cả kinh, phản ứng hơi hơi rụt người lại, hấn biết chỉ cần Lê phong vừa đi khỏi, thế nào hấn cũng không thoát được một trận đánh đập, trong lòng vô cùng sợ hãi, đồng thời cũng sinh ra oán hận. Kẻ tiện nhân Lê Thư kia chỉ sợ vĩnh viễn cũng không bị thể chủ trừng phạt nặng điều gì đi! Hừ! Chắc ngay cả roi Lê Phong cũng chưa bao giờ sử dụng với hấn! Trong lòng lại cảm thấy chua xót. Chỉ hận không thể khiến cho thể chủ của mình hừ mình rồi để cho Lê Phong cười hấn!

Lê Phong thấy Lư Mặc Khanh tức giận, không muốn thừa nhận thật ra trong lòng đang cảm thấy vui sướng khi người gặp họa. Không biết Thư Nhi nhà nàng cực kỳ yếu ớt à? Nàng chắc chắn Thư Nhi nhà nàng kiểu gì cũng không thể trêu chọc đến Lư Yên Nhiên như vậy, chắc chắn là do đôi phương cố ý trêu chọc. Khiến cho Thư Nhi của nàng khóc đến nửa đêm, nàng tất nhiên không muốn buông tha cho hấn, mà mình lại không tiện giáo huấn hấn, lại càng không thể nhỏ nhen đi trêu ghẹo, chỉ còn cách để cho thể chủ của hấn dạy dỗ hấn thật tốt thôi. Nhưng nàng cuối cùng vẫn khinh thường làm thế, hoặc là quả nhiên nàng vẫn không thói quen làm người xấu, vì vậy trong lòng vẫn cảm thấy có chút không đành lòng, liền khuyên nhủ: "Lư tiểu thư chú ý đừng tức giận quá làm hại thân thể mới tốt. Huống hồ nam tử trong nhà thân thể yếu đuối, những điều dạy bảo này, nên có chừng mực..." Nói xong cũng không quên gấp một miếng thịt lợn cho vào miệng.

"Lê tiểu thư rộng lượng như vậy, Lư Mỗ bội phục..." nói xong lại rót thêm rượu. Lư Mặc Khanh chỉ biết Lê Thư vô cùng xấu xí, mặc dù có nghe nói rằng Lê Phong vô cùng sủng ái hấn, nhưng cũng chưa để ý truyện đó, nhưng Lư Yên Nhiên lại không nghĩ như vậy. Nghe lời Lê Phong nói, liền biết những lời đó hơn phân nửa chẳng qua đó chỉ là những lời khách sáo mà thôi, nhưng trong lòng Lư Yên Nhiên vẫn không nhịn được có chút ngọt ngào, đã vì hấn nói lời như vậy, có phải chứng minh rằng trong lòng Lê tiểu thư vẫn có một chút tình cảm tốt đối với hấn? Cũng phải, mỗi ngày mặt với tên nam nhân xấu xí kia, lại nhìn bộ dáng như vậy của hấn... Vì thế những chuyện mà hấn làm với Lê Thư có lẽ không là gì trong mắt Lê tiểu thư đúng không?

Trong lòng cảm thấy ngọt ngào, Lê tiểu thư là người ôn nhu biết chăm sóc.... Người thể chủ chỉ biết đánh hấn không thể nào so được với nàng, mà cái tên nam nhân xấu xí không có nửa phần sắc đẹp nhà nàng lại càng không thể so được với hấn! Sớm muộn có một ngày nàng sẽ lấy hấn mà!

Khụ khụ, mọi người đoán, nếu như Lê phong biết suy nghĩ của hấn là gì, có thể hay không hỏi hấn vì câu nói mềm lòng này của mình, tiện thể vút đi mặc kệ không quan tâm hay không?

Ăn nhanh vài món mình thích, Lê Phong nhìn sắc trời, ánh mặt trời dần dần âm áp, sáng sớm đã trôi qua, nam nhân gốc nhà nàng chắc cũng đang chờ đợi suốt ruột đi! Nghĩ như vậy lại không kìm được nở nụ cười, ngẩng đầu nói lời từ biệt: "Lê Mỗ nhớ trong nhà còn có việc, xin đi trước, mong Lư tiểu thư thông cảm." Lư Mặc Khanh có ấn tượng vô cùng tốt với Lư Phong, khó gặp người văn nhã hiểu lễ nghĩa như Lê Phong, nảy sinh ý tưởng muốn giữ lại, "Có việc gấp sao? Nếu không phải, Lư Mỗ bắt tài, muốn thảo luận cùng Lê tiểu thư tranh thơ mà mấy ngày nay mới làm ra." Lê Phong cười nhẹ, nhìn vào ánh mắt của Lư Mặc Khanh, "Là một chuyện rất quan trọng, không có gì có thể quan trọng hơn so với chuyện này." Thư Nhi của nàng đang đợi nàng, đây là chuyện không điều gì có thể so sánh được, "Tạm biệt." Xoay người rồi đi, không thể chời đợi được muốn gặp hấn thật nhanh!

Đi rất xa, người nào đó tai thính vẫn có thể nghe được giọng nói của Lư Mặc Khanh: "Tiện nhân, vào trong phòng quỳ nhanh!" Cái người nào đó lắc đầu.

"Ồi chào, ai, này, chuyện không tốt rồi!" Một người chạy từ xa đến chỗ Lê Phong, miệng không ngừng oán giận, "Ta đã bảo nam nhân là không nên quá nuông chiều mà! Người đi xem người đi xem người nuông chiều để hấn thành bộ dáng gì rồi!" Lê Phong nhíu mày, người kia đúng là lão bản hiệu thuốc.

"Chuyện gì xảy ra?" Lê Phong cũng không hết hoảng, nếu như ý tứ trong lời nói của lão bản là Lê Thụ có chuyện gì, nàng nhất định sẽ là người đầu tiên chạy về, nhưng vấn đề là ý tứ trong lời nói của nàng là Lê Thụ đã gây ra tai họa gì đó. Nàng tự nhận là phu lang nhà mình cực kỳ ngoan, hấn sẽ không gây ra chuyện gì, cho dù gây ra chuyện thì sao chứ? Chỉ cần hấn không có việc gì thì tất cả đều dễ nói. Lão bản nương thấy nàng không vội, lời nói càng trở nên nóng nảy, "Ai! Người còn đứng đó! Cái kia nhà người cắt nửa mái tóc của mình xuống đó!" Ừm. "Điều đó thì sao...Hử?" Lúc đầu không để ý, bây giờ lại ngẩng mạnh đầu lên.

Ý nghĩa việc cắt ngắn tóc ở cổ đại và ở hiện đại là hoàn toàn khác nhau. Cổ nhân tôn trọng "Tóc da của cơ thể chịu ơn cha mẹ" râu tóc không được tùy ý cắt loạn, muốn cắt cũng cần phải chọn ngày tốt mà trình trọng làm việc này nếu không thì được coi là cực kỳ bất hiếu, bị người khác cắt đi râu tóc của mình lại càng bị coi là việc vô cùng nhục nhã. Nhớ năm đó Tào hành quân vô ý giẫm lên hoa màu, liền cắt xuống một lọn tóc coi như để trừng phạt bản thân hoàn toàn chịu người tôn kính, khi lấy lòng Quan Vũ lại đưa một kiện mũ bảo vệ râu, mà thời cổ đại nếu như phạm tội nặng phải chịu hình phạt cao nhất là cạo trọc đầu, qua đó có thể thấy sự quan trọng của râu tóc trong lòng cổ nhân, mà Lê Thụ lại cắt bỏ một nửa tóc của mình?

Đáng chết, hấn sợ ấn tượng của người trong thôn đối với hấn chưa đủ tốt hay sao?

Trong lòng Lê Phong quỳnh lên, cũng không quan tâm lão bản nương, chạy thật nhanh về phía nhà.

Lê Thụ cắt tóc, một đoạn tóc ngắn co lại khiến cho hấn cảm thấy cực kỳ không thoải mái, nhưng hấn cũng không rảnh quan tâm đến điều đó. Trong lòng hấn thật sự vô cùng bất an, cực kỳ sợ hãi. Cũng không phải sợ hãi thế chủ sẽ trách phạt hấn, hấn đã mắc một lỗi sai lớn, bị phạt nặng là tuyệt đối không trốn thoát, hấn đã chuẩn bị tốt tâm lý thân thể sẽ đau đến không dậy nổi, thậm chí còn nhờ phu lang của Vương Thành nhà bên, nếu lúc này hấn không làm được cơm, vậy hấn hãy đến đưa cơm cho Phong Nhi. Hấn không hề cảm thấy hối hận. Thật ra hấn chỉ lo lắng Phong Nhi của hấn sẽ tức giận, tức giận sẽ không tốt với sức khỏe. Lòng tràn đầy sự lo lắng, hấn đi mượn roi ngựa ở nhà bên cạnh, sau đó quay lại trong nhà, cởi hết tất cả quần áo, hai tay cầm roi ngựa giơ lên cao quỳ ngay ngắn dưới đất trước giường, chờ nàng về trừng phạt.

Thật ra hấn cực kỳ hi vọng nàng có thể đánh nặng một chút, hấn nhận được. Đánh thật nặng, nàng sẽ cảm thấy bớt giận phải không!

Mùa xuân vẫn còn hơi man mát, hấn cảm thấy có chút lạnh, da thịt nổi lên chút da gà, nhưng mà trong lòng thấy ấm áp, chờ nàng hết giận, hấn sẽ thuận tiện lấy ra đồ vật đưa cho nàng, nghe Tiểu công tử nói, đó là thứ rất quan trọng với nàng, như vậy nàng nhất định sẽ rất vui vẻ!

Lê Phong cảm thấy chính mình thật là buồn bực muốn chết thôi. Nàng thật không dễ dàng mới khiến người trong thôn nhìn hấn với bộ mặt khác, hấn thì ngược lại, không có việc gì sao lại đi cắt tóc chứ, a.... Loại chuyện đại nghịch bất đạo ở cổ đại này! Hấn đúng là....! Từ từ, trong lòng Lê Phong bỗng nhiên dừng lại, không đúng, không có việc gì sao hấn có thể đi cắt ngắn? Là có chuyện gì sao? Trong lòng thất lại, nữ tử vội vàng bước nhanh hơn, không bao lâu đã về đến cửa nhà. Thấy ở cửa tụ tập không ít người nhìn rồi muốn xem náo nhiệt, Lê Phong cau mày, nhìn cũng không liếc mắt nhìn bọn họ nhiều hơn một cái, dẩy cổng đi nhanh vào trong sân.

Hấn bị làm sao vậy!

Bản thân là một cô gái trong sáng thế kỷ 21 không chơi đùa thể loại S, M gì đó, Lê Phong thừa nhận mình vừa vào trong nhà nháy mắt bị dọa đến đứng nguyên tại chỗ, tuy nhiên tuy thế quý của nam nhân khó có thể che dấu thân thể thon dài kiện mỹ thật sự rất có tư chất muốn dụ người phạm tội (...)

Phong Nhi đã trở về! Trong lòng Lê Thụ cứng lại, thậm chí giận bản thân thật vô dụng, Phong Nhi đã về, bản thân lại không nghĩ ra cách nào "Có thể khiến cho nàng ra sức lấy mình làm nơi chứa giận để không đem sự bức bối để trong lòng". Lấy roi giơ cao lên, hấn hạ quyết tâm khi bị đánh phải cố gắng chịu đựng thật tốt, coi như không có gì đau đớn, ít nhất phải không để cho nàng có lòng không nở, miễn cho kim nén mà làm hại thân thể. Hồi phục lại suy nghĩ, hấn càng căng thân thể chờ bị đánh. Mà khiến hấn hoàn toàn không ngờ là, Lê Phong nhưng chỉ cầm roi trong tay hấn để qua một bên, sau đó bề ngang người hấn ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng hỏi: "Sao lại như vậy?" Trong giọng nói hơi ngấm có chút tức giận, lại càng thêm lo lắng, "Vì sao lại cắt tóc?"

Lê Thụ là vô cùng kinh ngạc, hấn nghĩ mình vì phạm một tội đại nghịch bất đạo như vậy, Phong Nhi của hấn sẽ không nói hai lời mà trước tiên trừng phạt hấn một trận, nhưng mà, hiện tại nàng lại nói lời quan tâm... Trong lòng Lê Thụ cảm thấy vô cùng ấm áp, thật là rất muốn ôm chặt lại Phong Nhi, sau đó cùng nàng nằm một chỗ, nhưng mà.... không được, thuận tiện cúi thấp đầu, "Không có tiền..." Vâng dạ trả lời. "Cho nên... Không vì lý do gì đặc biệt, chàng liền mang đi bán lấy tiền thôi hả?" Trời biết nàng kim nén bao nhiêu không vỗ một phát vào trên mông đang không mảnh vải trước mặt mình, "Chàng không biết tiền bạc trong nhà để ở đâu? Không đủ phải hỏi ta chứ?" Thờ ờ mấy hơi, "Chàng muốn mua gì?" "Mua cái này..." Nam tử cảm lấy ý phục đã cởi ra, cảm ra một sợi dây xích. Chế tạo tinh xảo, phát ánh sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Là cái vòng vàng bạch kim mà anh hai đưa cho nàng, lúc trước nàng vì cuộc sống, mang đi cầm

Đấy mắt Lê Phong bỗng nhiên nóng lên. Nam nhân này....

Không đúng! Lê Phong kéo nam nhân một cái, quay ngược lưng nam nhân lại, dùng sức đánh mạnh một cái lên mông nam nhân, da thịt màu lúa mạch lập tức hồng lên. Cho dù vòng cổ rất quan trọng với mình, nhưng mà nam nhân này hiện tại lại chỉ vì một món đồ vật của mình mà cắt sạch mái tóc cổ nhân coi như sinh mệnh này, nếu như không dạy dỗ hấn thật tốt, về sau ai nghĩ hấn còn có thể làm ra chuyện gì nữa? Nghĩ như vậy, lại đánh thêm một cái nữa, không ngờ nam nhân luôn dịu ngoan lúc này lại vùng vẫy thuận tiện đứng lên, "Đừng, đừng dùng tay", đồng thời lấy cái roi mà nàng để một bên, "Đừng cái này." Dứt lời, ánh mắt lại vẫn tràn đầy đau lòng nhìn ngắm bàn tay của nàng một chút.

Lê Phong hiểu rõ, cảm động vì hấn yêu thương lo lắng chuyện nàng đánh sẽ bị đau bản thân. Nói đùa, để cho nàng dùng roi đánh hấn. Nàng đau hấn còn không kịp, lại vẫn ra tay được sao? Nhíu mi lại, mạnh mẽ dùng thân phận thê chủ ép buộc hấn, nàng không để ý sự phản đối của hấn, kiên quyết xoay lưng hấn lại, vỗ mạnh một phát lên cái mông đang vênh cao của hấn. Vốn nghĩ rằng nam nhân này có khổ gì chưa trải qua, tội gì chưa từng chịu, loại trình độ đánh đau yêu kiều này chỉ là kiểm tra trình độ chịu đựng của đôi bàn tay yếu ớt của nàng mà thôi, nhưng mà, không nghĩ rằng, không đến 20 cái, nam nhân bên dưới đã bắt đầu cầu xin, "Van xin nàng, đừng đánh, van xin nàng, van xin nàng ....."

Lê Thu là chịu đánh mà lớn lên, lúc này chỉ cảm thấy mình chưa bao giờ bị đánh mà cảm thấy đau như vậy!

Mông đau đón hấn có thể dễ dàng chịu được, đối với hấn đó sự trách phạt nhẹ nhất, nhưng mà đó là do nàng dùng đôi tay trắng trẻo mềm mại đánh lên! Trong đầu hấn tất cả đều là nàng phải chịu đau đón như vậy, không đúng, phải là mông của hấn thô ráp như vậy, tay nàng non mịn như thế, nàng nhất còn đau hơn cả hấn! Nghĩ như vậy, hấn chỉ cảm thấy mình đau đến không thở nổi. Hấn không thể chịu đựng được việc nàng phải chịu đau dù chỉ là nhỏ nhất, hấn chỉ cảm thấy trái tim xé rách đau khổ theo từng lần bàn tay của nàng giơ lên hạ xuống. Trên đời này còn có hình phạt nào khó có thể trải qua so với hình phạt này? Lê Thu nắm chặt tay, trời biết hấn muốn tránh khỏi bao nhiêu, nhưng không dám làm trái ý của nàng.

"... Van cầu nàng... Dùng roi, dùng roi có được hay không! ..." Mặc dù không dám làm trái, khi Lê Thu cảm thấy mình sắp cuồng loạn, liền cảm giác được nữ tử dùng tay lại, một tay ôm hấn lên, trong giọng nói có chút kinh hoàng không biết làm sao, "Làm, làm sao vậy? Sao lại khóc? Đánh vào chỗ nào rồi? Đau ở đâu? Sao lại khóc như vậy chứ?"

hấn không quan tâm một tay bắt lấy tay nhỏ của nàng đưa đến bên môi nhẹ nhàng thổi, nước mắt cho dù thế nào cũng không dừng lại được.

"Cầu xin nàng, đừng đánh... Cầu xin nàng ....."

"Xin nàng dùng roi, có được hay không ....."

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Quỳ thủy*

*quỳ thủy: 'ngày đèn đỏ' đó mọi người

Editor: Sakura Trang

"Cho nên nói, người đến ngôi nhà nhỏ rách nát ở trong rừng sâu núi thẳm này của ta xem như chạy nạn à?" Tiểu Ninh dù bận vẫn ung dung uống hớp trà, nhìn về phía nữ tử bên cạnh đang nhìn lỵ trà thờ dài.

"Chỉ là ngôi nhà tồi tàn sau núi mà thôi.... Được rồi..." Nữ tử thờ dài, lại thờ dài, "Thật sự, ngày hôm qua ta thấy hấn một phát đã khóc, hoàn toàn không biết vì cái gì, khiến ta tưởng đã làm hấn bị thương rồi cơ..."

"Làm hấn bị thương? Dùng tay? Người xác định?" Dáng vẻ bồn chồn.

"Đừng đánh trống lảng!" Trùng mắt tức giận nói.

"...." Bình tĩnh dùng trà.

"Cho nên mới nói, ta bị shock nên mới đến đây, người có biết, cũng bởi vì ta dùng tay đánh, khóc thành cái bộ dáng như kia. Trời ơi người có biết, một cái đại soái ca với ngoại hình dương cương khóc lên thật sự vô cùng tàn phá thần kinh thị giác..."

"Nếu so sánh sức lực dẻo dai của các người thì..." Nhìn bàn tay không có hoàn toàn hết sưng của nữ tử, "Hấn khóc không phải không có lý do, đối với hấn mà nói, hành vi của người giống như ép buộc hấn đánh tay của người..."

"A... Là như vậy sao..." Đờ đẫn.

"... Nói vậy hôm trước hấn khóc sao người không thấy được tàn phá?" Không nói gì.

"Được chăm sóc đến đau lòng rồi... Hôm qua hấn còn xoa nhẹ tay cả đêm cho ta, đến ngủ đều nắm không buông tay." Cười vui vẻ.

"... Nhìn người vui mừng kìa."

"Cho nên, ta không phải tới đây lánh nạn!" Nghiêm túc, cực kì nghiêm túc.

"... Vậy người đến đây để làm gì?" Lấy tay nâng trán.

"Nói, là ai nói cho hấn sợi dây chuyền rất quan trọng đối với ta?" Đương nhiên là đến hỏi tội.

"... Khụ khụ..."

"Nhìn hấn đi chuộc không ngăn cản?" Cười, cười vô cùng ôn nhu.

"Ta làm sao biết rằng hấn sẽ đi..." Rút cổ.

"Chọn cách chết kiểu nào." Bình tĩnh nói.

"Có thể không chọn không?"

"Vậy được rồi! Ta chọn giúp người." Vô cùng bình tĩnh nói.

.....

Khi Lưu Quý vào nhà, hiếm thấy không có quần lấy nam nhân đang cùng nữ nhân khác "Trao đổi tình cảm" "Khí thế ngất trời", chỉ dùng thanh âm lo lắng hỏi, "Lê Phong, người bị thương hả?" "Hử?" Lê Phong nhú mày, nhìn theo ánh mắt của Lưu Quý, chỉ thấy một đóa yêu hoa màu hồng đang nở rộ diêm dúa lảng lơ ở phần trên của quần mình, đang có xu thế tiếp tục tăng thêm... Lê Phong nhú mày, đối diện với ánh mắt của Tiểu Ninh, hiểu rõ rồi...

Mọi người phải biết rằng, Lê Phong là cô gái 21 tuổi phát dục bình thường, mặc dù có lúc không theo chu kỳ, nhưng những cái "thân thích" này, lúc đến, luôn luôn sẽ đến....

Đúng vậy, nữ nhân trên Trái đất, đều có thứ đồ chơi gọi là "Kinh nguyệt" này.

"Lưu Quý, người đi lấy y phục của người đến đây, thuận tiện nói cho Lê Thư nàng sẽ ở trong nhà của ta hai ngày. Chuyện hôm nay không được nói cho người khác biết!" Lúc này Tiểu Ninh quyết đoán, vừa nói chuyện, tay cũng vừa cầm ấm nước để chuẩn bị đi đun nước.

Nữ tử ngồi ở đằng kia, có chút lưỡng lự giờ tay, gọi Lưu Quý mặt đen lại đang tràn đầy khó hiểu trong lòng chuẩn bị đi ra khỏi cửa quay lại, "Lưu tỷ tỷ, đến nhà ta lấy y phục đi, để cho Thư Nhi mang đến là được. Yên tâm đi! Ta không ở lại chỗ này."

Lưu Quý nhú mày, Tiểu Ninh tức giận, "Người điên rồi? Chẳng lẽ người muốn trở thành yêu nữ bị đốt cháy sao? Người không phải thích nam nhân kia sao? Người muốn dọa chết hấn à?"

"Nhưng mà, ta không muốn lại lừa dối hấn điều gì nữa..." Thanh âm nữ tử chần chừ do dự, nhưng cũng không cách nào bỏ qua sự kiên quyết trong đó. Tiểu Ninh giật mình, nhưng vẫn quay đầu về phía Lưu Quý nói: "Đừng nghe lời của nàng, người..."

"Nhưng mà, ta không muốn lại lừa dối hấn điều gì nữa..." Nữ tử nói lại lần nữa, ngắt lời của Tiểu Ninh, "Ta ngủ lại nhà người khác, hấn sẽ cực kỳ đau lòng cực kỳ sợ hãi." Nữ tử ngắt đầu, ánh mắt mờ ảo, "Hấn là đứa trẻ cực kì thiếu cảm giác an toàn, hấn chỉ tin tưởng mỗi ta mà thôi... Ta làm sao có thể ngủ qua đêm ở nhà nam nhân khác."

"Lưu tỷ tỷ, người để hấn đưa y phục đến cho ta, để hấn mang ta về nhà." Cười nhẹ, "Nói cho hấn, nếu đến chậm, hấn nhất định phải chết!"

Lưu Quý cực kỳ may mắn vì chính mình không nói cho Lê Thư chuyện thê chủ của hấn "bị thương" ngay lúc vừa gặp mặt, hãy nhìn về mặt hoảng sợ của hấn khi nhìn y phục trong bồn nước đầy máu kia đi! Nàng có thể tưởng tượng nếu nàng nói ngay lúc đó, hấn sẽ có bao nhiêu hốt hoảng không đề ý lễ tiết mà chạy điên cuồng chạy đến.

"Sao, như thế nào, bị thương chỗ nào rồi... Tại sao lại chảy nhiều máu như vậy chứ..." Lê Phong cảm giác được, nam nhân hô hấp dồn dập, thân thể đang run run, nhưng vẫn nhẹ nhàng kiểm tra thân thể của nàng, hơi thở dài một chút, nàng vươn người về phía trước, nằm úp sấp lên trên vùng bụng dưới rắn chắc của nam nhân, nhẹ nhàng an ủi, "Không phải bị thương." Lúc này mới cảm thấy cơ thể đang buộc chặt của nam nhân dần thả lỏng xuống, xoay tay ôm lại nàng, "Quẹt vào chỗ nào, thật sự làm ta sợ muốn chết..." Giọng điệu vừa mạnh mẽ vừa ôn nhu, trong lời nói lại mang vài phần ý hờn dỗi, dứt lời tháo bao quần áo mà mình mang đến ra, thuận tiện mặc quần áo cho Lê Phong vẫn đang nửa thân trần quần chui ở trong chăn. Lưu Quý biết ý đi ra ngoài, Tiểu Ninh dùng ánh mắt phức tạp liếc nhìn Lê Phong một cái, sau đó cũng đi ra ngoài.

Nhìn những người không liên qua đã đi, Lê Thư đang muốn vén chăn lên, Lê Phong nắm lấy cổ tay hấn ngăn hấn lại, hơi có chút do dự, nhưng vẫn mở miệng nói: "Là do quý thủy." "Hử?" Một câu nói không đầu không đuôi, Lê Thư khó hiểu nhìn về phía nàng. Lê Phong đối diện với ánh mắt của hấn, nhẹ nhàng mở miệng "Ta không bị thương nhưng đó là máu của ta, quý thủy của ta đến." Thấy lúc ban đầu còn chưa hiểu rõ ý của nàng, tiếp theo lại kinh ngạc mở to mắt, Lê Phong cúi đầu thấp hơn, "Ta đến quý thủy rồi.... Chàng.... Nhìn làm gì thì làm đi..." bỗng nhiên trong lòng cảm thấy rất khổ sở, nói không chừng đã bị hấn coi trở thành yêu nữ rồi... Có khi sẽ phải rời xa hấn mãi mãi... Điều Tiểu Ninh lo lắng nàng biết chứ, hơn nữa nàng cũng như vậy. nhưng mà nàng không muốn ngủ ở chỗ này của Tiểu Ninh, không muốn khiến cho hấn phải thương tâm hiểu lầm, thậm chí không muốn gạt hấn chuyện mình khác với nữ nhân khác. Ví dụ như, nàng sẽ vĩnh viễn đều khó có khả năng có thể có một hài tử cùng với hấn...

Thật ra, nếu không phải bởi vì hấn kéo chăn lên sẽ để lộ mọi thứ, nàng thật sự rất muốn để cho hấn ít nhất giống như trước kia cẩn thận ôn nhu thay quần

áo choàng, nếu có thể được, nàng rất muốn để cho hắn ôm nàng vào lòng giống như mỗi buổi tối vậy, sau đó dùng chân cản thận quán hai người cùng một chỗ.

Nhưng mà, xem ra bây giờ, đã không thể rồi.... Thân thể nam nhân đang ôm nàng lại bắt đầu lần nữa cứng lại, đồng thời mang theo chút run rẩy, là do bị nàng dọa sao? Bỗng nhiên Lê Phong cảm thấy toàn thân mình đều lạnh lẽo.

Đừng dọa hắn nữa.... Nữ tử rù mi xuống, vừa muốn đứng dậy, lại không ngờ, nam tử dưới người tuy rằng run rẩy, nhưng vẫn cảm thận xúc chấn lên, một bên sợ hãi nhìn cảm xúc của nàng, một bên dùng tay nhẹ nhàng tìm đến bụng dưới của nàng, sau đó ôn nhu nhưng vẫn chuẩn xác tỉ mỉ bắt đầu xoa lên, "Đau, có đau hay không... Mỗi lần như vậy ta đều rất đau.... Xoa như vậy sẽ tốt hơn nhiều...." Rõ ràng hắn sợ hãi, dù sao, hiện tượng như vậy như vậy cô nhân chỉ có thể dùng từ "Yêu quái" mới có thể giải thích được, nhưng mà bàn tay dày rộng áp áp hơi mang theo chút run rẩy rẩy mát xoa bụng dưới cho nàng, lo lắng nàng sẽ đau bụng kinh.... Nàng cảm thấy đại não đã bị sự ngọt ngào làm mất đi suy nghĩ, thuận tiện cuộn tròn nhỏ thân thể lại, chui vào trong ngực hắn. Nữ tử mang theo một chút tính trẻ con làm nũng như vậy, không phải thể chủ của hắn hay sao? Nam nhân nhìn về phía nữ tử đang co co thân thể trong lòng mình, cảm thấy thân thể đang run rẩy dần biến mất, không cảm thấy sợ hãi như vừa nãy nữa, vì thế bắt đầu cố lấy can đảm nhẹ nhàng hỏi: "...Khi nào nàng sẽ ăn ta?"

..... Ách.....

Mặt nữ tử đen lại.

Nữ tử thờ dài, nâng mặt, nhòm người vòng tay ôm hắn, "Ta không phải yêu quái, càng sẽ không ăn thịt người." Dừng một chút, cảm nhận được nam nhân thả lỏng. Hắn là như vậy, không bao giờ nghi ngờ lời nói của nàng. Tâm trạng bỗng nhiên tốt hơn, "Ta kể cho chàng nghe về một thể giới được không? Không phải là chuyện hư cấu, mà là một thể giới chân thật."

"Đó là quê hương của ta, tên là Địa Cầu."

Ngoài cửa, Tiểu Ninh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, còn Lưu Quý thì vô cùng kinh ngạc và hứng thú nghe lời kể tình tế tỉ mỉ không giống như giả dối của nữ tử.

... ..

"Như vậy.... Nếu nàng trở về nhà, sẽ, sẽ dẫn theo, Thư Nhi sao? Nói cũng gần hết tất cả, Lê Phong dừng lại nghỉ ngơi, liền nghe được nam tử trước mắt cận thận dò hỏi, Lê Phong có chút bất ngờ. Lê Thư đầu tiên nghe lời miêu tả của nàng, lúc mới đầu thái độ hơi cẩn thận càng về sau càng hứng thú, vô cùng khiếp sợ, đặc biệt khi biết thì ra ở địa cầu diện mạo hình dáng của hắn được coi là vô cùng đẹp thì không thể che giấu được sự vui mừng như điên và cũng bắt đầu xuất hiện một chút tự tin... tóm lại là trong lúc không để ý đã nghe vô cùng chăm chú, Lê Phong cứ tưởng hắn hỏi một chút vấn đề liên quan đến địa cầu, ai ngờ hắn lại đề ý thật ra lại là điều này.... Lê Phong cười nhẹ, bàn tay dày rộng của hắn vẫn đang vô cùng cẩn thận mát xa cho nàng, cho dù chuyên chú như thế nào cũng chưa bao giờ dừng lại. "Tất nhiên rồi!" Nữ tử vô cùng nghiêm túc, lại nhướn mày trêu đùa, "Chàng là nam nhân của ta, chẳng lẽ muốn chạy?"

Đương nhiên không muốn, cho dù nàng thật sự ăn ta cũng không muốn như vậy. Thật ra, có thể bị nàng ăn cũng tốt, chui vào trong bụng của nàng, thì có thể ở cùng một chỗ với nàng, không cần lo lắng sẽ bị bỏ lại, có thể vĩnh viễn không xa rời nhau...

"Không muốn, một chút cũng không muốn!" Vội vàng nói, như sợ nữ tử sẽ hiểu nhầm. Đồng thời vẫn nhớ rõ đắp kín chăn cho nữ tử. Trong lòng nữ tử ấm áp, hắn mới là thứ quý báu nhất.

"Khi nào Phong Nhi trở về nhà?"

".... Không trở về được...." Trong giọng nói của nữ tử chứa sự cô đơn làm Lê Thư nhẹ nhàng run lên, cánh tay vững chắc càng ôm chặt nàng hơn.

"Ta... thật sự xin lỗi.... Ta sẽ cùng với nàng.... Ta... có đủ dũng hay không...."

"Phụt--" Nữ tử cười, "Chẳng lẽ chàng muốn có thêm mấy người "huynh đệ"?"

".... Nữ tử tam phu tứ thi, tất nhiên là chuyện thiên kinh địa nghĩa*." Nam nhân cúi thấp đầu, mí mắt có chút khó khăn nói.

*thiên kinh địa nghĩa: chuyện theo lẽ trời nghĩa đất, chuyện theo đạo lý hiển nhiên.

"A...? Thật không? Chàng muốn để cho ta thú?"

"..... Tất nhiên là.... Tất nhiên là.... Muốn...." Muốn? Làm sao có thể muốn.... Mỗi khi nghĩ đến việc nàng ôm ấp trêu chọc với nam nhân khác, để cho nam nhân khác làm ấm giường, sẽ đối tốt với nam nhân khác như vậy, hắn cảm thấy đau lòng không thể kìm được. Biết rõ rằng điều đó là không đúng, biết rõ rằng phu lang ghen tị là sẽ bị người thế gian coi thường nhất, biết rõ làm thân nam tử phải khuyên thể chủ chia đều mưa móc mới là đúng, rõ ràng tuổi mình đã lớn như vậy, lại ngay cả lời khuyên bảo cũng nói không liền mạch, thể chủ là người thông minh như vậy làm sao chỉ thuộc về bản thân? Lúc này hắn đang là chính phu, nên vì Phong Nhi lựa chọn nạp thi.... Nhưng mà, vì sao hắn vẫn không làm như vậy, hắn vẫn không thể khống chế được tâm lý ghen tị của bản thân?

Lê Phong thấy hắn trả lời khó khăn như vậy, trong lòng tràn đầy vui vẻ. Có ham muốn chiếm hữu với nàng tất nhiên là thích nàng rồi. Vui mừng hiện trên mặt, nhìn vào mắt Lê Thư là biết có những ý nghĩ như thế rồi.. "Vâng.... Ta sẽ đi chọn người nam tử trong sạch...." "Cái gì?" Nữ tử nhủ mi, lập tức cắt ngang lời hắn nói, "Ai thèm muốn nam tử gì chứ!" Xoay người đi lên, "Ta chỉ muốn một mình chàng thôi..."

Nam nhân ngu ngơ, nữ tử mở miệng, "Chàng là phu lang duy nhất của ta, trước khi thành thân ta đã nói rồi, tại sao chàng đã quên vậy?" Giọng nói mềm nhẹ, như những sợi tơ thấm vào trong lòng nam nhân.

... ..

Nữ tử thờ dài, vì sao vì sao không thể đuổi tất cả mọi người đi ngay lập tức chứ.... Nam nhân này hấp dẫn như vậy, chẳng lẽ nghĩ nàng là Liễu Hạ Huệ* hay sao?

*Liễu Hạ Huệ: (tiếng Hán: 柳下惠, 720 TCN- 621 TCN), tên thật là Triển Cầm (展禽), tự là Quý (季), người đất Liễu Hạ (柳下), nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Liễu Hạ Huệ làm Sĩ Sư, ba lần bị truất mà không bỏ nước. Có người hỏi, ông trả lời: "Lấy đạo ngay mà thờ người thì đi đâu mà không bị ba lần truất. Nếu lấy đạo cong thì hà tất phải bỏ nước của cha mẹ". Sau khi chết, được đặt tên thụy là Huệ. Mạnh Tử khen ông là bậc thánh về Hòa (Thánh chi hòa 聖之和). Nguyễn Du trong Bắc hành tạp lục đã làm bài thơ viếng mộ ông.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đến chơi

Editor: Sakura Trang

Nữ tử rảnh rỗi tựa vào trên giường tiện tay lật lật vài cuốn sách, vô cùng buồn chán rồi. A, tài nguyên trong sách ở cổ đại thật sự thiếu thốn, không phải địa lý dân tộc thì là thi từ ca phú, cho dù là tiểu thuyết thì toàn là những thứ khoa trương mà giả tạo, người hiện đại chỉ cần vẩy mười vạn tám nghìn lần là có thể tạo ra, chỉ cần xem đầu là có thể đoán được cuối... Ngáp nhẹ một cái, bên ngoài là bóng dáng nam nhân đang bận rộn. A ~ thật là, đi thuê người hầu về, tại sao nam nhân này vẫn không chịu ngồi yên chứ ~ nữ tử nhủ thầm lại, chán ghét ~ rõ ràng nam nhân này chỉ cần ở bên nàng là nàng sẽ vui vẻ nhất ~ càng đừng nói đây là do nàng mặt dày mày dạn quán lấy lão bản để muốn ngày "chủ nhật". Mấy cái việc vặt trong nhà, tất cả đều là mây bay mây bay ~ thỉnh thoảng làm là được, không làm cũng không chết người mà! Trời ơi sao giống như không làm việc thì không thể hiện ra được giá trị của hắn vậy, cái này rõ ràng là... Ôi chào, ai, ôi, từ từ, không phải là hắn cũng nghĩ như vậy chứ! Đen mặt, xoay người đứng dậy, mặc kệ có phải như vậy hay không, vấn đề về cảm giác an toàn của Lê Thư đồng học... còn cần phải tăng mạnh hơn nữa rồi!

"Thư Nhi~" giọng nói mềm mại trong phòng vang lên, không to không vội, lại khiến cho nam nhân đang làm việc ở ngoài nghe được lập tức để mọi thứ trong tay xuống chạy vào trong phòng, "Làm sao vậy?" Dang tay ôm nữ tử đặt lên đùi, tay xoa xoa bụng dưới của đối phương, "Đau không?" Khuôn mặt tràn đầy sự quan tâm đau lòng, nữ tử nháy mắt mấy cái, cuối cùng không đành lòng tiếp tục lại lừa dối đối phương, "Thật ra... Ừm.. Cái này của ta đến sẽ không đau..." Người nào đó da mặt dày khó có lúc hơi đỏ mặt, nói về đề tài này thật xấu hổ, "Chàng là do... ừ... Khi đó không nên làm việc nặng, không nên cảm lạnh, còn có vân vân..." Cho nên nói, Lê Phong đồng học thân ái, người đang tuyên truyền tri thức bảo vệ trong thời gian kinh nguyệt cho nam nhân sao? Tác giả che mặt trốn chạy...

"... Được rồi... Nói chung, vào những lúc này nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt, ừ... Nhiều năm làm hại thân thể như vậy, cũng không biết có thể điều dưỡng trở lại không..." Xoay mạnh người bỏ nhào người về phía trước, giận dữ, "Thư Nhi, chàng thật đáng ghét!" Nam nhân sững sờ, trọng tâm câu chuyện chuyển đổi quá nhanh, mà hắn lại không có biện pháp nào ứng phó với việc nàng làm nũng như tiểu nữ tử, mặc dù nghe ra trong giọng nói của nữ tử không có chút tức giận nào, nhưng vẫn cảm thấy lo lắng run sợ một chút vì bị ghét. Lê Phong cười, đề lên, đúng lúc ngăn lại sự bất an của nam nhân, "Chàng thật đáng ghét! Luôn luôn không ở cùng với ta... Cái chổi, nôi, khăn lau có đẹp mắt hơn so với ta không? Hà?" "Dĩ nhiên không phải..." Vậy mà chàng lại chỉ để ý đến chúng nó mà không để ý đến ta..." Quệt miệng như trẻ con, sau đó quay sang nhắm vào môi nam nhân ép mạnh xuống...

Nếu như người là Lê Phong, lúc này có người gõ cửa, người sẽ có cảm nghĩ như thế nào?

Nói chung, nếu như là tác giả đại nhân ta đây, nói không chừng sẽ tiến hành giết người diệt khẩu rồi lại cùng Tiểu Thư Nhi tiếp tục việc "học" đang dang dở.

Nói chung, thật sự có người gõ cửa.

Nói chung, kết quả là Lê Phong tức giận không muốn dậy, Lê Thư mang theo vẻ mặt chưa hết đỏ ửng đi ra mở cửa.

Đáng ghét.... Nữ tử tức giận lẩn lộn, không thể ăn người ta chỉ trêu đùa một chút cũng không được hay sao?

Lê Thư có một chút ngẩn ngơ. Nam tử như vậy, như vậy....

Nam tử đứng ngoài cửa, chính xác là đứng trước mặt người khác khiến cho người ta sáng ngời xuất trần, đẹp đến khiến cho Lê Thu không thể đi chuyển đôi mắt. Mà trên thực tế, khuôn mặt của hắn cũng chưa hẳn đẹp đến nỗi khiến người ta bị hấp dẫn, khuôn mặt cũng chỉ ngang tầm với Lưu Yên Nhiên mà thôi, hấp thu hút, là thu hút người khác ở khí chất. Gần gũi mà không nhiễm mùi, thanh khiết mà không lạnh lẽo, phiêu nhiên thoát tục, sinh ra một loại cảm giác thánh khiết chỉ có thể đứng nhìn từ xa mà không thể khinh nhờn, mà lại cũng không phải dạng người trong treo lạnh lùng cách người ngàn dặm...

"Thế nào, choáng váng rồi?" Lực chú ý của Lê Thu bỗng nhiên bị thanh âm sắc bén khinh thường làm hồi lại tinh thần, quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện Lưu Yên Nhiên đứng cùng một chỗ với công tử xa lạ này, vậy mà hắn lại không cảm giác chút nào. Cũng đúng, cho dù trình độ nhan sắc tương đương, nhưng khí chất của Lưu Yên Nhiên so với nam tử bên cạnh tựa như phạm nhân với phượng hoàng trên trời cao, ánh mặt trời gay gắt, hai người đứng song song, hắn không làm cho người khác chú ý cũng là đương nhiên, hoàn hảo, Lê Thu bỗng nhiên bất an, vị công tử này đến tìm Phong Nhi sao? Nam tử như vậy, Phong Nhi sao có thể không động tâm chứ? Nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy sự chênh lệch không thể so sánh được của bản thân với đối phương, nhất thời cảm thấy tự ti tay chân lỏng lẻo không biết phải làm gì, chỉ theo bản năng đem đôi tay to tự nhận là xấu xí giấu ra đằng sau.

Nam tử rất có lễ thờ dài, thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, mang theo một sự ôn nhuận đẹp đẽ, "Xin hỏi, có phải Lê Thu công tử không?"

"Đúng, đúng..." Lê Thu hốt hoảng, mắt liếc lung tung, nghe câu hỏi của đối phương liền vội vã trả lời, rồi lại tự khinh bỉ bản thân, không biết làm thế nào cho đúng. Người công tử kia cũng không ngại, chỉ cười trang nhã, lễ độ nói: "Tiểu nam tử tên Ôn Đường. Lần này Ôn Đường đến đây không mời mà đến, đột ngột quấy rầy, xin công tử hãy tha lỗi." Lê Thu hoảng loạn vội vàng nói không có việc gì, Ôn Đường mỉm cười, sau đó cất lên giọng nói chân thành, "Lần này tiểu nam tử là bởi vì có chút bệnh nặng, liền đến đây làm phiền." Thì ra là do có bệnh nặng, thế nhưng tại sao trong lòng vẫn bất an như cũ?

"Thu Nhi, ai vậy?" Thấy Lê Thu lâu vậy vẫn chưa về, Lê Phong nghĩ có lẽ là người quen, thầm nghĩ đương nhiên không thể để cho Lê Thu ứng phó một mình, tiểu đứa ngốc này đừng để người ta lại bất nết, vội vàng đứng dậy chỉnh sửa lại quần áo, đi ngoài cửa gặp mặt.

Phải nói thật, lúc Lê Phong đi ra khỏi phòng, cái nhìn đầu tiên không phải mỹ nam khí chất cực phẩm đứng ngoài cửa, mà là tiểu ngốc tử nhà nàng đang tay chân luống cuống đứng ở cạnh cửa. Hắn bị làm sao vậy? Trong lòng lo lắng, vội vàng đi đến bên cạnh cầm tay hắn, lúc này mới chú ý đến người đứng ngoài cửa.

Thật sự lúc mới nhìn Ôn Đường Lê Phong có một chút kinh dị, dù sao nam nhân trước mắt khí chất thanh cao có thể so với tam ca của nàng, vừa nhìn đó là một người như thần tiên. Có thể là do nam tử này đến không đúng lúc, khiến cho ấn tượng tốt của Lê Phong giảm xuống một chút, chứ còn không nói đến việc thấy nam nhân nhà mình đang đứng bên cạnh hắn luống cuống khiến cho người ta đau lòng, như một người hầu, trong lòng sinh ra một chút không vui với nam tử, thái độ cũng lập tức trở nên lạnh nhạt.

"Tiểu nam tử Ôn Đường." Đối phương thờ dài nó. "Ừ", vì Lê Thu nhẹ nhàng sửa lại một chút tóc, "Tại hạ Lê Phong." Tự nhận ngoài trừ y thuật cũng không có gì có thể để cho loại đại thần như vậy chú ý, Lê Phong nhẹ nhàng vỗ về mặt của tướng công nhà mình, đem nhiều lực chú ý đặt lên trên người hắn để giảm bớt sự bất an luống cuống của tiểu đứa ngốc này, đồng thời đợi Ôn Đường nói ra chứng bệnh hoặc là gia đình hoặc là địa chỉ vân vân, cũng không có chú ý đến đôi mắt đối phương sáng lên khi nhìn nàng sắc sảo như vậy với Lê Thu.

"Lê tiểu thư, tùy tiện đến làm phiền, tiểu nam tử..." Nho nhã lễ độ.

"Nói điểm chính, cảm ơn." Không kiên nhẫn, Thu Nhi nhà nàng cũng bởi vì sự xuất hiện của nam nhân này mà tay cầm lấy tay nàng ra đầy mồ hôi đây này! Có cái muốn nói thì nói thẳng được không?

".... Hôm nay tiểu nam tử đến là bởi vì có chút lo lắng, đêm không thể ngon giấc, mong rằng Lê tiểu thư có thể kê cho một toa thuốc, giúp cho tiểu nam tử...." Có chút xấu hổ.

"Khi đi vào giấc ngủ thì cần thả lỏng, không cần vội vã để bản thân ngủ ngay lập tức, không nên nằm trên giường lâu lắm, không nên nằm trên giường để suy nghĩ mọi chuyện, buổi tối đừng uống rượu, vận động thích hợp." Nhẹ nhàng xoa tóc Lê Thu, loại chuyện nhỏ như vậy cũng phải đến hỏi ta, "Công tử còn có chuyện gì khác sao?" Không thấy mặt Ôn Đường lơ lên tia sáng khác lạ.

"Đã không còn chuyện gì khác.... Cảm ơn tiểu thư rất nhiều." Nam tử liếc mắt nhìn thiếu nữ một cái thật sâu, khom lưng từ biệt. "Thấy vụ vật như vậy lại có thể không có chút phản ứng nào, nữ nhân này..." Lưu Yên Nhiên âm thầm nghĩ rằng, tức giận rồi đi.

Tốt, người rảnh rồi đã đi. Lê Phong cau mày, nghiêm túc dẫn tướng công nhà mình đến ngồi trên giường, đương nhiên còn CJ không gì sánh được... Tay của nam nhân vẫn còn nắm tay của nàng, nhưng đã có dấu hiệu hơi thả lỏng. Nữ tử nhẹ thờ dài, áp đảo nam nhân lên giường, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn chăm chú đến nỗi khiến cho đối phương có chút thấp thòm lo âu. Thấy rõ nam tử sợ hãi, nữ tử cúi đầu, nói nhẹ nhàng một câu "Chúng ta tiếp tục", sau đó mới lên hạ xuống, cái lưỡi linh hoạt nhẹ nhàng kéo léo cạy hàm răng của nam nhân. Nam nhân bị đặt ở dưới thân chỉ cảm thấy thân hình mảnh khảnh của nữ tử chạm vào mình như nặng thêm nghìn cân, ép khiến cho lồng ngực của hắn gần như sắp không thở nổi, không biết rằng nơi khiến hắn không thể hô hấp thật ra là nơi đang gần bó mít với răng kia, cái lưỡi thè như chẻ tre công thành chiếm đất, hắn cũng không có chút ý nghĩ nào muốn chống lại, chỉ cảm thấy cả miệng đầy mật ngọt, bụng như xuất hiện một ngọn lửa, nằm ngược lại thất lực của nữ tử tùy ý để nàng đòi lấy càng nhiều hơn nữa...

... ..

Cho nên nói... Thân thích người đi nhanh lên...

Lê Phong trải qua lộn xộn nhốn nháo, cuối cùng cũng yên tĩnh...

Nhẹ nhàng bỏ đi thân thiết môi răng, nữ tử ngẩng đầu nhìn đôi mắt màu nâu của hắn, con ngươi ngày xưa trong sáng rõ ràng do tình cảm mãnh liệt mà

được phủ một lớp sương mù nhàn nhạt, môi mọng hơi cong lên thờ hờn hờn, ánh mắt như nước, trên trán xuất hiện một chút mồ hôi, đường nét kiên nghị cũng trở nên mềm mại hơn. Ánh mắt của nữ tử rất là chăm chú, kiến nam tử có chút không được tự nhiên nhẹ nhàng trốn tránh, nhưng hết lần này đến lần khác còn có cảm thấy mâu thuẫn khi sinh ra một chút nhẹ nhẹ vui sướng. Thấy nam nhân trốn tránh, nữ tử thờ ra một hơi dài: "Người có chỗ nào không tốt chứ?" Nói có chút bất ngờ, nam nhân sững sốt một chút. "Xấu? Điều đó không không phải nói ở quê hương ta chàng là tốt đẹp hay sao? Không hiểu biết chữ nghĩa, ta có thể dạy chàng mà.... Giọng nói nữ tử nhẹ nhàng, "Chàng đang sợ gì?"

"Hắn có xinh đẹp hơn nữa, ta cũng sẽ không thích hắn. Đẹp thì coi là cái lông gì? Vào trước là chủ, coi như tốt hơn nhiều so với chàng, chàng nghĩ ta sẽ nhận người khác ngoại trừ chàng sao?"

"Lê Thu, ta yêu chàng mà...."

"Thật sự là ngốc nghếch... Được rồi.... Là do không có cảm giác an toàn... Thật là ngốc nghếch mà!"

"Thua chàng rồi, tiểu đũa ngọc! Mắt công lớn hơn ta bốn tuổi."

"Này, này, đây không phải là mắng nha! Là thật sự thích chàng!"

Xe ngựa xóc nảy

"Thiếu gia, danh y trong phủ còn nhiều mà... Người khi nào thì mắc bệnh hay lo lắng này vậy?" Người hầu bên cạnh rút cuộc không nhịn được mở miệng hỏi. Nam nhân nghiêng đầu, làm như đang nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, "Nghe nói y thuật của Lê tiểu thư cao minh, khai phương thuốc thường thường quái dị lại có hiệu quả. Lần này ngay cả thuốc cũng không cần kê, quả thật danh bất hư truyền." "Người nếu thật sự chỉ là đến mở mang kiến thức một chút thì tốt..." "Thu Nhiễm." "Thu Nhiễm biết sai."

Thật ra Thu Nhiễm còn có một việc không mở miệng hỏi, khoảng cách không xa nên dù hắn không vào nhà cùng với Thiếu gia và người nam nhân kia nhưng vẫn có thể nghe được. Có lẽ y thuật của Lê tiểu thư cao siêu không cần được liệu, hoặc không bằng nói rằng không muốn lãng phí thời gian để mở toa thuốc. Nàng chỉ lo cung chiều cái người phu lang cực xấu kia thôi. Nhưng mà, vì sao, rõ ràng là một nam nhân vừa già lại xấu xí, nhưng nếu chỉ nhìn ánh mắt của Lê tiểu thư nhìn hắn thì ngay lập tức sẽ cảm thấy hắn là người đẹp nhất trên đời!

Thu Nhiễm có thể nhìn ra mọi thứ, làm sao Ôn Đường lại không nhận ra?

Khép nhẹ mắt lại, liền mơ hồ làm người ta có cảm giác thoát khỏi phạm trăn, trong lòng cũng suy nghĩ việc chỉ trích tiên mới nghĩ đến.

Nghe nói Lê tiểu thư ở đầu thôn chuyên cung chiều phu lang xấu xí trong nhà, không chỉ đem thú làm chính phu, thậm chí còn không có ý muốn nạp thị, hôm nay vừa nhìn thấy, lời đồn trên phố, vẫn còn nhẹ. Nàng nào chỉ chuyên cung chiều, nàng là muốn đem cả đời của nàng đều cho hắn đó chứ...

Hắn tự nhận bản thân ít có ham muốn, nhưng khi nhìn sự ôn nhu chuyên chú duy nhất chỉ vì một người mà biểu hiện ra kia của nàng, lại khiến hắn sinh ra một ham muốn chưa bao giờ có. Hắn chợt nhớ đến phụ thân của hắn, nam nhân cô độc tịch mịch cả đời kia... Hắn cùng với hắn, hai người khác nhau như vậy.

Ha! Ôn Đường, phụ thân xuất thân ti tiện, chỉ vì từ nhỏ có khí chất hơn người mới được coi trở thành một "Thiếu gia" để chăm sóc, mong muốn tận sâu bên trong, quả nhiên không phải lạnh nhạt như những gì bên ngoài biểu hiện đúng không?

.... Cho dù chỉ là thị cũng tốt... Y bỗng nhiên rất muốn được gọi Lê Thu một tiếng "Ca ca."

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đọc sách

Lê Phong có chút hối hận vì việc sáng sớm mình không kịp chờ đợi đã đi ra ngoài mua giấy và bút mực, thật sự hối hận. Không còn cách nào khác, hậu quả trực tiếp của việc này đó là người nam nhân nào đó tuy rằng rõ ràng khắt khe đến khó chịu nhưng dường như để tỏ lòng cảm ơn, cho dù thế nào đều phải làm hết việc nhà xong mới học chữ, sau đó... Thái rau thái vào tay một lần, nấu nước bị bỏng đến hai lần, chẻ củi bị đầu miếng gỗ rơi vào chân đến năm lần, ánh mắt lơ lửng cười khúc khích N lần,... Cuối cùng vào lúc Lê Thu đồng học cầm lấy giẻ lau chân để lau bàn thì Lê Phong nói giận "Ta bảo làm xong cơm thì được rồi, không có việc gì đi lau cái bàn làm gì chứ! Qua đây ngồi!"

Lê Thu khẽ vuốt ve bút lông trong tay, trên mặt tràn đầy sự vui sướng như trẻ con. Hắn không biết cuộc đời này mình còn có thể được cầm bút. Mẫu thân vô cùng coi trọng thể diện của hắn tương đối tôn kính với người đọc sách, lúc đó cho dù y mang theo thân phận "người xui xẻo", may ra còn có thể nhân lúc phụ thân lười biếng mà vào phòng ngủ nhà bếp quét dọn, nhưng cho dù thế nào mẫu thân cũng không để cho hắn bước chân vào thư phòng. Hắn nhớ kĩ khi còn bé, hắn đứng xa xa nhìn nhỏ nhỏ muội muội ngồi đối diện cửa sổ đọc sách, vẻ mặt trang nghiêm chăm chú, có nề nếp, khiến hắn không hiểu sinh ra không biết bao nhiêu lần khát vọng được hiểu biết chữ nghĩa. Hắn chẳng hiểu tại sao mình lại có mong muốn như vậy, nam nhân không

có tài mới là đức, trong thôn liệu có mấy người có thể viết tên của chính mình? Huống chi hấn lại xấu xí, dơ bẩn không chịu nổi như vậy, kiếp này còn khó có thể gả đi, cho dù học cũng không thể coi đó như một loại kỹ năng để lấy lòng thê chủ, hấn có tư cách gì học? Nhưng mà điều quan trọng nhất là, người dơ bẩn như hấn, vốn ngay cả tư cách cầm bút cũng không xứng! Lê Thu nghĩ như vậy, hơi cúi mặt xuống.

Ở một bên Lê Phong nhìn tâm trạng của nam nhân từ vui vẻ đến u sầu, cảm xúc cũng nghiêng ngả theo, hấn đang nghĩ đến chuyện gì đau lòng sao? Hơi nhíu mày, cậu giận nói: "Chàng có học hay không vậy?" Rõ ràng là câu nói bá đạo, trong giọng nói cũng không giấu nổi sự dõ dạnh cứng chiều, nói xong liền đứng dậy khom lưng, thuận thế ngồi lên đùi nam nhân.

Nam nhân chỉ nghe thấy một tiếng hờn dỗi, lời nói rõ ràng mang theo ý oán trách, ý của lời nói chính là đã làm cho Phong Nhi không vừa lòng, nhưng kỳ quái là bản thân vậy mà không cảm thấy hoảng hốt, mà chỉ cảm thấy vật mềm mại nhẹ như không có sức nặng tựa vào ngực mình, bao nhiêu lần đều khiến trái tim hấn run lên, bỗng cảm thấy bất an, vội vàng ôm lấy nữ tử để lên đùi mình, lúc này mới cảm thấy an tâm khi cảm nhận được sức nặng trên đùi. Nữ tử cười khê, ngẩng mặt nhìn hấn, có chút bất đắc dĩ, "Ta ngồi ở trong lòng chàng, sẽ không biến mất." Liền cảm nhận được nam nhân thở phào một hơi. Nữ tử nhẹ nhàng lắc đầu, vấn đề cảm giác an toàn của nam nhân này... Không còn cách nào khác, loại chuyện này có cưỡng ép cũng vô dụng, cần phải có thời gian lâu dần để hấn từ từ cảm thấy yên lòng.

Nhẹ nhàng cầm tay của nam nhân, vừa bắt đầu nữ tử bỗng cảm thấy may mắn, do xuất thân từ nhà thế gia*, trường bối trong nhà rất là kính trọng với Văn hóa Trung Hoa cổ đại, dùng bút lông viết chữ phồn thể không phải nói tất nhiên là điều bắt buộc, mà nàng nhiều lần đoạt giải về viết chữ thu được lời khen của gia gia từ trước đến nay vốn nghiêm khắc, tự nhận sẽ không dạy sai lầm cho Lê Thu.

*thế gia: gia đình danh giá có truyền thống lịch sử lâu đời

Tay của nam nhân hơi có chút run rẩy, cũng không biết là do hưng phấn hay là hồi hộp, nữ tử hơi nhếch môi, hài hước nhéo nhéo, ừ, mặt của đại soái ca. A! Thật là, ăn đều đã ăn rồi, tại sao xoa bóp còn nuốt nước miếng chứ! Nhẹ ho khan một tiếng, che giấu liền giả vờ hung dữ nói: "Nghĩ học chữ dễ hay sao? Học không tốt đánh mông chàng đó!" Lập tức phát hiện thân thể nam nhân trong nháy mắt hơi cứng lại, bất đắc dĩ nhếch miệng, "Lần này ta sẽ không dùng tay, chàng đừng cảm thấy áp lực quá lớn..." Vậy dùng cái gì đây!

Lê Phong rất không biết làm sao, rốt cuộc nhớ đến trên thế giới này còn một cái từ là "Quay về chuyện chính", hắng giọng một cái, nói, "Quay về chuyện chính, nếu học chữ, ... trước tiên học chữ "Vĩnh" đi!" Vừa dứt lời, ngón tay mảnh khảnh cầm bàn tay to hơi thô ráp của nam nhân, trên giấy nhanh chóng xuất hiện một nét vẽ xinh đẹp, nét bút mặc dù bởi vì Lê Thu mà có hơi chút cứng ngắc, nhưng cũng không che được sự cứng cáp mạnh mẽ. Dù Lê Thu không biết thưởng thức cũng có thể nhìn ra chữ này nhất vô cùng xinh đẹp, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy tự ti, thê chủ đại nhân tốt như vậy.... Dạy hấn viết chữ thật ra là rất lãng phí đúng không... Ngay cả bút hấn cũng không cầm được, thế nhưng nàng lại cái gì cũng biết, như tú tài trong thôn nói qua, gọi, gọi... Học phú ngũ xa! Hấn làm sao có thể xứng đôi với nàng... Cảm giác khó chịu trong lòng bắt đầu gợn lên, khiến hấn cảm thấy khó thở, lại bỗng nhiên nghĩ đến, thê chủ đại nhân dạy hấn viết chữ, có phải ngại hấn làm mất mặt đúng hay không?

"Làm sao vậy?" Lê Phong thấy rõ vẻ mặt của hấn có gì đó không đúng, âm thầm yêu thương, phải nói nam nhân này đã chịu biết bao sự bất nạt bao nhiêu đau khổ, cho hấn trái ngon trái ngọt như vậy hấn đều cảm thấy tâm thần không yên. Nàng từ bé chưa chịu khổ gì nên tất nhiên không rõ nam nhân sẽ mắc bệnh sẽ luôn suy nghĩ đến phương hướng bị quan nhất, nhưng cũng hiểu rõ nam nhân này cực dễ miễn man suy nghĩ, dễ thương tâm, dễ tự ti, khuyết thiếu cảm giác an toàn, dễ bất an, nói chung là sự yếu đuối không phù hợp với bề ngoài. Bởi vậy cho dù không đoán trúng nam nhân đang bất an khổ sở cái gì, nàng vẫn hiểu được ôn nhu bao dung hấn, nàng dõ dạnh cẩn thận, đối diện với tình yêu của nàng khiến hấn dần bình tĩnh lại, hai người tựa như trời đất tạo nên vậy...

Lúc này, nữ tử đi xung quanh, nhưng lại ngồi lên chân hấn, có thể mặt đối mặt với hấn, lời nói ôn nhu nghiêm túc: "Làm sao vậy?"

"Không có...." Nam nhân nói nhẹ, hơi cúi đầu xuống, nữ tử cũng không nhẫn tâm ép buộc hấn, cuối cùng không còn cách nào chỉ biết thờ dài một tiếng, kéo cổ đối phương nhẹ nhàng uy hiếp bên tai: "Không học tốt chữ sẽ bị gì?"

"Hả?" Tai nam nhân trước mặt bỗng nhiên đỏ bừng, "...Đánh..."

Nữ tử âm thầm vui vẻ, vẻ mặt lại không thay đổi, "Đánh chỗ nào?"

Khuôn mặt nam tử trong nháy mắt lại đỏ hơn, nữ tử nghĩ hấn nói không chừng là nam tử da mặt mong nhất thôn cũng nên, "... Cái mông..." Giọng nói nhỏ như ruồi muỗi vậy.

Lúc này nữ tử cuối cùng cũng xuất hiện cảm giác tội lỗi khi đùa giỡn người thành thật, vênh vênh môi nói lời cuối cùng, "Vậy còn không học thật tốt, còn có thời gian để nghĩ mấy thứ linh tinh phải không!" Thuận tiện trấn an một chút khuôn mặt gần như muốn chảy máu, ách... Tại sao lại đỏ hơn?

Ngượng ngùng buông tay, xoa xoa mũi, xoay người sang chỗ khác, "Trước tiên vốn muốn dạy chàng cách viết tên mình, nhưng nghĩ chắc là có chút khó khăn, trước hết dạy từ đơn giản lên, ừ, từ "Vĩnh", năm đó lúc ta học cũng học chữ cái này đầu tiên, dù sao bên trong chữ này có đủ các loại nét..." Một bên chăm chú giảng giải, một bên chăm chú giảng giải, một bên bất đắc dĩ nghĩ thầm, tại sao chuyện nghiêm túc cỡ nào cùng với nam nhân này là có thể dễ dàng biến thành "mờ mờ ảo ảo" ve vãn cơ chứ? Xong, Lê Phong, người càng ngày càng làm chuyện cảm 18 tuổi...

Kế hoạch dạy học dần dần đi vào nề nếp, khiến Lê Phong không ngờ là Lê Thu thiên phú cực cao, việc ghi nhớ thậm chí đạt đến trình độ nhìn qua là không quên được, nam nhân như vậy mà cái gì cũng không cho hấn học qua thật là phí của trời mà! Mà tiến độ dạy học của bọn họ cũng thuận lợi không thể tin được. Trong lòng Lê Phong vui vẻ, không nghĩ tới tương công nhà mình còn là một thiên tài, thông minh mà... Trong lúc không để ý, hấn có thể viết được tên mình đã là chuyện rất lâu trước đây rồi. Một lúc cười cong cả mắt, thật không ngủ được, nhất định phải dạy hấn nhận biết ít nhất một hấn ba chữ cơ bản, nếu không phải Lê Thu kiên trì có khi ngay cả bữa trưa đều không ăn. Bên này Lê Phong đang hăng hái bưng bưng vung tay huấn luyện, bỗng có tiếng mở cửa ...

...Là ai? Lê Phong cắn răng, đứng dậy tự mình "Chạy ra " mở rộng cửa.

Không thể không nói, thấy nam nhân đứng ngoài cửa, cảm xúc trong lòng của Lê Phong nháy mắt từ "buồn bực" chuyển sang "bực bội", khác với bề ngoài thiên lương, da mặt của tiểu tử này thật là dày mà! Hôm nay rõ ràng đuổi đi, còn có phu lang duy nhất của nàng đối với hắn không chào đón hắn không nhận ra hay sao? Dù trong lòng nghĩ như vậy, về mặt tất nhiên cũng không thể biểu hiện thất lễ, chỉ biết lê độ nói: "Ôn công tử, lại có chuyện gì vậy?" Nói xong liền thờ dài buông tay, tiện tay sửa sang lại y phục, thấy được Ôn Đường đã đứng ngoài cửa chần do dự một lúc, nắm chặt lấy tay nam nhân vừa mới đi ra, mười ngón tay đan vào nhau, đây là tỏ rõ thái độ vì để tránh cho tiểu đứu ngốc hiểu lầm. Nam tử khẽ cúi đầu nhìn thấy hai người nắm chặt tay, trong mắt tràn ra một chút hâm mộ, chậm rãi nói: "Hôm qua tiểu nam tử nói chuyện với Lê tiểu thư thật vui, hôm nay tùy tiện đến thăm, còn xin thứ lỗi." Hôm qua? Nói chuyện thật vui? Ngươi chắc chắn? Cái này, không chỉ Lê Thư, ngay cả Lê Phong đều nghiêm túc nghi ngờ nam nhân này có phải coi trọng nàng thật hay không, tuy rằng, cũng có khả năng đụng vào đầu đó trong não tụ huyết hoặc vân vân...

Người đến đều là khách, đương nhiên Lê Phong không thể đuổi người ta ra ngoài.

Cho nên mọi việc diễn biến thành có khí chất quý công tử ngồi trong căn nhà nhỏ nhàn nhã uống trà, khiến cho nơi nhỏ bé trở thành "Về vang cho kẻ hèn này" cũng là bình thường. Lê Phong cười rất tự nhiên, vô cùng tự nhiên, đây chính là huấn luyện vài chục năm của Lê gia luyện thành, cũng chính là việc vui buồn không biểu hiện ra mặt...

Nữ tử nhẹ nhàng nở nụ cười, rõ ràng không phải nữ tử có khí phách, hết lần này đến lần khác có thể xúc động đến linh hồn của người ta. Nam tử khép hờ hai bờ mi, cúi đầu uống trà. Từ hôm qua gặp mặt, hắn thấy nàng càng đẹp hơn, toàn thân khí chất khiến hắn cảm thấy thỏa mãn, không tìm được chút khuyết điểm nào. Hắn nghĩ có lẽ nàng chỉ quá yêu thương tướng công mà thôi, lại không ngờ nàng còn trẻ mà đã có sự ưu nhã không nói nên lời, khí chất phi phàm, vừa nhìn đã biết là trải qua sự rèn luyện gian khổ, nhất định là người kiệt xuất trong những người cùng thời. Hôm qua chẳng qua chỉ là có cảm giác với nàng, hôm nay chân chính nói chuyện vui vẻ cùng với đối phương, làm hắn trong lúc không đề tìm đập thành thịch, hắn có lẽ là, thật sự....

Không môn đẳng hộ đối không sao, nàng có vẻ ngoài không tầm thường, tài hoa hơn người, ngày khác chỉ cần hơi nhờ một chút quan hệ với nương của hắn, tất nhiên công thành danh toại là chuyện đơn giản. Hắn thấy nàng cực kỳ cung chiêu nam nhân kia, cũng không có khả năng bỏ đi vị trí chính phu, như vậy hắn chỉ cần làm một trắc phu, nếu như nàng vào kinh thi làm trạng nguyên, mẫu phụ đưa hắn gả cho trạng nguyên cũng không phải không phù hợp, hắn cũng có thể giấu giếm được mẫu phụ, để cho bọn họ nghĩ hắn là một chính phu, cũng chắc chắn không xảy ra chuyện rắc rối gì, chỉ cần, chỉ cần, nàng đồng ý thú hắn.

Nghĩ như vậy, hắn không nhận được sự vui mừng, lại quả nhiên do thật lâu không gặp được người nói chuyện ăn ý như vậy, chỉ muốn đêm nay soi đèn nói chuyện thông đêm cùng nàng, hoàn toàn không có chú ý đối phương lúc nào thì gọi "tướng công xấu xí" của mình ra ngoài. Nhưng mà, không đợi đến khi hắn chú ý Lê Thư lúc nào đi ra thì hắn đã dẫn một nam nhân khác đến.

"Ô! Đây là Ôn công tử sao? Tại hạ Tiểu Ninh." Nam nhân hành động tự nhiên như cực kỳ quen thuộc.

"Tiểu nam tử Ôn Đường." Khó chịu vì bị đối phương cắt đứt cảm xúc.

"Quả nhiên là Ôn công tử a! Ngưỡng mộ đại danh đã lâu...vv..." Bề ngoài tỏ vẻ vô cùng vui mừng...

"Cùng là nam nhân quả nhiên trò chuyện với nhau thật vui a! Như vậy người nữ nhân như ta này sẽ không làm phiền! Hai vị tiếp tục." Tỏ vẻ hết sức tiếc nuối...

Cười~ Tiểu Ninh thật giỏi! Nhanh như vậy đã hiểu rõ ý của nàng, sau chuyện này tỷ đây sẽ thưởng cho ngươi!

"Tiểu ngu ngốc, tiểu đứu ngốc! Còn đứng thất thần cái gì? Không học nữa?" Vừa nói xong liền cúi đầu, nhẹ nhàng nhéo nhéo hai má nam nhân đang hơi đỏ dãn, tiểu ngu ngốc này chỉ biết nàng muốn hắn dẫn Tiểu Ninh đến, lại không biết vì sao!

"Hi hi, không tin cái máy hát Tiểu Ninh này còn không chặn nổi cái miệng của hắn."

"Đừng... Chúng học là được..."

"Ừ, Thư Nhi nhà ta thật thông minh..."

... ..

Dưới ánh nến hơi mờ, nam nhân bao bọc lấy nữ tử đang ngủ say vào trong ngực mình, cười đến vô cùng ôn nhu. Hắn biết lúc nhỏ vì sao không có học chữ, bởi vì thân linh bảo hắn chờ, chờ hắn lớn lên, để cho nàng đến dạy cho hắn. Cho dù lí do dạy hắn là bởi vì hắn không biết mặt chữ mà làm mất mặt, hắn cũng rất hạnh phúc, nàng không có bởi vì hắn mất mặt hờn hận ngay mà lại kiên nhẫn dạy cho hắn... Hắn không biết diễn tả trong lòng có bao nhiêu vui vẻ.

Nữ tử trong ngực không hài lòng cọ cọ, tìm nơi thoải mái tựa vào, hắn cẩn thận che chở.

Nàng là thứ quý báu nhất của hắn. Toàn bộ của hắn. Duy nhất của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Vắng vẻ

Sáng sớm, mùi hương của thức ăn không thể bỏ qua. Nữ tử thích thú chui trong chăn lán lộn, điều duy nhất không hài lòng là bên người đã trống không. Giấc ngủ của nam nhân rất ít, mỗi lần thức dậy làm com nàng vẫn còn đang ngủ say, nhưng sau khi làm tốt mọi việc phần lớn thời gian sẽ quay trở lại nằm cùng với nàng, đương nhiên, đó chỉ là chuyện trước khi hắn được đọc sách. Hiện nay, thời gian sáng sớm của hắn đương nhiên sẽ không lãng phí dùng để nằm cùng với nàng, hắn còn có sách chưa đọc xong. Lê Thu là người cực thông minh, trí nhớ của hắn đã đạt đến trình độ nhìn qua là không quên được, chẳng qua chỉ mới một tuần mà đã có thể nhận biết hết và viết được toàn bộ các chữ, vừa luyện chữ đồng thời đã bắt đầu xem sách, thiên phú cực cao hơn nữa vô cùng chịu khó thấp đèn suốt đêm, nội dung sách đọc trong vòng chưa đến một tháng từ sách vỡ lòng cho hải tử như "Tam tự kinh" lên đến "Sử ký" các loại sách, chỉ là Lê Phong không mua cho hắn "Nam giới" mà thôi. Hắn tiến bộ nhanh như vậy, cũng bởi vì đọc sách học lễ nghi mà dần dần có tự tin, trong lòng Lê Phong cực kỳ vui vẻ, cho nên lúc này nhìn hắn ngồi chăm chú luyện chữ trước bàn, lẽ ra nàng cũng nên phải vô cùng vui sướng. Lê Phong nhếch nhếch khóe miệng, ở trong chăn lán lộn.

.... Chắc là vô cùng vui sướng, thế nhưng, vì sao, nàng vẫn cảm thấy ngực trống vắng đến khó chịu?

Ngày hôm nay gần như nói rách miệng mới xin được lão bản nương có ngày "Chủ nhật", cho nên có thể dạy muộn, vậy mà nàng ngay cả đãi ngộ được hắn ôn nhu gọi rời giường cũng không có được hưởng thụ. Hắn đang chăm chú luyện chữ, chốc lát lại đi đọc sách.

Là chỉ có nàng không biết làm việc đằng hoàng thôi.

Hơn một tháng, có lẽ là do hắn không có chuyện gì quan trọng để làm, nguyên nhân là nàng lúc nào cũng có thể làm phiền hắn, hiện tại hắn có nhiệm vụ đọc sách, nàng vô cùng không quen. Mỗi lần nàng muốn thân thiết cùng với hắn, thì liền có thể nhìn thấy hắn đang đọc sách, vẻ mặt chăm chú nghiêm túc, khiến cho nàng cho dù thế nào cũng không hạ quyết tâm làm phiền hắn được. Hắn ngoại trừ cố gắng nhanh chóng làm việc nhà đi ăn com vệ sinh, hầu như mỗi một giờ một phút đều ngồi ở trước bàn, nàng ngủ thì hắn không ngủ, hắn thức dậy thì nàng đã thức dậy từ sớm, chuyện thức đêm sau khi bị nàng dạy bảo đã không còn xảy ra nữa, thế nhưng cho dù bọn họ đều tỉnh táo nằm trên cùng một chiếc giường, hắn cũng sẽ bởi vì ban ngày dùng não quá độ tinh thần tập trung quá lâu mà mệt mỏi rất nhanh ngủ thiếp đi. Bọn họ thậm chí còn chưa kịp làm gì.

Hắn có việc cảm thấy hứng thú, như vậy nàng cũng sao cả...

Lê Phong đang nằm ở giữa đột nhiên co người một cái, bỗng nhiên cảm giác được rất lạnh.

Nhẹ nhàng rút một cái, nàng suy nghĩ một chút, leo ra ngoài ổ chăn, dọn dẹp một chút rồi mặc quần áo vào. Nam nhân ngồi trước bàn đọc sách nghe thấy tiếng động xoay đầu nhìn nàng mỉm cười, "Phong Nhi." Thấy nàng gật đầu hắn lại nói: "Com ở trong bếp, ta đi bụng đến nhé?" "Không cần." nữ tử nhếch miệng, lắc đầu, nam nhân nhủ mi, "Làm sao vậy? Không vui sao?" Nữ tử xoa xoa mũi, cúi đầu xỏ giày, phát huy kỹ xảo biểu diễn của mình, giọng nói tựa ánh mắt trời, "Người chăm chú đọc sách ta sao có thể không vui?" Tiếp tục cúi đầu chỉnh sửa lại ống quần, "Ta tự đi nhà bếp ăn là được rồi, ngày hôm nay ta muốn đi hiệu thuốc bắc." Không có cùng người ở nhà nghỉ ngơi có sao không? "Ừ." Không nhìn thấy ánh mắt của nữ tử mắt mấp mí khổ sở, bị giọng nói bên ngoài giống như vui vẻ lừa gạt, nam nhân gật đầu, tiếp tục nhìn sách.

Khi hắn mới bắt đầu học tập thì còn tưởng rằng Phong Nhi nhất định cho rằng "Nam nhân không tài mới là đức", sau khi dạy hắn học viết chữ, sau đó sẽ lại để hắn đọc thuộc "Nam giới" cũng không sao, ai biết rằng, hắn lại phát hiện thì ra nàng vô cùng thích khi hắn chăm chú học bài, mua sách về cũng toàn là sách nữ tử muốn đọc, trong lòng hắn cũng cảm thấy vì mừng, lại nghe nàng treu đùa chỉ đầu hắn nói tướng công của nàng nhất định phải tài hoa hơn người mới được, cho nên hắn phải học thật giỏi. Hắn nghe được lời này liền lập tức quyết định cần cố gắng, trên thực tế, hắn cũng làm như vậy, hắn nhất định phải làm tướng công tài hoa hơn người mà nàng mong muốn.

Thấy nữ tử đã ăn xong com, cống hòm thuốc trên lưng đi ra khỏi cửa, nam nhân cong khóe môi, hắn chịu khó như vậy, nàng nhất định là rất vui mừng đúng không! Giống như là mỗi lần hắn báo cáo thành tựu, nàng đều rất vui vẻ, khen hắn tiến bộ nhanh như vậy. Nếu như hắn chăm chỉ đọc sách, trở thành người tài hoa hơn người như nàng thích, hơn nữa khuôn mặt xấu xí này trong mắt nàng cũng không khó nhìn, như vậy, hắn có phải hay không có thể có một chú xứng đôi với nàng?

"Có muốn ta nhắc nhở ngươi một chút hay không, ngươi làm đại phu, mà còn không tập trung như vậy nữa sẽ hại chết người đó!" Lão bản nương rót cuộc không thể nhịn nữa, nói với cái người nào từ đó đến giờ vẫn luôn không tập trung, áy náy yêu cầu bệnh nhân đi tìm đại phu ngồi khám khác, thuận tiện kéo cái người mặt dày mày dạn tranh thủ với nàng được đến một ngày nghỉ lại không hiểu sao lại quay lại làm việc đến bên trong.

"Nói đi! Có chuyện gì?" Lão bản nương hung thần ác sát (hung dữ), cũng không che dấu được lo lắng hỏi, "Sẽ không phải cuối cùng cũng phiền chán với khuôn mặt xấu xí kia rồi! Hay là vừa ý công tử nhà nào?"

"Ngài nói linh tinh gì vậy chứ!" Nữ tử mặt mũi thờ dài, hơi có chút bất đắc dĩ, "Trong lúc ta còn sống ngài cũng đừng nghĩ đến việc khuyên ta hủ hấn, cảm ơn."

"Thật sự là không rõ người thích nam nhân xấu xí đó chỗ nào, ngay cả tóc cũng dám cắt bỏ! Hắn sợ mình không khiến cho người người trong thiên hạ oán giận thì hắn không sống được sung sướng hay sao? Tính tình của ngươi thật quá tốt! Nếu là ta, ta đã treo ngược cái tên đại nghịch bất đạo này lên

nghiêm khắc đánh một trận, người nhìn đi, hẳn cũng không biết thân biết phận! Hấn..."

"Được rồi! Đừng nói nữa..." Lê Phong một chút cũng không muốn nghe những lời như vậy, đánh hẳn, muốn cho nàng đau lòng đến chết sao.

"... Ta biết rồi... Vậy người nói nghe một chút rốt cuộc là chuyện gì?" Tống Nhân Anh đối với đứa nhỏ mình coi như con cái có chút bất đắc dĩ, "Chẳng lẽ hẳn dựa vào sức lực lớn hơn bắt nạt người hả! Hấn dám!"

"Trời ơi ngài lại đoán mò cái gì vậy..." Lời vừa ra khỏi miệng, lại nhẹ nhàng hỏi, "Ngài nói xem, có phải mỗi người đàn ông khi tìm được việc mình thích làm rồi sẽ không quan tâm đến nữ nhân nữa...."

"Cái gì?" Tống Nhân Anh đứng mạnh dẩy, khuôn mặt tràn đầy sự căm phẫn, một bộ dáng muốn đi đánh người nào vì dân trừ hại, "Người nói là, hẳn mặc kệ người?"

"... Đừng giận dữ như vậy.... Chẳng qua do gần đây hẳn đang bận đọc sách..." Lê Phong buồn bực nằm úp sấp trên bàn.

"Hấn! Nam nhân này!" Trông Tống Nhân Anh thật sự là bị chọc tức giận, "Hấn, hẳn sao có thể như vậy! Người đối xử quá tốt với hẳn! Hấn còn dám không để ý đến người! Lại còn lí do là bởi vì đọc sách? Nam nhân không tài đó mới là đức, người để hẳn đọc sách gì? Người nha người, chính là do tính tình quá tốt rồi! Tốt nhất là người dạy cho hẳn một trận, dạy thật tốt đạo lí làm phu cho hẳn, để xem hẳn còn dám không?" Lời nói liên tiếp không ngừng nghỉ.

"Được rồi!" Lê Phong khó chịu, ở một bên khó khăn chen vào nói, "Hấn thích đọc sách ta rất vui vẻ, tiến bộ cũng rất nhanh, trời ơi! Hấn chính là một thiên tài!" Ánh mắt của cô gái trong nháy mắt bỗng sáng lên, sau đó liền tối lại, "Thế nhưng bề ngoài của ta hình như xa xa không bằng với sức hút của sách aizz..."

"Cho nên mới nói, hẳn chính là thiếu..." Lão bản nương theo chủ nghĩa đại nữ tử nghiêm trọng càng thêm tức giận, lại một bộ dáng chỉ rên rết không thành thép nhìn Lê Phong.

"Trời ơi được rồi đừng nói nữa!" Nữ tử không kiên nhẫn, hoặc chính là không muốn nghe người khác nói xấu về tướng công nhà mình, "Đã nói là hẳn thích đọc sách ta rất vui vẻ mà!" Cúi đầu nhìn móng tay, "Chẳng qua là hẳn say mê quá... Có chút... Buồn mà thôi..." Nàng so ra không bằng sách của hẳn, nàng thậm chí còn cảm thấy hối hận vì đã đặt cho hẳn cái tên như vậy.

Lão bản nương vẫn tức giận đùng đùng như trước, nữ tử lại không có hứng thú nói chuyện tiếp.

"Vì sao, ngài làm gì vậy chứ! Lừa gạt để ta chạy đến đây, còn nói cái gì mà tới mua thuốc giúp ngài? Nơi này rõ ràng chính là..." Nữ tử tuấn tú nhỏ nhắn xinh xắn tức giận, vài lần muốn vung tay tránh thoát khỏi sự kiểm chế của nữ nhân trung niên, nhưng do sức lực chênh lệch không tác dụng chút nào nên đành chịu.

"Là cái gì? Không phải chỉ là Hoa phổ thôi sao? Là nữ nhân nha! Đến uống một chút rượu chơi một chút nam sắc có gì không đúng?" Điều quan trọng hơn là để người thấy nhiều mỹ nam thực sự thì sẽ biết cái kia trong nhà xấu xí bao nhiêu, ít ra còn để hẳn nghe lời cô gắng sinh con, không dám lạnh nhạt với thê chủ, dù thế nào cũng phải cố gắng thúc đẩy cho nhà đầu kia hưu hẳn mới được!

Tính toán vô cùng tốt, nhưng vấn đề là....

"Người làm gì vậy!" Nữ tử ôm cây cột của Nghi Xuân viện, nhất định không chịu đi vào bên trong. Sau khi bị tất cả mọi người cho rằng cảnh này trở thành một nữ nhân trung niên ép buộc một nam tử hiền lành già trang nữ tử trở thành nam kỹ, mặt mũi Tống Nhân Anh cuối cùng không chịu được "Ta biết rồi... Vậy đi từ lâu uống rượu thì được đúng không!"

Cho nên, sự việc phát triển vượt ngoài dự định từ việc để các mỹ nam vây quanh lại trở thành hai nữ nhân ngồi đối diện với nhau không nói gì uống rượu, Tống Nhân Anh cũng không biết làm sao. Chẳng qua, khiến cho nàng không nghĩ tới chính là, đứng nhìn nha đầu kia còn nhỏ, tư lượng cũng không nhỏ mà! Nàng tự thấy bản thân tư lượng không tồi, lại không ngờ ngồi uống từng chén một với nàng, ý thức dần dần không rõ ràng rồi.

Hôm nay Lưu Mặc Khanh chưa có về nhà, trong lòng Lưu Yên Nhiên cảm thấy có chút thả lỏng. Hấn chán ghét nữ nhân kia, ở bên cạnh nàng lòng hẳn liền cảm thấy khó chịu, có lẽ là do lo lắng bị đánh? Nói chung, luôn luôn chỉ muốn chạy trốn thật nhanh. Nghĩ như vậy, hẳn chợt nhớ đến nụ cười ôn nhu của nữ tử kia, tướng công phạm tội danh đại nghịch bất đạo cũng chỉ dùng tay đánh vài cái, tuyệt không nổi lòng đánh thật sự. Hấn sinh ra ý nghĩ dù không từ thủ đoạn cũng muốn để cho nàng phải cười hẳn, cho dù Lưu Mặc Khanh muốn đánh thế nào cũng không sao!

Hẳn là người đã có thê chủ, đi tìm nàng là không nên, nhưng hẳn thực sự rất muốn nhìn thấy nàng....

Thờ dài một hồi, hẳn đi ra ngoài dự định đóng cổng, lại phát hiện có một bóng đen nằm trên mặt đất, cách nhà hẳn cũng không xa lắm, nhưng trời đã tối, nhìn không rõ lắm, lơ mơ hình như là một người. Lưu Yên Nhiên lấy lại bình tĩnh, vốn định thê chủ không có nhà, mọi việc không liên quan đến mình nên tránh xa mới đúng, thế nhưng để một người nằm trên mặt đất như vậy, để mặc kệ nằm như thế một đêm... Chần chờ một lúc, hẳn ít ra cũng nên đi xem người nọ có bị thương chút gì hay không.

..... Là ảo giác của hẳn sao? Dĩ nhiên, lại là nàng? Nhìn Lê Phong một thân đầy mùi rượu nằm trên mặt đất, Lưu Yên Nhiên lần đầu tiên cảm ơn sự lựa

chọn của bản thân, vội vàng kéo nữ tử lên, lo lắng nàng cảm lạnh, tựa nửa người lên người mình. Trái tim bỗng nhiên rung động, thân thể của nàng, thật là mềm, ừm, thật ấm áp....

Bây giờ hắn biết mình nên đi tìm nữ nhân đem nàng đưa về nhà, thế nhưng, dù thế nào hắn cũng không muốn là như vậy.

Cẩn cẩn môi, dường như đã quyết định, hắn đỡ nàng, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nàng, hơi thở của nàng, đỡ nàng trở về nhà của mình.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Mê hoặc

Ánh nến yếu ớt chập chờn, khiến mùi hương trong phòng càng trở nên kì lạ, mơ hồ.

Ánh trắng như nước xuyên thấu qua song cửa sổ, nhẹ nhàng chiếu lên trên thân thể, tạo nên ánh sáng nhu hòa, đường cong đẹp đẽ không thể xoi mói mang theo sự xinh đẹp tràn đầy mê hoặc.

Đem thân thể ngâm dưới ánh trắng nam nhân hài lòng thưởng thức thân thể không mảnh vải che thân của mình, thân thể xinh đẹp như vậy, đương nhiên sẽ xứng với nàng rồi! Hắn biết làm như thế phải là đại nghịch bất đạo không biết liêm sỉ, thế nhưng chính mình không nhịn được.... Thật ra hắn rất sợ, nhưng vẫn xé hồng y phục của bản thân, giả trang thành bộ dáng bị nàng say rượu mất lý trí làm loạn. Nếu là nàng say rượu làm loạn, như vậy dù hắn không còn trinh tiết cũng không bị cho là có lỗi, cho nên sẽ không bị đánh chết hay bị trầm đường bởi lý do không tuân thủ phụ đạo, mà người có tính tình tự cho là thanh cao như Lưu Mặc Khanh chắc chắn sẽ không cần một nam nhân đã bị hủy đi trinh tiết. Nàng lại là người tốt như vậy, nghĩ là mình đã say rượu cưỡng bức hắn, thì nhất định sẽ thu nhận hắn đúng không? Cho dù lúc đầu không chịu, thấy hắn bị Lưu Mặc Khanh thẹn quá thành giận mang ra chút giận thì chắc chắn sẽ thay đổi ý định! Nàng người tốt như vậy mà!

Hít thật sâu mấy hơi, giảm bớt sự sợ hãi của mình, hắn nhẹ nhàng cúi người, đôi môi kiều diễm thử đụng vào môi nàng, ừ, thật mềm.... Cảm xúc mềm mại làm Lưu Yên Nhiên không nhịn được hôn sâu hơn, tay cũng không nhả rời, ôn nhu cõng y phục của nữ tử. Chờ nàng hưởng qua sẽ biết, hắn chắc chắn tốt hơn cái người tướng công xấu xí nhà nàng gấp ngàn vạn lần. Môi đỏ mọng di chuyển xuống phía dưới, ngâm lên thủ du trên ngực của nữ tử, lại chuyển lui xuống phía dưới...

"Nhiên Nhi, mở cửa ra!" Đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, cắt đứt động tác của nam nhân, nam nhân đang say mê nhìn thân thể của nữ tử bỗng nhiên mở to hai mắt.

Nàng! Làm sao có thể! Đêm nay làm sao có thể trở về!

Làm sao có thể?

Thân thể của nam nhân đột nhiên cứng đờ, sau đó không ngừng được run rẩy.

Sẽ chết... Sẽ bị trầm đường, sẽ trực tiếp bị đánh chết!

"Nhiên Nhi, tỉnh dậy, Nhiên Nhi, đi ra mở cửa cho ta! Xem ta mang về cho chàng cái gì này?" Nam nhân bỗng dừng lấy lại tinh thần, ngay lập tức nghĩ phải giấu đến chỗ nào đó, ngăn tù đã đầy, bàn thì quá nhỏ... Hắn muốn cho tề chủ ngày càng nóng nảy đứng chờ một lát, nhưng phát hiện mình đã bị dọa đến căn bản không nói được tiếng nào....

..... Sẽ chết.....

"Nhiên Nhi, chàng làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?" Người ngoài cửa rốt cuộc cảm thấy có chuyện gì đó không bình thường, thư sinh yếu ớt không biết lấy đâu ra sức mạnh lớn như vậy đá mạnh hai cái, cửa dĩ nhiên "Phịch" chọt cửa rơi ra, cửa vừa mở liền lập tức vào trong buồng, "Nhiên Nhi, làm sao vậy?"

"Phịch" một tiếng đẩy cửa phòng ra, nữ nhân đang lo lắng thở phào một hơi khi nhìn thấy nam nhân vẫn bình yên không có việc gì, nhưng khi nhìn thấy nữ tử nửa thân trần nằm trên giường thì không thốt nên lời.

Hàng xóm xung quanh Lưu gia vốn vào lúc Lưu Mặc Khanh kêu càng ngày càng lớn tiếng liên tục tắt đèn, lúc này lại nghe yên tĩnh không một tiếng động, lo lắng gặp chuyện không may, người dân thành thật chất phác, thức dậy cảm cái cuộc xông vào trong nhà, lúc này Lưu Mặc Khanh mới hồi thần, vội vàng xé chăn ném lên che khuất thân thể nam nhân.

Hàng xóm xông vào thấy cảnh này, bỗng nhiên hiểu rõ.

"Không tuân thủ phụ đạo!"

"Tiện nhân kia, đánh chết hắn!"

Lưu Mặc Khanh nấp máy miệng mấy lần, rốt cuộc mới có thể lên tiếng, "Đây là, chuyện gì xảy ra..." Tiếng nói khàn đặc, "Nhiên Nhi..." Con thỏ trắng như tuyết nắm trong tay mua về cho nam nhân liền tuột ra rơi lên mặt đất.

... ..

"Đi tìm trường thôn đến."

Đã khuya lắm rồi, Lê Thụ đi ra ngoài tìm thê chủ cũng rất lâu rồi. Trên đường tìm người hỏi tung tích của nàng, hầu như mọi người đều nói: "Một cái nam nhi trong nhà, còn quản lý thê chủ đi đâu để làm gì?", thê nhưng Phong Nhi nhà hắn từ trước đến giờ chưa bao giờ chiều muộn rồi mà không trở về nhà. Thật vật và mới hỏi được nàng đi từ lâu cùng với lão bán nướng, đi tìm rồi lại nhận được tin hai người đã trả tiền rồi đi, tìm đến nhà của lão bán nướng, nhưng cũng chỉ thấy ba phu lang của nàng đang bận rộn chăm sóc thê chủ say khướt.

Đi lòng vòng xung quanh thì trời đã tối từ lâu, hắn trở về nhà mấy lần nhưng cũng vẫn không thấy nàng.

Làm sao bây giờ? Từ trước đến nay, chưa bao giờ có việc muộn như vậy mà nàng không về nhà.

Nàng đã xảy ra việc gì? Say rượu lại đi đâu rồi?

Lê Thụ cắn môi, thấy trong đầu đã trống rỗng, cảm giác mình mình chưa bao giờ hoảng sợ như vậy, cũng không chú ý đến việc quần áo đã ướt đẫm mồ hôi.

Tìm thật lâu vẫn không có tung tích, hắn quyết định chạy về nhà một lần nữa, lại phát hiện trong thôn một chỗ xa đèn đuốc sáng trưng, có không ít nhà đèn đều sáng, hình như là do đã xảy ra chuyện gì. Bên kia có nhiều người, nói không chừng có người có lòng tốt có thể hỏi được. Lê Thụ nghĩ như vậy, chạy đến, lúc này mới phát hiện, nơi tập trung chính là Lưu gia. Vốn không có quan hệ quá thân thiết, trong lòng Lê Thụ lại chỉ nghĩ đến thê chủ nhà mình, vẫn không để ý quá nhiều đến việc gì xảy ra, chỉ cố gắng để cho thái độ của mình đừng vì quá lo lắng mà trở nên không tốt, "Xin hỏi..." "Ồ! Đây không phải là tướng công Lê gia sao, nhanh vào xem, gia chủ nhà người..." Người bị hỏi còn chưa nói hết, nam nhân đã vội vàng chạy vào.

Nữ tử bị gọi dậy, chỉ cảm thấy đau dữ dội như muốn nổ tung, mờ mịt nhìn bầu không khí bất hòa bên người, rồi lại nhìn lại trên người mình, rồi lại càng bị dọa cho hoảng sợ, y phục, bị cời ra lúc nào? Cũng may dưới thân còn không bị cời... Cau mày dùng chân mông che kín phần người trên của mình, nữ tử cố nhìn đau đầu mạnh mẽ mở miệng chất vấn: "Đã có chuyện gì xảy ra?" Nhất thời khí thế bức người "Chuyện gì xảy ra?" Vẫn đang đứng ngây ngốc Lưu Mặc Khanh lại coi như không chú ý đến khí thế mạnh mẽ kia, ghen tị rốt cuộc bùng nổ, đập mạnh một chân vào trên người Lê Phong vừa mới xuống giường, nhìn thấy đối phương do không kịp đề phòng mà lao đảo một cái, nhưng trong lòng vẫn còn vô cùng tức giận, lại muốn đập một phát nữa, nhưng bị bóng đen vừa chạy từ ngoài cửa vào ngăn lại. Nam nhân che chở nữ tử, dùng thân thể ngăn cản chân của Lưu Mặc Khanh.

Nam nhân cao lớn vừa nhìn liền có thể thấy Lưu Yên Nhiên cả người không có một mảnh vải che thân, thê chủ nhà mình nửa người trên trần trụi, chỉ cảm thấy vô cùng đau lòng, suy nghĩ gì trong đầu cũng đều biến mất.

Hắn đúng là kém, thực sự kém, thê chủ thích, là nam nhân như tướng công Lưu gia mới đúng mà! Đúng vậy.... Hắn thật sự cho rằng thê chủ dễ dàng nói thích khuôn mặt hắn là thật hay sao? Hắn còn nghĩ rằng mình đọc sách liền có thể xứng đôi với thê chủ hay sao... Hắn còn nghĩ rằng.... Thê chủ đại nhân.... Còn cần hắn sao?

Hắn sẽ nạp thị cho nàng... Thê chủ đại nhân, sẽ còn cần hắn không?

Lê Phong nhìn tướng công nhà mình ngờ ngác nắm tay nàng, nam nhân xưa nay chỉ cần có chuyện liền thích khóc lúc này khóe mắt lại không có một giọt nước mắt, không chỉ là nước mắt, thậm chí ngay cả cái bóng của nàng cũng không có. Nàng bỗng nhiên cảm giác rất sợ.

"Thụ Nhi..." Nàng sợ hãi gọi, ừ ừ, mới vừa rồi khí thế sắc bén không biết biến đi đâu, nam nhân ngẩn ra, tiêu cự y tông ánh mắt lúc này mới chậm rãi tụ lại, cúi thấp đầu, xoa xoa chỗ nàng bị đá trúng, sau đó chặn tầm mắt của người bên ngoài mặc y phục vào cho nàng.

Nam nhân ghen tị, nàng sẽ càng thêm chán ghét đúng không...

Chẳng biết có thể khuyên Lưu tiểu thụ bỏ đi thứ mình yêu thích, thay thế nàng.... thay thế nàng.... thay thế nàng....

Thay thế nàng.... Thứ Lưu gia tướng công trở về....

Lê Phong thấy Lê Thụ hồi thần lại, cảm giác sợ hãi trong lòng lúc này mới tiêu tan, vội vàng giải thích: "Thụ Nhi, chàng phải tin tưởng ta, ta uống say, không biết cái gì hết!" "Ừm!" Lê Thụ vội vàng ngẩng đầu nhìn, thấy nữ tử đang nhìn mình, khuôn mặt tràn đầy sự khẩn cấp hốt hoảng, "Ta thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì vậy? Cho dù... trời ơi, chẳng xem, y phục phía dưới của ta còn chưa có cời này! Ta thực sự không làm gì cùng với hắn mà! Thụ Nhi..." Trong lòng Lê Thụ bỗng nhiên cảm thấy ấm áp, đột nhiên thấy tin tưởng. Nàng vội vàng giải thích cho hắn nghe như vậy, cho dù như thế nào, vị trí của hắn ở trong lòng nàng, đều luôn vẫn rất quan trọng, có đúng hay không? Lê Phong còn vô cùng sợ hắn sẽ hiểu lầm, còn muốn giải thích, thôn trưởng đã đến.

"Có chuyện gì xảy ra ở đây?" Nữ nhân cao lớn thô kệch nhún mày nhìn tình cảnh rối loạn trước mắt, tuy rằng lúc đến đã nghe người ta nhàn ngôn toái ngữ* nói không ít, nàng vẫn cứ theo lễ thường hỏi mọi chuyện.

*Nhân ngôn toái ngữ(闲言碎语): 1. Không bằng lòng; không thỏa mãn; không căn cứ (lời nói) | 2. Những lời nói không quan hệ tới việc chính; nói tào lao; tán nhảm | ngôn luận

"Nàng tư thông với tướng công của ta!" Lư Mặc Khanh đứng mạnh lên, hình tượng ôn tồn lễ độ hàng ngày đã biến mất, mà Lư Yên Nhiên co người lại trên giường, thất hồn lạc phách không nổi một lời nào.

Sau khi say rượu Lê Phong còn chưa hết đau đầu, ngược lại còn có xu hướng càng ngày càng tăng, liền nhẹ nhàng làm nũng với Lê Thư "Thư Nhi, uống say đau đầu..." Lê Thư sợ hãi, vội vàng tựa vào giường ngồi xuống đất đặt nữ tử nằm lên đùi, đau lòng cẩn thận xoa đầu cho nàng, lúc này Lê Phong mới ngẩng đầu đối diện với ánh mắt thăm dò của trưởng thôn, "Ta say rượu, vừa mới bị đánh thức, cái gì cũng không biết." "Hừ! Ai biết có phải người giả bộ hay không!" Thư sinh nói ra lời nói khắc nghiệt. Lê Phong biết nàng bị kích thích, cũng không thêm so đo. Một bên để mặc cho Lê Thư xoa bóp, một bên quan sát bốn phía, thấy y phục của Lư Yên Nhiên bị xé, cũng đoán được gần hết mọi việc, sau đó liền nhủ thầm.

"Nếu như ta tư thông cùng với hắn, vì sao phải xé y phục của hắn? Chẳng lẽ sợ Lư tiểu thư không biết?" Tự biết không thể nói với Lư Mặc Khanh đang mất đi hơn phân nửa lý trí, liền nhìn về phía trưởng thôn. Trưởng thôn gật đầu, "Cũng đúng, nhìn ra có lẽ là tiểu tiện nhân này chẳng biết liêm sỉ không tuân thủ phu đạo, gặp Lê tiểu thư say rượu trên đường..."

"Đó chính là do ngươi cưỡng bức hắn!" Lư Mặc Khanh cắt đứt lời nói của thôn trưởng, chỉ thẳng vào Lê Phong. Lê Phong thở dài, mặc kệ ở thời không nào, nữ nhân ghen tỵ quá mức đều không thể nói lý lẽ hay sao? "Ta không biết, ta còn có sức mạnh lớn đến nỗi có thể cưỡng bức hắn, vậy mà hắn còn hoàn toàn không chống lại à! Trong phòng ngay cả vị trí một cái bàn cũng không xê dịch thôi!" Vừa nói mắt phượng híp một cái, nếu là ngày thường không nói, không thấy vừa rồi đã khiến Thư Nhi nhà nàng sợ hãi sao....

"Ngươi là đại phu, ai biết ngươi có cho hắn dùng thuốc gì hay không!"

"Nếu dùng thuốc, ta còn xé y phục để làm gì? Sợ ngươi không biết hay sao?"

"Ngươi!" Ý nghĩ của Lư Mặc Khanh cũng không tình tảo lắm, lúc này việc cổ tình gây sự đâu còn khả năng phản bác. Trưởng thôn nhìn thấy liền hiểu rõ, "Nhìn ra, là do Lư Yên Nhiên không tuân thủ phu đạo, chẳng biết liêm sỉ, quyến rũ nữ nhân, vi phạm vào tội ác đại nghịch bất đạo, ngày mai mang hắn đi trăm đường đi!" Lê Phong nhủ thầm, thật tàn nhẫn.... Đáng tiếc ấn tượng của nàng với nam nhân này cực kỳ kém, lại không muốn chọc đến cái nhân ngôn toái ngữ gì, huống chi nếu nam nhân này sống sót cũng sẽ bị dấy dỗ bị ảnh hưởng bởi những lời đồn đại tuyệt đối không có nơi sống yên ổn. Hơn nữa.... Lê Phong nhìn về phía Lư Mặc Khanh, thật ra nàng....

"Không được!" Nữ nhân vốn bị mọi người nghĩ đang trong cơn giận dữ nhất định muốn để Lư Yên Nhiên chết ngoài ý muốn đột nhiên đứng lên, "Hắn là nam nhân của ta, xử lý như thế nào là do ta nói! Ta không để cho hắn chết!" Đừng nói mọi người, ngay cả người đang co lại thành một khối Lư Yên Nhiên cũng kinh sợ nhìn về phía nàng.

"Nhưng mà hắn vi phạm là...." Thôn trưởng hoàn hồn phản đối, lại bị nàng thô lỗ cắt đứt, "Tướng công của ta! Ta muốn giữ lại, ai muốn trăm hắn?" Vừa nói năng thô lỗ vừa đẩy mọi người, "Đi ra ngoài, đi ra ngoài!"

Lê Phong cười, thực sự, chỉ có người bị nàng yêu đi quyến rũ người khác mới khiến cho nàng tức giận như vậy, bằng không cùng lắm cũng chỉ thấy mất mặt, càng là không thể đến trình độ để mất hết phong độ cùng trình độ như vậy.

Nữ tử rúc vào trong lòng nam nhân, "Đầu đau quá... Ừm... về nhà lại xoa.... Ôi chao, nghe lời! Về nhà lại xoa!"

"Tại sao lại uống nhiều rượu như vậy...." Nam nhân nhíu chặt mày đau lòng nói.

"Còn nói hay sao!" Nữ tử tìm một chỗ thoải mái, sau đó bóp mạnh thịt mềm bên eo nam nhân, cảm giác thân thể nam nhân do đau mà cứng lại, cuối cùng không nổi, buông tay ra xoa xoa, "Chờ ta tỉnh ngủ sẽ dạy dỗ chàng thật tốt!" Dứt lời liền đóng chặt mắt.

Ừm.. Thật thoải mái....

Nữ tử dùng đầu đầy tóc thích thú cọ cọ vào trong lồng ngực kiên cố của nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Hiểu lầm

"Cho nên, chàng cũng bởi vì việc hiểu lầm này mà hơn một tháng không để ý đến ta?" Nữ tử trầm giọng, rất buồn phiền tại sao mình không trừng cho trên người nam nhân xuất hiện một cái động, "Còn không xứng với ta? Có cái gì xứng đôi với không xứng chứ? Hai người chúng ta chàng tình ta nguyện! Hay là do chàng thấy Ôn Đường tài hoa hơn người, học phú ngữ xa thì xứng đôi với ta?"

".... Không phải...." Nam nhân cúi đầu, giọng nói kim nén thật nhỏ.

"Không phải mà một tháng liền không quan tâm đến ta." Nữ tử nhếch mi, mặt tràn đầy giận dữ, không nghe theo không chịu buông tha, "Thời gian nhàn chán đi gõ cửa nhà người khác, kết quả nhìn phu lang nhà Vương tử tỷ bên cạnh đều nhiều hơn so với nhìn chàng!"

"Xin lỗi..." Giọng nam nhân lại thấp thêm chút nữa, như đứa trẻ, ngoan ngoãn ngồi ở đằng kia nghe dạy bảo.

..... Lê Phong mềm lòng, "Được rồi, nhớ kỹ về sau, ta là người quan trọng nhất, không được vì lý do khác, mà, không, quan tâm đến ta! Có nghe rõ chưa?" Dứt lời, kéo hẳn qua bên mình cùng chui vào ổ chăn, thật là, đã bao lâu hẳn không nằm thật tốt cùng với nàng chứ?

Nam nhân nghe lời bị kéo vào trong chăn, nhưng không quay sang ôm nàng giống như mọi lần, Lê Phong có chút ngạc nhiên, mở mắt, lên nhìn thấy khuôn mặt vô cùng đau buồn của nam nhân, rõ ràng đã bị làm cho sợ hãi, "Thư Nhi, làm sao vậy?"

"Xin lỗi!" Nam nhân cắn môi, ôm mạnh nàng vào trong lòng, "Ta không biết... Nàng... xin lỗi..."

"Không sao, không có việc gì...." nữ tử sững sờ, tuy rằng trong lòng nam nhân từ trước đến giờ đều rất ấm áp thoải mái.... Thế nhưng, bây giờ không phải lúc nghĩ đến những cái này...

"Xin lỗi... Ta lại có thể.... Xin lỗi, không bao giờ.... như vậy nữa.... Nàng đừng khó chịu...." Nam nhân vùi đầu vào sau gáy nàng, "Xin lỗi, nàng đừng tức giận, nàng đánh ta đi..."

"Không sao, thật sự không sao.... Không hề tức giận...." Nữ tử thấy nam nhân đau buồn, bản thân cũng cảm thấy khó chịu, "Đánh chàng làm cái gì? Có lúc nào ta đánh chàng.... Khụ.... Được rồi, lần trước...."

"Xin lỗi..."

"Ta biết rồi.... Không sao.... hử?"

"Xin lỗi..."

"....."

Phải nói rằng, người làm sai không phải chính là hắn sao? Vì sao hiện tại cái người không yên tâm đau lòng đổ dành.... Cảm xúc biểu hiện giống như còn khó chịu hơn.... Là nàng....

Một tay Lê Phong ôm lấy vòng eo gầy gò, một tay vỗ về an ủi bờ lưng rộng rãi của nam nhân biểu thị đối việc này không biết làm sao....

Nam nhân này, thật ra chính là khắc tinh của nàng mà....

Thấy nam nhân dần dần bình tĩnh trở lại, sức lực trên cánh tay của Lê Phong cũng dần dần tăng lên. Đúng vậy, hơn một tháng mỗi ngày mỗi đêm học tập, có lẽ một giấc ngủ đầy đủ cũng không có, chắc hẳn cũng mệt mỏi chết rồi. Lê Phong dùng đầu đi cọ cọ ngực của hắn, nghe thấy hô hấp kéo dài và tiếng tim đập vững vàng của hắn, trong lúc không để ý, ý thức của nàng cũng dần trở nên mơ màng.

Cho nên, nếu như người là Lê Phong, đang mơ mơ màng màng bỗng nhiên bị đánh thức bởi tiếng đập cửa thì sao?

Một mặt Lê Phong giả vờ ngủ, một mặt âm thầm quyết tâm, ngoài cửa nếu như là Tiểu Ninh, Lưu Quý hay là lão bản nương những người này thì nàng có thể làm thật thì nàng sẽ cố gắng đi làm thật!

Lê Thư bị tiếng động là giật mình tỉnh giấc, cẩn thận nhìn thê chủ nhà mình, hình như còn chưa tỉnh ngủ, vội vàng chỉnh lại y phục nhẹ tay nhẹ chân đi ra ngoài, muốn đề cho nàng ngủ nhiều một chút. Đáng tiếc, rất rõ ràng, người ngoài cửa không phải người mà hắn có thể ứng phó một mình.

"Lê công tử, xin hỏi Lê tiểu thư có nhà hay không?" Nam tử ngoài cửa vẫn khiến tầm mắt của người khác phải ngược nhìn như trước, ôn nhuận như ngọc, phiêu nhiên như tiên.

"A... Thê chủ đại nhân, đang ngủ." Cho dù thê chủ nói cái gì, mỗi lần thấy người nam tử này, Lê Thư vẫn không tự chủ cảm thấy tự ti, trả lời cũng cẩn thận từng li từng tí, giống như đối phương là quý nhân trời sinh mang theo quý khí.

"Vậy sao, có thể cho ta vào trong, chờ tiểu thư thức giấc không?" Khóe môi đối phương nhếch lên một độ cong hoàn mỹ, yêu cầu nói ra khiến người khác không thể từ chối.

"Được." Lê Thư gật đầu, mời đối phương vào nhà.

Trong chốc lát Lê Phong âm thầm tròn trĩnh mắt, hừ, đúng là chỉ biết bắt nạt Thư Nhi thành thật không biết từ chối người khác!

Cái phòng nhỏ không có phòng tiếp khách, có thể tiếp khách chỉ có phòng ngủ chỗ Lê Phong đang ngủ mà thôi. Nghe được đối phương đã ngồi ở trong phòng của mình, nhận ly trà từ tay Lê Thư uống một lát, mà Lê Thư thì ngồi ở một bên nhìn sách, Lê Phong cảm thấy đã đến lúc, nhẹ nhàng ưm một tiếng, "Thư Nhi..." Giọng nói rất nhỏ, nhưng Lê Thư ngồi một bên đọc sách vẫn có thể nghe được, đứng dậy đi đến bên giường, nhìn nàng với ánh mắt cưng chiều, âm thanh trầm thấp ôn nhu, "Thức rồi sao?" "Ừ, muốn uống nước." Giọng nói nũng nịu, cánh tay tuyết trắng đưa ra kéo lấy góc áo của hắn lay lay mấy cái, sự cưng chiều trong mắt nam nhân càng sâu hơn, xoay người đi rót nước.

Chưa bao giờ Ôn Đường cảm thấy mình dư thừa như vậy, cúi đầu nhẹ nhàng hắng giọng một cái, "Lê tiểu thư, đã làm phiền."

"Hả?" Lê Phong giả vờ như lúc này mới chú ý đến Ôn Đường, vội vàng mang về mặt áy náy, "Không có chú ý đến... Ôn công tử, có lẽ."

"Là tiểu nam tử đường đột đến làm phiền." Đối phương đứng dậy đáp lễ, lương thiện hiểu ý nói, "Trước tiên Ôn Đường xin tránh một chút."

Thấy nam tử đi ra ngoài, Lê Phong bình tĩnh ôm nam nhân nhà mình nghiêm túc ăn đậu hũ, đứng dậy, chán chàm vào trán nam nhân đang mặc áo cho mình. Đẩy cửa đi ra ngoài, thờ dài, "Ôn công tử, chẳng biết người đặc biệt đến đây vì chuyện gì?"

"Không có chuyện gì lớn, chỉ muốn mời tiểu thư đi ra vùng ngoài thành một chuyến." Nam tử mở miệng, trong giọng nói tràn đầy sự tha thiết.

"Được." Lê Phong gật đầu, ôn nhu nói, "Thư Nhi, đi thay bộ quần áo khác." Lời nói như chuyện dĩ nhiên.

"Chuyện này.... Lê công tử đi vào, sợ rằng không thích hợp lắm."

"Có cái gì không thích hợp?"

"Chuyện này..."

Đối phương muốn nói lại thôi, lúc này nếu Lê Phong lại cố thúc ép thì đó chính là vô lễ. Do dự một chút, nữ tử gật đầu, "Được rồi!" Sau đó không để ý người khác tựa vào vai của nam nhân cao lớn, ghé vào bên tai đối phương nói nhẹ: "Chờ ta trở lại, yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu? Ta chỉ có một mình chàng thôi!" Động tác ái muội không chút nào kiêng dè người khác, nam nhân đỏ mặt cúi đầu xấu hổ.

Nếu như có thể, Lê Thư thà rằng tự lừa mình dối người không chạy theo tiểu đồng bên người của Ôn Đường đi đến vùng ngoài ô hai người ước hẹn nhìn lên.

Ánh nắng sáng sớm cũng không nóng lắm, ôn hòa như ánh trăng vậy, nhưng vẫn cảm thấy lạnh lẽo. Thật ảm áp, không giống trái tim của hắn.

Dưới ánh nắng nhu hòa, một đôi nam nữ đang chăm chú ôm nhau hôn môi, ánh nắng sáng sớm tạo nên một vầng sáng màu vàng nhạt. Nam tử tao nhã, nữ tử xinh đẹp, màu vàng nhạt tạo nên một hình ảnh hoa lệ đan vào khiến Lê Thư không mở mắt ra được.

Xúng đôi như vậy mà... Ngay cả chính bản thân hắn cũng tự cảm thấy, cho dù như thế nào, cũng không chen vào được...

Tiểu đồng đứng bên cạnh nói: "Người nghĩ xem, vì sao công tử nhà ta năm lần bảy lượt tìm đến đây?"

Tiểu đồng đứng bên cạnh nói: "Công tử nhà ta đã tự định chung thân với Lê tiểu thư."

Tiểu đồng đứng bên cạnh nói: "Nếu không phải công tử nhà ta không muốn cùng người có bề ngoài như người cùng chung một thể, thì đã sớm thành thân cùng với Lê tiểu thư."

Tiểu đồng đứng bên cạnh nói: "Người thật sự cho rằng Lê tiểu thư thích người? Nàng chẳng qua chỉ để ý sức lực của người thôi."

Tiểu đồng đứng bên cạnh nói: "Lê tiểu thư không hưu người, chẳng qua là do thương hại người. Trừ nàng ra, ai sẽ lấy người?"

Hắn nói: "Ta không tin, nàng nói nàng yêu ta."

Hắn nói: "Ta muốn nghe nàng tự mình nói ra."

Tiểu đồng đứng bên cạnh nói: "Lê tiểu thư lương thiện, sao sẽ tự mình nói với người, có khi người muốn bỏ đi, nàng còn ngăn cản người nữa ầu chứ!"

Hắn nói: "Nàng nói nàng yêu ta..."

Tiểu đồng đứng bên cạnh nói: "Nhưng mà, nàng lại đang hôn công tử nhà ta, người nàng yêu là công tử nhà ta."

Tiểu đồng đứng bên cạnh nói: "Không hưu người, công tử nhà ta sẽ không thể trở thành phu quân của nàng."

Tiểu đồng đứng bên cạnh nói: "Lê tiểu thư mềm lòng như vậy, chắc chắn sẽ không đồng ý hưu người, lại không thể bỏ công tử."

Tiểu đồng đứng bên cạnh nói: "Nếu như người thật sự yêu nàng, cần gì phải khiến nàng phiền lòng?"

Tiểu đồng đứng bên cạnh nói: "Bản thân người hãy tự mình đi đi!"

Hắn không tin, nhưng dưới ánh nắng sớm, hình ảnh đẹp đẽ của hai người dựa vào nhau lại chói mắt đến vậy....

Hắn không có khóc, nàng không thích hắn khóc.

Chỉ nên hấn chỉ có thể nhắm đôi mắt đang đỏ lại.

Lê Phong hoang mang chạy khỏi phía sau núi chạy về hướng nhà của mình.

"Ồ! Lê tiểu thư." Giọng đàn ông hài hước, Lê Phong vô cùng ngạc nhiên, vừa ngẩng đầu nhìn, người đàn ông trước mặt lại vung vung tay mở một cái gì đó ra, "Bị cha cô nhò, tới đón cô về."

"Nhưng mà, ta chưa muốn.... Ta còn phải..."

"Không có lựa chọn nha~" Người đàn ông phun sương mù trong tay, nữ tử do bất ngờ không kịp đề phòng, mềm nhũn ngã vào trong lòng đôi phương.

Lê Phong mở mắt ra, cảm giác hình như mình đã mơ một giấc mơ rất dài. Nhưng mà, trong mơ là cái gì, cũng hoàn toàn không nhớ rõ. Cô chỉ biết là, trong mơ hình như có đồ vật đó rất quan trọng, hoặc là người? Cô nghiêm túc nghĩ lại, nhưng cũng chỉ có sự mờ mịt. Kỳ lạ, giấc mơ như vậy lẽ ra phải rất dễ quên, thế khi tỉnh lại cô vẫn có thể nhớ được! Lắc đầu, theo nguyên tắc việc không nhớ ra thì không nhớ nữa, bước xuống giường.

"Vú Lý, bữa sáng hôm nay ăn gì vậy?"

"O? Quái lạ! Vú Lý vú Lý! Vú có thấy sợi dây truyền anh hai cho con không? Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Rõ ràng không hề tháo xuống mà!"

"Làm sao bây giờ? Rơi đâu rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Xuyên qua

Lê Phong ngẩng đầu nhìn khoảng không bầu trời âm u ở W thị bị ô nhiễm nghiêm trọng, bỗng nhiên cảm thấy thật đè nén. Rõ ràng, đây là bầu trời mình vẫn luôn nhìn mà! Vì sao...

Chẳng qua cô cảm thấy, khi cô ngẩng đầu lên, nên nhìn thấy, là bầu trời màu xanh trong lành tươi đẹp. Một bầu trời vô cùng sạch sẽ.

Cô không biết vì sao mình lại sinh ra cảm giác như vậy. Thiếu cái gì chứ?

Trường học cách xa nhà nhưng Lê Phong không muốn ngồi xe, cũng không muốn người nhà đưa đón, chỉ thích đi bộ, có thể phải đi trong hơn một tiếng. Nhưng mà, khi Lê Phong phát hiện mình đã bước vào cửa nhà thì bỗng nhiên có chút thất thần. Hơn tiếng đồng hồ vậy mà chẳng biết lúc nào đã trôi qua. Hoặc có thể nói cô không phải thất thần, mà chẳng qua là hồi thần lại thôi.

Cô đi trên đường, thất thần hơn một tiếng.

Cau mày một cái, cô đứng nguyên tại chỗ. Nếu như chỉ hơn tiếng đồng hồ thì không nói, cô thậm chí hầu như không nhớ nổi ngày hôm nay học cái gì, trong trí nhớ chỉ có hình ảnh mấy người bạn cười đùa chọc cô có phải sau khi bỏ Ninh Tiêu lại bắt đầu tư xuân hay không.

Thờ dài một tiếng, lắc mạnh đầu, tư xuân cái gì chứ! Gật đầu chào bảo vệ ở cửa một tiếng, "Vương ca ca, khổ cực rồi." Tự thấy giống như ngày thường đi vào biệt thự, "Vương ca ca? Tôi là Lý Thần Triều mà...." Bảo vệ ở cửa nói thầm, sau đó lại hăng hái quay sang bắt quái với những người khác, "Tôi nói này, hai ngày nay tiểu thư đang tương tư sao?"

Cô gái đẩy cửa vào, thờ dài một tiếng, tiện tay ném cặp sách, ngã một phát lên giường, vô thức nhìn xung quanh người mình, nhủ mày, không có gì để kéo vào, lại không biết mình muốn kéo cái gì. Trong đầu không nghĩ được gì, lấy chăn ôm vào trong lòng, thuận tiện mở điều hòa. Rõ ràng không lạnh, nhưng cô lại cảm thấy thiếu một chút ấm áp nào đó.

Mất ngủ, giống như lúc trước. Lê Phong nhìn chằm chằm những đường nét mờ mờ của đồ vật trong bóng tối, bỗng nhiên cảm thấy chúng như là người, có chút cảm giác thân quen. Vậy mà, coi đồ vật trong bóng tối như người thế nhưng cô lại dĩ nhiên không sợ hãi. Nhìn chằm chằm những đường nét mờ mờ, cuối cùng cô mới cảm thấy dần dần buồn ngủ....

Cuộc sống trôi qua ngày qua ngày. Lê Phong không còn gặp lại Ninh Tiêu, trừ việc Lê phong luôn cảm thấy bồn chồn không yên, thì cũng không có gì khác thường.

Chẳng qua Lê Phong cảm thấy rất khó chịu. Chắc là do bầu trời vẫn u ám, không có cái cảm giác như cô mong muốn thôi.

Lê Phong trốn học. Lần thứ hai. Cô nhớ kỹ, lần đầu tiên trốn học là cùng người nam sinh kia, ngày đó chia tay. Kỳ lạ là, cô nghĩ đến việc là cùng "ham sinh mình thích" thì bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ chột dạ. Cô suy nghĩ cẩn thận một chút, đột nhiên giật mình. Hình như.... Không biết từ lúc nào.... Cô đã quên nam sinh từng khiến cho cô phải len lút khóc một mình trong chốn vậy? Dùng sức nắm thật chặt cặp sách, cô, thì ra, cô chính là người tuyệt tình như vậy sao?

Thế nhưng vì sao, trong lòng cô lại không dám gạt bừa chứ?

Cô gái trốn học thế nhưng không muốn đi đâu, lại không muốn quay lại trường học, ngơ ngác bỏ chạy về nhà. Có lẽ là do biết người nhà sẽ cung chiều mà bỏ qua việc này của cô, chắc chắn sẽ không vì trốn một buổi học hay vân vân mà cho đó là chuyện gì quan trọng nặng nề.

Cho nên, có mấy lời, Lê Phong vô ý trốn học tất nhiên cũng vô tình nghe được.

"Có phải Tiêu Nhi nhà tôi vẫn ở cái nơi quỷ quái đó không!" Giọng nói của người đàn bà như bị bệnh tâm thần.

"Mong bà bình tĩnh một chút, đi nhầm vào dị thế không phải nói muốn trở về là có thể trở về." Giọng người đàn ông trầm ổn bình tĩnh.

"Vậy tại sao các người có thể mang cô ta về? A? Không phải chỉ bởi vì nhà cô ta có tiền? Tiểu tiện nhân!"

"Cô bình tĩnh đi, tình huống của anh ta phức tạp hơn..."

"Bình tĩnh một chút, anh muốn tôi phải bình tĩnh thế nào?"

"Anh ta bởi vì tai nạn mà linh hồn thay đổi thân thể..."

"Vậy tại sao tiện nhân kia không bị!"

"Con trai của cô xảy ra tai nạn..."

....

Lê Phong nhận ra, người phụ nữ như bệnh tâm thần kia là mẹ của Ninh Tiêu. Là một người bề ngoài thì rất thích cô, thế nhưng mà người phụ nữ hết lần này đến lần khác mỗi lần đến gần đều không tự chủ được phải đề phòng. Cô tin tưởng trực giác của mình không có sai lầm, người phụ nữ này có hại với cô.

Đi lầm vào dị thế? Cô gái khẽ lùi chân về phòng ngủ, không về được sao? Bình tĩnh ngồi xuống suy nghĩ trong chốc lát, cô gái đã có thể giải thích lý do mấy ngày nay đầu óc mình luôn không yên ổn. Không nói chuyện mình không phải là người có lỗi, nhưng nói chung anh vẫn là người cô từng yêu! Anh lưu lạc nơi dị thế, cô nên giúp đỡ một chút đúng không.

Tự cảm thấy đó là điều nên làm, Lê Phong cúi người sửa lại ống quần, đứng dậy.

Chuyện Lê Phong muốn làm, không ai có thể ngăn cản.

"Cốc cốc cốc."

"Ai đó?" Người phụ nữ bên trong cánh cửa liếc nhìn văn kiện trên bàn ghi "Tổ điều tra xã hội" nhưng bên trong lại là nội dung khác hoàn toàn, hơi ngạc nhiên, nơi này có bọn họ còn có người không có chìa khóa hay sao?

"Người giao hàng. Là cô gọi mì Ý, cánh gà nướng và bắp gang bơ sao?" Cô gái ngoài cửa tuổi không lớn lắm, tương đối lễ độ nói.

"Này? Anh gọi người giao hàng?" Người phụ nữ quay đầu hỏi.

"Không có." Người đàn ông liên tục đánh bàn phím, "Vội vàng như vậy còn có thời gian ăn hay sao?"

"Giao nhầm sao?" Người phụ nữ nhú mi.

"Tiểu Vũ vừa ra ngoài, nói không chừng là anh ta gọi. Mở cửa nhìn xem." Người đàn ông nói chuyện cũng không ngắt đầu lên.

"Chẳng lẽ mỗi mình anh vội..." Ngoài miệng nói vậy, người cũng đã lưu loát đứng dậy đi mở cửa.

.....

"Ủm..." Cô gái ngoài cửa đội mũ lưỡi trai, vừa lòng gật đầu, "Anh hai, cảm ơn y thuật mà anh đã dậy từ nhỏ đến lớn, ừ, mê dược này thực sự là bác đại tình thâm mà!" Thấy người phụ nữ ngã trên mặt đất và người đàn ông nằm ở trên bàn phím, trong lòng cô gái vui mừng, xoay người thân nhiên đóng cửa lại.

"U..." Bất ngờ không kịp đề phòng bị người che miệng lại, trong lòng Lê Phong kinh hãi, rất nhanh lại bình tĩnh lại. Người đàn ông đang nằm trên bàn phím giả vờ ngất xỉu đứng lên, "Tắc tắc, đứa bé này cũng thật lợi hại, huấn luyện kháng độc nhiều năm như vậy còn suýt chút không đứng lên nổi." Vừa nói vừa đóng cửa, Lê Phong nhúm mi, lúc trước đã điều tra qua, cửa thủy tinh ở chỗ này là chân không.

"Đúng là, vừa ngã lên trên bàn phím, không biết có làm hỏng tư liệu gì hay không. Tiểu nha đầu này!" Người đàn ông oán trách, ngẩng đầu nhìn cô, "Căn phòng này cách âm vô cùng tốt, có gọi cũng vô ích." Thấy Lê Phong gật đầu, người phụ nữ mới bỏ tay đang bịt miệng cô ra. Người đàn ông nhẹ nhàng khen ngợi, "Chỉ biết Lê gia dạy dỗ vẫn có chút đầu óc, cũng tương đối biết đạo lý, ừ, ít nhất cũng sẽ không kêu loạn."

"Vậy thật sự cảm ơn đã khen tôi ha!" Lê Phong thở dài, "Làm thế nào thì cho tôi qua?" Nhìn thẳng vào ánh mắt người đàn ông.

"O! Xem ra cũng cũng điều tra cẩn thận rồi!" Người đàn ông hài lòng gật đầu, "Đáng tiếc, nha đầu tốt như vậy chờ trưởng thành sao không đến cục của chúng ta chứ?"

"Tôi không có hứng thú với cái việc xuyên qua thời không nhằm chán, đương nhiên cũng sẽ không chạy đến cái "Cục quản lý xuyên qua" với cái vỏ bọc là "Tổ điều tra xã hội" để làm cu li với một đồng công việc để nhận được thu nhập ít ỏi." Cô gái không biểu hiện quá nhiều cảm xúc, "Đương nhiên, nếu như anh có thể mang tôi đi tìm bạn của mình, tôi không ngại sẽ đến chỗ này sau khi thành niên."

"Chính xác phải nói là "Bộ cơ sở nghiên cứu khoa học kỹ thuật cân bằng thời không", "Cục quản lý xuyên qua" quá không chuyên nghiệp rồi, nha đầu!" Người đàn ông phản bác nói.

"Ý nghĩa giống nhau là được..." Cô gái rõ ràng đã không nhịn được. Trên thực tế, cô luôn có tính kiên nhẫn tốt, cũng không biết vì sao, hiện tại... Là do Ninh Tiểu đang ở thời không kia sao? Để cho lòng cô khẩn cấp như vậy? "Làm sao thì có thể đưa tôi qua?"

"Làm sao... để ta suy nghĩ..." Người đàn ông nhếch mày, hứng thú nhìn vẻ mặt cô gái ngày càng đen lại, cuối cùng đến lúc thích hợp cũng biết mình không thể đùa quá đáng, "Được rồi! Giống như cô nói vậy, sau khi thành niên nếu có cơ hội hãy đến cục làm việc, còn có, nhớ kỹ thiếu chúng ta một nhân tình lớn đó!" Dứt lời, người đàn ông xoay người, "Đi theo."

"Đàm Đình!" Người phụ nữ gọi một tiếng, mặt tràn đầy sự không đồng ý, người đàn ông tên "Đàm Đình" xoay người, đáng vẻ tươi cười trêu đùa, "Có chuyện gì xảy ra tôi chịu, tiểu Nhạc Nhạc lo lắng như vậy, có phải thích tôi rồi?" "Anh là như vậy..." "Không sao! Lão già nhà họ Lê không phải cũng muốn cho cô bé qua sao? Không coi như là người đột nhiên biến mất."

Người đàn ông cười xoay người lại, sau đó nhìn về phía Lê phong, "Đi theo ta."

Nhìn cô gái biến mất giữa thiết bị nửa trong suốt, người đàn ông bắt đầu đi lác đầu, kết quả, vẫn không nhịn được đưa cô bé trở về mà!" "Như vậy là anh phạm pháp rồi đó!" Người phụ nữ nhún mày, lo lắng nhìn Đàm Đình. "Không có chuyện gì không có chuyện gì, dù có xảy ra chuyện thì lão già nhà họ Lê sẽ chịu!" Đàm Đình thờ ơ lác đầu, thấy người phụ nữ vẫn chưa buông lỏng, cuối cùng không nhịn được cười khẽ, "Có cách nào khác đâu, trình độ hạnh phúc như vậy cũng giống như mong muốn của chúng ta mà, cô không biết xấu hổ định tách người ta ra sao?"

"Nhưng mà cũng không tồi nha~ không nghĩ rằng đứa bé kia lại có thể chủ động xin đi giết giặc đến cục làm việc! Thật là thu hoạch lớn!" Cho nên, người ta vốn nghĩ muốn trợ giúp, là Lê phong tự mang bản thân đem bán sao...

"... Cho nên..." Người phụ nữ nhún lông mày.

Bỗng nhiên mày nhún càng chặt hơn.

"Còn cho nên cái gì, Tiểu Nhạc Nhạc, nói hết đi chứ..."

"Đều không phải," người phụ nữ thở dài, "Anh muốn thúc đẩy bọn họ, cho nên, có đem Lê Phong đưa đến ba năm trước khi cô bé rời đi không?"

"Thời chết? Là trước ba năm sao?" Người đàn ông quá sợ hãi, người phụ nữ vỗ trán.

"Còn có, anh có tiêm cho cô bé thuốc khôi phục trí nhớ không?"

"..."

"Không biết sau khi Lê Phong trở về, có giết anh hay không?"

"... muốn trách, nên trách Lê Thanh ấy! Là ông ta để chúng ta loại bỏ trí nhớ của con gái ông ta mà...."

"Vấn đề là... Người quên cho cô bé hồi phục hình như là anh..."

"Tìm được cô bé không?"

"Không tìm được, đã đi rồi."

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Mất trí nhớ

Lê Phong mặc một thân nam trang thanh nhã, đeo một chiếc khăn che mặt, nhìn về phía bức tranh ở trên tường trước mặt, không nói được lời nào. Không còn cách nào khác, tranh này như.... Tuy rằng rất trừu tượng, nhưng không thể không nói, Lê Phong theo bản năng sờ sờ mặt mình, so với mình, có phải có chút giống hay không? Lê Phong nhìn về phía giải thưởng kéké xù khiến người muốn phạm tội viết ở phía dưới, nghiêm túc khắc chế bản thân một chút, thờ dài.

Sớm biết "dị thể" này lại là cổ đại, quan trọng hơn lại là nữ tôn, Lê Phong tuyệt đối sẽ chuẩn bị trước vài thứ mà! Đối với nàng, việc ăn mặc áo T-shirt ngăn tay chạy qua chạy lại có chút xấu hổ, không còn cách nào khác đành đi trộm y phục mặc vào, sau đó nhẹ nhàng bước liên tục, có vài phần khí chất đại gia khuê tú, rời xa bức họa. Cho dù người trong bức họa thực sự có vài phần giống với nàng, lại có quan hệ gì với nàng chứ? Tốt nhất lấy cái khăn che mặt, thuận tiện mặc vào nam trang vừa người, tránh cho việc khuôn mặt giống với người trên bức họa mà gây ra rắc rối không cần thiết mà thôi. Thê chủ mất tích đã lâu của Đại tướng quân, tha thứ nàng không có hứng thú làm, chẳng may bởi vậy bị tra ra không có hộ tịch vân vân, chẳng phải sẽ sinh ra bao nhiêu rắc rối sao.

Việc nàng muốn làm, chẳng qua là hấp dẫn đến thân thể mà Ninh Tiêu đã thay đổi linh hồn, biết vị trí của hắn, sau đó liên lạc cùng với Đàm Đình, mang hắn đưa về nhà thôi.

"Tiểu nhị, chuẩn bị cho tiểu nam tử một chậu nước nóng!" Lê Phong bước vào khách sạn bình dân, sau khi lễ độ nói, liền ưu nhã lên lầu.

Nhúng khăn vào nước nóng, vắt kỹ, nữ tử lau nhẹ khuôn mặt, tóc lại lỏng tuột xuống. Nàng đối với mấy kiểu tóc trang phục ngoài ý muốn hết cách, y phục thì rất lâu mới mặc xong, búi tóc thật vất vả buộc chặt rất nhanh lại tuột ra, cũng không phải không có ưu điểm, đó là có thể bắt buộc bản thân không được làm động tác quá mạnh, giúp bản thân tạo được hình tượng nam tử tốt đẹp... Cần thận xử lý tóc, thay đổi một thân y phục hơi có vẻ mê hoặc, Lê Phong rời phòng, trong đầu bỗng nhiên có một suy nghĩ kỳ lạ, vì sao, không ai buộc tóc giúp nàng? Kỳ lạ, Lê Phong lắc đầu, tại sao lại có thể có ai chứ? Xoa xoa huyết thái dương, làm dịu đi đầu óc mấy ngày gần đây không như bình thường, Lê Phong thẳng về phía nơi mình muốn đến, Tiên Túy lâu.

"Ồ! Tiểu Thu Nhận hả, nhanh đến đây hát một khúc nào!" Mấy người phụ nhân thấy "nam tử" xuất trần che mặt đứng ngoài cửa, "Hôm nay hát bài gì vậy? Lúc nào có thể bỏ cái khăn che mặt xuống để cho chúng ta nhìn đây? Há!"

"Cái khăn che mặt cho đến khi tìm được thê chủ không thể bỏ xuống. Quy củ cũ trước tiên tiểu nam tử xin hát khúc "Tầm thê". "Nam nhân" hân hạnh yêu kiều chậm rãi cất giọng. Rõ ràng chỉ là một người hát rong, lại có tiếng nói thanh nhã như một công tử phú quý, có khí chất khiến cho người khác không thể khinh nhờn, "Sau đây sẽ hát vài bài hát dân gian của quê hương ta được không?"

Lê Phong, đương nhiên, chính là Tiểu Thu Nhận, cũng có chút tính toán trong lòng. Theo sự tính toán và phân tích của Đàm Đình với thời không, Ninh Tiêu phải ở xung quanh chỗ này, một cái thôn trấn rồi xung quanh thôn trấn, muốn tìm một người cũng không phải dễ dàng, Lê Phong đã nghĩ ra một cách, đầu tiên cầm một đàn tỳ bà đến từ lâu lớn nhất trên trấn hát rong. Không có dây dờ chuyên nghiệp, bài hát trẻ con cũng không cần thiết có nhiều xuất thần nhập hóa, nhưng cũng dựa vào trời sinh có âm thanh biết biến điệu và do ồm tỳ bà che nửa khuôn mặt xinh đẹp trở thành một màu sắc, hơn nữa người nhà họ Lê bắt buộc phải có khí chất cao quý và trước khi hát còn nói rằng "Bài đầu tiên phải khúc về thê chủ để tìm kiếm thê chủ bị thất lạc đã lâu", cũng lấy tốc độ chậm chậm truyền dần trong trấn. Mà trên thực tế, cái "Bài hát về thê chủ" chính là năm đó khi tình yêu cuồng nhiệt Lê Phong làm cùng với Ninh Tiêu, Lê Phong vẫn nhớ lúc đó bản thân vui vẻ rất lâu.

Nghĩ như vậy, trong đầu bỗng nhiên cảm thấy có chút bi thương, định chuyển sang một khúc khác, lại đột ngột nghe mấy người phụ nhân hét to, "Cha nó, đánh cái khúc gì vậy! Đuổi hắn đi đổi người khác cho lão nương!" Thì ra là vài cái côn đồ gây chuyện, "Ồ! Thật đúng là một tiểu mỹ nhân mà! Đến đây, bỏ cái thứ vui chơi trên mặt xuống, ngoan ngoan qua đây cho cô nài nài vui vẻ nào!" Há? Thật không... Giả vờ vẻ mặt hoảng sợ, trong lòng lại không vui, trong lúc không ai để ý nữ tử cho tay vào trong tay áo, đang đắn đo nên tặng cho các nàng cái gì thì mới tốt, thuốc sỏ tăng mạnh liều lượng mà mình mới nghiên cứu chế tạo ra thì sao nhỉ, bỗng nhiên vang lên một giọng nữ trong trẻo, "Dừng tay!"

Tại sao lại có người xen vào... Nữ tử nhú mày, nghĩ đến điều gì, bỗng nhiên đen mặt lại...Nữ tử hát rong, được rồi là thiếu niên bị du côn trêu đùa, sau đó một người nữ tử thấy vậy liền ra tay là việc nghĩa, cuối cùng giả vờ mình đầy vết thương, lấy thân báo đáp... A, thật là một vở kịch tốt đẹp cầu huyết hi hi..

Nữ tử lau lau mồ hôi trên thái dương, nhìn thấy nữ tử thanh tú hăng hái khí thế kiêu ngạo làm việc nghĩa bỗng nhiên bay lên trời, sau đó vài cái du côn bị coi như bao tải ném ra ngoài, một mặt nghiêm túc khen ngợi hạ nhân của nhà nào đó hiệu suất là việc không tồi, trình độ xuất sắc cũng không phải phương thuốc mình kê có thể so sánh được, một mặt lại điều chỉnh tốt cảm xúc, cúi đầu bày ra vẻ mặt biết ơn khi sống sót qua tai nạn, "Tiểu, tiểu nam tử cảm ơn tráng sĩ cứu giúp..." Đẹp thì đẹp, buồn bực cũng không ngừng được. Cảm ơn? Cảm ơn cái gì? Lấy mất phúc của nàng, xem ra có mấy ngày nàng không thể hát rong ở đây rồi.

"Không có gì, muốn cảm ơn thì cảm ơn công tử nhà ta." Còn vâng mệnh người khác cứu người, theo nguyên tắc "diễn trò phải diễn nguyên bộ", giọng nói Lê Phong tràn ngập kích động, "Xin hỏi tráng sĩ nói công tử là ai? Tiểu nam tử nhất định phải nói lời cảm ơn mới phải..."

"Chỉ là việc nhỏ, cần gì để ý, không nên quấy rầy sự thanh tĩnh trong nhà gian của công tử." A! Xem ra là cứu người nhưng ngại phiền phức, không phải là thấy nghĩa hăng hái mà làm phiền người khác! Thật đúng là thanh cao, không biết "nhân vật lớn" từ đâu đến, Lê Phong thăm oán, ngẩng đầu, "Nếu vậy,

tiểu nam tử xin cảm ơn ở đây."

Sau khi quay đầu nói cảm ơn, nữ tử đã chuẩn bị tốt việc vài ngày du côn sẽ đến tìm phiền phức mà không thể hát được, vừa định nhân lúc tôn đại phật này vẫn còn ở đây mà hát hai khúc, không biết chừng có thể nhân dịp này mượn danh người phú quý vẫn còn ở đây che chở cho mình, gặp cái gì "người phú quý" để tuyên truyền danh tiếng cho mình, làm cho Tiêu Ninh kia có thể chú ý đến mình, lại nghe nữ tử ở phía sau cất giọng hoảng hốt, "Người, người..."

Hà? Nữ tử âm thầm kinh ngạc, ai có thể nói tại sao tôn đại phật này lại hoảng hốt như vậy, vốn còn muốn nhìn kịch và vân vân, nhưng không đối phương lại bắt lấy cổ tay nàng. Sức lực ở tay của nữ nhân này rất lớn, bóp rất chặt, khiến Lê Phong có chút đau, suy nghĩ trong đầu chuyển động. Nàng tự nhận không có làm gì để chọc đến đại thần này, khả năng duy nhất là... Lê Phong âm thầm nhủ mĩ, cái bức tranh kia, thê chủ mất tích đã lâu của Hộ quốc tướng quân, rất giống nàng... Nhưng mà, chẳng qua rất giống bức tranh kia mà thôi, nàng lại đeo cái khăn che mặt, mặc dù che một nửa vẫn có thể nhận ra, nhưng nếu không phải người cực quen thuộc bề ngoài của nàng thì sẽ hoàn toàn không thể nhận ra mới đúng chứ!

Mặc kệ là chuyện gì xảy ra, đều là chuyện phiền phức thôi! Thật là, trốn tránh thật lâu, kết quả những thứ phiền phức này vẫn tìm đến nàng sao? Cho dù có phải chuyển bức tranh đó không, nàng chỉ hi vọng không bị điều tra ra cái vấn đề chết tiệt không có hộ tịch...

Âm thầm thờ dài, chuẩn bị sẵn tâm lý phải đối phó với chuyện phiền phức, Lê Phong ngẩng đầu nhìn về phía nàng kia, lại không ngờ đối phương vẫn đang chăm chú nhìn chăm chăm nàng, vẻ mặt còn phức tạp hơn so với người đang phải chịu tội và than thở chuyện phiền phức là nàng đây. Nàng kia nhìn nàng thờ mạnh một hơi, môi hầu như cắn muốn chảy máu, lại giống như hạ một quyết định rất lớn, giọng nói trầm thấp: "Lê Phong?" Lòng Lê Phong nhảy dựng lên, lập tức đề phòng, sao nữ nhân này lại biết tên nàng? Đối phương lại rõ ràng không có ý muốn giải thích, lời cổ tay nàng, không để ý việc nàng phản đối kéo nàng lên lâu.

Này này, vừa này còn không phải ghét bỏ nàng làm phiền sự yên tĩnh của người ta sao?

"Công tử, ta tìm được nàng." Bên ngoài nhĩ gian, nữ nhân nắm chặt cổ tay của nữ tử, vẻ mặt vẫn âm u như trước, giống như nàng đã gặp chuyện gì khiến mình vô cùng đau khổ vậy. Tiếng nói của nữ nhân vừa dứt, nhĩ gian bỗng vang lên âm thanh vật gì bị rơi vỡ, cùng lúc đó cửa bị mở ra.

Khuôn mặt nam tử tràn đầy sự vui vẻ khiến trách oán giận đan xen vào nhau tạo thành một thứ tình cảm phức tạp, lại khó kìm được sự ôn nhã thoát tục, "Người đi đâu vậy? Có bị làm sao không? Ba năm rồi, không ai biết người ở đâu! Người... Xin lỗi, đừng giận ta, có được hay không?" Vẻ mặt tràn đầy cảm xúc phức tạp chẳng biết khi nào đã trở thành sự cẩn thận, "Xin lỗi... Ta, nhất thời suy nghĩ lung tung... Ta, quá thích người..."

.... Tin tưởng Lê Phong, đã hoàn toàn không hiểu rõ tình huống xảy ra trước mặt mình. "Cái ấy... Người là ai?"

... Khuôn mặt nam tử đối diện tự xưng là Ôn Đường bỗng nhiên căng thẳng, giống như vẫn không chịu tin tưởng việc nàng hoàn toàn không nhớ chuyện của hắn.

"Phong Nhi, ta biết sai rồi, người đừng làm ta sợ..."

"Biết sai rồi biết sai rồi... Người làm sai điều gì..." Cuối cùng nữ tử bị nam tử nói đi nói lại như vậy cũng không biết làm sao, thuận miệng hỏi.

"..." Nam tử nhìn nàng, đột nhiên im lặng, "Người thật sự... Không nhớ ta sao?" Giọng nói đau xót khiến Lê Phong cảm thấy mình thật sự đã mất trí nhớ.

"Haizz..." Nữ tử thờ dài, bỗng nhiên có chút đối lòng nói, "Ta vốn không quen biết người."

"...., đó là bởi vì người không nhớ rõ..." Bỗng nhiên lời nói của nam tử có chút áp úng, sau đó cúi hạ mí mắt, để nữ tử không nhìn thấy ánh mắt của hắn, "Người không nhớ ta sao? Ta là... Ta là tướng công của người."

"Hả?" Nữ tử mở to hai mắt, này, điều này, có phải là chuyện lớn rồi không?

Nam tử khẽ thở gấp, ngẩng đầu, "Người không nhớ rõ sao... Thê chủ đại nhân."

"Cho dù như thế nào, chuyện như vậy ta sẽ không tin!" Nữ tử lắc đầu, xác định sứ mạng phải làm của mình chỉ là phai tìm được Ninh Tiêu, đứng dậy liền muốn đi ra ngoài, lại bị nữ nhân vừa cứu nàng kiên quyết ngăn lại.

"Ôn Thu, không được vô lễ!" Nam nhân thấy vậy, vội vàng nhíu mày quát to, ngẫm mang sự uy nghiêm cao quý khiến cho người ta có cảm giác áp bức, vẻ mặt của nữ nhân gọi là Ôn Thu giống như bị tổn thương, cúi thấp đầu nói xin lỗi, sau đó khoanh tay đứng thẳng một bên.

"Đừng nóng giận, ta thay nàng xin lỗi người..." Nam nhân quây đầu, trong nháy mắt thái độ trở nên khiêm tốn, "Nhưng mà, người không nhớ rõ thôi, ta thật sự là.... Đừng đi..." Vẻ mặt đau khổ. Lê Phong bỗng nhiên nghĩ, hẳn chắc là rất yêu cái nữ nhân nhận nhầm thành nàng nhỉ! Nhưng mà, nếu là yêu, sao có thể nhận nhầm?

Nữ tử giật mình một cái, bỗng nhiên có một suy nghĩ, bản thân, sẽ không phải thực sự... Mất trí nhớ? Chẳng lẽ hẳn thực là... Tướng công của mình!

Nữ tử cau mày, cúi đầu hành hạ ngón tay của mình, một lúc lâu sau, mới ngẩng đầu lên, "Các người ra ngoài trước một chút, ta, ta muốn nhìn một thứ." Thấy hai người lộ vẻ mặt đề phòng, lại nói: "Vô công của vị tỷ tỷ kia cao như vậy, ta chạy thoát được sao?"

Thấy hai người cẩn thận ra ngoài cửa, Lê Phong cởi bỏ quần áo và đồ dùng trên người, kiểm tra theo phương pháp trên web hướng dẫn mà trước đây mình thấy thú vị đã đọc...

Nữ từ hút vào một ngum khí lạnh, thấy mọi thứ xung quanh mình như bị đảo lộn.

.... Trình tiết của nàng, bị mất lúc nào rồi?

....

.... Nàng không thể nào không tin....

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ngoại truyện: Ôn Thu

Có người nói, vào năm nàng ba tuổi, nhà tan của nát. Nghe thật đáng buồn, thật ra, nàng cũng không cảm thấy có gì đáng để đau buồn, bởi vì nhỏ tuổi, nàng thậm chí chưa từng nhớ kỷ kinh đáng của mẫu thân và phụ thân. Từ lúc nhớ được mọi việc, nàng đã lưu lạc đầu đường xó chợ để bốn ba sinh tồn rồi. Cái gọi là bốn ba, tất nhiên chính là lừa đảo ăn trộm.

*bốn ba: đi khắp nơi hoạt động không để ý vất vả, nhấn mạnh bận rộn đi khắp nơi vì mục đích nào đó, ném trái mọi sóng gió thử thách của cuộc đời

Không biết vì sao bản thân lại sống lại sống sót trên thế gian này, có cũng chẳng qua là bản năng sống sót của bản thân mà thôi.

Cho đến hôm nay, ngược nhìn bầu trời, nàng cẩn thận nghĩ lại, nếu như năm ấy không có cái nhìn kinh hồng thoáng qua, nàng có phải, sẽ vô tri vô giác sống mãi tiếp như vậy không?

Lúc đó, cho dù tuổi còn nhỏ cũng không che dấu được sự thanh tịnh thoát tục, khi chất mê người, nhi tử tài hoa hơn người của Tả tướng đi ngang qua dưới sự bảo hộ của thị vệ, nàng dựa vào đáng người nhỏ nhắn giả trang thành nam hài ăn xin, cũng chính vào lúc đó, lần đầu tiên tiểu nữ hài quần áo tả toí chẳng biết tại sao lại nghĩ, so sánh với bản thân mình, lần đầu tiên trong cuộc đời hiểu cái gì gọi là "tự thấy xấu hổ".

Nữ tử cho rằng, trừ bỏ lần đó sẽ không bao giờ gặp lại cái người công tử quyền quý đó lần nào nữa. Nhưng mà, việc đời luôn khó đoán.

Khi đó nàng chuẩn bị ăn cắp một cửa hàng tiền bạc, tự nhận là bản thân làm nhiều lần trộm cắp, chắc chắn sẽ không có sai lầm gì, ai biết lần trước đối phương do không điều tra được gì nên lần này để phòng rất nghiêm ngặt.

Nàng bị bắt được, đối phương thấy chỉ là một tiểu nha đầu, cũng không thèm đưa đi quan phủ, mà tàn nhẫn đánh gãy chân nàng, một mặt mắng chỉ vì một tiểu nha đầu mà phải canh giữ dưới tuyết, một mặt không quan tâm chút nào ném nàng vào trong tuyết.

Nàng thấy mình đau đến nỗi không bò dậy nổi, bản thân mặc cực ít, vốn định đánh nhanh thắng nhanh, ai biết cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy, lần đầu gần như tiếp xúc trực tiếp với băng tuyết trở nên đông cứng đau đớn, cho đến khi dần mất đi cảm giác.

Nàng đi chuyển vài bước, những đồng bạn không biết ở nơi nào, xung quanh ngay cả miếng đồ nát để tránh gió tuyết cũng không có. Nàng thờ dòn đập, thậm chí có thể cảm giác được ý thức của bản thân ngày càng mờ mịt.

Nàng sẽ... Chết ở chỗ này sao...

....

Mở mắt, nàng cứ nghĩ đập vào mắt sẽ là âm tào địa phủ, cảm thấy ngạc nhiên khi địa phủ lại an tĩnh như vậy. Đệm giường dưới người sạch sẽ thoải mái, nóc nhà bên trên sạch sẽ không có tro bụi rơi xuống, cho dù bên ngoài tuyết rơi vẫn cảm thấy ấm áp, thậm chí còn hơi ngửi thấy mùi thức ăn thơm ngát. Nếu biết từ sớm địa phủ là như vậy, nàng nên sớm đã cho mình một đao chấm dứt cuộc sống rồi.

Về sau, nàng mới biết được, nơi này vốn là phủ Tả tướng. Là nhi tử của Tả tướng nhặt nàng mang lên xe, mang nàng trở về, sai người chăm sóc nàng. Lòng của nàng bỗng run lên bắn bật.

Vì sao? Rõ ràng nàng chỉ là một tiểu khát cái bản thiêu bị ném vào trong tuyết, nàng biết trên người mình bẩn bao nhiêu, biết mình cho dù lên trần trên tìm một khách bình dân ít người ở nhất nghỉ ngơi một chút cũng sẽ bị người không chút chần chừ đuổi ra ngoài, nhưng mà người kia, công tử Tả tướng kia, vậy mà lại mang nàng về, để cho nàng ngồi trên xe ngựa của hắn...

Trong lòng nàng bỗng nhiên sinh ra một cảm giác vô cùng tuyệt vời, tay chân đều không còn cảm thấy lạnh như băng, lại nhớ lại cái nhìn thoáng qua của mình lúc trước về vị công tử cao quý trang nhã băng thanh ngọc khiết, trái tim rung động.

Nàng cảm thấy, nàng bị nhận nhầm là nam hài tử, cũng đành đâm lao phải theo lao, từ chối những đồng bạn lớn lên cùng mình, giả bộ đáng thương nịnh hót trước mặt tổng quản Phủ Tả tướng, cuối cùng cũng được ở lại trong phủ. Nàng không có tên nên được đặt tên là Ôn Thu. Về sau, nàng dựa vào sự

thông minh cùng với sự tính toán nhỏ, trở thành gã sai vặt bên người của hắn, ân nhân cứu mạng của nàng.

Để đảm bảo an toàn cho hắn, nàng bị dạy võ công, tất những gì nàng làm đều vì hắn.

Thời gian, lại trôi qua nhanh như vậy! Theo tuổi ngày càng tăng, nàng không còn cách nào khác phải buộc chặt ngực, cũng không còn cách nào khác phải cố ép cho giọng nói trầm xuống, cũng không còn cách nào khác cố gắng khống chế những suy nghĩ không an phận ngày càng... khó trong lòng xuống.

Nàng càng ngày càng nghiêm túc học võ công, để bảo vệ hắn, cho nên chẳng biết lúc nào, trong phủ nàng đã trở thành đệ nhất cao thủ.

Tính tình công tử tao nhã, xuất trần thoát tục, ôn hòa thiện lương. Hoàn toàn khác với nàng, là ánh sáng ấm áp trong lòng nàng. Nàng ở bên cạnh hắn, mỗi ngày nhìn hắn càng lớn lên, trở nên ngày càng cao vút thẳng tắp như ngọc, hắn đối xử với nàng giống như ca ca vậy, nàng thích nhất là nhìn ánh mắt tin tưởng kính trọng còn mang theo chút không muốn rời xa của hắn đối với nàng.

Tuy rằng nàng biết, nàng không xứng, cả đời đều không xứng với hắn.

Cuối cùng sẽ có một ngày, hắn bị gả cho một vương công quý tộc, để hắn khi còn sống có một cuộc sống bình thân giàu có...

Thân phận nữ nhân của nàng, cũng giấu không được lâu nữa... Bị mọi người biết được nàng có thân phận nữ nhân lại ở bên người công tử của Tả thừa tướng lâu như vậy, nàng nói không chừng sẽ bị đánh chết thôi!

Ít nhất, nửa đời sau của nàng, đều sẽ nhớ về hắn.

Về sau, về sau, nàng nhận ra, thì ra cuộc đời của nàng cho dù thế nào cũng không thoát khỏi bốn chữ "Việc đời khó đoán"

Nàng vốn ôm niềm tự hào, ít ra, tuy rằng nàng không xứng với hắn, nhưng người hắn thích nhất chính là nàng mà! Nếu như nàng cho hắn biết thân phận nữ nhân của mình, hắn còn có thể thích nàng cũng không biết chừng! Mặc dù nàng biết khuôn mặt của mình không có khí phách mà nữ tử cần có, phần lớn nam nhân cũng nhìn không vừa mắt, nhưng nàng vô cùng tự tin với quan hệ của bọn họ. Nhưng mà, nàng không ngờ rằng, có ngày hắn cũng có mối tình đầu, không liên quan đến nàng.

Hắn đã nói từ trước, hắn thích nữ tử ôn nhu hiền lành, tốt nhất, có thể chuyên tình một chút, thú ít phu thê thôi. Nàng cố gắng trở thành người như hắn yêu thích, ôn nhu, thiện lương, thậm chí cho dù hắn không biết thân phận nữ nhân của nàng, nàng vẫn như cũ không trong vô ý không thân thiết cùng với nam nhân khác ngoài hắn. Nàng biết người trên đời ôn nhu thiện lương rất nhiều, nhưng mà, trừ phi là người nghèo, nếu không nữ nhân nào không phải tam phu tứ thĩ? Chuyên tình, đây chẳng phải là làm mất phúc lợi lớn nhất của nữ nhân à. Nhưng mà, hắn thật sự, gặp được nữ tử như vậy.

Ngày ấy bọn họ ở nông thôn giải sầu, nghe được vài cái nam nhân không có chuyên gì ngồi tán dóc, từ trước đến nay hắn ít khi đến gần người ngoài, khi đó tò mò, liền cẩn thận trốn ở gần đó nghe lén một chút, muốn biết hàng ngày những người nông phu ở nông thôn này đều bàn luận về điều gì.

Nếu như nàng biết để cho hắn đi nghe sẽ khiến nàng hối hận cả đời, nếu được quay lại ban đầu, vậy thì, nàng nhất định sẽ tìm mọi cách dẫn hắn rời đi. Nhưng mà lúc đó, nàng không làm vậy.

Bọn họ nghe được mấy nam nhân đang bàn về một nữ tử. Nàng kia mặc dù không tính là giàu có, nhưng cũng đủ để thú hai ba người phu lang, vậy mà nàng lại chỉ thú một người. Mà người nam nhân nàng thú kia lại là bởi vì nàng say rượu làm bậy mà được gả cho nàng, xấu xí vô cùng. Nàng thấy hắn khi nghe những lời này, mặt đột nhiên sáng lên, ánh sáng trong nháy mắt đó đâm thẳng vào lòng nàng.

Đó là ánh mắt nàng chưa bao giờ thấy qua, nàng bên hắn gần mười năm, cũng chưa từng thấy qua ánh mắt đó. Không ngờ trong lòng nàng thấy vô cùng khó chịu, chỉ ngay ngốc nhìn hắn chạy đi hỏi nơi ở của nữ tử kia.

Nàng rất ghen tị.

Nàng nhìn hắn phần nào không thể kìm nén, nhưng vẫn cố gắng giữ hình tượng công tử tốt đẹp, đó là vì lo lắng nữ tử hắn chưa bao giờ gặp kia sẽ chán ghét hắn. Nàng thậm chí còn không được phép cùng mở cánh cửa kia với hắn, lo lắng nàng kia nhìn thấy sẽ nghĩ hắn mang theo gã sai vặt đến thăm là do kiêu căng hoặc ý thế ức hiếp người gì đó. Rõ ràng là chuyện không quan trọng, hắn lại nghiêm túc lo lắng từng thứ một hết lần này đến lần khác, chỉ sợ nàng kia sẽ ghét ăn cho dù là việc cực nhỏ đi nữa. Hắn chưa bao giờ tiếp xúc chuyện như vậy, lại có thể hiểu rõ làm thế nào để cho nữ tử không nhận được yêu thương.

Nàng vô cùng ghen tị.

Hắn ra lệnh cho nàng nấp ở một bên, sau đó đứng trước công nghiêm túc chỉnh sửa lại quần áo. Bỗng nhiên nàng sinh ra cảm giác nàng bị hắn từ bỏ. Nàng lại thấy hắn chần chờ một lúc, sau đó mới gơ tay nhẹ nhàng gõ cửa. Chỉ có khi gặp mặt Thánh thượng hắn mới trịnh trọng như vậy...

Nàng không biết bản thân có bao nhiêu khó chịu, nàng có thể dễ dàng chấp nhận cho hắn có thể gả cho một người hắn không thương, cho dù thế nào lại không thể chấp nhận cho hắn đi thích một nữ tử.

Nàng kia mở cửa. Mới đầu, nàng cho rằng nàng kia là nam nhân. Giống như nàng, thân thể nàng nhỏ nhắn, giống như nam nhân. Mà một lát sau nam nhân kia xuất hiện.... Nàng cười thầm hai người bọn họ đúng là xứng đôi, một người nữ tử như nam nhân, một người nam nhân như nữ nhân.

Thế nhưng ngay lập tức, nàng cười không nổi.

Nàng nhìn nữ tử còn giống nam nhân hơn cả nàng, không sinh ra chút thù ghét thì cũng phải bỏ đi lòng thương yêu, lại không ngờ, hắn không ngần ngại chút nào. Nàng kia chăm chú nắm tay nam nhân, bởi vì lúc nam nhân kia nhìn thấy hắn tự biết bản thân mình không bằng người. Lúc gặp hắn nàng kia rõ ràng có kinh diễm, dù sao tuy hắn không được gọi là tuyệt sắc thì cũng có "tiên khí" từ xương tủy ra mà người nơi nông thôn không có, nhưng mà, nhưng bởi vì xấu nam nhân nàng bất an, liền thậm chí mắt cũng không nhấc lên nhìn hắn một cái. Nấp ở một bên lòng nàng lạnh lẽo, nàng biết, hắn muốn, chính là nữ tử như vậy.

Như nàng nghĩ, cho dù hắn không thích nữ tử tên là Lê Phong kia nhanh như vậy, nhưng cũng để trong lòng. Hoặc là, từ lúc nàng biết hắn đến giờ, chưa bao giờ thấy hắn đối với người nào quan tâm như vậy...

Rõ ràng Lê Phong cực kỳ cưng chiều nam nhân xấu xí kia, chỉ quan tâm đến cả xúc của nam nhân, cho nên mỗi lần hắn đi tìm nàng, nàng đều lo lắng nam nhân kia tự ti hiểu lầm, bởi vậy thái độ lúc nào cũng lạnh nhạt, chỉ hận không thể đuổi khách ngay lập tức thôi.

Nhưng hết lần này đến lần khác, chính là như vậy lại vừa lòng hắn. Nàng nhìn hắn dần dần thích Lê Phong, sau đó một ngày vì Lê Phong mà đau lòng. Hắn không biết nàng khó chịu biết bao, khi nàng nhìn hắn, hắn lại vì người khác mà đau lòng! Hắn thoát tục như vậy, thanh nhã như vậy, là nam tử mà biết bao nữ nhân muốn dùng cả linh hồn mà ôm vào lòng, thế nhưng...

Nàng rất đau lòng.

Cho nên, dù bất cứ yêu cầu gì của hắn, nàng không thể từ chối được. Bao gồm, hắn muốn nàng, điếm huyết đạo cô gái kia, sau đó ôm lấy, thậm chí, còn hôn lên. Nàng khó chịu không nói lên lời, nam tử không ăn khói lửa nhân gian này, cuối cùng cũng bởi vì một nữ nhân, rơi vào trần thế thôi! Nàng làm theo ý của hắn, gọi người nam nhân kia đến, nhìn cảnh tượng kia. Sau đó, nói bên tai nam nhân, nói những lời nói dối mà lại chân thật không chút sơ hở, thật là một lời nói dối lớn. Nàng kia ôm lấy hắn, đây chỉ là hành động mà nàng điếm huyết bắt buộc nàng kia phải biểu hiện ra như vậy...

Thật ra, nàng cũng không chắc chắn, nàng và người nam nhân kia, thấy cảnh như vậy, nói và nghe lời nói dối, cuối cùng ai đau lòng hơn.

Có lẽ là nàng sao!

Những lời này, người nam nhân kia chỉ nghe, nàng lại phải nói ra từng chữ từng câu một, mặc dù mỗi một chữ cũng giống như lưỡi dao sắc bén, đâm mạnh vào tim của mình. Mặc dù, người nam tử lệnh nàng cầm lưỡi dao sắc bén này, là người nàng tình nguyện cố gắng tất cả, người nàng yêu nhất.

Về sau, về sau, nàng cứ nghĩ rằng Lê Phong hôn hắn, thế nào cũng đồng ý thú hắn về nhà. Kết quả, lại nằm ngoài mọi người dự tính.

Lê Phong, mất tích. Thậm chí ngay cả người nam nhân xấu xí kia của nàng cũng không tìm được nàng. Nữ tử kia không biết nam nhân nhà nàng lo lắng thế nào sao, mấy ngày không ngủ không nghỉ không ăn không uống, đi khắp nơi tìm nàng. Dường như sớm nên chết khát chết đói chết mệt, lại vẫn còn sống, chỉ vì tìm nàng. Không thể không nói, nam nhân như vậy, thật sự xứng đáng để nàng vô cùng cưng chiều mà!

Nhưng mà, không chỉ là hắn, hắn cũng vậy.

Hắn có biết nàng đau lòng thế nào không?

Về sau, hắn giúp người nam nhân kia, để hắn bình tĩnh lại, để hắn cuối cùng cũng ăn thức ăn, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi, cuối cùng cũng cứu mạng hắn về. Thật ra, cũng không có gì, chẳng qua hắn nói cho người nam nhân kia sự thật của chuyện đó, dù sao, bởi vì bị điếm huyết đạo, hắn ôm lấy nàng, nhưng nàng không ôm lấy hắn, như vậy cũng có thể coi như đó là bằng chứng cho việc nàng không thích hắn. Hơn nữa một người lão đạo sĩ khuyên bảo nam nhân kia, Lê Phong yêu hắn, nếu ngày nào đó nàng trở về, biết hắn vì tìm nàng mà chết...

Hắn là người thiện lương như vậy, chẳng qua vì yêu mà suy nghĩ hồ đồ, lại vẫn không nhận được làm rõ mọi việc với tình địch.

Nàng lại đau lòng hắn. Đau lòng khuôn mặt tươi cười giống như là khóc của hắn. Hắn cho rằng Lê Phong tức giận chuyện xấu nhất thời hồ đồ của hắn, cho nên rời đi. Ta lại biết, nàng kia không có võ công, nếu tự mình rời đi cũng không đi xa, cho nên, nhất định nàng đã bị người nào đó bắt đi. Nhưng ta giấu không nói với hắn, nói chỉ làm hắn lo lắng hơn mà thôi.

Về sau, thời gian thoáng một cái đã ba năm rồi. Mặc dù trải qua nhiều khó khăn, còn suýt chút nữa bởi vì lý do "Một nữ tử lại hầu hạ bên cạnh công tử mười năm" mà bị dạy dỗ đánh mất tin tưởng, nhưng cuối cùng nhờ sự bảo vệ của hắn nàng còn sống, cũng khôi phục thân phận nữ nhân. Hắn bắt đầu có thói quen thường xuyên đi dạo xung quanh các nơi, cũng thường xuyên đến từ lâu lớn nhất này để tìm hiểu tin tức. Nói là từ lâu lớn nhất, bởi vì nơi này nhỏ bé, chẳng hề nổi tiếng, dưới lầu lại là một đám người thô lỗ. Hắn luôn nghĩ ở dưới lầu dễ nắm bắt tin tức, nhưng không biết dưới lầu tốt xấu lẫn lộn, khuôn mặt của hắn sẽ mang đến không biết bao nhiêu rắc rối, quan trọng hơn là, đám người thô lỗ kia, sao xứng đáng ngồi ăn cùng phòng với hắn?

Nàng không cần chuyện hắn đi tìm hiểu tin tức, lại biết cũng không cần được. Năm đó nàng kia cũng không có khả năng tự mình bỏ đi, ba năm còn chưa trở về, khả năng lớn nhất là không về được. Nàng làm như vậy chẳng qua vì để hắn không bị sao khi ngồi ở dưới lầu "Tìm hiểu" mà thôi.

Nàng không nghĩ rằng, nàng còn có thể trở về.

Hắn không biết, khi nàng đưa nàng kia đến trước mặt hắn thì có bao nhiêu đau đớn.

Nàng mất đi trí nhớ, hắn nói, hắn là tướng công của nàng.

Tất nhiên là nói dối.

Nàng đứng hầu bên cạnh, trong đầu vô cùng đau đớn, đau buồn giống như không thở nổi.

Vì sao... nàng còn trở về...

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chuyện vụn vặt

Nam nhân trên tháp hít thở thật sâu, thỉnh thoảng rên rỉ vài tiếng, rõ ràng thấy đang cố gắng chịu đựng đau đớn. Tiểu đồng bên cạnh cuối cùng không nhịn được kêu lên lần thứ hai, "Thường ngự y, người nhẹ tay một chút, đây là một trăm quân côn đó! Người nhẹ một chút!"

"Mạnh mới có thể tan hết máu tụ, hấn còn không kêu đau người kêu cái gì?" Nam nhân được xưng là "Thường ngự y" nói, sức lực trên tay cũng không thay đổi chút nào, tiếp tục ngược đãi mông của nam nhân.

"Tướng quân." Tiểu đồng đau thay cho nam nhân, kêu nhẹ một tiếng. Nam nhân nhăn nhó thở ra một hơi, mới có thể cố gắng mở miệng, "Hạ Cúc, không sao... Ta, ừ, ta,... Từ nhỏ đã quen bị đánh, người không nhớ sao?"

"Thế nhưng, đây chính là một trăm quân côn đó... Cây gậy lớn như vậy, đánh còn chảy cả máu..." Tiểu đồng tên "Hạ Cúc" vừa nghĩ đến điều này, giọng nói lại mang theo chút nức nở.

"Lại nhai cái gì!" Còn chưa chờ nam nhân nằm trên tháp đỡ dành lần nữa, Thường ngự y cũng đã không kiên nhẫn, "Nói nhiều nhiều ồn ào, biết hấn đau còn bắt hấn nói?" Tiểu đồng nghe vậy bẹp bẹp miệng, uất ức không lên tiếng.

"Hấn cũng chỉ là... A!" Nam nhân trên tháp đang muốn giải thích thay tiểu đồng vài câu, liền bởi vì thường ngự y đè nặng tay mà biết điều ngậm miệng lại.

Không khí bỗng nhiên im lặng có chút nặng nề, cuối cùng ngự y cũng thu tay lại, ném một lọ thuốc, một bên thu dọn hòm thuốc đồng thời nói: "Được rồi, cái người ngồi xổm bên ngoài vào đi!"

"Ừ!" Nữ nhân ngoài cửa dường như đã thành thói quen với sự vô lý của ngự y, không ngăn ngại chút nào mà đẩy cửa vào, "Tướng quân, không sao chứ!" Về mặt tràn đầy sự đau lòng.

"Hàn phó tướng, không có việc gì." Nam nhân nằm trên tháp gật đầu, phó tướng vẫn nhíu mày, "Đau lắm sao?"

"Ừm, vẫn chịu được." Nam nhân cười nhẹ, "Cảm ơn phó tướng quan tâm." Lễ độ và xa lạ. Hàn Triều biết điều đó, nam nhân hẳn cảm tử mị như vậy, nhất định là phát hiện ra nàng có suy nghĩ không nên có, cũng bởi như vậy, càng ngày càng xa lánh nàng.

Đối với chuyện lần này, nàng cũng chỉ biết cười khổ vì mình quyền lực có hạn thôi! Trời biết nàng hận cái người nữ tử phụ tình kia biết bao. Dễ dàng chiếm được người mà nàng vĩnh viễn sẽ không có được, lại không biết trân trọng.

"Lê tướng quân." Dọn dẹp xong cái hòm thuốc, ngự y không quan tâm đến bầu không khí ở đây, giương mắt nói, "Biết nói lời này người sẽ không thích nghe, vì sao người? Phải vì một người phụ tình đã biến mất ba năm, được rồi, thế chủ khách chỉ không tuân theo? Người cũng biết kháng chỉ là tội lớn mà chỉ chịu một trăm quân côn, đó là do bệ hạ tiếc tài! Nữ nhi của Bắc Triều Tiên vương tài năng và phẩm chất đầy đủ, lại do bệ hạ ban hôn..."

"Thường ngự y!" Người được gọi là Lê tướng quân càng nhíu chặt mày hơn, rốt cuộc không nhịn được cắt đứt lời nói. Ngự y cũng sớm biết như vậy, không nói thêm gì nữa, không biết làm sao vì sự ngu dại của nam nhân này, xoay người rời đi.

Thấy ngự y phải đi, Hàn Triều hơi cúi người, tự mình dẫn ngự y ra ngoài.

Khi lần thứ hai Hàn Triều vào phòng, nam nhân nằm trên tháp đang gãy giữa muốn đứng dậy, đứng ở một bên Hạ Cúc luống cuống khuyên bảo.

"Tướng quân sao phải làm vậy? Hạ Cúc... Hạ Cúc cầm đến thay tướng quân là được!"

Mặt Lê Thư vẫn trắng bệch như trước, trong mắt lại hiện lên ý cười, nói chậm rãi:

"Được, nhanh lên!"

Hạ Cúc quẹt miệng, chần chờ một lúc lâu, mới dám chân mạnh một cái, đi lấy đồ vật thay tướng quân nhà mình. Chỉ một lát sau, Hạ Cúc cầm trong tay một vòng cổ tinh xảo khéo léo, tạo hình khác biệt trở lại.

Tay đang rót nước của Hàn Triều run một cái, cứ như vậy nửa chén nước nóng rơi trên tay mình.

Lại là... Vòng cổ kia... Cái vòng mà nữ tử đã biến mất ba năm kia để lại cho hắn...

Bao nhiêu lần, Hàn Triều luôn luôn có thể nhìn thấy hắn cầm vòng cổ kia ngơ ngác sững sờ.

Lúc rảnh rỗi...

Khi khó chịu...

Lúc đánh thắng trận...

Lúc bị bắt nạt...

Ba năm, nàng vẫn luôn ở bên cạnh hắn, tận mắt nhìn hắn từ một tiểu tốt vô danh trở thành Lê tướng quân quyền cao chức trọng. Ở Trung Nam quốc, nam nhân dẫn binh, vốn là một chuyện chế cười lớn, cho dù có Tả tướng tiến cử, nữ hoàng có ánh mắt nhìn người tài, trong này có biết bao mồ hôi và máu, chỉ một câu năng lực cực cao là có thể nói dễ dàng sao?

Nàng nhìn hắn bởi vì luyện công cả đêm mà kiệt lực ngất xỉu, bởi vì thăng chức quá nhanh mà khiến người ghen ghét, nàng đau lòng vì hắn, lo lắng cho hắn phải chịu sự bất công!

Thế nhưng, hắn lại chịu đựng...

Nhẫn nhịn bị khinh thường, nhẫn nhịn những ánh mắt khinh bỉ, thật và hôm nay mới ngồi lên được vị trí tướng quân, còn muốn chịu một trăm quân côn do sự tức giận của nữ hoàng.

Lòng của Lê Thư, làm phó tướng sao Hàn Triều không hiểu.

Một câu nói thôi, nàng kia, là mục tiêu cả đời của Lê Thư.

Hắn trăm cay nghìn đắng, vượt qua đau khổ, chỉ vì có thể gặp lại nàng.

Ba năm trước, bỗng nhiên thê chủ biến mất.

Hầu như tất cả các nơi Lê Thư đều đi tìm, chỉ tiếc biển người rộng lớn, giai nhân lại không có tin tức.

Không còn cách nào khác, hắn chỉ còn cách chạy đi nhờ Ôn Đường giúp đỡ, nghĩ rằng nếu hắn cũng thích thê chủ, chuyện này sẽ giúp đỡ thôi...

Về sau, bị Đường triều Tả tướng phát hiện, người luôn rộng rãi khéo nói lập tức đổi sắc mặt:

"Nực cười! Trương tử của Ôn gia ta còn chưa gả thê, làm sao có thể làm chuyện không đúng mực như vậy? Lần sau đừng có nhắc lại!"

Ta tướng phát tay áo bỏ đi, rất xa vẫn có thể nghe được lời nói dứt quãng:

"Không ra thể thống gì... Chỉ là một nữ tử bình dân... Sao ta có thể đồng ý cho Đường Nhi đi tìm?"

Lê Thư ngơ ngác đứng thẳng chỗ đó, nhìn về phía Tả tướng đã đi xa, cả người mất hết sức lực...

Đúng vậy, là do đầu óc hắn mê muội mới có thể chạy đến Tướng phủ tìm Ôn công tử nhờ giúp đỡ. Ôn công tử phú quý là nhi tử của Tả tướng, lại chưa gả thê, làm chuyện như vậy, sẽ có tin đồn không hay...

Thế nhưng, nếu cứ như vậy, làm sao để hắn tìm lại thê chủ của hắn, trong đầu của hắn...

"Uych uych uych uych..."

Tiếng bước chân từ xa đến gần, Lê Thư ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Tả tướng đã đi lại quay lại.

"Nếu muốn điều gì, phải đứng trên cao..."

Tả tướng nhìn Lê Thư thất hồn lạc phách ngồi bệt dưới đất, nói ra một câu không đầu không đuôi.

"Đứng trên cao..."

Lê Thư theo bản năng lặp lại, đôi mắt đang u ám bỗng nhiên tỏa sáng:

"Xin Tả tướng đại nhân hãy chỉ điểm cho một con đường!"

...

Vì vậy ba năm trôi qua, đã từng là tiểu tốt vô danh lột xác trở thành tướng quân chỉ huy ngàn quân, nhưng người khiến cho hắn quan tâm lại vẫn không có

tin tức...

Trong toàn bộ quân doanh, nàng và Lê Thư có quan hệ gần gũi nhất. Lúc rảnh rỗi Lê Thư sẽ nói với nàng về những chuyện... vụn vặt đã trải qua, sau đó ngẩng đầu yên lặng nhìn bầu trời, mà nàng chỉ có thể ngược nhìn gò mà cô đơn của hắn, trong lòng lại vô cùng đau đớn.

Tất cả những điều này, nữ tử kia có biết không? Hàn Triều nắm cái cốc cầm hận nghĩ, nếu như nàng biết, vì sao không xuất hiện? Vì sao không đến tìm hắn? Vì sao trở mặt nhìn hắn chịu khổ ở chỗ này?

Có thể, nàng kia sớm đã... Hàn Triều nghĩ đi nghĩ lại, nếu như nàng kia đã... Vậy thì, nàng, nàng có phải vẫn còn cơ hội đúng hay không?

Hàn Triều nghĩ vậy, xoay người, bình tĩnh nhìn chăm chú vào nam nhân nằm trên tháp...

Nam nhân trên tháp lại nhìn chăm chú vào chiếc vòng cổ, ánh mắt tràn đầy sự quyến luyến, có thể nhìn rõ trong mắt tràn đầy sự nhớ nhung không che giấu được.

Mắt của hắn tìm của hắn, tất cả đều không thể chứa được người khác rồi...

Trong nháy mắt đó, Hàn Triều giống như đọc hiểu ánh mắt của Lê Thư, ly trà trong tay rơi thẳng trên mặt đất, vỡ nát, giống như lòng của nàng...

"Ta đi cầm chổi quét..."

Hàn Triều vội vàng để lại một câu, chạy trốn chết, thậm chí không nghe thấy hạ Cúc nói sau lưng:

"Hàn phó tướng, chút chuyện nhỏ này tiểu đồng làm được."

"Ở nhà người được chứ?" Lê Phong mặc một thân nam trang trang nhẹ nhàng cau mày nói:

"... Người là chủ đại nhân của ta, ta, ừ, Phong Nhi, có cái gì không tốt?" Nữ tử bên cạnh Ôn Đường có chút chột dạ, làm như không thèm để ý xoắn tay áo nói.

"Nhưng mà... Cảm giác rất kỳ lạ... Tả tướng phủ, người là nhi tử của Tả tướng mà..." Lê Phong mím nhẹ môi, "Ồ chỗ này cảm giác rất kỳ lạ... Ừ... Ờ... Ở nói nơi bình dân một chút có lẽ sẽ tự nhiên hơn một chút." Nữ tử dẫn đo một chút, gạt đầu hạ kết luận, trong lòng nam tử giật mình, sau đó bắt buộc bản thân thả lỏng, "Cổ lễ mới trở về nên không thích ứng thôi! Trước vẫn ở rất, ừ, bình dân..." Lê Phong nghe vậy nhún mi, suy nghĩ một chút biệt thự nhà mình, muốn phản bác lại nhện lại.

"Dù thế nào, về sau làm phiền người." Nữ tử cười.

"Không cần xa lạ như vậy chứ!" Nam tử hơi hơi luống cuống.

"Ừm... Nhưng mà... Ôn Đường à... Người biết mà, ta không nhớ rõ... Mọi thứ bỗng nhiên đến đột ngột ta không quen, cho nên..." Nữ tử nghiêng đầu, đáng về lưỡng lự.

"... Ừ, Ôn Đường đã biết." Ánh sáng trong mắt nam tử mấp máy

ua nhẹ nhàng nhạt xuống. Nếu như người đầu tiên người gặp là hắn, người còn, có thể xa lạ như vậy không?

"Tốt, như vậy ta sẽ quay lại khách điểm lấy một ít đồ vật để mang về phòng! Phòng của ta ở chỗ nào?" Nữ tử có chút xấu hổ, vuốt vuốt tóc, nói sang chuyện khác.

"Người, người không ở cùng phòng với ta sao?" Nam tử giương mắt, lại rũ xuống. Cũng đúng thôi, bản thân đang suy nghĩ gì vậy, lúc chưa mất trí nhớ khi mình tìm cách tiếp cận nghĩ cách tránh né. Lê Phong xoa xoa mũi, không nghĩ rằng bầu không khí còn lúng túng hơn nữa...

"Không sao, chủ đại nhân chưa khôi phục trí nhớ, là do ta chưa nghĩ chu đáo." Nam tử cúi đầu, "Ôn Thu, dẫn chủ đi phòng dành cho khách nhân."

"Ừm... Ta có thể về phòng trọ thu dọn đồ đạc được không?" Thấy đối phương hình như đã hiểu ý định của nàng, Lê Phong cảm thấy ở chỗ khác cũng không sao, chần chừ mở miệng hỏi.

"Đương, đương nhiên, việc này không cần hỏi Ôn Đường, chủ đại nhân muốn làm gì đều được." Làm sao cần phải xa lạ như vậy. Nam tử không tự chủ lại xoắn ống tay áo, mím môi nói.

"Ừ." Nữ tử gạt đầu.

"Mặc Khanh, hình như ta... nhìn thấy Lê tiểu thư." Lưu Yên Nhiên kéo ống tay áo của Lưu Mặc Khanh đang mãi ôm hải tử.

"Ủm? Hà đâu?" Nữ nhân đang chơi với hài tử bỗng cả kinh, vội vàng nhìn theo hướng tướng công nhà mình chỉ. Chợ đông người, tầng tầng lớp lớp, trong một chốc Lưu Mặc Khanh cũng không biết hẳn chỉ ai. Lưu Yên Nhiên có chút nôn nóng, nhìn hình bóng ở phía xa xa kia đang dần lặn vào trong đám người khiến hẳn gần như cũng sắp không nhìn rõ, vội vàng vừa kêu tên Lê Phong vừa kéo tay nữ nhân đuổi theo, đuổi mấy vòng va vào không ít người, khó khăn lắm mới đuổi đến, chưa kịp thở một hơi liền vội vàng túm lấy đối phương, không ngờ nhìn thấy lại là một gương mặt xa lạ: "A! Nhận nhầm người, xin lỗi đã làm phiền." Lưu Yên Nhiên có chút thất vọng, Lưu Mặc Khanh cũng bất đắc dĩ, "Đó rõ ràng là người nam nhân mà!"

"Thế nhưng, rõ ràng mặc nam trang mà..." Nam nhân nhú mày, kiểng chân nhìn về phía trước, cũng không còn nhìn thấy hình bóng quen thuộc đâu nữa. Nữ tử nhú mày, khuôn mặt bỗng nhiên lạnh lại, "Nam nhân cũng có thể nhìn ra là nàng, có phải vẫn còn có ý định với nàng không hả!" Đây mùi dấm chua, Lưu Yên Nhiên phục hồi tỉnh thần lại, cũng không sợ, gắt giọng: "Oan gia! Hài tử cũng đã sinh cho ngươi rồi ngươi còn suy nghĩ vớ vẩn gì thế?" Thấy nam nhân bĩu môi bày ra dáng vẻ chim nhỏ nép người (về yếu đuối), Lưu Mặc Khanh không nhịn được bật cười, lại cảm thấy không nên thất lễ vào lúc này, vội vàng cúi đầu trừu đùa tiểu hài nhi trong lòng, "Được rồi, đi phủ Tướng quân thôi! Kháng chỉ ngay trước điện... Chỉ phạt một trăm quân côn và bổng lộc hai năm thật đúng là nhẹ, nam nhân này!"

"Bằng không ngươi muốn hẳn làm thế nào? Gã cho cái gì nữ nhi của Bắc Triều Tiên vương sao?" Nam nhân trách mắng, "Người khác không hiểu rõ chúng ta còn không hiểu hay sao? Lê tiểu thư sao có thể là người phụ tình? Ta thấy hơn phân nữa là Ôn Đường đã dùng mưu mô gì đó!"

"Mà thôi..." Lưu Mặc Khanh thở dài, "Đã mất tích ba năm, nếu thật sự là do Ôn Đường mang đi thì cũng yên tâm... Trước tiên đi thăm Lê Thư đi! Bị thương cũng không nhẹ!"

...

Mà ở con phố nào đó, nữ tử mặc nam trang kinh ngạc quay đầu, kỳ lạ, tại sao nàng lại cảm thấy có người đang gọi mình nhỉ?

"Lê Thư này, thật sự không có chuyện gì sao?" Mặc dù đối phương nhiều lần khẳng định, Lưu Yên Nhiên vẫn không nhịn được hỏi lần nữa, khuôn mặt trắng bệch cũng không giống như là không có chuyện gì.

"Thực sự không sao, chỉ đau chút thôi, thân thể ta vốn khỏe mạnh, lại tập võ, không có phát sốt hay làm sao." Lê Thư vẫn nằm lì ở trên giường, an ủi đối phương, lực chú ý vẫn không nhịn được tập trung vào tiểu nữ hài đang nằm trên giường vui chơi, cười dài một tiếng, "Thật đáng yêu... Tín Nhi, có ăn đường không?"

"Có!" Tiểu nữ hài nhi cười gật đầu, một vẻ hồn nhiên ngây thơ.

"Nam nhân các ngươi chính là quá nuông chiều hài tử, nữ nhân ăn nhiều đường như vậy làm gì?" Lưu Mặc Khanh ngồi một bên khó chịu, Lưu Yên Nhiên nghe vậy bĩu môi một cái, cười nói, "Đừng để ý đến nàng! Hài tử mới một hai tuổi mà suốt ngày nữ nhân nữ nhân! Chỉ là một nữ oa (cách gọi của đứa trẻ con là con gái) mà thôi! Lê Thư cười khẽ, lại móc ra một hạt thông đường lên đưa cho nữ hài, "Ăn ít một chút cũng tốt, nghe nói ăn nhiều sẽ hỏng răng!"

"Hà? Thực không?" Đây là lần đầu tiên Lưu Yên Nhiên nghe như vậy.

"Ừ, người nghèo chúng ta ăn ít đường thì không biết. Trước kia Hạ Cúc là một tiểu thiếu gia, hẳn nói vậy." Lê Thư trả lời, nhìn hài tử bên cạnh, không kìm được lại nở nụ cười, sau lại cúi mặt tự trách bản thân, "Đáng tiếc, ta làm phu thê với nàng lâu như vậy... Cũng không sinh cho nàng được hài tử nào..."

"Nếu như ngươi thích, hãy nhận là nghĩa phụ của hài tử này!" Lưu Yên Nhiên xoa đầu hài tử, cười.

"..." Nam nhân trên giường rụt người một cái, "Nhưng mà... Ta, chỉ muốn hài tử của nàng thôi..."

"Nàng, sẽ về nhà sao? Bao giờ trở về..."

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Gặp nhau

"Tôi thăm ngươi một chút xem đã chết hay chưa, xem ra không sao nhỉ!"

Cửa bị đẩy mạnh ra, người ngoài cửa bước vài phát liền bước đến bên giường, không để ý chút nào đánh mạnh vào chỗ đau của nam nhân, nghe thấy đối phương hít mạnh một hơi, vừa lòng cười nói.

"Không tồi, vẫn còn có tinh thần!"

Hành động này phụ phu Lưu thị thấy cũng không biết nói gì, nhưng lại khiến cho Hạ Cúc vừa đi pha trà dâng lên bước từ ngoài cửa vào sợ hết hồn

"Ngươi, ngươi làm cái gì vậy?"

Khuôn mặt tiểu đồng tràn đầy sự sợ hãi lo lắng, bước vội vàng ba bước thành hai bước, đẩy mạnh một phát người nọ ra, chạy vội đến trước giường.

"Tướng quân, không sao chứ!"

"Không sao..."

Lê Thu vuốt nhẹ cằm, lại có chút lo lắng liếc nhìn người nọ, lại quay đầu trách mắng tiểu đồng.

"Hạ Cúc, không được vô lễ với Hoàng hậu."

"A!"

Tiểu đồng nghe vậy kêu lên, chân mềm nhũn, sợ hãi định quỳ xuống, lại bị đối phương đỡ lấy.

"Quý cái quái gì, ngươi thật là sao không biết thú vị như vậy chứ!"

Giọng nói tràn đầy ý cười, khiến cho người khác cảm thấy ấm áp. Hạ Cúc cũng không biết tại sao, trong nháy mắt đã đem Hoàng hậu này trở thành một người tốt.

"Mong điện hạ thứ tội."

Vốn không dám nói lời nào tiểu đồng cũng lớn gan hơn nói một câu, đối phương lại cười nói,

"Cái gì mà điện hạ, gọi Tiểu Ninh là được rồi!"

Dứt lời, lại quay đầu nhìn về phía Lê Thu, "Ta nói nè Tiểu Thu Tử, nếu ngươi còn dám làm như vậy như lần trước chạy theo mấy tên quan viên nói 'Điện hạ vạn an điện hạ thiên tuế' nữa, ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi hừ!"

"Không dám..."

Về mặt Lê Thu mang theo ý cười,

"Hạ Cúc, dâng trà."

Nam nhân nhấp một ngụm trà, nhẹ nhàng nói,

"Ngươi biết đó, nha đầu Lưu Quý kia... Ừ... Nữ nhi của Bắc Triều Tiên vương chỉ tên muốn thú ngươi, không làm theo không chịu bỏ qua, nàng vì quan hệ hai nước nên buộc phải hạ chi, cũng biết ngươi chắc chắn không nghe theo... Nói chung, không muốn nghe cái gì mà 'Quân muốn thần chết thần không thể không chết', ngươi nên biết nàng càng muốn làm bằng hữu đầu thôn với ngươi như trước."

"Ừ, ta biết." Lê Thu gật nhẹ đầu.

Ba năm trước, Lê Phong biến mất, Ôn Đường là công tử Tả tướng cũng không tìm được, chỉ biết xin mẫu thân mình giúp đỡ, thấy mẫu thân không để ý chút nào, không còn cách nào chỉ đành nói ra Lê Phong là người mình thương yêu, lại không ngờ người mẫu thân cực kỳ cung chiêu mình biết hẳn muốn tìm một dân thường nữ tử là người hấn thích, theo quan điểm môn đăng hộ đối, tuyệt đối không đồng ý, không muốn hỗ trợ, ra lệnh cho người cường ép mang hấn về.

Ai ngờ Ôn Đường có bề ngoài mềm yếu, trong bụng lại vô cùng mạnh mẽ, lệnh Ôn Thu bên người ngăn cản, cho dù thế nào cũng nói chỉ cần mẫu thân giúp đỡ tìm người về thì sẽ trở lại, là cho Tả tướng tức giận, đành đích thân đến nơi thôn dã này.

Nếu như Lưu Quý có thể biết trước tương lai, nói không chừng nàng sẽ dùng cái miệng uốn ba tấc lưỡi của mình khuyên Ôn Đường trở về ngay!

Tả tướng đến đầu thôn, gặp người đầu tiên không phải nhi tử nhà mình mà lại là Lê Quý đang đi từng nhà hỏi có biết Lê Phong đi đâu không.

Trời biết lúc đó Tả tướng khiếp sợ thế nào, ở một nơi thôn dã nhỏ bé nàng lại gặp một người còn giống Hoàng trưởng nữ hơn cả Hoàng trưởng nữ hiện tại!

Mười bảy năm trước, vào trước lúc Hoàng trưởng nữ mới sinh ra, Hoàng hậu khó sinh suýt chết, sau một tháng sinh sản mới có thể được ôm nữ nhi của mình, ai biết một cái ôm này cũng không bình thường, Hoàng hậu nhất quyết nói đây không phải nữ nhi của mình.

Thì ra, lúc sinh sản, Hoàng hậu mặc dù đau đến nổi ngất đi mấy lần nhưng vẫn nhớ rõ ở bên trái eo của nữ nhi có một cái bớt, nhưng hài tử này....

Mặc dù có thể là do khi sinh sản suy yếu dẫn đến sinh ra ảo giác, Hoàng thượng cũng tin tưởng cảm giác của phụ thân hài tử, nên cũng chậm chạp không lập Thái nữ.

Mà lúc này...

Tả tướng nhìn ngang lưng Luru Quý, cái này không phải vừa khớp hay sao.

Hoàng trưởng nữ chân chính, chẳng biết tại sao lại lưu lạc nơi thôn quê.

Tả tướng đắn đo, thậm chí vút chuyện nhĩ tử mình ở một bên.

Nói về học thức tài năng văn thao vũ lược, có thể nữ tử ở nông thôn không thể sánh bằng Hoàng trưởng nữ ở trong cung kia, nhưng không còn cách nào bệ hạ chỉ nhận nữ nhĩ thân sinh, chậm chạp không chịu lập để trừ thì cũng không còn cách nào, huống chi...

Người bên ngoài không biết, nàng cũng phải tự hiểu, thân thể của bệ hạ ngày càng sa sút, ngự y nói bệnh từ lâu đã khiến cho mất mề, không chống nổi một năm.

Vì vậy...

Năm Nguyên Trì mười sáu, bệ hạ tìm được nữ nhĩ lưu lạc nhân gian, cùng năm lập làm trử, ban cho tên Tần Chiêu.

Năm Nguyên Trì mười tám, đế băng hà, Thái nữ kế vị.

"Oa!"

Bỗng nhiên không khí có chút trầm trọng, tiểu cô nương ngồi cạnh giường rút cuộc không chịu được khóc lớn lên, Luru Yên Nhiên cuống quýt bē lên dỗ dành.

"Nói cũng có thể các người không tin, vốn đọc sách là định muốn thi cử lấy một cái công danh, làm quan to.

Kết quả nhìn Luru Quý có chức quan to nhất là Hoàng đế, biết rõ bằng hữu có nỗi khổ, còn có người bị hạ lệnh trượng trách*, ngược lại không thoải mái như khi ở trong thôn... Bỗng nhiên, không có việc gì làm muốn ở trong thôn làm cái tiên sinh dạy học, nuôi lớn hài tử thật tốt, sau đó dạy dỗ nàng, không có tài năng gì đặc biệt về làm ruộng cũng tốt mà!"

*trượng trách: hình phạt đánh bằng gậy.

Luru Mặc Khanh nghe tiếng khóc của hài tử, đột nhiên nói.

"Tin."

Tiểu Ninh rủ mắt xuống, bỗng nhiên lại ngẩng đầu cau chặt mày.

"Ta nói! Các người làm gì mà phải nghiêm túc như vậy, không thấy buồn chán hay sao? Đã nói..."

"Hoàng hậu điện hạ."

Một tiểu đồng chạy vội đến làm giãn đoạn lời định nói, "Có nữ quan tử trong cung xin gặp."

"Đề cho nàng vào đi!"

Tiểu Ninh không vừa lòng, "Cảm hứng đang dâng trào muốn nói mà!"

"Điện hạ, tướng quân, đã tin được thê chủ đại nhân của tướng quân."

"Ngày hôm qua mới vào trong phủ của Tả tướng."

"Cái gì?"

"Người, người làm gì vậy? Hôm qua vừa bị đánh một trăm quân côn, bây giờ người lại muốn làm gì?"

Tiểu Ninh dùng tay cản lại nam nhân đang không để ý chỗ đau của mình muốn giãy dụa để đứng dậy, kìm nén mong muốn trong lòng muốn đi thăm nha đầu kia, cảm tức tên truyền lệnh không có mặt.

"Ta đi nhìn xem, nếu thật sự là nàng, cùng lắm thì mang đến đây cho người!"

"Không được!" Nam nhân quýnh lên, vội vàng nói lớn, lại kìm giọng xuống,

"Nếu là... Nàng không muốn nhìn thấy ta..."

Không để ý sự ngăn cản của mọi người, nam nhân chột chống đỡ cơ thể đứng lên, "Chuẩn bị ngựa."

"Shit! Sao ngươi lại cười ngơ chứ!"

Lê Phong xin thề, bản thân phải luyện tập nhiều lần mới dám vác mặt đi yêu cầu Ôn Đường đổi một gian phòng khác.

Chủ yếu là... Vốn gian phòng kia.... Sao lại cách phòng hần gần như vậy!

Chỉ cách một bức tường, nàng nghĩ thế nào cũng cảm thấy khó chịu.

Ừ... Quả nhiên một nơi hẻo lánh lại có một vườn hoa như vậy mới là tốt nhất...

Lê Phong theo bản năng bỏ qua ánh mắt bi thương và phức tạp của Ôn Đường cũng như ánh mắt muốn giết mình cho hả giận của Ôn Thu.

Cổ lẽ, việc làm theo ý thích cả bản thân ở trong mắt người khác là không bình thường, nhưng mà, có phải nàng ngược lại được lợi ích hay không?

Lê Phong nhìn chằm chằm vào thuốc loại dương cương mỹ nam tử mà ở đất nước nữ tôn chưa thấy bao giờ, bỗng nhiên nghĩ.

Từ xa Lê Thu đã nhìn thấy sắp đến phủ Tả tướng, tung người xuống ngựa, nhìn Tiểu Ninh ở phía sau.

"Ta nghĩ, len lén vào xem... Có thể nàng không muốn nhìn thấy ta..."

"... Nàng sẽ không như vậy, tin tưởng ta."

Hắn có nên nghe lời của hần không? Về mặt Tiểu Ninh chịu đựng nhìn nam nhân nấp vào một chỗ yên tĩnh lặng lẽ nhảy mạnh qua.

Quên đi, hiểu cho hần. Bản thân không biết võ công, đi vào từ cửa chính nói không chừng lại đánh rần động cỏ*.

*Đánh rần động cỏ - 打草驚蛇: được sử dụng để miêu tả một hành động không kín kẽ cẩn mật, để cho người ta đề phòng.

Đúng là vẫn nên rời đi trước thì tốt hơn.

"Hừ... Hừ..."

Chỗ đau ở hông và chân chịu sự ma sát xóc nảy trên lưng ngựa, lại chịu động tác mạnh, mang đến đau nhức không thua gì như khi chịu phạt. Lật người, nam nhân cắn răng nhìn đau vượt qua tường, tự thấy rằng những chỗ hẻo lánh như vậy trong phủ quan viên quyền quý thường dùng để cho chủ nhân giải sầu, ít có người rảnh rỗi đến, lại không ngờ...

Nữ tử nhỏ nhắn đứng ở đó, ánh sáng của hoa sơn chi trong đình chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp như trẻ con, tóc dài chưa buộc phiêu phiêu trong gió, cao vút như ngọc, trong suốt còn hơn ánh mặt trời ngày đông.

Trong nháy mắt đó, nam nhân giống giống như được trở về những ngày trước.

... Ngươi, ngươi quá, hoàn hảo?

Mỗi nam nhân nhẹ nhàng chớp mắt, nhưng không nói nổi lên một lời...

Trước mặt hần nữ tử lúc thì kinh ngạc, lúc thì nhũn mảy, toàn bộ trong đầu đều là từng cái nhẩn mảy từng cái nụ cười của nàng...

... Ngươi... Còn trẻ tuổi như vậy mà...

Ta... rất nhớ ngươi... Rất nhớ ngươi...

Ngươi đừng đi nữa... Có được hay không...

... Có được hay không...

Lê Phong nhìn nam nhân trước mặt, bằng kinh nghiệm học y nhiều năm của nàng, trên người hần chắc có vết thương nào đó, khuôn mặt trắng không có chút máu, không ngờ khi thấy nàng lại thoáng có chút hồng hào hơn.

Lê Phong nhũn mảy, lần đầu tiên có người lên vào, còn bị thương, nghĩ thế nào cũng thấy không phải người tốt gì đó...

Nhưng mà, Lê Phong sờ sờ tay áo, vô cùng kinh ngạc, rõ ràng trên người không mang theo bất cứ loại thuốc gì, thấy được cái này có vẻ ngoài giống như, được rồi, người giống như phần tử cực kỳ nguy hiểm, vì sao, nàng không có chút lo lắng nào?

Đã lâu như vậy, còn không có hành động, nam nhân này, có lẽ cũng không phải nguy hiểm lắm...

Thở dài, nguy hiểm giải trừ, thiên tính làm đại phu không từ chủ biểu hiện ra,

"Ta nói này, sẽ không làm hại ngươi, chỉ muốn chữa thương cho ngươi, hi vọng ngươi không cần làm gì ta được chứ?"

Giọng nói thương lượng bình thân nhẹ nhàng, trong lòng nữ tử tinh toán cẩn thận.

Nếu hắn không đồng ý, nàng cũng không mất gì, xấu nhất là sẽ phải chết.

Nhưng mà, nếu như hắn đồng ý, như vậy cho dù hắn đổi ý giữa chừng, nàng vẫn có chiêu để đối phó, nàng tự tin về y thuật và độc thuật của mình, dùng thuốc không có độc nhưng vẫn có thể kìm chế hành động của hắn không phải không làm được.

Nàng nghĩ mọi phản ứng của đối phương, nhưng đối phương lại hành động vượt hoàn toàn ngoài suy nghĩ của nàng.

Không có suy nghĩ không có đắn đo cũng không khinh thường điều kiện của nàng, hắn cứ mở to hai mắt như vậy, ngơ ngác nhìn nàng, nhìn gần có thể thấy biểu hiện sự lo lắng và khiếp sợ.

"Ngươi, làm sao vậy?" Lòng ngực nam nhân phập phồng, giống như thế nào cũng không thể hút không khí vào bên trong vậy, Đã xảy ra chuyện gì? Ngươi không thoải mái ở chỗ nào sao?"

"... Ngươi... Không nhớ ta sao?"

Bước lên vài bước, hình như hắn định bắt cổ tay nàng, nhưng bàn tay to chỉ xòe nắm vài cái, cuối cùng cũng không dám chạm vào nàng.

A... Lê Phong ngẩn ngơ một lúc.

"Ừ... Thì nhìn tình hình trước mắt xem ra, có thể ta thực sự mất trí nhớ... Ngươi có quan hệ gì với ta sao?" Không phải chứ! Nàng còn đi dụ dỗ một đại soái ca như vậy sao?"

"Ta là..." Nam nhân hầu như muốn nói ra, rồi lại ngừng lại.

Ba năm rồi, không một chút thay đổi... Còn đẹp như vậy...

Nhưng mà, hắn...

Theo bản năng, nam nhân cúi đầu nhìn một chút bàn tay quen nắm binh khí của mình trong ba năm qua, cái kén thật dày ngay cả chính hắn cũng không nhìn được.

Trên người hắn có rất nhiều vết sẹo, đa số là do bị thương khi chịu hình phạt ở trong doanh trại, một vết một vết, xấu xí hơn cả những vết đao.

Nếu nàng biết, sẽ ghét bỏ thôi...

Nam nhân nhẹ nhàng ngẩng đầu, không che giấu được ánh sáng chuyển động trong mắt.

Người hắn yêu nhất, bảo bối của hắn, hắn tìm ba năm, người hắn yêu nhất, suốt đời, cả đời, yêu nhất, duy nhất...

Đang ở trước mặt hắn rồi...

"Đều không phải, chúng ta, chỉ là bằng hữu bình thường."

"... Ta là Lê Thu..."

"Là thư trong cuốn thư" (thư nghĩa là sách)

"Bởi vì... Có một người... Nàng đã từng... Dạy ta... Đọc sách... Học chữ..."

Nữ tử hé miệng, không biết vì sao, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy đau buồn.

"Ngươi... Không có sao chứ..."

Nàng cũng không biết tại sao mình lại hỏi như vậy, giống như không biết vì sao mình lại tin hắn không phải người xấu, thật đúng là bằng hữu của mình.

Thật may mà!

"Vào đi!" Nữ tử chỉ chỉ cửa phòng, "Ta đưa thuốc trị thương cho ngươi."

Chợt nhớ ra đây là nữ tử, hắn là một người nam nhân, để mình nhìn thân thể...

Đang muốn hứa hẹn với hắn rằng mình sẽ không làm gì, lại không ngờ, nam nhân không hề có thối mác gì mà đi đến, có cũng chỉ là đi khắp khiêng do

đau xót mà thôi.

Điều quan trọng hơn là, ngay cả tướng công Ôn Đường của nàng đi vào phòng của nàng cũng có chút ít rụt rè, nhưng người nam nhân này đi vào lại...

Sao nàng lại nhìn hấn vừa mắt hơn so với Ôn Đường nhỉ!

*Đánh rần động cỏ

Thời nhà Đường, có một viên quan tên là Vương Lộ, hết sức tham lam, chuyên nhận của hối lộ.

Vương chẳng màng đến bốn phận đối với nhân dân, chỉ chăm chăm kiếm tiền phi pháp. Thủ hạ thân tín của ông ta cũng bê bối không kém, thường hay vào hùa với Vương Lộ.

Ngày kia, có người tố cáo một thuộc hạ của ông ta đã phạm pháp và tiếp nhận quà đút lót. Bản cáo trạng liệt kê đủ mọi loại tội trạng.

Đến ngày xét xử, Vương Lộ vừa nhìn các tội được nêu trong bản cáo trạng mà bất giác kinh sợ. Những tội danh của người thuộc hạ giống như đúc với những tội mà Vương Lộ mắc phải, cứ như bản cáo trạng đang nhắm thẳng vào ông ta.

Vương Lộ bồn chồn, run sợ không yên “Đây... đây chẳng phải là đang nói đến ta sao?”

Thay vì xử án, Vương đã viết thẳng vào bản cáo trạng 8 chữ: “Nhữ tuy đa thảo, ngô dĩ kinh xà” (Tạm dịch: Ông tuy đánh cỏ, rần tôi đã sợ.)

Thành ngữ “Đa thảo kinh xà”, có thể được dịch là “đánh cỏ động rần”, có xuất xứ từ mẩu chuyện trên. Câu chuyện được trích từ “Nam Đường cận sự”, một tác phẩm được biên soạn bởi Trịnh Văn Bảo (953–1003) vào triều nhà Tống.

Ngày nay, câu thành ngữ được sử dụng để miêu tả một hành động không kín kẽ cẩn mật, để cho người ta phòng bị. Nó cũng có nghĩa là hành động hấp tấp, khiến địch thủ cảnh giác.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Mờ ám

Ánh sáng đầu hè cực ấm áp, không quá nóng..., độ ẩm cũng vừa phải. Nữ tử tựa vào cạnh cửa, híp mắt, thoải mái như chú mèo nhỏ.

Tất nhiên, nếu như có thể bỏ qua một hài tử sắp mọc mầm trong phòng... Được rồi, là nam nhân.

Nam nhân trong phòng kêu rên hừ một tiếng, khiến nàng nhú mày, trong lòng hơi nhói một cái.

Hắn đau lắm sao?

Hắn đã bôi thuốc chưa vậy?

Lê Phong kim nén thở gấp hai cái, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, lại chợt nhận ra, mới vừa rồi, cảm giác khi nàng nghe nam nhân kêu rên, có phải, đúng hay không, cảm giác giống năm ấy, khi nàng nhìn nhị ca rơi từ trên cây xuống hay không?

Nếu nói là giống nhau, cũng không phải hoàn toàn giống nhau, nàng thà rằng hiện tại người ở trong phòng đau đến không nhận được là nhị ca nhà mình...

Ach... Nếu nhị ca nhà họ Lê ở đây... Sợ là muốn gõ mạnh một chút đầu nha đầu chết tiệt, sau đó chỉ biết thở dài một câu "Nữ đại bất trung lưu*" thôi!

*Nữ đại bất trung lưu: Con gái lớn không thể giữ trong nhà

Bản thân mình, đau lòng chứ! Rất đau lòng...

Lê Phong mím môi, kết luận cuối cùng

Aizz... Thật đáng chết... Rõ ràng chỉ mới gặp mặt người ta, tại sao lại có suy nghĩ người ta còn quan trọng hơn nhị ca, thật là...

Lê Phong xoa mạnh huyệt thái dương.

Nàng là người thấy sắc nổi lòng tham sao...

Nhắm mắt, ngăn lại ý tưởng càng ngày càng không không chế được của bản thân, Lê Phong đem lực chú ý chuyển lên bầu trời xanh thẳm kia.

Bình tĩnh một chút, bị thương bôi thuốc thì chắc chắn sẽ đau, bản thân mình ở chỗ này lại đi quan tâm vớ vẩn cái gì chứ!

"Hừ!" Nam nhân trong phòng lại hừ một tiếng, sau đó là những tiếng rên rỉ không nhận được.

... ..

Bình tĩnh! Đó là cái gì vậy? Lê Phong cảm giác tấm lòng đáng thương cẩn thận của mình lại bị treo lên.

Chết tiệt! Hắn có thể bôi thuốc hay không, làm mình đau như vậy...

Nghĩ đến việc lòng đại phu như phụ mẫu, lại nghiêm túc học theo cách làm của bạn học Liễu Hạ Huệ, Lê Phong cẩn thận gõ cửa một cái.

"Nếu không ngại, thuốc, ta có thể bôi giúp người..."

Lời nói vừa ra khỏi miệng, Lê Phong liền có chút hối hận, câu này sao cứ nghe như là muốn cướp đoạt việc để làm, rõ ràng là muốn cướp đoạt mà...

"Cái đó! Ta thực sự không có ý gì khác... Trời ơi... Xin lỗi nếu làm phiền người cứ coi như ta chưa nói gì đi..."

Nữ tử ngượng ngùng cúi đầu, nàng lại phạm phải lỗi lầm ngu ngốc gì vậy chứ! Nam tôn thì không sao, lại đi hỏi một người nam nhân ở đất nước nữ tôn là mình có thể bôi thuốc cho hắn không..

Lê Phong thở dài, vốn đã chuẩn bị ứng phó với việc đối phương thẹn quá thành giận, bỏ đi hoặc là đề phòng cảnh giác vân vân, ai biết... Là ảo giác của nàng hay sao? Sao nàng lại có thể cảm thấy người trong phòng hình như đang vui vẻ, "Không sao, ta biết mà. Thật sự có thể chứ? Ừm... vậy... Cảm ơn..."

Giọng nói ôn nhu ấm áp.

Bỗng nhiên Lê Phong cũng để trái tim đang lơ lửng xuống, xoay người đẩy cửa vào.

Trên người nam nhân đắp một tấm thảm mỏng, mắt sáng long lanh khi nhìn về phía nàng bước từ ngoài cửa vào, khiến Lê Phong chợt nhớ đến đồng vật nào đó rất thích vẩy đuôi... Đột nhiên nàng cảm thấy, người nam nhân này, hình như rất muốn được nhìn thấy nàng.

... Rất kỳ lạ, bị nam nhân xa lạ nhìn như vậy, nàng lại không cảm thấy xấu hổ chút nào... Ngược lại, giống như... Là chuyện dĩ nhiên vậy....

... Kỳ lạ... Lê Phong cảm thấy mình rất không bình thường, vội vàng khiến cho mình trở về quỹ đạo bình thường, vuốt vuốt mũi, nói,

"Ừm, chỗ nào bị thương?"

Đối phương thấy nàng vuốt mũi, bỗng nhiên xuất hiện sự dịu dàng, hoặc có thể nói là cùng chiều, mở miệng định trả lời, lại... Đột nhiên đỏ mặt, "... Ừm... Ồ... Ồ... Là ở... ở... Chân, còn có mông..."

Vừa nói vừa cẩn thận quan sát vẻ mặt của Lê Phong, "Xin lỗi, nếu thấy ngại... Ta tự làm thì được rồi..."

Khỏe miệng Lê Phong khẽ nhếch, ngại thì thật ra không có, chỉ là... Lời hỏi ngại hay không không phải nên để nàng hỏi hay sao? Nam nhân này thật sự là sinh ra ở nữ tôn sao? Có phải hình như... Hơi còi mờ rồi không?

Thở dài nói không có, Lê Phong bước về phía trước, vén tấm thảm mỏng trên người nam nhân...

... Lê Phong thề, trong nháy mắt lúc bản thân vén lên đó, thật sự bị kích thích có mong muốn trực tiếp tát một cái đập chết nam nhân này.

Trông bên ngoài thì khỏe mạnh như thường, nhưng lúc đánh xong vết thương chắc chắn rất nặng, nhưng nam nhân này... Hắn không chịu dưỡng thương mà đã chạy đến đây rồi! Hắn làm thế nào vậy?

Lê Phong thề, nếu hắn để một thời gian hãy đến đây thì vết thương tuyệt đối sẽ không biến thành như vậy! Hắn làm gì, chẳng lẽ cười ngửa đến đây sao?

Lê Phong liếc nhìn y phục dưới thân bị đối phương cởi ra đã bị máu loãng làm ướt sũng, lại cẩn thận nhìn xuống chỗ đau đã gần như máu thịt lẫn lộn, đến nỗi không có cảm xúc đi khen đối phương có thể dũng cảm nhận nhịn đến cảnh giới vượt xa người thường..

Hắn, hắn có biết nàng chỉ muốn khóc hay không?

"Người!" Nữ tử cắn môi, tay vỗ mạnh mấy cái lên đầu nam nhân, đánh nhiều cũng chưa hết giận, lại véo vài cái lên lưng đối phương, thấy nam nhân co người lại, bỗng nhiên hoài phục tinh thần.

.... Nàng, nàng là cái gì vậy....

.... Đây... Hắn... Không có tức giận chứ... Nữ tử cảm thấy toàn bộ cơ mặt cũng đang co giật, nàng bị làm sao vậy? Nàng không quen biết hắn... Được rồi.... Là mới quen...

Chuẩn bị tinh thần chịu nam nhân tức giận hoặc dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn mình, lại không ngờ đối phương chỉ nằm ở đó thừa dạ áy náy nói,

"Xin lỗi."

"Xin lỗi, ta, không phải cố ý muốn chọc giận ngươi, người muốn đánh ta tiếp sao? Ta, ta chịu được."

Lê Phong cúi đầu, hình như mình già rồi sao... Tại sao lại không theo kịp suy nghĩ của hắn...

"Quên đi... Ta bôi thuốc cho ngươi."

Bụng nước nóng đến, Lê Phong nhìn về phía vết thương, chỉ cảm thấy trước đây bản thân chưa bao giờ cẩn thận như vậy.

Mà cho dù như vậy, hô hấp của nam nhân không nhìn được dồn dập lên, nhưng cũng không phát ra một tiếng nào.

Lê Phong luôn cảm thấy đo là do sợ bản thân đau lòng. Nhú mi, vì sao mình lại nghĩ như vậy?

Khó khăn lắm mới xử lý xong vết thương, Lê Phong cảm thấy vô cùng mệt mỏi chỉ biết ngồi bên giường thở mạnh vài hơi.

So với sự đau lòng và áy náy của nam nhân đang nằm úp sấp kia cũng không biết là ai hơn nữa.

"Ta lấy lược chải đầu cho ngươi được không?" Nam nhân nhìn mái tóc rối tung của nữ tử, nhẹ nhàng nói.

"Năm đang hoảng, còn định làm cái gì?" Nữ tử đang bức bối với nam nhân đây, tức giận nói.

Nam nhân thở dài lại nằm đang hoảng lại, ngoan ngoãn hơn bao giờ hết.

Nói đến tóc... Nữ tử nhìn một chút tóc của mình, nhẹ thở dài, Cũng không biết vì sao, chính mình không thể làm gì với kiểu tóc của thế giới này, chia một kiểu tóc nhìn tạm được cũng phải kì kèo mất hơn một giờ, chỉ cần hơi hoạt động mạnh một chút là lại rời ra không thể nghỉ ngơi...

Thật ra Ôn Đường cũng muốn giúp nàng buộc tóc, nhưng mà... Không biết vì sao, rõ ràng biết đây là việc tướng công phải làm mà -- dù sao cũng là nữ tôn, loại chuyện này sẽ không thể không chấp nhận được chứ -- nhưng hắn chỉ vừa vào phòng của mình một chút, cả người mình cũng đã không thoải mái, chứ đừng nói đến động tác thân mật như vậy...

"Chuyện đó... Không mất nhiều thời gian, chỉ cần quý đứng lên một chút là được... Ta có thể chải đầu..."

Giống như thấy được nàng có chút lay động nho nhỏ, nam nhân cẩn thận mở miệng, liếc mắt nhìn hắn, nhìn hắn bộ dáng nếu ngươi tức giận ta sẽ nhận sai lập tức.

Dù Lê Phong thật không muốn, nhưng bật cười cũng không phải do nàng sai...

"Được rồi..."

Nhìn đối phương một chút, quý một lúc ở trên giường chắc cũng không sao, nàng cẩn thận nâng nam nhân trên giường dậy.

Tay nam nhân nhẹ nhàng lướt qua mái tóc đen mượt của nàng, cực thuần thực, như là, đã chải tóc cho nữ tử trăm ngàn lần vậy. Cho dù thật sự không từng chải nhiều lần như vậy, cũng đã chải trăm ngàn lần trong đầu... Chải vuốt từng sợi...

Nữ tử rất muốn khen ngợi một câu, nữ tôn chính là nữ tôn hay sao... Tay nghề thật tốt mà...

Lắc lắc đầu giống như tiểu hài tử, tóc bó lại không có cảm giác theo thói quen dần dần bị rơi xuống, Lê Phong cười vô cùng vui vẻ.

Nam nhân cúi đầu, nhẹ nhàng áp sát vào tóc trên trán nữ tử.

"Này, Lê Thu."

Nữ tử ngừng đầu, ánh sáng trong mắt hơi tối, khiến nam nhân sợ hãi vội rút người lại.

"Thực sự ngươi, chỉ là bằng hữu bình thường của ta sao?"

...

"Thật sự. Rất bình thường."

Sau khi dùng bỏ câu đưa tin cho người trong phủ, Lê Thu hỏi ý kiến xem bản thân mình có được ở đây qua đêm không.

Tất nhiên Lê Phong sẽ không từ chối, người ta là người bệnh mà.

Vì vậy... Nhìn nam nhân yên ổn an bình nằm ngủ trên giường, nữ tử vỗ trán thở dài.

Ý thức đề phòng của nam nhân này, có phải hơi yếu không...

Đây là nữ tôn mà...

Thân thể bị thương tất nhiên không thể đuổi hấn đi, Lê Phong thấy sắc trời gần tối. Cúi đầu, sửa sang lại giường chiếu, cũng may Ôn Đường đối xử với nàng cũng không tồi, cái giường này cũng thuộc loại King Size đó...

Cái gì? Người nghĩ đến cho nàng nằm ngủ dưới đất? Tự ngược mình sao?

Cùng lắm thì tỉnh sớm hơn một chút, để cho hấn không biết đêm qua bọn họ ngủ cùng giường... Người ngủ trên mặt đất rồi sẽ biết... Quá cứng không phải nơi để người ngủ~

Có người bước vào!

Cuộc sống chăm chỉ khổ cực ba năm trong quân đội khiến Lê Thư cực kỳ cảnh giác, lập tức tỉnh lại, biến thành tư thế che chở nữ tử bên cạnh.

Người cũng dần dần di chuyển ra bên ngoài giường, sau khi thích ứng với bóng tối Lê Thư nhận ra ngay đó là Ôn Đường..

Trong lòng vô cùng đau xót, phản ứng đầu tiên của nam nhân là lặng lẽ lăn xuống gầm giường.

Bọn họ...

Bọn họ, trong buổi tối...

Hấn không nên làm phiền...

Nam nhân nằm dưới gầm giường cắn chặt môi.

Người xem, quả nhiên không nên có lòng tham. Riờ ràng chỉ đến nhìn nàng một cái, liếc nhìn nàng một cái nên lập tức rời đi mới đúng. Thế nhưng hết lần này đến lần khác, là do lòng tham mà ở lại.

Vì vậy báo ứng đến rồi đây...

Đau nhức trên người là cái gì...

Hai tay Lê Thư theo bản năng nắm chặt, sờ thấy những cái kén xấu xí.

Chẳng mấy chốc Ôn Đường đã đi đến bên giường Lê Phong, tay khẽ cời y phục của bản thân.

Lê Thư chỉ cảm thấy toàn bộ cơ thể đã lạnh như băng.

"Bọn họ bên nhau là tốt," Lê Thư nắm chặt tay, tự nói với bản thân như vậy, "Người không thấy bọn họ rất xứng đôi.. Rất xứng.."

Trên giường có tiếng động nhẹ, Lê Thư biết, là Ôn Đường lên giường.

Nam nhân từ từ nhắm chặt hai mắt, hai tay nắm với nhau thật chặt.

Mà thôi mà thôi, nghe thấy, là có thể chặt đứt đặt những suy nghĩ của bản thân. Sau khi nàng mất trí nhớ, người nàng thích là người tuần mỵ rung động lòng người, hấn thì cho là cái gì chứ... Nàng có thể hạnh phúc, hấn nên vui vẻ mới đúng...

Trên người, mỗi lúc càng thêm lạnh lẽo, hấn lại bị bệnh sao...

Nữ tử ưm một tiếng, có xu hướng thức dậy, trên người bị đè ép đến khó chịu, trên mặt cũng bị đối phương hôn rất ngứa, tay nữ tử khó chịu muốn đẩy ra...

.... Cảm xúc này.... Tron bóng là cái gì vậy!

Nữ tử giật mình tỉnh táo,

"A!"

"Cái gì vậy!" Sợ hãi, tay đẩy ra, đối phương kêu khẽ một tiếng, cuối cùng Lê Phong cũng nghe rõ là ai, "Ôn Đường?"

"Thê chủ đại nhân..." Giọng nói nam tử nhỏ nhẹ, thân thể mê hoặc không một mảnh vải đi đến, "Vì sao, không cho ta..."

"Ngươi là cái gì đó?" Nữ tử đẩy mạnh nam tử đang cố gắng đến gần nhảy mạnh xuống giường, "Ai cho ngươi vào?"

Nam nhân dưới giường mở mạnh hai mắt, bỗng nhiên cảm giác bản thân như được sống lại. Thì ra trước đó bọn họ cũng không có ước hẹn vào buổi tối... Nàng đẩy hẳn ra, đúng hay không?

"Thê chủ đại nhân..." Nam tử thân không một mảnh vải chưa từ bỏ ý định, ngồi dậy còn muốn đi qua, lại bị Lê Phong tát một cái ép trở về.

Khuôn mặt, rất đau.

"Đã tỉnh táo lại chưa?" Giọng nữ tử lạnh lùng, cũng không cho đối phương có thời gian tạm nghỉ, "Ta nói rồi, ta không nhớ điều gì, bao gồm quãng thời gian ngươi từng là tướng công của ta."

"Cho nên, nếu đã từng là tướng công của ta, cũng mới dừng bò lên giường của ta!"

"... Chờ ta khôi phục trí nhớ là được..." Giọng nữ bèn nhon cuối cùng cũng dịu xuống.

"Mặc quần áo vào đi..."

"Ngươi... Không chạm vào ta sao..." Giọng nam tử trà đầy đau buồn, Lê Phong cảm thấy có chút không nỡ,

"Ta không phải nói rồi sao? Chờ ta phục hồi trí nhớ..."

"Phục hồi... Thì càng từ bỏ..."

"Hả? Có ý gì?"

"..." Nam nhân im lặng một lát, "Không có... Không có ý gì..."

Cho dù chỉ là giả dối, cũng muốn gọi ngươi thê chủ...

Cho dù chỉ là giả dối, cũng không muốn ngươi đi tìm hắn....

"... Ta đã biết." Nam nhân từ từ mặc quần áo, "Ta đã biết..."

Nữ tử nhìn bóng lưng của nam tử, bỗng nhiên cảm thấy thật mệt mỏi. Ngã lên giường, mới phát hiện giường quá lớn, lúc này nàng mới nhớ ra... Trên giường này, có phải còn có một người nữa đứng không?

"Lê Thu?" Người ở đâu...

"Ừm, ở đây."

A... Lê Phong nhìn nam nhân chui ra từ dưới gầm giường, "Tại sao lại ở trong đó..."

"Không muốn làm phiền các ngươi..." Giọng nói của đối phương buồn buồn.

"Cái gì mà phiền mới chả không phiền! Không biết hắn chui ở đâu ra, còn khiến ta giật mình đây này!"

Nữ tử tức giận, liếc đôi mắt nam nhân trở nên sáng rõ, "Năm tiếp xuống! Ngại bản thân bị thương còn nhẹ sao?" Nam nhân ngoan ngoãn rụt người về.

"Ừm... Ngươi đã tỉnh lại thì không có cách khác.... Ta nằm ngủ dưới đất là được rồi..." Lê Phong đành chịu, "Chúng ta chưa làm cái gì, ta cách ngươi rất xa."

"Ừ." Nam nhân gật đầu, "Không cần đem chăn đệm để nằm dưới đất..." Giọng nói có chút khó chịu, "Nhưng mà, nếu ngươi chê... Ta xuống nằm là được..."

"... Tất nhiên không... Ngủ đi..."

"Ừ...."

Lê Phong nhú mi, vì sao nàng cảm thấy nam nhân đang tức giận? Thế nhưng, rõ ràng tính tình tốt đến nỗi đánh hắn một cái hắn còn cười với ngươi...

Quả nhiên, ở nữ tôn, "Tâm nam nhân như kim đáy biển" mà...

Lê Phong vỗ trán, không muốn nghĩ nhiều, ngủ.

Người nó trên giường tức giận loay hoay móng tay.

Hắn không phải tướng công của người, hắn lừa gạt người.

Ta mới là mà!

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Mạnh mẽ

Ánh sáng mặt trời vàng nhạt chiếu lên khuôn mặt nữ tử, lông mi dài tạo nên một bóng râm, yên lặng khiến lòng nam nhân say mê, mọi thứ giống như trở lại ba năm trước đây.

Chỉ là, khi đó, hắn còn có thể ôm nàng vào trong lòng, mà hiện tại, lại không được.

Cho dù như vậy, như thế nào hắn cũng không muốn nhắm mắt.

Khi dùng bò câu đưa tin, hắn vì không muốn cho mấy người Tiểu Ninh Hàn Triều lo lắng (không phải vì không muốn bọn họ phá hoại thế giới của hai người hay sao?), định chưa nói cho bọn họ chuyện Lê Phong mất trí nhớ, chỉ nói đang được nàng chăm sóc, khi nào vết thương đỡ sẽ trở về. Nhấn mạnh với bọn họ mọi thứ đều tốt, không cần mấy chuyện hỏi thăm an ủi các loại.

Vì vậy, người bị trong thơ âm thầm cảnh cáo không thể làm bóng đèn, trong thời gian ngắn đều bỏ dự định vào Tướng phủ hỏi thăm an ủi linh tinh.

Trong lúc ngủ mơ nữ tử bẹp bẹp miệng, giống như đang mút cái gì đó, lại quay người mấy lần, đầu nhỏ cọ vài cái lên gối đầu, thấy thoải mái hài lòng, khẽ "Ủ..." một tiếng lại yên tĩnh lại. Nam nhân cười cong mắt nhìn chăm chú, tay dịch nhẹ góc chăn cho nàng.

Nàng vẫn đáng yêu như vậy... Đang ngủ sẽ không dễ dàng tỉnh lại, chẳng để ý mặt trời đã lên cao hay không.

Trước đây, mỗi khi đến lúc nàng thức dậy, hắn đều phải ôm nàng vào trong lòng, sau đó cúi sát vào tai gọi nàng. Lúc nàng rời giường thường rất khó tính, mơ mơ màng màng nhìn hắn coi như là nhẹ, có lúc hắn còn phải chịu mấy cái tát chuyện này cũng thành thói quen.

Nhưng mà, nàng không biết hắn vui sướng bao nhiêu, nàng ở trong ngực hắn, mềm mại, ấm áp.

Nhưng mà, nàng không biết hắn cũng khó chịu, thật ra hắn muốn để cho nàng ngủ thật lâu, bởi vì nàng thích, hắn cũng muốn như vậy.

Con mắt của nữ tử nhẹ nhàng chuyển động. Lê Thư nhớ rõ, nàng từng nói với hắn, lúc con mắt đang chuyển động là lúc đang nằm mơ.

Mong đó không phải là một ác mộng.

Mỗi nam nhân hơi nhếch lên, ôn nhu như nước.

Đúng là không giống như một con ác mộng, trong mộng nữ tử cười rất vui vẻ, mơ hồ mang theo chút ôn nhu. Lê Thư thấy lòng rung động.

Biểu cảm quen thuộc như vậy mà.... Lê Thư phải mất bao nhiêu sức lực mới kiềm chế được bản thân không cọ sát vào thân thể đối phương như trong quá khứ.

Rất nhanh, mọi việc sẽ kết thúc.

Chờ vết thương của hắn tốt hơn, cũng không có lý do ở lại.

Lê Thư thở một hơi thật dài...

Nhưng mà, vì sao, không thể, ở lại.

Bàn tay to thô ráp run rẩy sờ về phía khuôn mặt nữ tử, gần như đụng đến, lại giống như bị điện giật rút tay về.

Đầu ngón tay bị kén đầy ngăn cách gần như không cảm nhận được cảm xúc non mềm trên làn da nữ tử.

Vô ý thức giấu hai tay đi, hắn không dám nhìn thân thể xấu xí của mình, Trên người tràn đầy vết roi, trên mông chân còn có nhiều vết sẹo do bị gây đánh...

Ta xấu xí như vậy... Nếu như là tướng công của người...

Người lại.. Thất vọng cho mà xem..

Nghe được tiếng bước chân, nam nhân vội vàng chui xuống gầm giường. Ôn Đường đến đưa com.

Ngươi xem lại bản thân đi, hần không hề nhận ra sự tồn tại của ngươi mà, sao phải lo lắng?

Nam tử mặc bạch y bụng hộp đựng thức ăn, ngồi ở mép giường, thất thần nhìn khuôn mặt của nữ tử.

"... Thư Nhi..." Đột nhiên nữ tử trên giường lẩm bẩm.

Nam nhân nằm dưới gầm giường hầu như muốn nhảy dựng lên.

Nam tử ngồi trên giường đột nhiên còng người lại, cúi đầu, vội vã đi ra ngoài.

Nữ tử mở mắt ra, vô thức nghĩ lại sự việc diễn ra trong mơ, nhảy mạnh một phát từ trên giường xuống. Tất nhiên, việc này ở đây dường như có chút vô lễ a...

Như đã nói, mộng xuân, không phải thường là nam nhân mơ hay sao?

Như đã nói, đối tượng mộng xuân, không thể là một người xa lạ mới quen một ngày đúng không...

Lê Phong ngẩng đầu, bình tĩnh...

Mới quen biết một ngày một đêm thì có thể mộng xuân... Vì sao chứ...

Chẳng lẽ thật sự là thấy sắc nổi lòng tham sao...

Xoa xoa thái dương, Lê Phong không dám quay đầu nhìn đối phương.

Trong không khí tràn ngập mùi hương của com, dạ dày của Lê Phong lập tức không chịu thua kém.

"Không ăn com sao?" Nam nhân nằm ở trên giường, chống nửa cơ thể, tay cầm hộp thức ăn đựng com đặt lên bàn nhỏ trước giường, quay đầu nhìn nữ tử, trong mắt tràn đầy sự ôn nhu, giống như giấy tiếp theo sẽ chảy nước vậy, "Nhìn qua rất ngon đó."

"Ừ..." Bỗng nhiên mặt nữ tử đỏ lên, cũng đột nhiên nhớ đến giấc mộng xuân khó hiểu kia, chân thật như vậy, nếu nói là mơ, càng giống như là ký ức hơn...

Còn có, tình cảnh lúc này, cũng giống như đã từng xảy ra, giống như... Đã, từng trải qua...

Chết tiệt, ký ức của nàng lại bắt lặp lại sao? Từ nhỏ cũng đã như vậy, sự vật vừa nhìn thấy, thỉnh thoảng cũng sẽ cảm thấy đã từng gặp qua.

Thôi~ Nhất định là do việc lặp lại trí nhớ đi...

Nữ tử ngoẹo đầu, tay từ từ vuốt tóc.

"Ta buộc cho ngài nhé!" Nam nhân nhờ nữ tử giúp, choàng chặn, cẩn thận quỳ xuống.

Vì sao... Ngay cả việc dùng lược chải đầu cũng giống như đã từng trải qua chứ...

Nữ tử buồn rầu xoa huyệt thái dương, kéo bàn tay to vừa buộc xong tóc liền khéo léo xoa thay nàng, xoa bóp còn thoải mái hơn nàng nữa...

Này.... Lê Thư, thật sự chúng ta chỉ là bằng hữu bình thường thôi sao...

Làm sao bây giờ đây... Ta không thích tướng công của mình, tại sao có vẻ như... Ngược lại...

Yêu bằng hữu bình thường của mình chứ...

Nữ tử buồn rầu bệt bệt miệng, cúi đầu nghịch mười ngón tay của mình.

Bàn tay to của nam tử ấn nhẹ lên đầu nữ tử, Lê Phong thoải mái nghĩ muốn thở một hơi.

Nam nhân ở nữ tôn, đều như vậy sao? Hiền lành như vậy...

"Này, Lê Thư." nữ tử mở miệng, "Vì sao đối xử với ta tốt như vậy?"

....

"... Bởi vì, người trị thương cho ta mà..."

"Là do vậy hả."

"Đúng."

Nữ tử híp mắt một cái.

"Nằm xuống," Lê Phong quay đầu, "Ta bôi thuốc cho ngươi."

... Thực sự, không ai thấy, bầu không khí của hai người... Có thật sự là của đại phu và bệnh nhân sao?

"Đường Nhi," Tả tướng từ từ thưởng thức ly trà, nhìn nhi tử nàng yêu thương nhất ở trước mặt, "Nghe nói, gần đây con mới mang về một người hát rong, ừm, công tử vào trong phủ chăm sóc thật tốt hả..."

Vốn coi thường những đào kép trên phố phường, nhưng không còn cách nào khác vì tiểu nhi tử để ý hẳn, cũng không tiện đi khinh thường.

Tay Ôn Đường khó phát hiện hơi run lên, nhưng vẫn hoàn mỹ rót rồi dâng trà cho mẫu thân.

"Nghe hẳn hát khá tốt, có thời gian muốn nghe một chút nên đưa vào trong phủ."

Dừng một chút, "Nếu mẫu thân không thích, Đường Nhi để hẳn đi."

"Nếu Đường Nhi muốn, để lại cũng được." Đồng ý mong muốn của nhi tử ngoan ngoãn, "Chỉ là, dù sao cũng là người tầm thường nơi phố phường, vẫn không nên gặp mặt thân thiết nhiều thì tốt hơn."

"Vâng, mẫu thân dạy bảo, Đường Nhi ghi nhớ." Nam tử nhẹ nhàng khom người.

"Đường Nhi, người đã lớn như vậy, cũng sớm nên tìm một người tốt..." Không có gì mở đầu mà nói thẳng vấn đề. Nữ tử trung niên thưởng thức trà, đột nhiên nói nhỏ một câu như vậy.

Ba năm rồi, cho dù như thế nào cũng không chịu kết duyên chỉ vì một nữ tử bình dân không có công trạng gì. Cho đến bây giờ cũng đã mười tám tuổi. Nếu còn tiếp tục kéo dài, thật sự sẽ không ai chịu nữa.

Bằng bất cứ cách nào, lúc này, đều phải gả. Không thể tiếp tục nuông chiều được nữa.

Nam tử nghe vậy, bỗng chốc cứng người tại chỗ. Mẫu thân, đã không thể chờ được nữa rồi sao?

"Đường Nhi... Còn chưa muốn gả cho ai..."

"Vô liên si! Người đến tuổi này rồi, con nghĩ còn có thể làm theo ý mình sao?" Tả tướng quăng chiếc cốc xuống, "Có phải do ta đã nuông chiều con quá hay không?"

Ôn Đường cúi thấp đầu, giống như không dám cãi lại.

"Vậy có phải tốt không!" Thấy nhi tử chịu thua, Tả tướng hài lòng cầm lấy chiếc cốc, "Hãy chờ nương sẽ chọn cho con một gia đình tốt, con thích người thế nào?"

"... Mọi việc, do nương sắp xếp." Giọng nói nam tử nhàn nhạt, trước sau như một.

Nữ tử trung niên hài lòng mỉm cười, nhi tử này, từ trước đến giờ không khiến nàng phải lo lắng.

"Mẫu thân, Đường Nhi xin phép về phòng." Cúi người hành lễ.

"Ừ, đi đi."

Ôn Thu đứng ở trước cửa hậu hạ, càng ngày càng cảm thấy căng thẳng.

Hắn đã ngồi hơn một canh giờ ở trong phòng rồi, không phát ra một tiếng động nào. Im lặng giống như đã biến mất vậy, khiến cho nàng luôn luôn phải chú ý.

Hắn như vậy, nàng cảm thấy rất lo lắng.

Nữ nhân đứng ngoài cửa cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm một tiếng, nam tử đã đã phát ra tiếng động rồi.

"Ôn Thu, giờ tỵ gọi ta dậy." Nam nhân khó khăn nói một tiếng, giống như hạ quyết tâm rất lớn.

Lần này, sẽ không đánh thức người dậy.

Đúng vậy, chỉ cần làm, chỉ cần làm xong... Sẽ không có chuyện gì nữa.

Ôn Thu nghĩ mình biết hẳn định làm gì.

Nam nhân nhắm mắt, nhìn bóng dáng người mở cửa, cố nhịn đau lòng đánh thức người đang ngủ say sưa bên cạnh, rồi xoay người xuống gầm giường.

Phong Nhi đã nói không muốn hắn, hắn còn quay lại làm gì?

Nữ tử đang mơ màng bị đánh thức không hiểu gì cả, chỉ theo bản năng xoay người tiếp tục ngủ say. Người đã đi đến bên giường cũng cẩn thận hô hấp nhẹ lại.

Chỉ một lát sau, nữ tử lại ngủ say. Nam nhân dưới gầm giường thất vọng cắn chặt môi.

Làm sao bây giờ đây...

Thấy nữ tử yên lặng lại, Ôn Đường cẩn thận bắt đầu hành động, lấy tay cởi y phục ra.

Áo ngoài, áo lót, từng cái từng cái. Như là bóc vỏ tôm vậy, dưới ánh trăng càng làm nổi bật lên vẻ đẹp.

Cơ thể không mảnh vải đi đến kề sát vào, bóng người dưới giường nặng nề co quắp một chút.

Phong Nhi, không thích hắn.

Phong Nhi, không thích hắn.

Đúng vậy, Phong Nhi không thích!

Nếu vậy... Nếu như hắn ngăn cản, nàng sẽ không tức giận chứ!

Giống như đã tìm cho mình được một lý do hợp lý, Lê Thu chui ra khỏi gầm giường, hoàn toàn không thèm quan tâm đến việc hành động này tác động đến chỗ đau trên người, cầm cổ tay trắng nõn của nam tử trên giường.

"Nàng không muốn."

Ôn Đường đột nhiên bị người kéo, bất chợt cả kinh, tiếng thét chói tai vừa định toát ra khỏi miệng lại cố gắng nhịn xuống bởi nữ tử trên giường, chỉ thấp giọng quát lên, "Làm càn!"

Hất tay đối phương ra, nam tử quay đầu muốn nhìn xem là ai trong Tả tướng phủ có lá gan lớn như vậy dám đến ngăn cản hắn, lại không ngờ, người nhìn thấy, lại là người nam nhân mà hắn không muốn gặp nhất trong cuộc đời.

"..." Ôn Đường ngơ ngác, lại phục hồi tinh thần ngay lập tức, giọng nói bình tĩnh, "Thê chủ đại nhân đã cưới ta, chi là không đành lòng tặng Tướng quân một phong hưu thư mà thôi, đêm khuya Tướng quân đến thăm có việc gì hay sao?"

Nói dối không phải lỗi của hắn.

Không phải lỗi của hắn, nhưng mà hắn sắp bị bắt phải lập gia đình rồi!

Không phải lỗi của hắn, hắn chỉ muốn làm một tiểu thị thôi... Không có ý muốn cướp đoạt vị trí chính phu với nam nhân trước mặt này.

Như lời nàng nói, chỉ cần làm ra, sẽ phải phụ trách... Nam nhân nhiều tuổi xấu xí như vậy có thể được nàng thu nhận, bản thân, bản thân, tuyệt không có vấn đề gì đúng không!

"Nàng không thích người." Giọng nói của nam nhân trầm thấp, lại nắm chặt lấy cổ tay đối phương, không cho hắn dựa vào trần báo có một không hai của mình.

"A! Thích?" Đột nhiên Ôn Đường không nhịn được bật cười, "Vừa già vừa xấu lại không sạch sẽ, nàng thích người?" Hắn không nghĩ rằng bản thân, cũng sẽ có một ngày cay nghiệt như vậy, ngực phập phồng dữ dội, "Dựa vào cái gì nàng sẽ thích người!"

Rõ ràng, rõ ràng nữ nhân mà hắn dùng hết mọi cách đều không có được, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì sẽ bị nam nhân thấp kém như vậy chiếm hết?

"Nàng không thích người, người đừng ép nàng." Nam nhân cúi đầu, tha thứ. Hắn không biết nói chuyện, muốn nói cái gì cũng không nói được rõ ràng.

nhưng vẫn nhớ kỹ việc này.

"Ngươi!" Nam tử trên người không mảnh vải cuối cùng không nhịn được, cũng không biết lấy đâu ra sức mạnh lớn như vậy, đẩy mạnh về phía Lê Thu, nam nhân nửa quỳ ở trên giường bất ngờ không kịp đề phòng, người ngã ra đằng sau, theo lực đẩy mạnh của Ôn Đường, chỗ đau ở mông chân đập thẳng lên chân của mình.

Cho dù Lê Thu có tính nhẫn nại kinh người, bị đau nhức bất ngờ như vậy cũng không nhịn được kêu lên.

Nữ tử trên giường bất chợt giật mình thức dậy.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Giăng co

"Ngươi không sao chứ!" Nữ tử từ trước đến nay đối với việc rời giường coi là vấn đề khó khăn không nhỏ trong cuộc sống lại bởi vì tiếng kêu đau của Lê Thu mà giật mình tỉnh lại, mở mắt thấy Ôn Đường ngồi trên người, nhũu chặt mị nhưng cũng không rảnh quan tâm hấn.

"Làm sao? Xảy ra chuyện gì?" Đẩy Ôn Đường ra, nữ tử nắm lấy tay của nam nhân, cẩn thận nhìn kỹ đối phương một lần, "Dụng vào vết thương sao? Có đau hay không? Nứt ra rồi sao?"

"... Không có." Nam nhân hơi kinh ngạc, lại mỉm cười, "Không đau."

Nữ tử nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, khoác một cái chăn lên trên người Ôn Đường, sau đó mới quay đầu nhìn về phía hấn, "Không biết đêm khuya công tử đến thăm, không có tiếp đón từ xa, thực sự là thất lễ..." Lời nói ngẫm có ý trào phúng, ẩn chứa tức giận, "Đêm khuya xông vào gian phòng của tại hạ, chắc là công tử có việc quan trọng hà..."

Nam tử mỉm mỉm môi, quả nhiên đối phương vừa mở mắt nhìn thấy hấn thì kinh ngạc, hơi mang theo nhẹ chán ghét, trên mặt vẫn còn chưa hết vẻ quan tâm thân thiết với Lê Thu, chỉ cảm thấy trái tim đau giống như bị đao cắt.

"Hấn, tại sao lại ở đây?" Đã không còn cách nào hô hấp, chỉ biết khô khốc hỏi thăm.

"Có quan hệ gì với người chứ?" Nữ tử hít sâu một hơi, bản thân cũng không hiểu tại sao mình lại tức giận như vậy. Loại tức giận này, giống như bản năng.

"Ta là của ngươi..." Nam nhân kích động muốn thốt ra, lại đột nhiên dừng lại.

Hấn muốn nói hấn là tướng công của nàng! Thế nhưng, tướng công thật sự, không phải đang ở đây sao?

Thì ra, thì ra là thế.

Ngươi và hấn ở ngay trong phủ vui vẻ, sau đó lại trêu chọc ta, để ta nghĩ rằng, ta thật sự còn có thể đoạt được lòng của ngươi?

"A! Ha Ha! Thì ra người sớm biết rằng ta sẽ thất lễ! Thì ra người sớm biết rằng hấn là!" Đầu ngón tay nam tử run lên chỉ về phía Lê Phong, cũng không quan tâm chân bị rơi xuống, nước mắt tuôn rơi, vừa khóc vừa cười, "Ngươi... Ngươi thật tốt... Ha hà... Ha hà..."

Lê Phong bỗng nhiên căng thẳng, nhất thời không biết làm thế nào.

Nàng lại quên, hấn là tướng công của nàng mà! Nàng lừa hấn ở cùng với một người nam nhân khác, còn nói với hấn như vậy...

Ngay cả Lê Phong cũng cảm thấy ghê tởm bản thân, trong lòng nghĩ chỉ muốn tát thật tốt cho mình mấy cái.

Nữ tử trên giường tự trách mình, đứng dậy, do dự không biết xin lỗi thế nào. Cho nên, tin tưởng nàng, vào lúc cửa bị đẩy mạnh ra, không quan tâm ai mở cửa hay muốn làm gì, Lê Phong đều muốn cảm ơn nàng rất nhiều.

Ôn Thu đứng ở ngoài cửa nghe một lúc lâu, tay cầm kiếm nắm chặt lại, rốt cuộc không nhịn được, cho dù biết sẽ phạm tội danh không nghe theo lệnh chủ tử, những vẫn ồ mạnh một chương mở cửa ra.

Bước nhanh đến bên giường, nữ nhân cầm lấy y phục bên mép giường mà nam tử đã cởi ra, choàng nhẹ lên thân thể xích lửa của nam tử, sau đó bắt đầu hỏi tội, trường kiếm lóe ra ánh sáng chói mắt, đột nhiên đâm về phía nữ tử ---

Chỉ là... Lê Thu phản ứng cực nhanh, mũi kiếm chưa đi xa liền bị giữ lại, sau đó, Ôn Đường cũng chậm một nhịp cầm lấy cổ tay của Ôn Thu, lạnh lùng nói, "Ôn Thu, ngươi làm gì vậy!"

Ôn Thu nghe tiếng liền trở lại bộ dáng phục tùng, nhìn thấy Lê Phong cũng không quan tâm đến mặt mũi của Ôn Đường, đã lo lắng cố gắng để Lê Thu buông tay đang chảy máu do cầm vào mũi kiếm ra, không nhận được tức giận trong lòng, ác ý đem mũi kiếm xoay một cái ở trong lòng bàn tay của nam nhân, vui vẻ khi thấy nam nhân bị đau, sau đó mới rút kiếm ra.

"Người làm gì vậy hả?" Hành động này không thể nghi ngờ đã dễ dàng chọc giận Lê Phong, trợn mắt tức giận nhìn qua, "Là lỗi của ta, hấn có làm gì chọc giận đến người sao?" Cũng không dám nói nhiều, vội vàng xé vải cầm lấy bình thuốc cầm máu.

"Hấn làm gì..." Ôn Thu thấy nàng lo lắng, càng hừ một tiếng, "Công tử, hấn vì người, cũng không cần trình tiết, chạy đến hết lần này đến lần khác!" Đốt ngón tay nắm chặt đến trắng bệch, "Công tử yêu người như vậy, người lại chỉ biết làm tổn thương trái tim của hấn!"

"Hừ! Thật là bệnh công chúa! Dựa vào cái gì ta nhất định phải... Cái gì?" Đột nhiên cảm thấy có cái gì đó bất thường, tay nữ tử dừng lại, khi nhìn đến vết thương sâu đến tận xương của nam nhân thì lại tiếp tục xử lý, vô cùng nghi ngờ nói, "Cái gì mà trình tiết... Hấn không phải là tướng công của ta hay sao?"

Trong lòng Ôn Thu lộp bộp một cái, chẳng lẽ nàng còn không biết? Lại lập tức bác bỏ suy nghĩ này, thời gian nam nhân này ở bên cạnh nàng kiểu gì cũng phải nói cho nàng biết chứ! Vì vậy cười lạnh nói, "Còn giả vờ? Trêu đùa hấn xong nghĩ rằng còn có thể dễ dàng thoát ra khỏi đây sao?"

Mặc dù đang cẩn thận xử lý vết thương của Lê Thu, thật ra thì Lê Phong vẫn đang lắng nghe, sự thật "Thì ra Ôn Đường không phải nam nhân của mình" khiến cho khiếp sợ vẫn chưa hết, thì lúc này bỗng nhiên lại bị người chỉ trích đùa giỡn hấn, cuối cùng cũng hoàn hồn, nhú mày tức giận.

Nữ nhân này có bị bệnh không vậy... Cảm động và đồng tình với sự si tình của nam tử bị Ôn Thu chỉ trích nháy mắt bốc hơi không còn dư thừa chút nào. Rõ ràng là hấn chủ động chạy đến hiến thân trêu đùa làm phiền nàng, sao cuối cùng lại trở thành nàng "trêu đùa" hấn rồi?

Tuy biết bây giờ đôi phương rất nóng nảy, không thích hợp để nói chuyện, nhưng nữ tử vẫn tức giận không nhẫn nhịn được, "Trêu đùa? Ta trêu đùa hấn lúc nào?" Khẽ "Xi" một tiếng, tính tình tốt cũng bị ép đến điểm cuối, "Tại hạ còn chưa thỉnh giáo Ôn công tử, vì sao lại tự nhận là tướng công của tại hạ! Ta trêu đùa? Cái này thật đúng là người ác cáo trạng trước mà!"

Khuôn mặt Ôn Thu trắng bệch, cơ thể Ôn Đường cũng cứng lại. Ôn Thu không biết nói cái gì vì một phút hồ đồ mà làm chuyện điên rồ có lỗi với công tử nhà mình. Rồi lại mắc bệnh "Người tình trong mắt hóa Tây Thi, ý nghĩ đầu tiên là cảm thấy Ôn Đường không hề sai, liền tránh nặng tìm nhẹ nói, "Chưa từng trêu đùa, A! Người trêu đùa khiến cho công tử thích người, sau đó cứ tiếp tục chơi đùa như vậy, lại không chấp nhận sao! Còn có, thời gian nam nhân này ở bên cạnh người cũng không ngắn đúng không hả! Người có dám nói người không biết hấn là ai không?"

Nữ tử hí hửng, trong một câu nói, đã đem sai lầm của công tử nhà mình vắt qua một bên, rồi lại càng cảm thấy nha đầu trước mắt càng dối trá làm ra vẻ, làm sao có thể xứng đôi với Ôn Đường.

Lê Phong nhưng không có thời gian nói đạo lý giữa người với người với nàng, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy kinh ngạc, rốt cuộc ngẩng đầu lên, "Người có ý gì?" Quay đầu nhìn về phía Lê Thu, "... Người là ai?"

Cơ thể Lê Phong cứng đờ, ngưng trệ một lát, cúi đầu rút tay ra đi, "Hạ nhân, trước kia, của người." Lại tự biết giọng ép, bổ sung một câu, "Không cần thận từng bị người làm hạnh mà thôi..."

Lê Phong nhú mày, thấy nam nhân nghiêng đầu như là tránh né ánh mắt của mình, luôn luôn cảm thấy có gì đó bất thường. Ánh sáng lóe lên, bỗng nhiên nhớ lại vừa rồi bởi vì vô cùng tự trách và khiếp sợ mà hầu như xem nhẹ câu nói của Ôn Đường khi không khống chế được nói, "Thì ra người sớm biết rằng ta không phải là! Thì ra người sớm biết hấn là!"

Đột nhiên Lê Phong phỏng đoán một câu, "Người là, tướng công của ta?"

Thân thể nam nhân nhẹ run lên, ánh mắt lay động, thì Lê Phong đã xác định.

Nàng biết nam nhân chắc chắn không biết nói dối, lúc nói dối cũng dễ dàng bị nhìn ra. Tuy rằng nàng không biết vì sao mình lại biết chuyện này.

Như vậy, thì có thể giải thích được...

Vì sao nàng và hấn thân cận lại không cảm thấy xấu hổ.

Hấn rõ ràng là nam nhân ở đất nước nữ tôn, lại hoàn toàn không đề phòng với nàng.

Bầu không khí giữa bọn họ, không hề giống với của đại phu và người bệnh.

"Thế nào, chẳng lẽ thật sự không biết?" Giọng nói của nữ nhân bị Lê Phong lãng quên lại vang lên lần nữa, "Xem ra, chắc là có người tự thấy xấu xí không chịu nổi nên không dám nói mà!" Lời tràn đầy sự châm chọc.

Lê Phong vô ý thức liếc nhìn khuôn mặt tuần tú của Lê Thu, vô cùng ngạc nhiên, bỗng nhiên lại rõ ràng. Theo lý thuyết phủ Tả tướng là một nơi mỹ nhân nhiều như mây, nhưng mà, nàng đến đây lâu như vậy, thật sự đúng là chưa thấy qua người có dáng vẻ giống như Lê Thu à...

Khiếu thẩm mỹ bất đồng sao? Lê Phong bình tĩnh mà suy nghĩ một chút về bức tranh nam nữ cổ đại của Trung Hoa, đã hiểu.

"Xấu sao? Ta thấy đẹp mà!" Bỗng nhiên giọng nói vang lên không có chút nào chần chừ, "Nếu là nam nhân của ta, ta nhìn đẹp là được, xin hỏi Ôn thị vệ

có tư cách gì mà nhận xét từ đầu đến chân như vậy?"

Dứt lời liền lưu loát xoay người, cầm cổ tay phải mà nam nhân bị thương, phòng ngừa hắn lộn xộn đụng đến vết thương, sau đó coi như chỉ có hai người, kéo lấy eo nam nhân, nhìn một chút môi mỏng kiên nghị, thử thử thăm dò liếm liếm giống như con mèo nhỏ, sau đó mới in lên môi vào.

Nếu đã xác định đây là tướng công của mình, mấy ngày ở chung cũng đã nhìn ra ít ra tuyệt đối không chán ghét mình, như vậy, hôn một chút chắc cũng không có sao nhỉ!

Trong trí nhớ của Lê Phong, đây tuyệt đối là nụ hôn đầu của mình. Cho nên thế nào nàng cũng không thể tin được mình lại thành thạo như vậy.

Cả khuôn mặt của nam nhân đối diện ửng hồng, lại ngoan ngoãn phối hợp với nàng, vì vậy điều này lập tức biến thành sự hưởng thụ.

Nếu như không phải quan tâm đến vết thương ở chân và hông của nam nhân, nói không chừng nữ tử sẽ dứt khoát đẩy nam nhân này để lại dấu ấn.

Rõ ràng, trong trí nhớ chỉ là nam nhân mới quen biết mấy ngày, nhưng lại có sự thôi thúc như vậy, giống như giấc mộng xuân chân thực lúc trước.

"Ôn Thu, mang ta đi ra ngoài." Bỗng giọng nói nam tử vang lên, giọng nói khàn khiến Lê Phong cả kinh, làm nàng tưởng như một lòng sông khô cạn nứt nẻ.

Ôn Thu đang tức giận gần như muốn một kiếm chém chết đôi nam nữ trước mặt nghe vậy, nhìn về phía Ôn Đường, rồi nghe lời mà cúi đầu cảm y phục cho hắn, sau đó đứng thẳng lưng chờ hắn mặc xong.

Nam tử khó khăn đi xuống giường, không để ý nên có chút đứng không vững, suýt chút nữa ngã trên mặt đất. Ôn Thu vội vã đỡ lấy, thấy đáng về thất hồn lạc phách của nam tử, nói một tiếng "Thất lễ", liền ôn ngang hông nam tử. Không ngờ nam tử trong ngực lại không phản kháng, ngược lại giống như rét run mà chui càng sâu vào trong ngực của nàng.

Ôm ấp ôn nhuận hương, bao nhiêu phiền muộn không còn chút nào, bước nhanh ra khỏi phòng.

"Ôn Thu." Người trong lòng nhẹ nhàng nói.

"Vâng."

"Người, có thể, dẫn ta đi không?" Giọng nói lạnh nhạt như trước, giống như cũng không có chuyện gì xảy ra. Nhưng Ôn Thu lại nghe ra cảm xúc ẩn chứa sau sự lạnh nhạt.

"... Người..."

"Dẫn ta đi... Ta không gả thì... Không gả..."

"... Được. Ta về trước cảm theo một ít đồ."

"Không có ý định giải thích sao? Hà?" Nữ tử một mặt bôi thuốc vào chỗ đau ở chân hông cho nam nhân một mặt hỏi.

Đã đến lúc tính sổ, ẩn chứa sự đe dọa.

"..." Lê Thu tựa vào trên đùi nữ tử, rút cổ một cái, một bộ dáng mặc kệ cho người làm thịt.

Lê Phong không nhịn được nhếch khóe môi, cúi gần vào khuôn mặt tuấn tú gặm nhẹ cằm nhỏ bé.

Mặt nam nhân lại đỏ lên khác thường.

"Rất kỳ lạ đúng không? Ở trong ấn tượng của ta... Rõ ràng chỉ quen biết người mấy ngày." Nữ tử dùng khăn bông ướt lau cẩn thận vết thương một chút, đồ thuốc bột, "Thế nhưng mà, sao lại có cảm giác rất quen thuộc rất ấm áp chứ..."

Cúi đầu nhìn khuôn mặt không kìm được ý cười của nam nhân, bỗng nhiên có ý xấu, cúi người nỉ non bên ngoài tai, "Hiện tại chắc là dù có ăn tươi, cũng không cảm thấy mâu thuẫn... Nói không chừng... Sẽ rất thích nữa ấy... Hử ~"

Dứt lời lại ngẩng đầu lên, giả bộ đứng đắn tiếp tục chăm sóc vết thương, làm như không có phát hiện ra cả thân thể nam nhân đang nóng lên.

Là có sự nghịch ngợm nhỏ mà không biểu hiện với người khác đây...

Bôi thuốc xong, nam nhân ngồi dậy, bị nữ tử nhìn thấy sợi dây chuyền trên cổ.

"Chờ một chút!" Nữ tử kêu khẽ một tiếng, đứng dậy cầm cái vòng trang sức kia, không phải cái vòng nhị ca tặng cho nàng hay sao?

Vừa ngắm tay vừa loay hoay, có chút suy nghĩ bất chợt xuất hiện, lại nghĩ không ra.

"Trước đây... ta... Có phải gọi người là... Thử Nhi không?"

Nam nhân ngẩn ra, ngẩng mạnh đầu "... Người, nhớ lại rồi sao?"

Nữ tử vẫn nhủ chặt lồng mày, "... Người... Người đã khóc sao?" Ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm khuôn mặt nam nhân, "Đã khóc hả..."

"Thử Nhi?" Nữ tử nhìn nam nhân đột nhiên ôm chặt mình, có chút khó hiểu.

"... Thì ra, người còn có thể, nhớ đến ta..." Ôm càng chặt hơn, "Không muốn, không muốn, cho người quên..."

"... Không sao... Ta sẽ nhớ lại từ từ." Vuốt nhẹ mái tóc dài của nam nhân, tron bóng mềm mại, cảm giác thân quen không gì sánh được.

"Đừng lo lắng, là trí nhớ rất quan trọng, có đúng hay không?"

"Ta sẽ nhớ lại..."

Bạn đang đọc truyện *Chuyến Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Xung đột

Đêm đen, bờ câu nhỏ trắng như tuyết ở chỗ công tử hát rong mấy ngày trước đến lại phịch cánh bay ra ngoài.

"Ủm? Bờ câu này là chuyện gì vậy?" Một người gia đình đi tuần tra nhìn sang, "Không chặn lại sao?"

"Không nhìn rõ sao!" Người cao hơn có chút mệt mỏi ngáp một cái, "Từ chỗ người hát rong bay ra ngoài! Công tử đã nói từ sớm là đừng để ý đến người nam nhân kia, mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm!"

"Nhưng mà..." Người thấp hơn vẫn cảm thấy kỳ lạ, "Hơn nửa đêm thả bờ câu để làm gì chứ?"

"Trời ạ, quan tâm nhiều như vậy làm gì. Chắc là hoa nhỏ yêu kiều nhớ nhà thôi, ha ha!"

"Yêu kiều? Chưa nhìn thấy hắn đi ra bao giờ, người gặp rồi sao?"

"Tất nhiên, hắn vừa đến ta đã nhìn thấy! Chu choa, đáng vẻ mềm mại! Người không nhìn thấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn! Loại hàng hóa như này chỉ có bậc trên mới được hưởng thôi!"

"Người nhỏ giọng chút, muốn cho hắn nghe thấy rồi đến chỗ công tử tố cáo thì..."

... ..

Hai người đàm luận cực vui mừng không có chú ý đến một bóng đen hiện lên, động tác nhanh nhẹn, ôm một người, nhảy vài cái liền ra khỏi phủ.

Bờ câu một lát đã bay đến phủ Tướng quân, bóng đen vội vàng xem xét xung quanh rồi tìm được một nhà trọ bình dân.

Người hầu đi theo bên người của Ôn Đường đã bị nàng hạ thuốc mê, một chốc sẽ không tỉnh lại. Bóng đen chính là Ôn Thu đang suy tính trong lòng. Sáng sớm ngày mai, khi cửa thành mở, người trong phủ có thể sẽ phát hiện công tử không còn ở trong phủ.

Chỉ cần ra khỏi thành, trà trộn vào trong dân chúng, biến người mệnh mông, cho dù là Tả tướng, muốn tìm hai người cũng không phải chuyện dễ.

--- -----

Hơn nửa đêm bị ép rời giường, nữ tử đang xử lý tốt vết thương cho nam nhân cao lớn, sau đó dựa vào trong ngực nam nhân rất nhanh liền ngủ mất. Nam nhân thì mang theo vẻ mặt cung chiêu, tay kéo cao chân bị nữ tử đá rơi xuống.

--- -----

Trời, sáng.

"Thật sự không có chuyện gì sao?" Dưới chân tường, vẻ mặt nữ tử lo lắng nhìn nam nhân.

"Không sao." Nam nhân cười dễ dàng, "Hôm ấy bị thương còn có thể cười ngửa đến được, lần đó chẳng phải vẫn bình thường sao?"

“Ngươi còn không biết xấu hổ nói vậy hay sao?” Nữ tử nhú mày liễu, lập tức nam nhân không dám nói tiếp nữa.

Lê Phong mang đến hai cái ghế kê, để Lê Thư cẩn thận trèo lên. Có nữ tử coi chừng, nam nhân cũng không dám lấn quan lấn lại thân thể của mình, được người đem qua dùng bồ câu đưa tin gọi đến tiếp ứng đang đứng ở ngoài tường chờ nhảy xuống, sau đó, Lê Phong cũng nhảy ra khỏi phủ.

Chỉ chớp lát, một người nam nhân có thân hình gầy giống như Lê Phong bị đưa vào.

Lê Thư bị Lê Phong cẩn thận đỡ đi theo hai gã nữ tử đến đây tiếp ứng, theo đường nhỏ trở lại phủ Tướng quân.

Nói đến cũng phải cảm ơn Ôn Đường thật tốt, nếu không có hần hạ lệnh thì ở chỗ này Lê Phong không thể không có người quấy rối, đường đường phủ Tả Tướng sao có thể dễ dàng để bọn họ ra khỏi như vậy!

Bên trong phủ Tướng quân. Dưới bóng cây ở cửa sau.

“Thực sự Tướng quân sẽ đi vào từ cửa sau sao...” Hạ Cúc sừng mặt lên xác nhận.

“Chắc là vậy.” Thường ngự y đã từng chữa thương cho Lê Thư đứng một bên trả lời, “Dù sao, Tướng quân đang chịu hình phạt lại ra khỏi phủ như vậy cũng không phải chuyện nhỏ. Lần trước thì không sao, người người đều biết Tướng quân bị đánh, có người nhìn thấy người nam nhân cưỡi ngựa ra khỏi phủ thì cũng chỉ coi như hoa mắt. Lần này trở về, cũng là thời gian phủ Tướng quân đang bị canh gác nghiêm ngặt, dễ dàng bị Tể Tướng nghi ngờ.

“Như vậy hà... Ngài nói lúc nào Tướng quân sẽ trở về đây...” Hạ Cúc chán đến chết, ngồi ở trước bàn lấy nước trà đổ đi đổ lại, “Ừm... Tìm được cái người phụ tình kia thì vui đến quên trời quên đất sao... Làm người hầu thân cận bên người, Tướng quân không có ở đây ta căn bản không có việc để làm màaaaa...”

“Im lặng một chút!” Hàn phó tướng cầm một cốc trà, nước trong cốc lại không vui đi chút nào, rất rõ ràng, lúc này lực chú ý đều tập trung ở cửa sau.

“Cái gì chứ...” Hạ Cúc vênh miệng nhỏ nhảnh, đặt ly trà, gục xuống bàn nhìn chằm chằm ngoài cửa không lên tiếng.

“Thích thì nói, có bản lĩnh thì theo đuổi đi! Hay chỉ có bản lĩnh đi khuyên bảo một tiểu nam hài thôi?” Thường ngự y vẫn ngồi một bên nhú mày không lên tiếng liền khinh thường nói.

“Thường ngự y, ngươi đừng nói mò!” Nữ nhân vội vàng nhú mày quát.

“A? Nói mò?” Thường ngự y nhí với ánh mắt khinh thường, “Nếu người dám nói thêm câu nữa, chờ Tướng quân của ngươi trở về, khi ta trị thương cho hần, nói không chừng chẳng may không cẩn thận mạnh tay một chút thì...”

Nữ tử nghe vậy kinh sợ, vỗ bàn, cuối cùng chỉ biết nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm nam tử một lát, hậm hực ngồi xuống.

Nam tử sớm biết vậy, một bộ dáng thanh thoi uống trà, khoe lại hiện lên độ cong đắc ý.

Hạ Cúc ngồi một bên rụt cổ một cái, không dám nói lời nào, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ngoài cửa.

“Tướng, Tướng quân, Tướng quân đã trở về!” Dứt lời, vội vàng nhảy người lên chạy ra đón.

Hàn Triều nghe vậy cũng chạy qua ngay lập tức.

Vết thương của hần còn chưa khỏi, lại cưỡi ngựa chạy đến đó. Chết tiệt, cũng không biết cái người phụ tình kia có chăm sóc tốt cho hần không.

Cái người rõ ràng là phụ tình, lại vẫn còn chiếm được trái tim của hần kia, đến tột cùng là người như thế nào?

Hạ Cúc chạy đến bên Lê Thư, nắm lấy cánh tay hần, sau đó cẩn thận đánh giá, “Tướng quân ngươi không có sao chứ?”

“Không sao. Phong Nhi đối với ta rất tốt.”

Nam nhân cười đến ôn nhu, nhìn không ra có vẻ gì đau đớn, cũng có thể do không đau đớn lắm, cuối cùng Hạ Cúc cũng yên tâm một chút “Phong Nhi, Phong Nhi là ai?” Quay đầu nhìn về phía Lê Phong, “Là vị công tử này sao? Thật sự cảm ơn ngươi đã chăm sóc Tướng quân nhà ta rồi!”

Hàn Triều thấy hình dáng Lê Thư giống như không có chuyện gì, nhìn ra khi ở phủ Tả tướng đã được chăm sóc rất tốt, nỗi lo trong lòng cũng rơi xuống, liền ngắt đầu tìm cái người phụ tình kia, lại không ngờ, trở về cùng với Tướng quân chỉ có hai gã thị vệ và một vị tiểu công tử mà thôi.

Hàn Triều vô cùng kinh ngạc, lại bỗng nhiên nghĩ đến, cũng đúng, người phụ tình được công tử Tả tướng nhìn trúng, thế nào còn có thể trở về? Nhất thời cắn răng, nghĩ đến việc Tướng quân nhà mình chịu một trăm quân còn lại còn không quan tâm đến vết thương mà cưỡi ngựa đi tìm nữ tử kia, thế nhưng nữ tử kia lại... Tâm trạng muốn giết người ngay liền có. Rồi lại nghe Lê Thư nói, “Hạ Cúc, không được vô lễ! Hần không phải nam tử.” Dứt lời lại cười ôn nhu, hơi có chút e thẹn, “Là thê chủ đại nhân.”

“Cái gì?” Cái này, không nói đến người từ trước đến nay hiền lành như Hạ Cúc, ngay cả Hàn Triều cũng không nhịn được thốt lên.

Thấy phản ứng của bọn họ như vậy cũng bình thường. Lê Phong lo lắng cho nam nhân nhà mình, cũng lười làm cái gì dây dưa, “Mọi người không phải đều biết trên người hần có vết thương hay sao? Còn bắt hần đứng như vậy?” Sau đó lại ngẩng đầu hỏi, “Thư Nhi, người ở chỗ nào?”

Thấy Lê Thư cười rồi chỉ đường, Hàn Triều cúi đầu, nhìn Tướng quân nhà mình hình như vẫn luôn mỉm cười. Cười ngày hôm nay, nàng phát hiện, nếu tính chung vào một chỗ còn nhiều hơn so với ba năm trong quá khứ gộp lại, hình như mỗi một câu nàng kia nói hần đều cảm thấy hạnh phúc, nàng cảm thấy trong lòng như có cái gì bị đè nén.

Liếc nhìn bóng lưng của đôi nam nữ dựa sát vào nhau, Hàn Triều chợt quay lại phòng khách, cầm ấm trà uống liền một hơi như trâu.

“Một bình trà Long Tỉnh tốt nhất cứ bị người trà đạp như vậy.” Nam nhân ngồi lặng lặng một bên nói.

Nữ nhân không để ý đến hần, uống liền mấy cốc, lại cầm ấm trà rót nữa, phát hiện chỉ rót ra được vài giọt, nặng nề vứt mạnh bình lên bàn, không nói tiếng nào cúi đầu ngồi xuống.

“Này! Người đừng không phục người ta.” Ngự y nhấp một ngụm trà, lại mở miệng nói, “Tuy rằng khuôn mặt không có nửa phần khí khái của nữ tử, nhưng mà, mới nửa này không phải người không nghe được, người và Hạ Cúc ai cũng không mở miệng để cho Tướng quân đi nghỉ ngơi trước, nhưng nàng kia lại lúc nào cũng nhớ đến vết thương của tướng công nhà mình...” Lại nhấp một ngụm nữa.

“Người ta cũng chiều tướng công nhà mình, người thật sự là kém so với người ta ha...”

“Hừ! Cũng chiều?” Cuối cùng Hàn Triều cũng không nhịn được, “Cũng chiều hần, cho nên bỏ hần lại ba năm? Hần ở trong quân doanh biết bao lần phải nằm vì bị thương? Khi đó nữ tử kia ở nơi nào? Hiện tại hần làm Tướng quân, nàng ngược lại trở về... Hừ! Cái người công tử Tả tướng không cần nàng nữa đi! Lại nghĩ đến việc quay về với Tướng quân?”

Tự biết không thể giảng đạo lý với người mất lý trí, ngự y cũng không lên tiếng. Hàn Triều khó chịu một lúc, tức giận đập vài cái lên bàn, cầm kiếm xoay người đi quân doanh.

Xem ra, hôm nay trong doanh trại sẽ gặp tai họa đây... Ngự y thành thoi mà lại nhấp một ngụm trà.

Hạ Cúc giúp Lê Phong đỡ Lê Thư nằm úp sấp lên giường, sau đó mới ra cửa pha trà.

Nữ tử ngồi vào mép giường, cúi bỏ quần cho nam nhân, thấy vết thương ở mông chân của đối phương hình như không có nặng hơn, thở phào một hơi, vỗ nhẹ đầu nam nhân, “Hừ! Đã nói người nếu bước đi thì tốt nhất đừng để xảy ra chuyện gì! Người nha đưa trẻ này!”

Nam nhân biết nàng cũng không phải tức giận thực sự, đuổi đầu cọ nàng để lấy lòng, rốt cuộc nữ tử không nhịn được bật cười.

“Hừ! Lần sau còn dám lăng phí bản thân như thế, xem ta có đánh người hay không!” Như con mèo nhỏ hung dữ, lại vỗ vài phát lên đầu nam nhân, “Không được có lần sau như vậy!”

Vài cái vỗ đầu trâu đùa, nhưng lại bị Hạ Cúc nhìn thấy.

A! Nàng còn đánh Tướng quân, nàng dựa vào cái gì?

Tức giận đặt mạnh ấm trà lên bàn, rót trà ---- chỉ có một cốc ---- đưa cho Lê Thư, thuận tiện trừng mắt Lê Phong một cái, trừng đến nỗi Lê Phong không hiểu làm sao.

Nàng, làm sai điều gì sao?

Lê Thư nhú mi, tiếp nhận trà, như tự nhiên đưa cho Lê Phong, sau đó khẽ khiển trách, “Hạ Cúc!”

Tự nhận thấy ngày thường Hạ Cúc thật tinh tế biết điều, Lê Thư vội vàng quay đầu giải thích với Lê Phong, “Hần là không biết nên rót một chén, xin lỗi.”

Lê Phong lại thấy, tiểu đồng tên Hạ Cúc này cũng sẽ không làm theo lời Lê Thư nói cho mà xem.

Nam hài trẻ môi, đậm chân tại chỗ như trẻ con, như chú gà trống đang nổi giận, khiêu khích liếc mắt nhìn Lê Phong, xoay người đi rót trà, cung kính đưa cho Lê Thư, bộ dáng với thái độ “Ta rót trà hoàn toàn là do nhìn mặt mũi của Tướng quân.”

Lê Phong hứng thú nhếch mi.

Thật ra... Nàng cũng không cảm thấy tức giận như nam hài này nghĩ! Xem ra nam hài này cũng từng được nuôi lớn trong nhà ấm, sau lại được nam nhân nhà mình nuôi chiều, có tính cách riêng, so với những người có hơi thở người sống mà khuôn mặt cứng nhắc như người chết được dạy dỗ nghìn theo trăm thuận ở trong phủ Tả tướng thì vẫn đáng yêu hơn nhiều... Tuy rằng không biết vì sao lại tức giận...

Quả nhiên vẫn là trong phủ của nam nhân nhà mình tốt hơn! Nữ tử khen ngợi tận đáy lòng.

Đáng tiếc, hình như Lê Thư lại không nghĩ như vậy...

“Hạ Cúc!” Nhíu chặt chân mày, quát lớn, ngay cả Lê Phong cũng không để ý bị làm cho hoảng sợ.

Thở hổn hển, nam nhân đưa cốc trà trong tay ra, “Dâng trà cho thê chủ đại nhân.” Nói xong, lại liếc nhìn Lê Phong tràn đầy áy náy, trong bỗng chốc lại khôi phục ánh mắt như chú chó nhỏ.

Tóm lại là vẫn còn trẻ con, lại chưa có cơ hội được nếm trải khổ cực, lại bị người từ trước đến giờ mình kính yêu cũng như không thích tức giận quát lớn, viên mắt Hạ Cúc chẳng mấy chốc đỏ lên, bướng bỉnh đứng ở đằng kia không di chuyển. Lê Thư nhíu mi, đang muốn mở miệng.

“Sao phải vậy... Hải tử mới có 11, 12 tuổi mà thôi, đừng nghiêm khắc như vậy chứ...” Đột nhiên Lê Phong lại gần nói như vậy, giọng nói mềm nhẹ liền dập tắt tức giận của nam nhân ngay lập tức, “Không muốn thì không cần rót.”

“Ai cần người nói chuyện chứ! Thật coi mình là chủ của nơi đây sao!” Giọng nói sắc bén của nam hải đột nhiên cất lên, nước mắt cũng không nhịn được chảy ra.

“Người là một nữ nhân phụ tình! Đột nhiên trở về, vậy mà Tướng quân vẫn nhớ thương người... Thế nhưng, người dựa vào cái gì! Người ăn của Tướng quân, uống của Tướng quân, ở của Tướng quân, làm tổn thương trái tim của Tướng quân, cuối cùng còn dám đánh Tướng quân! Người dựa vào cái gì chứ!”

Lê Phong nhíu mi, sau đó, hiểu rõ.

“A... Là nói vừa nãy sao? Chỉ đùa một chút thôi mà...” Lê Phong buông lỏng một chút giải thích.

“A! Người xứng mà đùa giỡn với Tướng quân sao? Chỗ nhà có tang nên chạy trở về mà chăm sóc thật tốt cho Tướng quân! Người...” Lời nói của nam hải khó nghe, Lê Phong hơi nhíu mi.

“Hạ Cúc! Người hãy cho ta...” Lê Thư nghe vậy liền tức giận, định nắm chặt tay ngôi dây, lại bị Lê Phong ép xuống.

“Đưa trẻ, người quá đáng rồi.” Giọng nói của nữ tử lạnh lùng, sau đó lẳng lặng nhìn về phía nam hải, nhất thời, bầu không khí có chút kỳ lạ.

Thật sự Hạ Cúc không muốn thừa nhận, mình thật sự run một cái.

“Mà thôi, đi ra ngoài đi.” Nữ tử mở miệng.

Nam hải vốn còn muốn tiếp tục bướng bỉnh, lại cũng không biết mình bị làm sao, bỗng nhiên không dám làm như vậy.

Mím môi hơi có chút do dự, vậy mà ngược lại cuối cùng lại nghe lời của nữ tử.

Lê Thư cau mày, cẩn thận nắm tay của nữ tử.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Dạy dỗ

Editor: Sakura Trang

“Vẫn không tìm được công tử sao?” Tả Tướng chợt vỗ mạnh bàn, nước trong cốc trà lập tức bắn vào nửa ngọn đèn.

“Đại nhân, bớt giận, công tử chẳng qua là...” Tổng quản phủ Tả tướng âm thầm lau mồ hôi, cố gắng làm nguôi sự tức giận của chủ tử nhà mình.

“Chẳng qua là? Chẳng qua là cái gì? Chẳng qua là bỏ trốn cùng với một hạ nhân ti tiện sao?”

“... Điều này... Đại nhân bớt giận... Có lẽ công tử bị hạ nhân dụ dỗ, nhất thời hồ đồ...”

“Nhất thời hồ đồ... Hừ! Đồ vô liên si! Đồ vô liêm sỉ! Nữ nhân ngồi xuống, thờ dốc ồ ồ vài cái, “Tuần tra ban đêm có đưa thư đến không?”

“Cái này... Các nàng nói, không có gì bất thường... tiểu tiện nhân dù sao cũng là người có võ công cao nhất trong phủ...”

“... Hồn... Trướng... Lục soát cho ta!”

“Vâng!” Như được giải thoát, tổng quản chạy ra ngoài ngay lập tức.

“Trời ơi! Còn đứng đó để làm gì?” Vừa thoát khỏi con thịnh nộ của Tả tướng đại nhân, đại Tổng quản của phủ Tả tướng vung tay lên, “Nên tìm thì đi tìm, nên dán thông báo thì dán thông báo đi! Các người mấy... thùng cơm này! Công tử đi đâu cũng không biết! Không tìm thấy công tử chúng ta cũng không được đẹp mặt! Trời ơi, thùng cơm!”

Công tử đều đi rồi, ai con nhớ tên hát rong mà công tử mời về vui chơi nữa chứ?

Nam tử làm thế thân cho Lê Phong đến hỏi ý Tổng quản một chút, dưới ánh mắt của Tổng quản bày ra một chút vẻ ngoài không tính là xuất chúng, vì vậy, vô cùng đơn giản mà bị thả ra ngoài.

Phủ Tướng quân.

Nữ tử cúi đầu trên đầu tay nam nhân, nam nhân nằm trên giường, căng thẳng muốn nắm tay lại, bắt dắc dĩ tay lại bị mở ra.

Hắn sợ, ít có sự sợ hãi như vậy.

“Thê, thê chủ đại nhân...” Nam nhân do dự, cẩn thận gọi khe khẽ. Vốn không mong đợi sẽ có sự đáp lại, lại không ngờ, nữ tử thực sự để ý đến bản thân, “Ừ? Làm sao vậy?”

Nam nhân thấy mình cuối cùng cũng thở phào một hơi, vội vàng giải thích, “Hạ Cúc, hắn không phải cố ý! Hắn là, là, hay nói thẳng, không phải không thích người, hắn...” Bất dĩ vì không có khiếu nói chuyện, nói một lúc nhưng cũng không nói rõ được ý muốn nói, ngược lại trên đầu ngày càng chảy nhiều mồ hôi.

Lê Phong nhìn nam nhân vụng về giải thích với mình, đầu lòng lau mồ hôi cho nam nhân, sau đó cúi đầu, hít sâu mấy hơi, nắm chặt tay đối phương để làm mình bình tĩnh lại, nhất định phải bình tĩnh lại, không thể so đo với một đứa trẻ, sau bản thân lại cố nhịn không bật cười thành tiếng, ngón tay ngọc dí dí một chút vào trán nam nhân, “Thật là một tiểu ngu ngốc ~ biết rồi!” Thấy nam nhân nhìn bản thân cười thì cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn cẩn thận chú ý đến mình, thì ý cười trên mặt càng sâu hơn.

“Thật là một tiểu đứa ngốc!” Nữ tử nheo nheo khuôn mặt nam nhân, đối phương có một chút hoảng hốt thất thần.

“Trước đây người, cũng thích gọi ta là tiểu đứa ngốc...” Mặt nam nhân giãn ra, “Vừa nãy, đột nhiên giống như được trở lại lúc đó.”

“Trở lại?”

“Ừ... Trở lại ba năm trước đây... Đầu thôn...” Xuất hiện ý cười, rồi lại cúi đầu, “Rất nhớ... Thực ra... Thực ra, trong đầu Thư Nhi, một chút, một chút, đều không muốn làm cái Tướng quân gì đó... Muốn trở về... Sống cùng với thê chủ đại nhân...”

“Ừ...” Nữ tử cúi người, bất chợt ngậm lấy đôi môi của nam nhân.

Gò má màu lúa mạch bất chợt hiện lên hai vết đỏ ửng, nam nhân theo bản năng giờ tay ôm eo nữ tử, chuyển người gần lại, chỉ muốn hóa thành một vùng nước xuân trong lòng đối phương.

Hắn là của nàng, toàn bộ, đều là...

“Thoải mái hơn một chút không?” Vui vẻ ma sát vài cái trên môi nam nhân một chút, cuối cùng nữ tử mới lưu luyến rời ra.

“Ừ... ừ...” Nam nhân cúi đầu.

Thấy cảm xúc của đối phương chuyển biến tốt đẹp, cuối cùng Lê Phong mới nhẹ giọng, “Còn chưa hỏi đây! Vì sao Hạ Cúc... Ừ... Đừng lo lắng, biết hắn không phải ghét ta... Nhưng mà hình như có chút không hài lòng đối với ta, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có mà...” Nam nhân cụp mắt, trong lòng có chút chột dạ, bàn to nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay của nữ tử, lại chợt nhận ra bàn tay non mềm của đối phương khác với bàn tay sần sùi như vỏ cây của mình, xấu hổ muốn rút tay về, lại bị nữ tử bắt lại, mười ngón tay nắm chặt.

Lập tức trong lòng nam nhân cảm thấy lo lắng bồn chồn, nhưng mà đối phương, hình như không ngăn ngại chút nào.

Hai tay xấu xí như vậy, nàng không ngăn ngại chút nào. Bỗng nhiên trái tim đập nhanh hơn vài nhịp.

“Thật sự không có chuyện gì xảy ra sao?” Bộ dáng của nữ tử vói về mặt “Ta hiểu rõ người như lòng bàn tay rồi”, “... Ta đi hỏi người khác một chút... Chẳng may nếu mà có chuyện gì ~ chính là người đã nói dối ta... Ta sẽ tức giận nha~” giống như đang trêu chọc trẻ con, hết lần này đến lần khác vẫn có thể khiến nam nhân sợ hãi, nàng biết hắn sợ nhất là nàng sẽ tức giận.

Chần chờ một chút, hắn cố gắng nói qua loa, “Chẳng qua, người đã rời đi ba năm thôi, không có gì quá lớn.”

“Không có gì quá lớn... Hắn lại tức giận như vậy? Chắc là, người đã chịu không ít khổ đúng không? Trong ba năm này...” Rõ ràng không thấy tất cả chuyện trước kia, hết lần này đến lần khác trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Không có.” Nam nhân nhìn nữ tử, nhếch khóe miệng, “Người đã trở về, nên cái gì cũng không sao cả.”

...

“Ừ.”

Buổi sáng hôm sau.

Ừ? Hóa ra con mèo nhỏ có móng vuốt ở chỗ này! Lê Phong ra phủ mua thuốc thì thấy Hạ Cúc đang ngồi thẩn thờ một mình trong quán trà, nhẹ nhàng gặt đầu, đi đến ngồi đối diện với nam hài.

“Ngươi, người đến làm gì?” Bất chợt nhìn thấy nữ nhân ngồi đối diện mình, đột ngột nhảy dựng lên như con mèo nhỏ bị giật phải đuôi, vẻ mặt đề phòng.

“Cảm xúc sáng nay của Tướng quân nhà người không tồi đó... Ngươi đoán, hôm qua, nếu như ta nổi giận bởi vì ngươi nói năng không lễ độ, hân còn có thể như vậy không?” Nữ tử thản thờ nhẹ nhàng mở miệng.

“Hừ! Ngươi, ngươi cho rằng mình là ai? Ngươi tức giận thì Tướng quân sẽ nghe theo hay sao?” Tiểu nam hài giống như đang hình thường vì nói dối, nhưng trong lòng thì lại hiểu rõ, tâm trạng Tướng quân rất tốt, nữ tử này nhất định là không có là ồn lên. Nhưng mà, vì sao? Loại người ăn bám như nàng, chẳng lẽ không phải nên tìm Tướng quân làm chỗ dựa để nghiêm khắc trừng phạt hân sao?

“Bởi vì hân vô cùng để ý ta, chỉ cần ta hơi có gì không vừa ý, tâm trạng của hân cũng thay đổi theo thôi! Ta cũng không muốn để hân buồn, cho nên không tức giận, chịu đựng trong lòng.”

“Hừ! Khắp nơi bò theo ăn bám nam tử cao quý, giờ lại còn thiếp vàng lên mặt chắc?” Trời mới tin ngươi sẽ tốt bụng như vậy...

“Tiểu hài tử sao có thể hiểu được nhiều thứ chứ...” Lắc đầu, “Tùy ngươi nghĩ thế nào! Thế nhưng, nhớ kỹ cho dù ghét ta thế nào cũng không cần biểu hiện ra trước mặt Tướng quân nhà ngươi đó! Ngươi cũng không muốn làm cho hân không vui mà!”

“... Hừ...” Hạ Cúc giống như không quan tâm nghiêng mặt...

“Còn có nữa~ ngươi thật sự nghĩ, trong lòng ta không tức giận sao?” Giọng điệu Lê Phong vui đùa.

“không xứng được vui đùa với Tướng công nhà mình, chò nhà có tang?” Ánh mắt cô gái hơi nheo lại, nhất thời cơ thể nam hài cứng đờ.

“Tiểu đệ đệ, người nên nhớ kỹ, không phải người nào cũng có tính tình tốt như Tướng quân nhà người như vậy...” Mặt nữ tử giãn ra, mang theo nụ cười trong trẻo nhưng lạnh lùng, cười như con rắn chú ý đến con mồi, “Sẽ không chiều theo tính cách của ngươi...”

Nữ tử đứng dậy, đi khỏi.

Nam hài vẫn ngồi cúi đầu ở chỗ cũ, muốn học theo Thường ngự y, ngấp một ngụm trà coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng dù thế nào cũng không chạm được vào miệng cốc.

Không nghĩ rằng cốc trà sẽ do run rẩy mà rơi trên mặt đất.

Nữ tử bỏ thuốc xuống, néo néo mặt mình, “Đáng ghét, giả vờ làm người xấu thật không quen chút nào...”

“Cô nương đúng là người rộng lượng khó gặp.” Bỗng nhiên phía sau truyền đến giọng nói của một nữ nhân, hình như đang nói chuyện với nàng thì phải! Lê Phong vô cùng kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, là một nữ tử mặc bạch y.

“Rộng lượng?” Nữ tử nhếch mí.

“Không phải sao? Vị tiểu công tử kia là người hầu của tiểu thư đúng không! Ngôn ngữ bất kính với tiểu thư như vậy, mà tiểu thư chẳng qua cũng chỉ coi như đệ đệ rồi dạy dỗ, tại hạ còn chưa bao giờ gặp người như tiểu thư như vậy!”

Trong mắt nữ nhân lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, làm như đã tìm được niềm vui trong cuộc sống ảm đạm trước đây chưa từng có.

“Ừ... Hân vẫn còn nhỏ mà... Không ai dạy bảo, nói lời lẽ cũng không phải không được! Mặc dù thật sự cũng có hơi hung dữ... Ngươi không biết, đứa trẻ thật sự là...” Lê Phong thờ dãi, “Ừ, nói chung, quá tam ba bận, hân cũng chỉ là lần đầu thôi.” Cười nhẹ một tiếng, bỗng sững sờ, tại sao mình lại nói nhiều với một người xa lạ như vậy chứ...

“Ừm... Lại có thể nói nhiều với ngươi như vậy... Rất kỳ lạ, thấy ngươi thì có cảm giác rất thân thiết. Thực sự đã thất lễ rồi...” Lê Phong xoay người, “Như vậy vị tỷ tỷ này, nếu không có gì, tại hạ cáo từ.”

“Không bằng chúng ta kết giao bằng hữu đi!” Nữ tử bước lên một bước, “Nếu đã nói có cảm giác thân thiết với ta... Ngươi là người đầu tiên đó...”

“... Kết giao bằng hữu... Vị tỷ tỷ này, có phải hơi đột ngột chút không...” Khóe miệng Lê Phong có chút giật giật, tại sao mình lại gặp nhiều người quái lạ như vậy chứ.

“Ồi chào~ ngươi nói như vậy là sai rồi.” Nữ nhân xua xua tay, “Ngươi không biết rằng thế gian thật chẳng thú vị gì cả! Khó có thể gặp được một người có duyên, nếu như để bỏ đi mà không đơm theo, cái gì cũng không bù lại được!”

“Hà... Thật không?” Lê Phong xoa xoa huyệt thái dương, “Như vậy, xin hỏi cáo tính đại danh của các hạ?”

“Tên, tại hạ... là thật sự không thể nói ra... Nói ra, ngươi có thể không còn coi ta là bằng hữu hay không” Nữ nhân khó có được nhủ mày, vỗ nhẹ chiếc quạt, có chút hơi khó xử.

“... Nếu vậy... Vậy được rồi~ Tại hạ là Lê Phong.” Nữ tử rũ mặt suy nghĩ một chút, sau đó trả lời.

“Hà? Ta không đồng ý nói tên của mình, ngươi lại...” Nữ nhân ngạc nhiên.

“Thôi~ Ta thấy là, ít nhất ngươi không muốn lừa ta, cho nên mới không nói ra. Dù sao ngươi cũng có thể bịa ra một cái tên giả nào đó mà!”

“... Thú vị, thú vị, ta biết ngươi đáng giá để làm bằng hữu mà!” Nữ nhân hơi đỡ ra một chút, gấp quạt lại, cười nói, “Như vậy, thỉnh muội muội nhớ kỹ, tỷ tỷ cũng thật tâm muốn kết giao muội muội trở thành bằng hữu.”

Dứt lời, nữ nhân vỗ vỗ vai nữ tử, xoay người rời đi.

... Vì sao... Lúc nào nàng nhân nàng làm tỷ tỷ hả?

Lê Phong vỗ trán.

Quên đi... Nói chung, là người khiến cho nàng không cảm thấy đáng ghét là được.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bất an

Editor: Sakura Trang

Nữ tử nhìn nam nhân ngoan ngoan uống hết chén thuốc, cuối cùng lần thứ hai cảm thấy chột dạ xoa xoa mũi, “Không đáng sao?”

“Không đáng.” Nam nhân cười, cầm chén thuốc trong tay trả lại, thuận tiện đầy mặt hạnh phúc mà ngậm lấy miếng mứt quả được nữ tử nhét vào miệng.

“... Sao có thể đáng yêu như vậy...” Nữ tử nhướn mi, thuận tiện xoa xoa mái tóc của đối phương, lại bắt chột chau mày.

Nam nhân thấy vẻ mặt của nữ tử bỗng thay đổi, trong lòng lo lắng một chút.

“Không có việc gì...” Thấy rõ vẻ cẩn thận của nam tử, nữ tử bất đắc dĩ, “Chỉ là,... thân ái, ngươi nên đi tắm...”

“Ừm, ta, ta đi ngay đây!” Nam nhân trong nháy mắt liền luồn cuống, ở đây không phải quân doanh, cả người hần bản thủ, nàng sẽ, nàng sẽ, chán ghét chứ! Nghĩ vậy Lê Thư vội vàng đứng lên, lại bị nữ tử vỗ một cái, “Thân ái, người nếu lại nhảy dựng lên như vậy, sẽ làm nứt miệng vết thương.” Nữ tử nhàn nhạt chăm chọc, nam nhân ngay lập tức co lại không dám nói.

“Được rồi, ngoan ngoan đừng động, ta đi nấu nước nóng.” Nhấc chân muốn đi, rồi lại quay đầu lại.

“Tiểu đũa ngọc, ta không có tức giận!” Lấy tay xoa xoa tóc của đối phương, ý cười càng nhiều hơn, “Cũng không bản lĩnh.” Cúi người hôn cái trán của nam nhân.

Xoay người đi ra cửa phòng, nữ tử đột nhiên cười thành tiếng.

Đây không phải, ông trời cho nàng, cho nàng có cơ hội được nhìn gần toàn bộ thân thể tướng công nhà mình ở mọi phương hướng hay sao?

“Nô nộ cười dưới thanh thiên bạch nhật, quả nhiên có phong cách của nữ tử được sủng ái có khác...” Giọng nói của nữ tử truyền đến, mang theo sự châm biếm.

“Hà~?” Nữ tử xoay người, giống như có hứng thú nhếch mi, nhìn về phía vị phó tướng ở phía sau, “Nữ tử được sủng ái?”

“Không phải hay sao?” Hàn Triều nói chậm rãi, “Thế nào? Không chiếm được niềm vui của công tử Tả tướng, cuối cùng không nhịn được phải trở về hay sao?”

“... Phụt...” Nữ tử chớp chớp mắt, lại không nhịn được cười phá lên.

“Ngươi cười cái gì?” Phản ứng của Lê Phong hoàn toàn nằm ngoài dự tính, Hàn Triều có chút hoang mang, quát lớn.

“... Không có gì...” Nữ tử xoa xoa khuôn mặt, “Hàn phó tướng, Hạ Cúc cũng đến tìm ta gây phiền phức giống như ngươi...Ngươi sao có thể giống như đứa trẻ mới mười tuổi kia chứ...” Đứa trẻ cổ tỏ ra thông minh trước mặt mình còn chưa tính, người hơn hai mươi tuổi, đặc biệt còn là người có thân phận cao hơn mình, vậy mà cũng chỉ biết cổ tỏ ra thông minh, ít nhất, chẳng lẽ không phải nên có chút âm mưu và cái gì đó hay sao?”

“Ngươi!” Phản ứng của đối phương tương phản quá lớn so với dự liệu của nữ nhân, cho đến khi làm cho nàng thẹn quá thành giận, trong nháy mắt tay nắm chặt lấy chuỗi kiếm, kiếm “Xoẹt” một tiếng ra khỏi vỏ.

Hàn Triều ổn định nghĩ sẽ nhìn thấy nữ tử hoảng sợ, nữ tử lặng lặng đứng ở đằng kia cũng không biểu hiện ra như hiệu quả nàng mong muốn. Hàn Triều cắn chặt răng, lại biết vì Tướng quân, mình thật sự không thể làm người này bị thương, cũng chỉ có thể tra mạnh kiếm lại vào vỏ, hít sâu mấy hơi, sau đó cắn giận nói, “Hừ! Cái này chỉ có thể nói, ai cũng đều rất, cảm, hận ngươi!”

“Hà? Thật không?” Xem ra nữ nhân này không có đầu óc hoàn toàn không hiểu ý của nàng rồi... Không biết nói quá nhiều với người như vậy chỉ số thông minh có bị giảm sút hay không nữa!

Bầu môi xem thường, nữ tử mở miệng hỏi, “Không còn chuyện gì nữa, để tại hạ đi được rồi chứ?” Dứt lời, cũng không quan tâm ý nghĩ của đối phương, xoay người rồi đi.

“Ngươi, ai cho ngươi đi?” Không ngoài dự đoán, nữ nhân đằng sau lại giận dữ, nữ tử cầm chậu tùy ý phát phát tay, trong lời nói giấu ý cười, “Ta đi múc nước cho Tướng quân nhà ngươi đây ~”

Ừm, quả nhiên thế giới được trở lại sự yên tĩnh rồi!

Nhưng mà, vừa quay người lại, ý cười trên mặt nữ tử không còn chút tăm hơi bóng dáng nào.

... Hừ! Lê Phong, người để ý đến cái gì vậy chứ!

Chẳng qua chỉ là một người thô lỗ có cơ bắp không có đầu óc mà thôi, được rồi, hơn nữa còn có một đứa bé trai không cao đến xương quai xanh của ngươi nữa.

Cho nên, ngươi ngươi để ý cái lòng gì chứ!

Nắm chặt thành bồn, Lê Phong cố gắng để cho mình nhìn qua như rất vui, ngăn lại một người hầu trong phủ, “Làm phiền một chút, đến đâu để lấy nước nóng vậy?”

“Không biết, thưa đại nhân.” Đối phương chào một cái, nghiêng người thoáng vượt qua.

Lê Phong cứng đờ một chút, sau đó hít sâu một hơi, lại đi mấy bước, ngăn người tiếp theo, “Ngượng ngùng...”

“Đây là bát súp Hàn đại nhân đang cần gấp, tiểu nhân không dám đến trễ, xin hãy...” Ngươi hầu hơi trẻ cũng không nghe hết lời của nàng giống như vô cùng cung kính cúi đầu ngắt lời nói của nàng. Người hầu lớn tuổi hơn ở hai bên trái phải thì khéo đưa đẩy hơn, vội vàng chộc người trẻ tuổi một chút, sau đó quy củ hành lễ rồi trả lời, “Gia chủ đại nhân có gì sai bảo?”

“Không có gì, chỉ là, lấy nước nóng chỗ nào?”

“Thưa đại nhân, đi hết con đường này, rẽ trái là đến.”

“Cảm ơn.”

“Thôi ~” nữ tử cúi mặt, bỗng nhiên cảm thấy hơi lạnh, liền ôm chặt chậu, “Nhân duyên của Thư Nhi tốt như vậy, ừ, đây là chuyện đáng vui mừng... Là đúng.”

Mắt đen nhìn chăm chú vào cửa, sau khi đụng vào ánh mắt của người nào đó liền vội vàng nghiêng sang một bên.

Nữ tử vừa vào cửa thấy cảnh như vậy liền cười, bụng nước nóng để cạnh giường, xoay người đi ra ngoài, chỉ một lát sau, lại bê một chậu nước lạnh về. Lấy ra một cái chậu, điều chỉnh nước nóng lạnh cho vừa phải.

“Để hạ nhân làm là được, loại việc như vậy...” Nam nhân đầu lòng thê chủ nhà mình, vừa rồi hoảng hốt quên nhắc nhở, lúc này mới vội nói. Tay nữ tử đang làm giống như dừng lại một chút, sau đó cười nói, “Cái gì chứ ~ loại chuyện như vậy, không có thói quen để cho người khác làm thôi...” Nàng không thích ép buộc người không muốn giúp nàng.

“Nhưng cũng không cần tự tay làm...” Nam nhân lăm bằm, có chút thẫn thờ khi nhìn bàn tay nhỏ bé trắng trẻo của nữ tử.

Nữ tử cười, nhúng khăn vào, cũng không lòng vòng vấn đề này, giơ tay muốn cời y phục của nam nhân.

Nam nhân có mặt người một cái.

“Ta, ta tự coi là được rồi.” Hắn biết thân thể mình có bao nhiêu xấu xí, “Chờ... chờ sau này...” Chờ sau này, hắn tìm thuốc xoa hết vết sẹo thì hãy nói.

Vốn chỉ là không muốn nàng nhìn thấy mình xấu xí, hắn lại không rõ, vì sao trong nháy mắt hắn vừa dứt lời, nữ tử lại lẳng lặng nhìn hắn, con mắt yên tĩnh, khiến trong lòng hắn trào lên cảm giác sợ hãi.

“Ừ, được...” A! Thì ra hắn không muốn nàng đến gần như vậy sao? “Đừng làm mình bị thương.”

Thanh Ngoại lâu. Chỗ cửa sổ lầu hai.

Nữ tử tựa lên song cửa sổ, mặc dù mềm mại giống như một nam nhân, ly rượu trong tay cũng rót liên tục vào trong miệng, ngược lại tăng thêm một chút khí phách của nữ tử.

“Không nghĩ rằng Lê muội muội cũng có ngày phải mượn rượu tiêu sầu có đấy!” Giọng nữ tử trầm trầm truyền đến, nữ tử -- chính là Lê Phong -- ngẩng đầu, “Sao lại trùng hợp vậy?”

“Đúng vậy, ai biết tại sao lại trùng hợp như thế?” Nữ nhân cười rót cho mình một cốc, chính là nữ nhân mặc bạch y không chịu để lộ danh tính mà mấy hôm trước mới gặp, “Để ta nghĩ xem đây là rượu gì... Ừm?” Nữ tử vô cùng kinh ngạc, sau đó thấy buồn cười ngẩng đầu nhìn Lê Phong, “Đây không phải là trà sao? Muội muội tại sao lại dùng bầu rượu để uống trà?”

“Rượu hại dạ dày, say rượu đau đầu, còn gặp chuyện không hay, sao lại phải đi uống rượu chứ? Chỉ cần giả vờ uống rượu để giải sầu là được được.” Nữ tử cũng lười ngẩng đầu, lại uống một ngụm trà trong cốc rượu.

“... A! Thú vị!” Nữ nhân đập cây quạt lên lòng bàn tay, “Xưa nay khinh thường nhất là người uống rượu để trốn tránh, đã biết muội muội không phải người như vậy! Muội muội thật là một người thú vị mà.”

“Ồ, cảm ơn đã khen.”

“... Tại hạ có thể có vinh hạnh được biết, muội muội vì điều gì mà đến “Giải sầu” không?”

“Vì sao, tỷ tỷ, ngươi không thấy ngươi rất tò mò sao?” Tâm trạng nữ tử không tốt, lời nói cũng thiếu khách sáo, nhếch mày nhìn về phía nàng kia, còn đôi phượng cũng hoàn toàn không chút ngại ngùng.

“Không phải vậy, tại hạ cũng chỉ muốn muội muội giải tỏa hết nhanh những muộn phiền trong lòng mà thôi!” Nữ nhân tươi cười thật chân thành, trong đó cũng giấu một chút lo lắng, khiến nữ tử nhìn không được muốn nói ra.

Lê Phong khó hiểu, trên đời này sẽ không thật sự có cái gì gọi là trời sinh có duyên chứ! Ví dụ như các nàng chẳng hạn.

“Được... Cũng không phải chuyện gì lớn...” Nói một chút với nữ nhân này chắc là không sao, Lê Phong tựa đầu cọ cọ vào cánh tay của mình, nằm lên, “Chính là... Thật ra, có chút sợ hãi.”

“Sợ?”

“Không có trí nhớ...”

“Muội muội mất trí nhớ?” Nữ nhân nhún mày.

“Ừ... Có điều chỉ một chút.” Nữ tử gật đầu, lại nói, “Không có trí nhớ, cho dù có như thật sự có tình cảm với hắn, dường như cũng rất quan trọng với hắn, thế nhưng... Thực sự là vẫn không có cách nào có thể xác định rõ trong lòng hắn mình có thật sự quan trọng hay không, giống như trộm được hạnh phúc, cảm giác trong lòng trống rỗng.

Hơn nữa... Ngươi biết không, bởi vì mất trí nhớ, hình như đã bỏ rơi hắn ba năm, cho nên vẫn bị ngươi bên cạnh hắn bài xích... Do trước đây sinh hoạt trong hoàn cảnh chúng tinh phùng nguyệt nên dần suy nghĩ tiêu cực, không quen, có chút hơi lạnh... Rất lạnh...”

*chúng tinh phùng nguyệt: tất cả vì sao đều vây quanh mặt trăng, ý muốn nói sống trong hoàn cảnh sung sướng được mọi người vây quanh yêu quý chiều chuộng

“Thì ra là thế.” Nữ nhân rất nghiêm túc gật đầu. Nữ tử thấy vậy cuối cùng không nhịn được bật cười.

“Cái gì là thì ra là thế chứ! Ngươi nghe hiểu sao?” Hình như nàng chỉ nói cảm giác câu bản thân thôi mà, lẽ ra ai nghe xong cũng phải cảm thấy khó hiểu mới đúng chứ?

“Ừ... Nói đúng hơn, mọi việc quanh khiến cho ngươi cảm thấy bất an đúng không? Chuyện của ngươi dù cần phải giải thích một chút, có một số từ mới chưa từng nghe qua, nhưng ta có thể hiểu gần hết ý chính.” Nữ nhân nhìn về phía nàng, “Thực ra... Không được mọi người yêu thích, nếu là hiểu lầm, cũng sẽ không sao cả. Về phần người mà ngươi lo lắng rằng ngươi không quan trọng, lại càng không phải chuyện gì lớn.”

“Hả? Vì sao không tính là chuyện lớn?”

“Người nhìn xuống dưới lầu.” Khóe miệng nữ nhân hiện ý cười, chiếc quạt hải hước chỉ về phía dưới lầu.

Dưới Thanh Ngoại lầu, sắc mặt nam nhân mặt hắc y lo lắng, đi lại có chút tập tễnh, chính là không ngừng chặn người lại để hỏi thăm điều gì đó. Nữ nhân đằng sau lưng gấp đến độ muốn giơ chặn, làm như hận không thể đánh nam nhân ngất xỉu ngay tại chỗ.

“...” Về mặt nữ tử đen lại, “Lê, Thư, ngươi, muốn, chết, sao?”

Lao người chạy xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Khôi phục

Lê Phong chạy thật nhanh xuống lầu, trong đầu chỉ có ý nghĩ muốn kéo nam nhân này trở về dạy dỗ một trận. “Phong Nhi...” Nam nhân nhìn thấy nàng nhất thời thở phào một hơi. Không chỉ là hắn, Hàn Triều đứng bên cạnh cũng như vậy. “Phong Nhi, ngươi đừng giận... Ta đều nghe ngươi, cái gì cũng nghe ngươi, ngươi...” Nam nhân sợ hãi nhìn nàng. Lê Phong tự nói với mình phải tỉnh táo, nhất định phải bình tĩnh, tuyệt đối không thể làm gì với nam nhân này ngay trên phố, thờ chậm lại, cố gắng khiến bản thân nhìn như đang cười, “À! Không tồi, không có cười ngựa cơ!” Đi lên lôi tay của nam nhân, “Chúng ta, trở về!” Nghiến răng nghiến lợi. Nam nhân run rẩy một chút, để mặc cho nữ tử kéo tay mình, vốn tưởng rằng sẽ bị kéo tác động đến vết thương trên người, cũng bởi mà đã chuẩn bị sẵn sàng chịu đau, lại không ngờ tốc độ của đối phương trái ngược hoàn toàn với cơn giận đang biểu hiện. Rõ ràng đang nổi giận đùng đùng, nhưng lại không đi nhanh về phía trước theo tình hình đang diễn ra, trái lại lại bước đi thong thả như giải sầu, có một chút gì đó kỳ lạ, lại làm trong lòng Lê Thư ấm áp. Chỉ biết, chỉ biết, Phong Nhi, vẫn còn đau lòng hắn. Khóe môi không nhịn được hiện lên một chút ý cười, trong lòng cũng cảm thấy an tâm, hắn liền bắt đầu tính toán làm sao có thể làm cho nàng bớt tức giận một chút, “Ta chỉ là... Sợ ngươi gặp chuyện không hay, quá lo lắng...” Đúng là hắn nên nhận sai trước, “Xin lỗi... Ta biết sai rồi, sẽ không dám nữa...” “Câm miệng.” Nữ nhân đằng trước nhậm nhậm mở miệng, khiến cho Hàn Triều tròn mắt muốn nói lại, rồi lại bị một ánh mắt ép trở lại. Nam nhân không dám nói nữa, lại đồng thời vừa quan sát phản ứng của nữ tử, vừa cẩn thận dùng hai tay nắm lấy tay nữ tử, thấy nữ tử không có phản ứng gì lớn, liền hơi yên tâm, lại từ từ dần cơ thể lại gần, cọt cọt nhẹ nhàng lên người nữ tử. Rất thoải mái, bỗng nhiên thấy rất hạnh phúc. Cảm thấy nam nhân dần vào người mình như một chú chó nhỏ, nữ tử âm thầm buồn cười, chỉ cảm thấy nam nhân thật là càng ngày càng đáng yêu, rồi lại giận hắn không coi trọng thân thể bản thân ra gì, nên cũng không để lộ ra chút ý cười, chỉ nắm đối phương trở về phủ Tướng quân. Chẳng bao lâu đã đi đến trước cửa phòng, Lê Phong nhậm nhậm nhìn thoáng qua Hàn Triều vẫn đang đi theo chưa có ý buông tha, “Nghĩ muốn nhìn thân trần của Tướng quân nhà ngươi sao?” Vừa lòng nhìn khuôn mặt hồng lan đến tai của nữ tử liền lôi nam nhân vào phòng. Lê Phong chỉ trêu chọc Hàn Triều, khi việc đó có ích với nàng thôi. Nam nhân trong phòng nghe được giọng nói hơi khàn khàn, hai gò má nháy mắt nóng bừng lên. Nhìn thấy cửa bị đóng, cũng không dám kéo dài, ngoan ngoãn cúi bỏ từng cái y phục trên người xuống. Dáng người của nam nhân thực sự rất tốt. Vai rộng eo hẹp, tay chân thon dài, cơ thể mang theo những đường cong của cơ bắp, nhưng cũng không thô thiển. Đáng tiếc, là một trong hai người được sở hữu thân thể này Lê Phong đồng học cũng lại không có tâm trạng thưởng thức dáng người đẹp đẽ của đối phương! Những thứ kia, những thứ gồ ghề trên da thịt bằng phẳng kia là cái gì? Từng vết từng vết, những dấu vết sâu nông, còn có những vết có thể thấy rõ được lõm sâu vào trong da... Ngươi đoán, nam nhân này làm sao có thể chống chọi được đến giờ này? Hắn đã sống ở đâu chứ... Lê Phong chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, trên người dần dần cảm thấy lạnh lẽo. Thấy rõ sắc mặt thể không tốt, trái tim nam nhân siết chặt lại, vô thức nắm lấy cánh tay còn lại, “Ta, ta sẽ, tìm nhiều loại thuốc trừ sẹo... Sẽ tìm... Có thể loại bỏ sạch sẽ...” Mồm run rẩy, “Đừng, đừng có, nhìn nữa...” Nữ tử ngẩn ra, hồi thần lại, “Không sao, loại bỏ hay không không quan trọng.” Đèn gần kéo lấy eo nam tử, nhờ việc này mà lửa giận đã sớm bay đi đâu, “Chuyện gì xảy ra, cả cơ thể đầy vết thương... Quân doanh sao?” “Vâng.” Cho dù phơi mình trong không khí lạnh lẽo, cơ thể xích lỏa có thể cảm nhận rõ ràng được y phục bằng tơ lụa cùng với thân thể ấm áp của nữ tử. “... Đi lên giường nằm đi...” Nam nhân nghe lời mà nằm úp sấp lên trên giường. “Tại sao... Lại nhiều sẹo như vậy...” Nữ tử dần chặt hơn lên người nam nhân. “Ta, ta sẽ làm mờ...” “Không phải, không cần, không phải thấy khó coi.” Nữ tử dang tay ấn đầu của nam nhân tựa vào lòng mình. “Chỉ là, chỉ là... Đau lòng.” Thiên hạ trong lòng cứng đờ, “...Hả?” Nữ tử không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng xoa vết sẹo trên lưng nam nhân. Đầu ngón tay non mềm sờ lên tấm lưng thô ráp mang theo từng đợt tê dại. Lê Thư thấy, bản thân đang run nhẹ, nhưng không cảm thấy lạnh, ngược lại thấy nóng... Nhiệt độ, dâng lên từ bụng, chảy về khắp cơ thể. Hắn thấy hô hấp của mình dần thô nặng hơn. “...Phong Nhi...” Tiếng nói của nam nhân khàn khàn, trong con người có chút ánh nước mờ mờ, nữ tử không nhìn được thấy mềm yếu... “...Vì sao...” Một giọng nam xa lạ do dự vang lên. Lê Thư nghe tiếng, gần như trong nháy mắt tỉnh táo lại, một tay dứt khoát kéo nhanh Lê Phong vào trong ngực mình, một tay kia nháy mắt rút bội kiếm ở mép giường ra, chỉ về phía người đến quá lớn, “Ngươi là ai?” Người hầu xung quanh bị Hàn Triều điều đi do suy nghĩ bọn họ sẽ làm việc gì đó, nên tiếng động lớn như vậy, cũng không có một ai đến đây. Nam tử kia bị hành động mạnh mẽ như vậy làm hoảng sợ, xoa xoa thái dương, “Vì sao, chúng ta đến, đúng là không phải lúc rồi! Tiểu Nhạc Nhạc, cô nói có đúng hay không? Đây thật là nam nhân tên Lê Thư sao?” Nữ nhân được gọi là “Tiểu Nhạc Nhạc” lại rõ ràng cũng không quan tâm đến sự hăng hái của nam tử, “Anh xác định chỉ đem cô bé tổng về ba năm thôi sao?” Ba năm, nam nhân này là sao có thể thay đổi lớn như vậy? Nhớ kỹ lúc trước cho dù có bề ngoài dương cương nhưng chẳng qua cũng chỉ là một tiểu nam nhân chỉ biết chôn trong lòng Lê Phong khóc nhè. “Tiểu Nhạc Nhạc...” Trong mắt nam tử xa lạ bỗng nhiên tràn đầy tủi thân, “Cô làm sao có thể không tin tưởng người ta chứ?” “Tin tưởng anh! Tin tưởng mà anh đem cô bé ---” “Các người đến tột cùng là ai?” Cảm giác thấy người trong lòng hình như đang cựa quậy, trong lòng Lê Thư tràn đầy lo lắng nàng bị hoảng sợ, liền cũng không có tính kiên nhẫn như ngày thường, nhíu mày nói to lần nữa. Bàn tay nắm chặt chuỗi kiếm, ánh mắt lợi hại như mũi tên. Thật ra, người trong lòng hắn chỉ không có cách nào đang xoa xoa huyết thái dương mà thôi... Chết tiệt, lại có thể xuất hiện nào lúc này... “Thư Nhi, bọn họ là bằng hữu của ta, Đàm Đình, Trương Nhạc.” Nữ tử thở dài, “Chẳng qua, do đến không đúng lúc mà thôi...” “Hả! Dĩ, dĩ nhiên lại là bằng hữu của thê chủ đại nhân sao? Thất lễ!” Trong nháy mắt, nam nhân thu kiếm, sắc mặt trong chớp mắt cực kỳ lúng túng, “Xin không phiền lòng!” Cúi đầu nhận sai, lại nhìn về phía Lê Phong nói, “Xin lỗi, Phong Nhi, ta không biết...Đã làm phiền bằng hữu của ngài... Xin lỗi...” Nam nhân áy náy cúi đầu xuống sao lại trông giống như tiểu nam hài nhà bên đang phạm sai lầm lớn, nào còn tìm được nửa chỗ dựa khí bất phàm như vừa rồi! Cơ

mặt của Trương Nhạc có chút co giật, “Được rồi... Đám Dĩnh, tôi tin tưởng anh, anh thật là chỉ nhầm ba năm mà thôi...” “Thực sự không sao, “ Lê Phong an ủi người nam nhân đang tự trách vì bất kính với bằng hữu của nàng. “Bọn họ cũng không phải người quan trọng gì” “Đáng ghét... Tiểu Phong Phong, sao cô có thể ---” Hải hước mở miệng, người nam tử lại ngoan ngoãn ngậm miệng sau khi thu được ánh mắt cảnh cáo của nữ nhân. “Có việc thì nói” “Ồi chào, cũng không có việc gì lớn ~” Đám Dĩnh cười cong mắt, “Chỉ là quên khôi phục trí nhớ cho cô.” “.... Quên?” “... Ừ...” “Ta muốn giết ngươi.” Bình tĩnh đứng dậy, “Đừng có chạy.” “Các người đừng có náo loạn lên, muốn khôi phục như trước không?” ... “Đã xong chưa?” Lê Thư căng thẳng nhìn nói nữ tử bị tiêm, rất sợ lại xảy ra chuyện gì đó. “Tuy rằng kim hơi to, nhưng ông chích rất an toàn. Tiêm cho cô ấy chỉ là thuốc khôi phục trí nhớ mà thôi.” Trương Nhạc không nhìn được nhắc lại lần nữa, rõ ràng nam nhân trước mặt vẫn không yên lòng, nữ nhân thờ dài, “Nói chung, cô bé có thể sẽ ngủ mấy canh giờ sẽ tỉnh lại, cậu chăm sóc một chút là được.” “Vâng.” Nam nhân trả lời, lại vẫn không nhìn được hỏi ra sự thắc mắc, “Tại sao nàng lại quên sạch chuyện cũ trước kia?” “Chuyện này... Thực ra, trí nhớ của cô bé là do chúng ta làm mất. Nhưng mà, chẳng qua chúng ta là do có người nhờ mà thôi. Nguyên nhân thật sự, là do người nhà của cô ấy, người biết vì sao không?” “... Bởi vì ta không xứng, phải không?” Nam nhân đoán được, nhìn nữ tử, càng thêm thất thần. “Không phải.” Nữ nhân đứng dậy, “Cậu phải tin tưởng, thật ra cậu rất xuất sắc! Dù sao, cha vợ của cậu ghét nhất là người đàn ông chỉ biết hối hận mà không biết chịu trách nhiệm đó! Tự tin một chút tốt hơn so với bất kỳ điều gì.” “Vâng, cảm ơn đại nhân giáo huấn.” “Ách... Không cần làm như vậy.” Nam nhân cung kính thật đúng là khiến cho nữ nhân cảm thấy không thoải mái lắm. “Ồi ~ nói đến người nhà... Nói chung, hiện tại cô bé ngủ, chúng ta có thể nói chút.” Đám Dĩnh sờ sờ cằm, bỗng nhiên nói chen vào, nhìn về phía Lê Thư, “Con rể cũng nên chuẩn bị để nhìn thấy cha vợ, em vợ chứ!” “... Cái gì?” Nam nhân giương mắt, rất là hoang mang. “Thôi ~ nếu nhà đầu kia mà tỉnh dậy, kiểu gì cũng sẽ bắt chúng ta không được mang người đến a...” Về mặt Đám Dĩnh giống như hiểu rõ, “Đáng tiếc, không phải chúng ta nói không mang thì sẽ được không mang theo.” “Nói chung, chuẩn bị trước một chút đi! Chúng ta đi trước!” “Tiểu Nhạc Nhạc cô mau ngồi trên đi~” Nam nhân nhìn hai người biến mất trong không khí, rốt cuộc không nhìn được nắm chặt cổ tay của Lê Phong. Năm đó, nhất định nàng, cũng biến mất như vậy... Dù tìm thế nào cũng không thấy, tìm thế nào cũng không thấy. Nam nhân cầm tay nữ tử dán lên mặt mình, hơi lạnh lạnh, rất thoải mái. --- ----- ----- --- Loại cảm giác này, rất kỳ diệu. Như là thứ gì đó bị mất, được trả lại từng chút từng chút một. Nàng không cảm thấy có chút mâu thuẫn nào, trí nhớ bị niêm phong ở chỗ sâu trong não, bỏ đi lớp băng thật dày, được thức tỉnh từng chút. Nam nhân xoay người, nam nhân cười khẽ, nam nhân tự ti, nam nhân đau buồn, nam nhân khóc, nam nhân lo lắng, nam nhân vui vẻ, nam nhân ngưng ngừng... Rất quan trọng, rất quan trọng, nàng không nói nên lời, những trí nhớ này quan trọng bao nhiêu. Vẫn có thể tìm lại được thứ đồ quan trọng này, nàng thấy may mắn muốn khóc lên. Nhưng mà, trong trí nhớ, trong giấc mộng, còn có, vết thương trải rộng trên thân thể... Thư Nhi... Người tốt chứ... Ta hỏi không đúng rồi, người có đau không?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Ngoại truyện: Ba năm

Mùa hạ, Quân doanh của Trung Nam quốc.

Trời nắng chang chang, gắt như lửa.

Vào mùa hè, sau giờ Ngọ (12 giờ) cực kỳ oi bức, người luyện tập và người bị luyện tập không thể nghỉ ngơi là một sự dằn vặt.

Huấn luyện đã sớm được tạm ngừng, mười mấy phụ nhân hùng hùng hổ hổ buồn chuyện nói muốn đi kỹ viện giải dục hỏa, lại có không ít người kết thành nhóm đi tắm.

Tất nhiên, còn có mấy người, là muốn đi tìm người nào đó trong doanh làm trò vui.

“Này! Các người có để ý không hả! Mặt hàng xấu xí đặc biệt yêu quý chiếc vòng cổ, hay là chúng ta đi...”

“Ta nói này, dù gì cũng là người có quan hệ với bệ hạ và Tả tướng đại nhân, làm như vậy có phải hơi quá đáng! Vòng cổ hình như rất quý giá!”

“Xi! Người gan nhất như thỏ vậy! Điều này mà cũng không dám chơi? Các người không nhìn ra sao! Làm phiên công tử của Tả tướng nên bị ném đến quân doanh như một con cẩu, còn có quan hệ gì chứ! Có cái lông? Không chừng bị đem đến đây để là quân kỹ cũng nên!”

“Mẹ ơi! Hắn mà là quân kỹ? Người chịu nổi không? Nếu chịu đựng giỏi hãy nhịn nước chua trong bụng, đừng có mà nôn ra đó!”

“Người cút đi! Còn muốn đề hắn? Mẹ ơi dám nói ác độc như vậy...”

Nhìn khắp nơi trong quân doanh đều là nữ nhân, cũng không phải là không có một người nam nhân...

Nam nhân có thân mình cao lớn cố gắng giảm bớt cảm giác về sự tồn tại của mình, cong người ngồi trong một góc của doanh trại gặm nửa miếng bánh khô.

Khó khăn lắm nữ nhân mới tìm được hắn, đi đến, nam nhân cảm giác được, vội vàng căng thẳng đề phòng mà ngẩng đầu lên nhìn, thấy khuôn mặt của đối phương liền thở phào nhẹ nhõm, “Hàn Triều, có chuyện gì sao?”

“Không có gì.” Nữ nhân đưa cho một bát cơm gạo kê, “Người ăn cái kia có thể no bụng sao?”

“Có thể.” Nam nhân đẩy bát ra, từ chối nói, “Không cần, đều là quân lương trong doanh phát cho.”

“Đều là quân lương trong doanh trại phát, vậy thì sao chứ?” Nữ nhân cầm bát đặt xuống trước mặt nam nhân, nổi giận nói, “Dựa vào cái gì tất cả mọi người có thể ăn cơm bằng gạo ăn đến no, mà người một ngày một đêm cũng chỉ được ăn bánh khô?”

“Không sao, đủ ăn.” Nam nhân nhai hết một miếng cuối cùng, nuốt xuống, “Lấy về đi, người khác thấy thì không tốt. Ta đi luyện võ đây.”

“Ôi ~ ôi ôi! Đây không phải là người phu quân trình tiết đây sao?” Vài người nữ nhân tìm thú vui đi đến, “Loại hàng này... Chắc chắc... Hàn Triều, không nhìn ra, người thật đúng là không biết ăn kiêng đó!”

“Người nói cái gì?” Nữ nhân ngay lập tức nhảy dựng lên, lại bị nam nhân đứng một bên kịp thời đè xuống dưới, “Đứng, làm dơ bản ánh mắt của người, là ta sai.”

“Lê Thu! Người nhìn các nàng, không phải để cho các nàng đập lên mặt mũi của người sao!” Nữ nhân không phục hô lên, nam nhân lại giống như không ngại, “Đừng làm ồn.” Cúi đầu nói một câu.

Hàn Triều nghe vậy, rất khó chịu, thái độ của hắn, khiến cho nàng cảm thấy, nàng giống như muối muội của hắn vậy, nữ nhi của hắn hoặc là... như gánh nặng của hắn vậy.

.... Gánh nặng của hắn?

Bỗng nhiên Hàn Triều ngừng động tác.

“A! Thật đúng là nghe lời...” Nữ nhân dừng đầu hải lòng nhìn về phía Hàn Triều đứng một bên đã ngừng làm ồn ào, lại nhìn về phía nam nhân, “Nói chung, chúng ta chỉ đến tìm một đồ vật, sau đó mới chạy đi tìm vui.”

Nam nhân dường như không có hứng thú với lời nói của nàng, nàng cũng không nóng nảy, móc ra một vật nhẹ nhàng lắc lư qua lại, sau đó hải lòng nhìn ánh mắt của đối phương đột nhiên tròn to, “Người! Trả lại cho ta!” Nam nhân bất chợt đứng dậy.

“Hà! Sợ hãi như thế à... Vòng cổ này rất quý sao? Làm từ cái gì đây...” Thấy nam nhân đã đi đến trước người, nhưng cũng không dám đến giật lại, giống sự sợ chiếc cổ tinh xảo không chịu nổi sự lôi kéo, nữ nhân rất hải lòng hiệu quả như vậy, thả vòng cổ nắm trong lòng bàn tay.

“Hừm... Dừng cái này bắt hắn là gì đây...” Nữ nhân nghiêm túc suy nghĩ.

“Để cho hắn xích lửa đi một vòng quanh quân doanh thì thế nào?”

“Hừ! Với loại mặt hàng này, người muốn bị toàn bộ mọi người trong doanh trại chặn đánh hay sao?”

“Không như thế thì để cho hắn làm gì? Bình thường không có vòng cổ thì hắn vẫn cứ để cho si nhục đó thôi!”

“Mẹ ơi! Mẹ nó đầu năm này muốn chêu đùa một người cũng không có cách nào, các người còn nghĩ ra cách nào không?”

“Đồ dè tiện này, không có chỗ để dùng! Biết bắt hắn làm gì bây giờ?”

“Nói nhao nhao ồn ào không có một câu có ích.” Người đứng đầu nhỏ nước bọt nói một câu, đột nhiên một ý nghĩ lóe lên, “Hay là, chúng ta phá hủy vòng cổ này, xem hắn phản ứng thế nào?”

Tự thấy cách này không tồi, nữ nhân còn chưa đợi được người theo đuôi ủng hộ thì cảm thấy bụng xuất hiện một chút đau nhức, tay không nhận được buông lỏng, sau đó thấy chiếc vòng kia nhẹ nhàng rơi xuống tay của nam nhân.

Không khí xung quanh giống như có một lát ngưng lại.

Không nói người khác, ngay cả người có quan hệ thân nhất với Lê Thu là Hàn Triều cũng bị hù dọa bởi hành động như vậy.

Trong ngày thường nam nhân đánh không đánh lại mắng không nói lại, bị bắt nạt thế nào cũng không đáp lại đều thuận theo chịu đựng, lại có thể dùng một quyền, đánh lên bụng của một trong những người không nên chêu vào trong quân doanh.

Nam nhân từ từ ôm vòng cổ vào lòng, chậm rãi nói một câu, “Hàn Triều, chuyện của ta người không cần lo.” Ánh mắt thần nhiên, giọng điệu rõ ràng, khiến Hàn Triều thấy thật ra bản thân từ trước cho đến nay chưa từng thật sự đến gần hắn.

Sau đó, nam nhân bình thân ngồi xổm xuống, che chở đầu, chịu đựng quyền cước đấm đá từ nữ nhân sau khi tỉnh táo lại.

Hừ! Hắn nói mặc kệ thì nàng có thể nhìn hắn bị bắt nạt không quan tâm sao?

Hàn Triều xông lên lao vào đánh nhau với các nàng.

Tình cảnh hỗn loạn, cho đến khi quân sự trong quân đến can thiệp. Hắn cũng không cần chờ mọi người tố cáo, gắng gượng đứng lên, “Là ta ra tay trước.” Nói với quân sự đang nhìn mình với ánh mắt nghi ngờ như đang nghe được chuyện gì kinh thiên đáng cười, cũng không có giải thích.

“Chết tiệt! Mẹ nó! Nam nhân này thật con mẹ nó không thành thật! Các người phạt hắn thật mạnh cho ta, có nghe hay không! Bác của ta là Viên phó tướng!”

“Trượng tử* hắn, đập chết hắn! Tiệp nhân này!”

*trượng tử: hình phạt dùng gậy là một miếng gỗ to bản đánh lên người.

Trong quân tất nhiên tự có luật pháp, tuy rằng mỗi lần chỉ làm cho có, nó chỉ được đưa ra cho một mình hắn mà thôi. Nhưng cuối cùng cũng có lệnh, thì không thể không làm như nữ nhân kia yêu cầu, trượng tử vì việc riêng đánh nhau trong quân.

Tất nhiên, tội danh đánh nữ nhân của nam nhân được hình thành, trượng tử mặc dù vô cùng nghiêm trọng, nhưng cũng không ảnh hưởng tính mạng.

Bởi vì, cho dù xuất phát từ lý do gì, Lê Thu vẫn là do Tả tướng phủ đề cử, còn có cái tiểu Hoàng đế ngu ngốc mới lên ngôi kia, cho dù thế nào, người không thể nói giết chết thì giết chết.

Năm mươi quân côn, năm mươi roi ngựa, thi hành trước mặt quân, răn đe.

“Lê Thu nguyện chịu phạt gấp đôi, chỉ cần bảo tồn thể diện.” Biết hình phạt cần cời trần, lộ ra nơi để chịu phạt, nam nhân nói to, lại dễ dàng bị bao phủ trong tiếng bàn tán xì xào của mọi người.

Người hành hình không để ý đến việc Lê Thu là một nam nhân, vài người đem đèn vào ghế, kéo một phát quần của nam nhân trước mắt mọi người. Nam nhân co mạnh người một cái, nhưng cũng không có gì làm ồn, cam chịu số phận bảo vệ bộ phận mấu chốt, chờ đợi hình phạt lên người.

Mông chân có vết thương mới đan xen vào nhau như một tấm lưới đánh cá, là mấy ngày trước đây, bởi vì không giặt xong y phục của nửa trại lính, mà bị dạy dỗ bằng một cây roi mây.

Thân hình của nam nhân khiến cho người khác không có cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc, người thi hành luật lệ pháp phòng lên xuống không chút do dự.

Nam nhân ôm chặt lấy cái ghế, cơ thể không nhịn được run rẩy, cắn chặt môi kiềm nén tiếng rên rỉ.

Đau... đau... Ừm!

Đừng có vội chứ... Còn có năm mươi roi nữa mà...

... ..

Lúc nam nhân bị mang về, ý thức đã rất mơ hồ, lại hết lần này đến lần khác còn có thể nhìn chăm chăm vào Hàn Triều.

Hàn Triều khó có lúc được người trong lòng để ý, nhưng chỉ cảm thấy trong lồng ngực chua xót, móc chiếc vòng cổ kia từ trong lòng ra, để vào trong tay nam nhân.

Nam nhân nắm vòng cổ, cuối cùng cũng yên tâm, từ từ chìm vào hôn mê.

... Nàng kia, là người như thế nào cơ chứ? Nữ nhân tựa vào tường, buồn bã suy nghĩ.

Rõ ràng là một người phụ tình, lại hết lần này đến lần khác có thể chiếm giữ trái tim của hắn, ai cũng không thay thế được.

Chỉ vì giữ một đồ vật của nàng, hắn liền tình nguyện để bản thân chịu hình phạt trong quân.

Thế nhưng nữ nhân kia hiện đang ở đâu đây? Nàng có biết những điều hắn làm đến mức này vì nàng không?

Hắn ngoài trừ khuôn mặt xấu xí, không có chỗ nào không tốt. Nhất định nàng vì điều này mà bỏ rơi hắn mà!

Nàng rất ghen tỵ...

Nàng rất ghen tỵ, sắp nổi điên...

Nam nhân ngủ không yên ổn, trong lúc mê man vùng giữa lòng mây nhú lại, tay phải nắm chặt chiếc vòng cổ kia, đốt ngón tay trắng bệch. Nhìn tấm vải bó màu đen đắp trên người hắn có những vết máu lờ mờ, nàng chợt nhớ đến, hình phạt như vậy đến nữ nhân cũng không chịu được, hắn lại cố chấp quật cường không kêu một tiếng.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy nam nhân kiên cường như vậy đó! Khác với những tiểu nam nhân yếu đuối mà nàng thích trước đây, hắn có một vẻ đẹp khác.

Hắn đau lắm hả?

Hàn Triều hơi cau mày, tay không nhịn được xoa tóc trên đầu của nam nhân.

Thực ra, cho dù toàn thân không đẹp, nhưng vẻ đẹp của mái tóc nam nhân là điều không ai phủ định được.

Hoàn toàn không cần bôi dầu hoa hay ngâm cái này cái kia như những thiếu gia công tử khác, tóc của hắn cực mượt cực trơn, giống như những đám mây trên trời mà nàng hay ngược nhìn, không có một chút dầu mỡ nào.

Cái duy nhất không được hoàn mỹ là mái tóc ngắn hơn một mảng lớn so với nam nhân bình thường khác.

Nàng hỏi qua nguyên nhân, hắn nói hắn bán.

Nàng đoán, nhất định là cái người phụ tình kia không chịu nuôi gia đình đến nỗi hắn phải đi bán tóc! Hắn đối xử tốt với người phụ tình kia như vậy.

Thế nhưng, mái tóc quan trọng bao nhiêu đối với nam nhân, hỏi bất kì ai đều biết. Cho nên, hay hoặc là, người kia bắt buộc hắn?

Nàng nắm chặt chuỗi kiếm. Mỗi lần nghĩ như vậy, nàng chỉ muốn tìm được người đó, lăng trì cho đến chết!

Hắn tốt như vậy, tại sao nữ tử kia không nhìn ra? Sao có thể lại không nhìn ra chứ? Nhưng mà, nếu nhìn ra, hắn không có khả năng đến quân doanh, cũng sẽ không gặp được nàng, nàng cũng không phải chịu sự dằn vặt này...

Nàng cũng tốt, sao hắn lại không nhìn ra? Nàng rất thương hắn, nàng tự thấy mình tốt hơn gấp ngàn vạn lần so với người phụ tình kia!

Tại sao hắn, lại không nhìn ra chứ?

Khuôn mặt đang ngủ của nam nhân trầm tĩnh lại, chẳng biết lúc nào, đã mang theo chút ý cười.

Hàn Triều cũng không rõ ràng lắm, tại sao mình lại xác nhận như vậy, nụ cười này, cũng không phải xuất hiện vì mình.

Nữ tử kia, đến tột cùng, là người như thế nào chứ?

Nắm kiếm càng chặt, Hàn Triều rời phòng, không dám nhìn nụ cười hạnh phúc trên mặt nam nhân.

Thời gian nhoáng cái đã ba năm.

Hàn Triều nhìn Lê Thu bước đi từng bước một lớn lên, cho rằng tuy rằng hắn nhớ về nữ tử kia, nhưng cũng chỉ có nàng là nữ nhân thân cận nhất với hắn.

Tính nết của hắn vẫn tốt như cũ, nàng cho rằng trong ba năm qua mỗi ngày được rèn luyện như vậy, không còn luồn cuống để người ta bắt nạt chà đạp nữa.

Thế nhưng, thế gian này có một từ, là mọi chuyện khó đoán.

Hắn vì nàng kia kháng chỉ không theo, bị ăn một trận nói khổ da thịt, sau đó... Lại biết được nói nữ tử kia xuất hiện, liền không để ý nơi bị thương mà cười ngựa chạy đến...

Lúc đó nàng nhớ kỹ, trên mặt hắn hiện lên là loại ánh sáng như thế nào.

Rõ ràng, là người cực kỳ lạnh nhạt khi được người khác cung kính, lại có thể, xuất hiện một biểu cảm như vậy.

Cho nên, khi hắn cười ngựa, nàng không cản được.

Kiểu gì cũng không cản được...

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Kế hoạch

Lúc Lê Phong mở mắt, là thật không biết nói gì mới tốt. Nàng nhớ lại, thực ra ngoài trừ đau lòng, còn có chút mờ mịt.

Trên thực tế, nàng tình nguyện tính tình của Lê Thu có thể thay đổi một chút, oán trách nàng biến mất, oán trách nàng trực tiếp gián tiếp khiến hắn phải chịu nhiều đau khổ như vậy, nhiều điều như vậy nàng chỉ cần nghĩ một chút cũng thấy đau lòng muốn chết.

Nhưng vấn đề là, người nam nhân kia tính tình cực kỳ tốt -- đặc biệt là đối với nàng, làm sao có thể tức giận với nàng?

“Nàng tỉnh rồi?” Còn không chờ nàng quán quýt xong với vấn đề này, giọng nam nhân liền nhẹ nhàng vang lên, mang theo chút ôn nhu và hơi có chút mong chờ, nhưng lại không hỏi trước xem trí nhớ của nàng đã khôi phục chưa, “Khát không?”

“Không khát.” Nữ tử cúi mắt, không dám nhìn ánh mắt của nam nhân, hơi dừng một chút, cuối cùng cũng không nhìn được, chuyển nửa người đến, lấy tay cởi y phục mà nam nhân vừa mới mặc lúc Đàm Đình Trương Nhạc đến, “Chàng để ta nhìn một chút.”

“Không đau.” Lo lắng nữ tử đau lòng, nam nhân vội vàng nói một câu.

Không đau? A! Không đau...

Khấp thân thể này, hơi mỏng là vết roi, sâu một chút...

Lê Phong có chút hối hận, hối hận bản thân nhớ quá rõ ràng. Nàng nhớ rõ ràng hình dạng mỗi một miếng da thịt trên người nam nhân... Khiến nàng cảm thấy, đột nhiên có nhiều vết sẹo như vậy, đặc biệt khiến người sợ hãi...

“Đừng xem...” Nam nhân cúi đầu nói, ấn đầu nàng vào lồng ngực mình, “Đã hết đau từ lâu...” Thấy người khó chịu mới thấy rất đau... Chỉ là lời nói như vậy, hẳn không nói ra được...

“Ừ.” Nữ tử rầu rĩ nói một tiếng, sau đó đánh sát rồi cạo lên người nam nhân, không muốn nói chuyện, nam nhân dang tay ôm chặt nàng.

Độ ấm vô cùng quen thuộc, cơ thể nam nhân vẫn ấm áp như trước. Nàng cảm nhận được nam nhân ôm chặt lấy nàng, sao đó tựa đầu lên tóc nàng, nhẹ nhàng mà sát.

Lại, được trở về rồi...

.... Thật tốt...

...

Truyền đến tiếng đập cửa, “Gia chủ, tướng quân, có khách muốn gặp.”

“... Thử Nhi, trước kia không có điều kiện, bây giờ có, chúng ta bàn chuyện này đi?”

“Cái gì ta cũng đều đồng ý.”

“Chúng ta thay một cái cửa cách âm, ai muốn gõ cũng không nghe được...” Vô trán, ba năm trước cũng thế mà ba năm sau cũng vậy, bao nhiêu chuyện tốt đều bị tiếng gõ cửa chết tiệt làm phiền lên...

“Được.”

“... Đây, này, ta chỉ nói đùa thôi...”

Nữ tử sửa sang lại y phục, đè xuống nam nhân đang muốn ngồi dậy, nhỏ giọng căn dặn, “Ta thấy dù chàng gần khỏi rồi nhưng chàng vẫn phải nằm úp sấp trên giường hai ngày cho ta, hiểu không?”

Nam nhân sao dám là trái ý nàng, được rồi, thật ra cũng đã là trái nhiều lần rồi...

Lê Phong mở cửa, “Là ai vậy?”

Thị vệ dẫn đường lui ra, Lê Phong chuyển ánh mắt đến người đến, một thân thuần trắng, bình thường không có gì đặc sắc, chỉ là gương mặt đó... níu mày, “Nữ hoàng là có thể ra khỏi cung dễ dàng như vậy sao?”

“Không dễ dàng, nếu không đã đến sớm.” Nữ nhân than thở, lại ngạc nhiên nhìn nàng một chút, “Không phải là không nhớ được chút gì hay sao? Làm sao lại biết ta là ai?”

“Vừa mới nhớ lại.” Giọng nói lạnh lùng, “Người đến làm cái gì?”

“... Đến nói xin lỗi, tiện thể thăm các người.” Nữ nhân cúi mắt.

Lê Phong nhếch mi, xoay người trở về phòng. Thấy đối phương không có từ chối, nữ nhân cũng đi theo vào.

Lê Thử nhưng nằm lì trên giường, Lưu Quý nhìn thấy vậy, vẻ mặt buồn bã, tràn đầy áy náy, “Còn chưa xuống giường được sao? Thực sự, xin lỗi...” Chưa nói hết lời, đã cảm thấy chân bị đạp mạnh một cái, “Một trăm quân côn, có thể dễ khỏi như vậy hay sao?”

“... Xin lỗi...” Lưu Quý mím môi một cái, “Thực ra, cũng không cần giải thích hay nói nhiều lời. Đây là thuốc lấy ra từ trong cung, có người nói hiệu quả rất tốt.”

“Một câu không cần giải thích nhiều với một lọ thuốc là xong sao?” Lê Phong tức giận liếc mắt, rút cốc trà đưa cho tướng công nhà mình, cũng không quan tâm đến Lư Quý, “Một trăm quân côn, ngươi hãy thử xem?”

Lư Quý rũ mắt, cũng không nói lời nào. Lê Thu ở một bên cẩn thận lôi kéo ống tay áo của Lê Phong, “Phong Nhi... Ta không sao rồi.”

Lê Phong hừ một tiếng, quệt ra một ít thuốc ngửi ngửi một bên nói, “Thế nào? Muốn bày ra cái giá Nữ hoàng để tức giận, ta đây cũng không còn cách nào.” Nói xong, trên mặt lại có chút thất vọng.

Lư Quý lắc đầu, “Không phải, người còn coi ta là bằng hữu mới làm như vậy, nói thật, ta rất vui.” Nhắc mắt nhìn về phía Lê Phong, “Nếu như ngươi lại cũng như những người bên cạnh ta nói cái gì chó má ‘Bệ hạ không sai, muốn lần chết không chối từ’ các loại, sao còn dám tức giận với ta?” Lại cúi đầu, “Chỉ là, rất áy náy.”

Sau lời nói lạnh nhạt cũng thấy hết giận, sự tức giận của Lê Phong cũng dần tan, hồi phục lại cảm xúc, quay người lại, nhưng cũng rút cho Lư Quý một cốc trà, “Quên đi... Biết ngươi cũng không thoải mái gì...” Buồn rầu nắm tóc, “Là do ta tức giận mà không có chỗ để phát ra, bị Bắc Triều Tiên là khó đúng không!” Ngồi vào mép giường, “Nếu có thể sao không bắt chủ tướng của Bắc triều Tiên về làm con tin, cho dù có phục tùng hay không đều có thể mở rộng danh tiếng của đất nước! Hừ! Bắc Triều Tiên này đưa ra điều kiện thật tốt mà!”

Vừa nghĩ đến việc có người bắt tướng công của mình lập gia đình, nàng giận không có chỗ phát ra.

“Thực ra, đúng là, vẫn còn... Muốn quay về thôn.”

“Hả?” Lê Phong nhếch mí, “Xem ra chưa có hoàn toàn bị phú quý trước mắt làm cho hoa mắt đó.”

“... Hoa mắt? Có cái gì là hoa mắt chứ?” Lư Quý cười lạnh một tiếng, “Là một ngày một đêm nhìn hết cái này đến cái khác hay là nghe mấy tên cổ hủ nói vớ vẩn, hoặc là bởi vì Tiểu Ninh không thể sinh dục mà bị buộc thủ những tên nam nhân khác?”

“Không tồi đó! Suy nghĩ vẫn còn rất rõ ràng, vừa nãy ta nghĩ ngươi có phải xin lỗi vì mình ham mê vị trí Hoàng đế.” Lê Phong ghé ghé môi, lại để ý tóc nam nhân nhà mình, cảm xúc đột nhiên vui vẻ hơn.

“Ngươi muốn như trước kia, chúng ta có thể rời khỏi cái triều đình chết tiệt gì đó, tìm một nơi không ai quen biết mà sinh sống đi?” Mỗi lần thấy một thân đầy vết sẹo của tướng công nhà mình, nàng có suy nghĩ vô cùng mãnh liệt như vậy, “Không nghĩ đến sao?”

“... Làm sao không chứ?” Lư Quý nuốt xuống một ngụm trà, “Thiên hạ này vị trí gì đều có thể nói không muốn, chỉ riêng vị trí Hoàng đế này, ha, có thể nói không cần là không cần được sao?”

“Không thể nào... Vậy ngươi giả vờ là một tên Hoàng đế với bộ dạng ngu ngốc vô độ để làm gì chứ?” Lê Phong cười trêu đùa, “Tuy rằng không dám bàn tán công khai nhưng trong dân gian ngầm truyền sôi nổi... Hiện nay thánh thượng thế nào thế nào thế nào...”

“... Chỉ cần dùng một chút công phu là được.”

“Có thể đồn đại cũng tốt, ngươi chờ ta suy nghĩ một chút...” Nữ tử nghịch tặc của nam nhân, im lặng một lúc, sau đó mím môi nói, “Lư Quý, ngươi có nghĩ đến việc giả chết hay không?”

“Giả chết? Làm thế nào được?”

“Không phải... Ta có thể... Làm ra loại thuốc như vậy. Kiểu như giống như một người chết trong một thời gian nhất định nhưng thực ra vẫn còn sống.”

“...” Lư Quý chợt đứng dậy, “Thật chứ?”

“Tất nhiên là thật.” Nữ tử cười, “Trước đây nhìn thấy trong sách, còn thực hành trên chuột bạch nữa.”

“... Cách này thật hay... Cũng không ai nghĩ đến.”

Lê Phong rất may mắn ở dị thể này không có loại thuốc như vậy, dễ hơn nhiều so với bản thân nghĩ.

“Nhưng mà...” Nghĩ đến nguyên tắc nữ nhân nói chuyện nam nhân không được xen miệng vào, Lê Thu vẫn im lặng, lúc này lại chần chừ mở miệng, “Nước không thể một ngày không có vua...” Nói xong lại cúi đầu cắn môi.

“... Ừm...” Điều này, không có kinh nghiệm xã hội ở thế giới này, chỉ mang theo suy nghĩ của người Trung Hoa là “Người lãnh đạo qua đời sẽ tìm một cái thối”, đúng là nàng không nghĩ đến.

“Chuyện này không có gì nghiêm trọng.” Lư Quý cũng đã tính trước kỹ càng chuyện này, “Tiên Hoàng yêu mến phụ hậu, chỉ cưới một mình hấn...” Giống như nghĩ đến sự si tình của mẫu thân với cha, trên mặt Lư Quý từ từ hiện lên ý cười “Lúc phụ hậu sinh sản xong thân thể vẫn không tốt, cũng không tiếp tục có thai nữa. Trừ ta ra, hoàng gia đã mất người thừa kế chính thống, cho nên, chuyện ngôi vị Hoàng đế, chỉ có thể để cho ta lập di chiếu. Chỉ cần ta chọn ra người thừa kế, như vậy mặc dù sẽ loạn một chút sau khi giả chết, nhưng cũng sẽ không lâu lắm.”

“Như vậy hả...” Trong lòng Lê Phong nhẹ nhõm hẳn.

“Nhưng mà...” Lưu Quý nhủ mày, “Các người sẽ không bước vào triều chính nhì.”

“Tất nhiên là không rồi!”

“... Vậy thì hơi rắc rối.” Nữ nhân cúi đầu, “Trong ba năm nay, liên tiếp có chiến loạn giữa Trung Nam và Bắc Triều Tiên. hai vị Trấn quốc đại tướng quân cùng lúc chết trận... Nếu không phải vì thế, Lê Thư cũng không được lên chức.” Nắm chặt lấy cốc, “Trừ Lê Thư ra, Trung Nam Quốc, thật sự không còn ai có thể dùng để...”

“Cái gì... Không phải còn có vài vị Tướng quân khác sao?”

“Đều là những người tài trí bình thường, cho đi cũng chỉ là chịu chết mà thôi!” Lưu Quý để lại cốc đặt lên bàn, “Nếu không như vậy, cũng không yếu thế đến nỗi phải hòa thân.”

“Muốn tướng tài, không thể cưỡng cầu... Thật đáng ghét...” Lê Phong trẻ môi, tức giận đá tường, sau đó xoay người ôm lấy nam nhân nhà mình, “Thư Nhi... Thật đáng ghét...”

Lê Thư vuốt nhẹ lưng đối phương, suy nghĩ nghiêm túc một chút cuối cùng mở miệng: “Ừm... Tướng quân, cũng không phải không có.”

“Hả?” Nữ tử đang vui đầu vào lồng ngực của nam tử ngẩng đầu mạnh lên, “Ai cơ?”

“Hân Triều.”

“... Cái gì chứ...” Nữ tử thờ dài, “Thư Nhi, ánh mắt người nhìn kiểu gì vậy... Nữ nhân kia ngay cả việc làm thế nào để sỉ nhục ta cũng không biết, chỉ biết giống như hài tử mười một mười hai tuổi vậy.”

“Hả?” Tay Lê Thư đang vuốt ve tay nữ tử chợt ngừng lại, “Nàng sỉ nhục người sao?”

“Không phải...” Nữ tử miễn cưỡng lắc đầu, “Nàng còn không có khả năng làm như vậy ~”

“Đúng vậy đó, Lê Thư.” Lưu Quý cũng cười khẽ, “Cũng giống như lần đầu chúng ta gặp nàng, nàng có bản lĩnh đem lời nói dối nói như thật, cũng không giống như người có thể dễ dàng bị người sỉ nhục đầu mà!”

“... Ta có thể nghĩ rằng người đang khen ta không?”

Thấy thế chủ nhà mình hình như không bị bắt nạt, Lê Thư thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nói, “Mặc dù tính cách Hân Triều ngay thẳng, nhưng khi dùng binh có cách kiến giải riêng. Hơn nữa, có một người có thể là một quân sư rất tốt, có thể giúp đỡ.”

“À! Ai vậy?”

“Thường Đình, Thường Ngự y.”

“Thường Ngự Y?”

“Đúng, suy nghĩ của hân kín đáo khác người thường, lại có sự trầm ổn bình tĩnh khó có, thật người quân sư thích hợp đáng để chọn.”

“Như vậy...” Lưu Quý nhếch môi “Là được rồi hả?”

“Tiểu Ninh càng dễ giải quyết, tự từ là được.”

....

“Thư Nhi ~ ta thật vui vẻ ~!” Lưu Quý vừa đi, nữ tử nhào lên người nam nhân, “Chúng ta có thể rời đi kinh thành đúng hay không? Mặc dù không thể trở về đầu thôn như trước...” Nữ tử chạm lên đầu ngón tay, “Thế nhưng có thể đi đã rất tốt rồi, nhất định có thể gặp được người tốt giống như mấy người Vương Thành tỷ tỷ... Đáng tiếc nhất định cách xa, nếu không có thể quay lại thăm họ...”

“Lại nói Thư Nhi này, lúc nào người lại có thể nói chuyện sâu sắc như vậy...”

“Thôi ~ không sao, lúc bình thường không như vậy là được ~”

Nữ tử nói líu ríu không ngừng, nam nhân ôn nhu như nước, cười khẽ, để mặc đối phương tùy ý lăn lộn trên trọc.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tra hỏi

“Ngày mưa chết tiệt.” Lê Phong che đầu, nhét thuốc vào trong lòng, híp mắt một cái, thấy cách phủ Tướng quân còn xa, lại nhớ kỹ gần đây có một túu lâu, vội vàng chạy đi tránh mưa.

“Ôi! Vị khách quan này, đến tránh mưa sao?” Tiểu nhị của túu lâu ân cần đưa lên một chiếc khăn, Lê Phong cầm lấy lau loa qua một chút, bất đắc dĩ nói, “Tỷ tỷ, khi nào thì người có hứng thú với công việc của tiểu nhị rồi?”

“Cái gì gọi là ‘hứng thú’ chứ!” Nữ nhân mặc bạch y đột nhiên thay đổi thân phận trở thành tiểu nhị cười hi hi nói, “Thì ta rõ ràng không có tiền để sống nên vậy đó!”

“Thật không?” Nghĩ đến lúc mới gặp gỡ nữ nhân tay cầm chiếc quạt giá trị xa xỉ và mặc y phục nhìn như mộc mạc kì thực thâm trầm cực kỳ tinh xảo, lòng mi Lê Phong hơi giật giật, “Được rồi... Tại sao lúc nào đến đâu ta đều có thể gặp tỷ vậy...”

“Nơi này là Thanh Ngoại lâu mà! Ta thích lâu này, nên hay đến đây.” Nữ nhân nhìn nàng, vẻ mặt như chuyện dĩ nhiên, “Chẳng qua như ta đã nói, ta cũng không nghĩ rằng, thì ra làm tiểu nhị cũng rất thú vị đó chứ!”

“... Chắc chỉ tỷ nghĩ thú vị thôi...” Nữ tử xoa xoa huyệt thái dương.

“Ừ, chắc là vậy!” Nữ nhân cười, “Quả nhiên muội muội người vẫn là thú vị nhất!”

“Yến Trần! Người đang làm gì vậy! Nhanh đến đây làm việc, không thấy đang bận sao!” Một giọng nữ tử thét qua đây, nữ nhân vội vàng cười tươi nói, “Đây đây! Ta biết rồi.” Xoay đầu lại, “Muội muội, ta phải đi làm việc!”

“Tỷ tên là Yến Trần?” Lê Phong hỏi.

“Không phải ~ là tên giả thôi!” Nữ nhân xua xua tay, xoay người chạy thật nhanh.

... Thực ra người này, chẳng qua muốn tìm một chút chuyện thú vị để làm thôi! Nhìn bóng lưng đối phương bị sai bảo nhưng lại vô cùng vui vẻ, Lê Phong đột nhiên nghĩ như vậy.

Mưa to đến cũng nhanh đi cũng nhanh, nữ tử ngồi một lúc trong lâu, mưa rơi dần dần nhỏ đi, ôm thuốc, đi về phía phủ Tướng quân.

Cửa phủ Tướng quân.

Lê Phong bình tĩnh mà lùi lại phía sau, nghiêm túc nhìn một chút hai chữ “Lê Phủ” lớn lóe sáng, sau khi xác nhận mình không có xuyên qua lần nữa xong, nữ tử nhìn hai người trước mặt, “Ta đang nằm mơ hay sao?”

“Đều không phải?” Nhị ca nhà mình -- Lê Thanh -- người nào đó trả lời, sau đó vẻ mặt nghiêm túc chỉ vào Lê Thư hỏi, “Nói đi! Vòng cổ huynh đưa cho muội tại sao lại ở trên cổ người đàn ông này.” Biết chắc rằng, chuyện có thể để cho huynh ấy nghiêm túc cũng không phải là chuyện gì lớn lao. Lê Phong khinh bỉ, xoa xoa đầu.

Nhưng thật sự, cái coi là “Không phải chuyện lớn lao gì” chắc chỉ đối với nàng thôi!

Nói ví dụ như, Lê Thư nghe vậy, cơ thể chợt run lên, sau đó cúi thấp đầu.

... Thì ra, thì ra vòng cổ hán vẫn coi như bảo bối, là... Là, quả nhiên là do vị công tử này đưa cho nàng rồi! Một hán lúc trước còn không tin.

Nam nhân không cảm thấy được tay mình đang run lên, chỉ cắn môi, tháo vòng cổ xuống, tay đưa cho Lê Thanh.

“Cuối cùng cũng có chút đầu óc, thế nào, tin đây là do ta tặng cho muội ấy rồi đúng không?” Lê Thanh hừ lạnh một tiếng, định lấy vòng cổ, lại bị Lê Phong ngăn ở giữa, “Thư Nhi, chàng đưa cho huynh ấy làm gì?”

Lê Thư ngẩn ngơ, nhìn thê chủ nhà mình tự nhiên giật lại vòng cổ, sau đó đeo lại cẩn thận cho hán, “Huynh ấy đã tặng cho ta, vậy đây chính là của ta, bây giờ ta tặng cho chàng chẳng lẽ không được à?”

Được... Tất nhiên được! Chỉ cần nàng vẫn còn đưa cho ta, chỉ cần... Nàng còn cần ta.

“Phong Nhi.” Người bên cạnh càng ngày càng nghiêm túc, Lê Phong cũng không thèm để ý đến ông, quay đầu cúi đầu xuống, lạnh như băng nói, “Cha.”

“... Lâu như vậy mới nhớ đến chào hỏi?”

“Vâng, con biết sai rồi.” Giọng nói cứng nhắc, trả lời một cách trình tự hóa.

“Biết sai? Mỗi lần đều biết sai rồi, con còn muốn phạm sai lầm bao nhiêu lần mới sửa đây hả?” Nam nhân cau mày, hoặc là nói, lông mày hình như chưa bao giờ từng giãn ra.

“Vâng, lần sau sẽ không tái phạm nữa.” Lê Phong cúi đầu, giọng nói bình thản không nghe ra chút phập phồng.

Nam nhân trung niên cup mắt, ánh sáng trong mắt có chút âm đạm, lại nâng lên, im lặng một lúc, nhìn về phía Lê Thu, nói mà cũng là hỏi Lê Phong, “Người con thích?”

“Vâng.” Lê Phong âm thầm đề phòng, lấy mong muốn không chế của người này, mình muốn cũng Thu Nhi không thể nghi ngờ phải trải qua sự đồng ý của hắn. Ai biết cái người từ nhỏ luôn ép buộc nàng, có thể cũng là một người nam nhân có tâm lý biến thái muốn làm gì đây...

Lê Phong không nhìn được nhìn thoáng qua nam nhân nhà mình, cũng may, đối phương không có hành động thất lễ “Không giống nam nhân” mà cha của nàng ghét nhất, nhưng nàng lại không nhận ra, nam nhân căng thẳng muốn phát điên rồi.

Là phụ thân của nàng, người có thể quyết định mối quan hệ của bọn họ, nếu nàng là người hiểu thuận, hẳn đủ để cho nàng có thể hưu hắn! Lê Thu cảm thấy, tâm trạng khi lần đầu tiên ra chiến trường không là gì so với tâm trạng hiện tại của mình.

Cũng may, hắn còn giữ lại một chút tỉnh táo, nhớ kỹ rõ ràng vị đại nhân đến từ chỗ của Phong Nhi từng nói, nhạc phụ đại nhân ghét nhất chính là nam nhân “Không có tự tin không có trách nhiệm”. Từ kinh nghiệm cuộc sống, hắn có thể đoán được gần hết ý nghĩa của lời nói.

Nói chung là không thể rụt rè!

Lê Thu lần đầu tiên cảm ơn bản thân đã từng nhiều lần trải qua chiến trường.

Lê Duy Tuyền nhìn thoáng qua Lê Thu, không thể không nói, ấn tượng đầu tiên còn tương đối hài lòng. Theo chỗ cân bằng thời không (không cần nghi ngờ, chính là cục quản lý xuyên qua) cung cấp tư liệu, nam nhân này đã trải qua chiến trường nhiều lần. Mặc dù như vậy, nhưng cũng không có một chút lệ khí*, chẳng qua chỉ có một chút khí chất mà tất cả nam nhân ở nữ tôn không có mà thôi.

*lệ khí: khí chất tàn bạo, ác độc.

Nhưng mà, chỉ có như vậy tất nhiên là thiếu, hắn thấy, từ đó đến nay hắn chưa từng gặp được nam nhân nào có thể xứng đôi với con gái mà hắn thích nhất đây!

Lê Duy Tuyền nhủ nhủ mày, hơn nữa, cho dù như thế nào, hắn đều là một nam nhân ở nữ tôn. Nữ nhi của hắn -- tuy rằng từ nhỏ bởi vì hắn “Làm những việc vì tốt cho nàng” mà xa cách hắn -- hắn cũng hiểu rõ hơn ai hết điều đó. Đứa nhỏ này chẳng qua cũng chỉ là một cô gái cần ai chăm sóc hơn ai hết mà thôi. Làm một nam nhân sinh ra ở đất nước nữ tôn, hắn cảm thấy nam nhân này tuyệt đối không có khả năng chăm sóc tốt cho nó.

Kết quả, không cần nói biểu hiện ra có bao nhiêu đẹp đẽ, cái này chẳng qua cũng chỉ là một ít trò vui đùa tuổi thanh xuân mà thôi, hắn hiểu rõ.

Vì không để lãng phí thêm tuổi thanh xuân của con gái, đành do hắn chịu trách nhiệm tiếng xấu này, thay nó hủy đi trò vui này đi!

Chờ nó lớn lên, sẽ hiểu rõ nỗi khổ tâm của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Ngoại truyện: Ba năm (tiếp)

Phía dưới đau đến nỗi trước mắt như biến thành từng màu đen, hắn nắm thật chặt lấy dây cương. Bảo mã hiểu ý người giống như cảm nhận được hắn không khỏe, bước đi dần chậm lại, nhưng dưới mấy roi không chút lưu tình của hắn, uất ức hí một tiếng, chạy như điên.

Đúng vậy, hắn luôn đối xử với nó vô cùng tốt, nó sợ là còn chưa bị đánh nặng mấy roi bao giờ mà!

Nhưng mà, hôm nay hắn, còn có tâm trạng nào để ý đến nó chứ!

Nàng ở phủ Tả tướng... Nàng ở phủ Tả tướng... Tin tức của Đại nội mật thám chắc chắn không sai được.

Tốt nhất là đừng có sai.

Vì sao nàng... Vì sao nàng lại ở phủ Tả tướng...

Không bình thường, không đúng không đúng, Lê Thu, người phải vui vẻ mới đúng, nàng không xảy ra chuyện gì, nàng vẫn khỏe.

Có lẽ là do đau đón dưới người, trước mắt lại bắt đầu biến thành màu đen.

Mất thấy khoảng cách với phủ Tả tướng đã rất gần, hắn tung người nhảy xuống ngựa, gửi ngựa ở một khách điểm, sau đó tìm một chỗ yên lặng tựa vào.

Đề nén cảm xúc phức tạp tràn đầy trong lòng ngực, hắn chỉ nghĩ muốn len lén liếc mắt nhìn nàng mà thôi. Chỉ liếc mắt, nhìn nàng một cái có được không.

... Thực ra, phủ Tả tướng đề phòng nghiêm ngặt, cách thức mạnh mẽ đột nhiên nghĩ ra này, hắn không trông cậy vào có thể thành công, lại không biết tại sao, vẫn muốn làm.

Bị bắt lại, nói không chừng có thể được nàng liếc mắt một cái nhỉ...

Không đúng không đúng, Lê Thu, đến cuối cùng ngươi đang suy nghĩ gì vậy chứ!

Tình cảm của nàng với công tử Tả tướng đang rất tốt, ngươi đi quấy nhiễu nàng làm gì?

Vốn là xấu xí, mấy năm nay càng trở nên khiến cho người khác không nhận ra, ngươi còn đi quấy nhiễu nàng làm gì?

.... Nhưng mà, vẫn còn có suy nghĩ như vậy, thật tùy hứng phát buồn cười.

Lúc hồi hận, rất nhanh sẽ đến thôi!

Nàng đang hái thảo dược, nghe có tiếng động, ngẩng đầu lên, khẽ nhìn hắn.

Trong nháy mắt đó, hắn không còn nghĩ được điều gì nữa.

Chỉ nhớ rõ được, nàng ở đây, ở ngay trước mắt hắn.

Rất muốn khóc, rất muốn khóc lên, xả ra những bối rối phức tạp trong lòng, lại chợt nhớ ra, nàng không thích hắn khóc.

Viễn mắt đang nóng lên, tất cả, hắn cố gắng nhịn xuống.

Thực ra hắn, rất muốn nói cho nàng, hắn thực sự đã phải chịu rất nhiều khổ sở, nếu như có thể, nàng có thể, hơi dỗ dành hắn một chút không, tuy rằng.. Sẽ chỉ làm cho nàng có ác cảm hơn, vì đã có tiểu mỹ nhân tuổi trẻ như công tử Tả tướng..

Nhưng mà, nhưng mà, cho dù thế nào, cũng không không chế được những suy nghĩ, nghĩ được nàng ôm vào lòng, nhẹ nhàng an ủi ở bên tai...

Thực ra hắn, còn muốn được như trước kia, cạo lên ngực nàng, được nàng xoa xoa nắn nắn, ý xấu mà trêu đùa... Nhưng hiện tại, nàng còn bằng lòng muốn vậy không?

.... Không đúng, rõ ràng nàng từng nói, khuôn mặt như hắn, ở quê hương nàng, là xinh đẹp.

.... Không đúng, cho dù là xinh đẹp, ai lại có thể chấp nhận được những vết sẹo xấu xí như vậy?

Hắn không biết, phải là gì mới tốt, chỉ đành chờ nàng mở miệng. Mà trên thực tế, nàng thực sự đã mở miệng, không phải câu nào trong hàng nghìn câu hắn đã tưởng tượng, “Ta nói nè, ta sẽ không làm tổn thương ngươi, định chữa thương cho ngươi thôi, hi vọng ngươi đừng hại ta được chứ?”

Đây là.. có ý gì? Nàng nghĩ hắn sẽ làm hại nàng sao?

Hắn đâu phải là nam nhân như vậy? Hắn cung chiêu nàng còn không kịp nữa là!

Sẽ không.. Kiểu gì nàng cũng sẽ không nghĩ hắn như vậy mới đúng chứ!

“Ngươi, bị làm sao vậy?” Hắn cẩn thận xác nhận, cảm giác mình đã thờ không nổi, “Đã xảy ra chuyện gì sao? Ngươi không khỏe chỗ nào sao?”

Thấy khuôn mặt nữ tử tràn đầy khó hiểu, đột nhiên hắn có một suy đoán khó tin, “...Ngươi.. Không nhớ ta sao?”

Đối phương cũng không có phản đối, ngược lại ngẩng đầu, “Ngươi có quan hệ gì với ta vậy?”

Quả nhiên nàng không nhớ rõ! Bỗng nhiên trong lòng hắn ấm áp một chút. Nàng là do không nhớ rõ cái gì, mới có thể ở lại phủ Tả tướng thôi!

Hắn lo lắng vì sao nàng bị mất ký ức, có sao không, lại biết nàng không nhớ rõ, cũng chỉ còn biết trả lời vấn đề của nàng, “Ngươi có quan hệ gì với ta vậy?”

Ta là... ta là... của ngươi...

Là... tướng công đã trở nên xấu xí của ngươi sao?

Đột nhiên hắn nhìn hai tay được tạo nên từ cuộc sống ba năm trong quân doanh, mà thân thể của hắn, so với đôi tay càng khó nhìn hơn.

Bỗng nhiên hắn thấy cho dù thế nào, cũng không dám nói thật.

Chương 49: Đối thoại

Lê Duy Tuyền cẩn thận nhìn nam nhân trước mặt, càng nghĩ càng cảm thấy hắn không xứng đôi với con gái mình, lại thấy nha đầu kia quật cường, sợ là không thuyết phục được, liền muốn xuống tay từ phía hắn.

“Người nói chuyện với ta một chút.”

“Cha người muốn nói gì?” Về mặt nữ tử căng thẳng, vội vàng chạy đến bên người Lê Thu ôm lấy cánh tay của đối phương.

“Làm sao, làm cha thay con gái nhìn người yêu cũng không được hay sao?” Nam nhân trung niên bình tĩnh nói. Nữ tử mím môi thật chặt, cuối cùng ngại vì uy nghiêm của đối phương, không còn cách nào chỉ biết thỏa hiệp.

“Cha nói cái gì chàng cũng đừng nghe vào, hắn chính là loại người như vậy, từ nhỏ đến lớn không nói được một lời có ích.” Thả Lê Thu ra, Lê Phong đi từng bước đến tai Lê Thu ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói, sau đó lại bảo, “Đi thôi.” Dứt lời, lại không yên tâm nhìn thoáng qua.

Lê Thu mang nam nhân trung niên đến đại sảnh, lại sai người chú ý có người nghe trộm như ý của hắn.

Lê Duy Tuyền ngồi ở trên ghế, nhìn nam nhân tự giác châm trà, quy củ đưa cho hắn, sau đó lại cung cung kính kính cúi đầu đứng trước mặt mình, không muốn thừa nhận, nhưng ấn tượng của bản thân với nam nhân lại tăng thêm một chút.

“Không muốn nói nhiều lời nói vô ích với người nữa, chúng ta vào chuyện chính.” Nam nhân nhấp một ngụm trà, ừ, là trà thượng hạng, “Các người không thích hợp.”

“Vâng.” Lê Thu cung kính nói, “Nhưng mà, vẫn bồi có thể thỉnh giáo nguyên nhân được không?”

“Người có thể chăm sóc tốt cho nàng sao?” Lê Duy Tuyền nói, “Đó không phải công việc của một nam tử ở đất nữ tôn nên làm nhì! Làm một người nam nhân sinh ra ở đất nước nữ tôn, người có thể chăm sóc tốt cho nàng sao?”

“Có thể.” Lê Thu trả lời không chút do dự, “Ta có thể, nam nhân ở quê hương ngài làm như thế nào, ta có thể làm như vậy.”

“Thật không?” Lê Duy Tuyền thông dong, như đang nhìn trò khôi hài của trẻ con, “Chỉ biết nói bằng miệng có ai là không biết chứ...”

“Ta thật sự có thể!” Lê Thu cắn môi, khổ nỗi chẳng biết chứng minh kiểu gì.

“Quên đi, lại mạnh miệng cũng vô dụng, không nói với người về việc này.” Lê Duy Tuyền nhẹ nhàng nhìn lướt qua đối phương, “Nói chuyện thực tế một chút đi.”

“Vâng.” Dù nam nhân không phục, lại ngại vì tôn trọng đối phương là trưởng bối mà không thể tiếp tục nói lần nữa.

“Cho dù là thế giới này, cũng phải chú ý đến môn đăng hộ đối nhì!” Nam nhân trung niên nhắc mắt, “Xuất thân của người... Nông thôn hương dã? Nhà họ Lê là thế gia mấy đời giàu có...”

“...” Lê Thu nghe vậy, không tự chủ cúi thấp đầu. Thế gia giàu có, hắn biết, tất nhiên biết. Phong Nhi cái gì cũng hiểu, lại rất có giáo dưỡng, nhất định xuất thân từ gia đình thư hương, nhưng mà...

Nam nhân nắm chặt tay, bạo dạn, “Nhưng mà, hiện tại ta, có thể mà...”

“Anh hùng không hỏi xuất xứ đúng không?” Lê Duy Tuyền không chút hoang mang nói, Lê Thu đơn thuần, trực tiếp gạt đầu thay hắn.

“Không hỏi xuất xứ tất nhiên là tốt.” Đối phương cười nhẹ, “Chỉ là, người muốn đưa con gái từ nhỏ được chiều chuộng, dạy dỗ của nhà ta phải cùng một chỗ với thô nhân hương dã?”

Nam nhân đang đứng khẽ run lên, “Điều này, ta đều sẽ học... Ta nhất định sẽ học thật tốt!”

“Khí chất tu dưỡng, muốn học là được hay sao?” Nam nhân đang ngồi mang theo trào phúng nhàn nhạt, khiến Lê Thu vô cùng bất an. Thực ra hắn, đã tự ti đến nỗi không nói nổi điều gì, nhưng mà, nhưng mà... Hắn không thể rời xa nàng mà!

“Nhưng mà... Nàng, nàng sẽ không, nàng chắc chắn sẽ không... Ngại...” Lê Thu hít sâu mấy hơi, nghĩ đối phương không thích người rụt rè, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại.

Không muốn rời đi, nên chỉ có thể mạnh miệng như vậy.

“A? Sẽ không chú ý, có thể cho rằng nó không tồn tại hay sao? Ta nhưng lại không nhớ rõ cổ đại lại giáo dục như vậy đây...” Lê Duy Tuyên cười khề, không nghĩ rằng nam nhân này còn có một chút suy nghĩ của người hiện đại đó, cổ nhân chẳng lẽ không phải chỉ hiểu “Mệnh lệnh của phụ mẫu nói về môn đăng hộ đối” hay sao?

“Như vậy, chúng ta nói về thứ nó ngại đi!”

“Chắc ngại biết, thân thể của nó khác với thân thể của người ở nơi đây!” Thấy nam nhân gật đầu, Lê Duy Tuyên tiếp tục nói, “Cho nên, ngại vĩnh viễn, cũng không thể cho nó một đứa bé.” Dứt lời, nhìn khuôn mặt cổ gắng giả vờ bình tĩnh của nam nhân cuối cùng cũng thay đổi.

“... Ta, có thể, làm tiểu thi.”

“Ở nơi của chúng ta, luật pháp quy định một vợ một chồng, ngại nên biết, nàng chỉ có thể có một người chồng hiểu không?”

Lòng ngực nam nhân nhẹ nhàng phập phồng.

“Ngươi tự suy nghĩ một chút đi!”

Thực ra, Lê Duy Tuyên cũng không cần nói gì nhiều, với việc hắn hiểu rõ con gái nhà mình, con cái, cũng không phải vấn đề. Phong Nhi nhà hắn đang mơ hồ, trên thực tế, hắn cũng vậy. Coi như thật sự muốn cái gì nói dối tông đường, bên trên nó còn có hai người anh mà!

Chẳng qua, trong lòng hắn khó chịu, đứa con gái quý báu nhất của mình không để lại cho mình được một đứa cháu gái như nó thôi.

Cho nên, nếu thật sự có mấy người chồng, hắn cũng không có cách nào đi chú ý đối phương có khả năng sinh dục và vân vân.

Thực ra, điều thật sự làm hắn ngại, là con gái của mình, lại kết hôn lúc nào mà mình không biết, ngoài trừ điều kiện khẩn cấp là không có đứa bé, cái gì đều đã làm rồi!

Con gái của hắn, đứa con gái hắn yêu quý nhất, mỗi bước đi lớn lên đều được hắn tính toán kỹ lưỡng. Việc không như mong muốn, từng bước hướng dẫn nó, muốn nó có một cuộc sống như mong muốn.

Thế nhưng nó lại vào lúc hắn không biết, hoàn thành vài việc lớn trong đời có thể được đếm trên đầu ngón tay. Từ năm nó 12 tuổi, hắn đã vì nó đi tìm người có thể xứng đôi với nó, tuy rằng chưa gặp người chồng vừa ý, nhưng hắn không thể chấp nhận được việc nó cứ như vậy đã kết hôn!

Nam nhân cảm lý trá, đột nhiên cảm thấy trong đầu vắng vẻ, khó chịu.

“Làm sao vậy? Ông ấy làm khó dễ chăng?” Nữ tử tiến lên, vẻ mặt thân thiết, hắn cảm thấy trong lòng như bị kim nén, “Không có.”

“Làm sao có thể không có chứ... biến thái...” Nữ tử nói thầm, lại chăm chú dặn dò, “Nói chung, ông ấy nói cái gì chàng cũng không cần nghe, không cần để ý, có được hay không? Để ý ông ấy nói cái gì, chàng nhìn không phải chúng ta vẫn thật tốt hay sao?”

“Ừ.” Nam nhân nhếch khóe miệng, như dùng hết sức lực toàn thân, “Phong Nhi...”

“Chàng nói cái gì ta đều không muốn nghe!” Nam nhân chưa mở miệng, nữ tử liền cảm thấy nguy hiểm, “Thư Nhi, ngại đừng quan tâm ông già kia nói cái gì tốt không tốt...” Trong lời nói không khó nhận ra ý tứ cầu xin, :Trước kia chúng ta vẫn tốt, chàng nghe ông ấy nói lung tung làm gì?”

“... Điều không phải, điều không phải, Phong Nhi...” Trong lòng Lê Thư lần lượt nói với chính mình, hắn không thể cho nàng một hài tử, không thêm rồi mới miễn cưỡng mở miệng, “Không phải, Phong Nhi, ta thấy, ta, rất thích...”

“Ta, rất thích... Hàn Triều...” Nam nhân khó khăn đọc nhấn rõ từng chữ, chẳng quan tâm đó là lời nói dối dở cỡ nào, “Nàng đi tìm người ở quê hương của nàng, ừm, có được hay không...”

Lê Phong cau mày, bắt buộc bản thân phải bình tĩnh trở lại, dĩ nhiên không phải bởi vì lời nói “Lê Thư thích Hàn Triều” rõ ràng hoang đường như vậy! Nàng chỉ cảm thấy nàng nên giảng giải thật tốt cho nam nhân này mới đúng! Hắn bị người ta đầu độc vào đầu dễ dàng như vậy... được rồi... mặc dù đối thủ có hơi cao tay một chút.

Lê Phong kéo tay đối phương, cảm nhận được đối phương không nỡ buông ra, “Không có ý nghĩa, ta không tin -- không được cãi lại!”

“Chàng chỉ cần nhớ kỹ không nên tin là được.” Nữ tử nhẹ nhàng vén tóc của nam nhân ra, hạ xuống một nụ hôn lên trán, nhẹ nhàng trêu đùa, “Không muốn làm người của ta nên chạy sao?” Cứ như vậy thể hiện một cách tự nhiên với nam nhân tính cách bướng bỉnh vô lại giống như ba năm trước đây.

Thấy thái độ của nữ tử, đột nhiên nam nhân cảm thấy, thực ra bản thân nói một lời nói dối rất buồn cười, thực ra bản thân căn bản cũng không dám hắt tay nàng ra, thực ra bản thân... Chắc không muốn rời xa nàng.

Hắn biết rõ, ngay cả một đứa trẻ cũng không thể cho nàng, lại hết lần này đến lần khác, có thể xuất hiện suy nghĩ hoang đường như vậy.

“Cho nên, nếu như ta hỏi chàng, cha ta nói gì với chàng, chàng tuyệt đối sẽ không nói nhì! Thấy đối phương không lên tiếng, nữ tử tiếp tục, “Không sao, không ép chàng ~ đi về phòng trước đi!” Suy nghĩ một chút, lại hung ác nói một câu, “Đừng nghĩ việc chạy trốn!”

... Tất nhiên hắn không muốn chạy, hắn muốn ở bên người nàng, xoay người đi tìm cha của mình, nam nhân đứng tại chỗ, biết rõ nên ngăn cản, nhưng lại không làm.

Nam nhân trung niên ngồi trên ghế, tao nhã thưởng thức trà, hoàn toàn không có dáng vẻ vừa rồi khi kéo người nào đó trở nên thất hồn lạc phách. Đôi khi Lê Phong thực không rõ, đại thúc xinh đẹp có khí chất trước mặt, tại sao có thể là một người người biến thái có dục vọng khổng lồ cực mạnh cơ chứ?

Nghĩ đến thời gian nàng và Ninh Tiêu hẹn hò, hắn ngay cả hoàn cảnh của người ta đều điều tra tường tận, cuối cùng còn nói một câu lạnh nhạt “Hai người không xứng đôi.” Tuy rằng nàng thừa nhận, vào lúc Ninh Tiêu không báo trước đột nhiên muốn chia tay với nàng, nàng lại bỏ qua nguyên nhân là do hắn gây áp lực, quả nhiên vẫn còn sự ngưỡng mộ với hắn, hắn thật là đáng ghét!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Lời nói dối

Ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, thời tiết thật đẹp.

Đáng tiếc, Lê Thanh lại thích ngày mưa dầm.

Vì vậy, người nào đó bị ánh nắng kích thích đến choáng đầu hoa mắt tỏ ra rất muốn đi tìm muối muối nhà mình để thư giãn, nhưng không nghĩ rằng tiểu nha đầu kia nhà mình lại có thể tự tìm đến tận cửa.

Ừ, thấy mặt của muối muối nhà mình, đặc biệt là khuôn mặt của muối muối vì chủ động đến tìm mình, Lê Thanh gạt đầu, quả nhiên tâm trạng rất thoải mái.

“Anh hai...” Nữ tử mở miệng, dừng một chút, nói: “Anh hai, em nhận ra anh rất đẹp trai đó...”

“Ừ.” Nam tử rất hưởng thụ, xoa nhẹ lên tóc, nói tiếp như chuyện dĩ nhiên, “Muốn anh làm gì thay em?”

Nữ tử có chút khó nói, xoa xoa mũi, “Không có gì, nói dối chút thôi.”

“Nói dối cái gì?” Nam tử cười híp mắt xem bộ dạng lúng túng của nữ tử, bổ sung một câu, “Em gái tự mình đến xin, cho dù bị cha đánh chết cũng đồng ý mà ~”

“Cái gì chứ, ông già tuy rằng biến thái, nhưng ngay việc mắng chửi người đều không làm, chứ đừng nói đánh người.”

“Ừ, đúng vậy.” Nam tử ngoài miệng hòa theo, nhưng trong lòng không nhịn được thâm oán, đó là do hắn không cho người gặp không cho người khác nói cho người biết mà thôi... Cái mộng của hắn đã từng bị đau một tháng là do tự mình làm sao?

“Tóm lại, muốn anh nói dối cái gì?”

“Ừm, không lớn, chỉ là... Anh hai, anh nói cho Thư Nhi, em không có khả năng sinh con được hay không?”

“...Nha đầu, em tốt với hắn như vậy anh hai thấy ghen tỵ đó...”

“Có được hay không vậy ~ anh hai...” Nữ tử bắt lấy cánh tay của nam tử, lay nhẹ. Nam tử thờ dãi, nàng đã như vậy, hắn còn có thể nói không sao?

“Được rồi, anh nói thay em...” Nam tử bắt đầu đi ẩn ẩn thái dương. Cha, đây thật sự không phải mối của con trai, ôi chao ôi chao, chính ngài không cũng sẽ không chịu nổi nó như thế mà!

“Anh hai anh là tốt nhất ~ Em thích anh nhất!”

“... Trước kia em nó thích anh cả nhất...”

“Ừ... Bây giờ thích anh hai!”

Lê Thư nhìn chung quanh, đã tìm hơn nửa phủ Tướng quân, hấn vẫn không tìm được dấu vết của Lê Phong. Đi đâu rồi chứ? Lo lắng sẽ bị loạn, nam nhân không tự chủ suy nghĩ miễn man, theo đó bước chân cũng càng thêm nóng nảy khẩn cấp.

Đi nhanh nhìn khắp bốn phía, đột nhiên Lê Thư thấy may mắn một chút khi nhìn thấy một người có khả năng biết được thê chủ nhà mình đi đâu, vội vàng đi đến trước mặt đối phương, dừng chân muốn mở miệng, lại phát hiện mình không biết nên xưng hô với đối phương như thế nào cho tốt.

Đã biết đối phương chẳng phải cái “tình địch” gì, mà là nhị ca của Lê Phong, Lê Thư không biết, mình có thể gọi đối phương một tiếng “ca ca” không, cũng may, hành động của Lê Thanh, coi như một cách để giải vây cho hấn: Lê Thanh không nói một tiếng, lời kéo y phục của Lê Thư nện một quyền vào bụng hấn.

Lê Thư bị đau kêu lên đau đớn, cũng không dám thò lỗ, mặt nhìn đối phương với vẻ khó hiểu. Đối phương chưa hết giận cũng không nói gì mà lại đánh thêm một đấm một đá, quăng hấn xuống đất.

Lê Thư che chỗ đau, thở hổn hển, mang theo ý hỏi nhìn về phía Lê Thanh.

Đối phương cau mày, hơi híp mắt, “Không có chuyện gì đi kích thích em gái ta làm cái gì?” Lại đá thêm một cái, “Biết nàng không thể có con người thấy vui hả? Hay là thấy nó khóc người rất vui?”

“Không, đều không phải?” Lúc ấy Lê Thư mới coi như hoàn toàn tin chuyện này, vội vàng giải thích, “Không phải... Phong Nhi, Phong Nhi nàng ấy đang ở đâu?”

“Người còn có mặt mũi tìm nó?” Đối phương hừ lạnh, “Cút.” Dứt khoát.

“Đừng...” Người trên mặt đất nóng vội, giãy dụa thay đổi tư thế, đúng là tư thế quỳ, “Ca ca...”

“Ài là ca ca của ngươi?” Lê Thanh cười nhạt, lớn tiếng cắt đứt.

“Vâng... Lê công tử, xin lỗi, ta biết sai rồi, mong người, mong người có thể nói cho ta biết nàng đang ở đâu có được hay không?”

“Hừ! Ngươi muốn biết ta phải nói cho ngươi sao?”

“Ta, ta biết sai rồi, người để ta, người để ta đi دنبàng... Có thể sẽ... tương đối có tác dụng...”

“Có tác dụng? Chỉ có ngươi? Ngươi thật cho rằng mình là cái gì? Lê Thanh nhếch khóe miệng, giống như nghe được một câu chuyện cười lớn, giọng nói tràn đầy khinh thường, tuy là như vậy, trên mặt lại không tự chủ xuất hiện một ít nhượng bộ, rõ ràng cũng hiểu rõ, chắc chắn để Lê Thư đi khuyên bảo là có tác dụng vô cùng.

Thấy đối phương hình như có dấu hiệu buông lỏng, Lê Thư cẩn thận tiếp tục nhận lỗi, cuối cùng sau khi bị Lê Thanh mắng vài lần mới chịu chỉ đường cho đi.

Được chỉ dẫn, nam nhân liền vội vàng đi tìm thê chủ nhà mình, lại không biết người nào đó sau lưng mình cười vô cùng giả dối.

Ừm, không tồi không tồi, hấn hành xử cũng không tồi lắm... Lê Thanh sửa sang lại vạt áo, tương đối vừa lòng với bản thân.

Trước đây hấn không đi học trường đào tạo diễn viên thật đúng là nhân tài không được coi trọng mà...

Lúc Lê Thư vào nhà, Lê Phong đang nằm chán đến chết trên giường vẽ vòng tròn, nghe thấy tiếng bước chân, cũng không ngẩng đầu lên, “Thế nào, mang Hàn Triều đến?”

Lê Thư nghe vậy, trong lòng đột nhiên căng thẳng, “Không phải...”

“Không phải à... Hay là mang đến cả hài tử sao? Nữ nhâ có thể có hài tử thật tốt nhĩ!”

“Không, đều không phải...” Biết rõ đối phương là nói lời giận dữ, trong lòng nam nhân vẫn như bị kéo một nhát đau đớn, không biết là do bị nàng từ bỏ, hay là do đau lòng nàng, “Phong Nhi, đừng tức giận...” Cúi đầu nhận sai, giả bộ đáng thương giống như con thỏ nhỏ.

Lê Phong cũng không để ý đến hấn, ngón tay mảnh khảnh vẫn vẽ vòng tròn trên chăn như cũ, tròn, hình bầu dục... Nam nhân đứng đằng sau vẫn ngốc nghếch đứng nguyên tại chỗ không dám quấy rầy đến nàng.

Nam nhân vốn vô cùng kiên trì, nhưng cho dù thế nào cũng không thể chịu được việc nữ tử không quan tâm, không lâu sau liền không nhịn được, cắn môi dưới, bắt đầu hành động.

Ngón tay thô ráp cời y phục ra, mang theo tiếng ma sát, tai nam nhân đỏ rực, nhưng động tác trên tay vẫn tiếp tục.

Nữ tử trước mặt hấn nhũ nhệ lỏng mảy, khóe miệng không nhịn được hiện lên nụ cười, lại giấu đi ngay lập tức, chỉ lẳng lặng chờ đợi. Đúng như dự đoán, chỉ một lát sau, cơ thể trơn bóng chui vào ổ chăn của mình.

Nữ tử cảm giác được, nhất định khuôn mặt nam nhân đang đỏ lên, giọng nói cũng vô cùng trầm khàn, thậm chí mang theo vài phần sợ hãi, “Ta không dám, ta ở lại bên cạnh nàng, cả đời, cả đời có được hay không, không có hại tử cũng không sao!” Bàn tay to cẩn thận đến gần, muốn ôm lấy hông của nàng.

“Ai cho ngươi đi lên?” Nữ tử cất lên giọng nói lạnh như băng, tay đưa ra của Lê Thụ lập tức nghiêng hướng đi, cơ thể cũng “Oạch” một tiếng trượt ra ngoài, ngay cả việc dùng chân để che đậy cũng quên.

Lê Phong chân thành tỏ vẻ, bản thân rất khổ cực khi phải nhìn cười.

Nhưng mà...

Lê Phong mím môi một cái do dự một chút, vó thể quá độc ác hay không... Sau đó lại hạ quyết tâm, nam nhân thật thà, cố chấp hết lần này khác lại còn tự ti không ai khuyến khích, không cho hắn một liều thuốc mạnh thì hắn sẽ không biết mình nên dừng lại ở đâu!

“Làm sao, Hàn Triều không làm ngươi no, thì lại muốn bò lên giường của ta nữa sao?” Khóe miệng nữ tử hiện lên một độ cong mê hoặc, xoay đầu lại, nhìn thẳng vào ánh mắt của nam nhân. Không nhìn thì không sao, vừa nhìn, nàng lại càng hoảng sợ.

Vốn trong mắt của nam nhân vốn tồn tại sự lo lắng sợ hãi thậm chí là mơ hồ có nước mắt, lại bởi vì lời nói của nữ tử, bỗng nhiên biến mất không thấy. Lê Phong chưa từng thấy qua Lê Thụ như vậy, không khí trầm lặng khiến nàng thấy sợ...

Này, chết tiết! Nữ tử thở dốc vài hơi, chỉ cảm thấy hoảng sợ, nhất thời nói lỡ miệng, “Hay là, Hàn Triều cũng chú ý mất ngươi...” Chết tiết, nàng đang nói cái gì vậy!

Nữ tử thầm mắng chính mình, vội vàng ổn định lại tâm trạng, thầm nghĩ muốn nói vài câu tương tự kiểu như vậy, lại không kịp -- yên tâm, Lê Thụ không phải là nam nhân biết đùa giỡn câu kinh như vậy chứ nhỉ.

Nam nhân chợt đứng lên từ dưới đất nhào lên người Lê Phong, ôm chặt, cơ thể xích lửa dán chặt lấy lớp vải mỏng manh trên người nữ tử, cũng lạnh lẽo không có độ ấm.

Nữ tử bị hắn hù dọa, theo bản năng muốn chống cự, “Ngươi, ngươi buông tay...” Nam nhân lại giống như không nghe thấy, đây là lần đầu tiên trực tiếp làm trái ý nàng. Cơ thể to lớn hơi run run, hô hấp của Lê Thụ không nghe thấy.

Cũng may nữ tử lập tức hồi phục tinh thần, biết nam nhân là đang sợ, trong lòng rất áy náy, vội vàng vỗ sau lưng nam nhân mang ý trấn an, lại kéo xoay người lại, “Hiện tại biết, làm nam nhân của Hàn Triều thật ra không dễ chịu đúng không?” Lời nói nhỏ nhẹ như thường, cùng với giọng nói ôn nhu quen thuộc cuối cùng cũng khiến ánh mắt nam nhân tỉnh táo lại.

“Không, không có...” Giọng nói trầm thấp run rẩy, nam nhân có chút không biết làm sao, “Khô, sạch sẽ...” Dứt lời, cũng sợ Lê Phong không tin, động tác luống cuống không có trật tự bắt lấy tay của đối phương đưa đến dưới khó, “Nàng, nàng sờ sờ... Sạch sẽ, thật sự không có...”

... Có thể lấy ra cái gì chứ....Nữ tử sờ sờ cái mũi, càng cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, buồn bã cúi đầu nói một câu, “Ta biết rồi.” Ngừng lại một chút, “Thực sự biết rồi.” Sau đó, lại không biết nên nói gì.

Nhất thời không khí im lặng có chút quỷ dị.

Nam nhân cẩn thận nhìn nữ tử một chút, sau khi xác định hình như đối phương thực sự không tức giận nữa, kéo chân, thử thăm dò đắp lên người nữ tử. Không có kháng cự. Nam nhân thấy yên tâm, nằm thẳng xuống, để nữ tử thuận tiện úp vào trong lòng mình, sau đó dịch góc chân cẩn thận.

Sau một lúc trống trải. Lê Phong cảm thấy rất ấm áp.

Yên tĩnh một lúc, nữ tử vẫn không nhìn được, uốn người về phía trước, cúi xuống bên tai nam nhân, “Chàng thấy đó, cảm giác khi rời xa ta thật không tốt đúng mà!” Nam nhân gật đầu, lại nghĩ mà sợ, càng ôm chặt người trong lòng hơn.

“Cho nên, đừng nghĩ rời đi, hơn nữa...” Khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ nam nhân, “Trừ chàng ra, đã không còn ai cần ta nữa...”

“Nói bậy...”

“Thực sự mà, ta vậy mà ngay cả hại tử cũng không thể có.”

“Cũng không có nữ nhân nào tốt hơn Phong Nhi!” Câu nói như một tuyên ngôn, mang theo sự kiên định.

Nữ tử liếc mắt nhìn đối phương, bật cười.

“Thật tốt...”

“Ha ha, không biết có nên bắt đầu có kế hoạch đào tạo người hay không đây...” Dưới bóng cây, một người vô lương đứng hàng thứ hai nhà họ Lê nào đó lăm bằm.

Chỉ là, hình như không phải mọi chỗ cũng đều dễ dàng như ở đây!

Ví dụ như, phòng khách của Lê phủ?

“Đây chính là kế hoạch thoát khỏi Hoàng cung của các ngươi sao?” Nam nhân trung niên họ Lê hừ nhẹ, không che dấu chút nào sự khinh thường trong mắt, “Hoàng đế thời này đều ăn com không hay sao? Quả nhiên vẫn còn là lũ tiểu mao hài mà.”

“Ngươi có phương pháp nài tốt hơn sao?” Bị khinh thường như vậy, mặc dù trong lòng Lưu Quý khó chịu, lại tự biết bản thân có xuất thân từ thôn quê, không có kinh nghiệm đấu trí đấu dũng cùng đám cáo già này, lúc này chỉ có thể khiêm tốn học hỏi.

“Không có.” Nam nhân nói một cách hời hợt. Lưu Quý nghe vậy, gần như muốn nhảy dựng lên, cuối cùng ngại vì đối phương là trưởng bối, chỉ còn biết nhẫn nhịn.

“Không có kế hoạch như vậy, ta cũng vẫn có thể khiến các ngươi đi ra ngoài được.”

“Để các ngươi rời xa triều đình này một cách yên ổn.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Rời xa triều đình

Ba ngày sau.

Trà lâu nào đó ngoài phố.

“Này, các ngươi có nghe nói không vậy!” Người trên bàn đã quá say, vì say mà bàn luận hăng hái bưng bưng, “Cái tên đồ * Lê Thư trời ơi, thật coi mình làm tướng quân mà được cung lên trời chắc? Hừ, từ chối hôn nhân trước mặt mọi người, không chỉ làm mất mặt của Hoàng thượng và Nữ hoàng Bắc Triều Tiên, lại còn bị phạt một trăm quân còn đó!”

Nữ nhân ợ rượu, “Không những vậy, hừ từ chối là bởi vì một 'Thê chủ' không biết tung tích chứ! Chắc chắn, đồ * không biết tốt xấu! Lớn lên với hình dạng như vậy, có một vương nữ bằng lòng muốn là đã phúc đức bao đời rồi! Hừ lại có thể không nể mặt Hoàng thượng mà từ chối! Vì việc này tất nhiên Hoàn thượng đã giận tím mặt rồi! Trog con tức giận đã phé đi chức vụ của hừ, trực tiếp trục xuất kinh thành! Ha ha! Thực sự là...”

*có thể là lời thô tục nên để trống

“Ngươi nói gì vậy?” Tên cong lại vỗ mạnh bàn một cái, giận dữ nói, “Nếu không phải nhờ Lê tướng quân, vài lần Bắc Triều Tiên đến xâm phạm, triều đình không có người có thể dùng, chẳng phải đã bị đánh bại bao nhiêu lần!”

“Hừ! Ngươi nói mê sảng ồn ào con mẹ nó cái gì đó!” Tên say rượu lau miệng một cái, lắc lư đứng lên, tỏ vẻ khinh thường, “Một Nam Trung Quốc lớn như vậy không biết có bao nhiêu người, nói như ngươi, tất cả phải dựa vào tên nam nhân xấu xí đó hay sao? Đọc sách đọc đến ngu rồi à?”

“Ngươi! Đúng là ngu dốt mà!” Người tỉnh táo phẩy tay một cái, còn muốn nói tiếp, nhưng vị chương quỹ lòng đang tràn đầy sợ hãi nào đó lại đi đến, “Khách quan, các vị khách quan ơi... Bản bạc những chuyện như vậy, các ngươi không muốn sống, tiểu điểm nhỏ này của ta còn muốn buồn bán nữa chứ...”

Chương quỹ nói như vậy, ngay cả tên đang say rượu cũng tỉnh táo hơn nửa, dám công khai nghị luận quốc sự như vậy... Nữ nhân nhìn xung quanh một lượt, sau đó thành thật mà ngồi xuống uống rượu, người đọc sách kia tuy không phục, lại biết chỉ nên dừng đến đây thôi.

“Hừ! Cũng may còn có mắt!” Trên một bàn ngồi cách đó không xa, một nữ tử vận bạch y hừ nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn về phía nam nhân cao lớn uy vũ ngồi bên cạnh, “Cho nên Thư Nhi, chàng đừng nghe lời mấy tên say rượu to mồm, chàng xem, vẫn còn có người hiểu biết!” Tuy biết những... tin đồn này chắc hẳn cũng nghe chán rồi nhưng vẫn không nhịn được nói một câu.

“Ừ, ta biết rồi.” Nam nhân tên là “Thư Nhi” thấp giọng trả lời, không nhịn được mỉm cười, “Nàng không chê ta xấu là được rồi... Người khác không quan trọng.” Hừ khó coi như vậy, nhưng nàng lại không nghĩ như vậy, khiến cho toàn thân của hừ như được ngâm trong hồ mật.

“Ừ, chàng đẹp... Ta nói là... khiến người thật ghen tỵ!” Đưa tay sờ đầu đối phương, Lê Phong tỏ vẻ muốn đứng dậy, mặc dù còn không có ăn no, nhưng dù thế nào nàng cũng không muốn ở lại chỗ này, “Thư Nhi, chúng ta đi thôi.”

“No chưa?” Nam nhân hơi nhú mày một cái, có chút không vừa lòng.

“No rồi ~” Nữ tử kia chu môi một cái, nhẹ nhàng làm nũng. Chỉ là, vị bạn học này, người nhìn com nước trên bàn cơ bản chưa được động đến kia, không chột dạ sao?

Quả nhiên là tác phong của Lê Phong đồng học mà! Tác giả vỗ trán.

Không sai, đây chính không phải chính hai người Lê Phong và Lê Thu đang rất ngọt ngào và vui vẻ vì vừa chạy ra khỏi triều đình đây mà!

Nam nhân thấy bộ dáng yêu kiều của nữ tử, rõ ràng không phải bộ dáng của nữ tử ở nữ tôn nên có, lại hết lần này đến lần khác khiến cho trái tim của hắn không tự chủ rung động, thiếu chút nữa lại để cho nàng nắm tay dẫn đi. Cũng may, lòng hắn vẫn còn quan tâm đến dạ dày của thê chủ nhà mình, hồn phách bị quyến rũ do đối phương muốn kéo đi nhanh chóng kéo về một chút, quay đầu hít sâu một hơi.

Không cần suy nghĩ cũng biết, nữ tử đối diện nhất định đang đầy mặt ý cười xấu xa mà nhìn chuyện cười của hắn đây mà! Lê Thu cũng không nhịn được khẽ cười, trong lòng tràn ra một chút cung chiều, tất nhiên, hắn có xác định đây không phải do “tình nhân trong mắt hóa Tây Thi” không? Ho một tiếng, trở lại chuyện chính.

“Tiểu nhị, cho một nhả gian!” Không dám nhìn vào ánh mắt nữ tử, nam nhân xoay người nói.

“Vâng, mời khách quan!” Ngheh thấy có chuyện làm ăn, tiểu nhị trong điểm lập tức ân cần chạy đến, khom người chỉ dẫn. Lê Thu khẽ gật đầu một cái, thấy nữ tử không còn cách nào đành đồng ý mà đứng dậy, lúc này mới thở phào một hơi.

Nhã gian.

Giữa phòng, trên bàn.

Nhìn nữ tử ăn từng miếng to, nam nhân than khẽ lại gấp thêm cho nữ tử những món nàng thích, thuận tiện khẽ khuyên một câu, “Chậm một chút, không tranh với nàng...” Giọng nói ôn nhu, có thể chính bản thân cũng không nhận ra vẻ mặt của bản thân không có một chút nào là không lộ ra sự cung chiều.

“Ừ...” Nữ tử nghe vậy gật đầu, lại nhú nhú mày, nuốt hết thức ăn trong miệng, “Chàng không ăn sao?”

“Không đói bụng...”

“Thật không? Vậy ta cũng không muốn ăn nữa rồi.”

“... Đột nhiên có chút đói...”

....

Lấp đầy được dạ dày, Lê Phong vừa lòng xoa bụng, sau đó tự nhiên mà bò đến chỗ đối diện với nam nhân, rúc vào trong lòng đối phương. Đối phương thấy vậy, khuôn mặt hiện lên ý cười, dùng tay bảo vệ nàng, sau đó thay nàng xoa nhẹ bụng, lo lắng nàng ăn no lại làm dạ dày khó chịu.

Lê Phong thoải mái cọ cọ đối phương, sau đó đột nhiên nhìn chăm chú vào nam nhân, nam nhân hoảng sợ, động tác trên tay chưa dừng lại, nhưng ánh mắt lại nhìn lung tung xung quanh, không biết phải làm sao.

Một lát sau, lại nghe thấy nữ tử bật cười, nam nhân nghe vậy, tất nhiên hiểu ra đây là do đối phương buồn chán nên trêu đùa hắn, có chút tức giận, quay đầu đi không để ý đến nàng, nhưng tay xoa bụng đối phương vẫn kiên nhẫn như cũ.

Nữ tử cười cong cả mắt, hơi dùng lực một chút, liền đẩy cả cơ thể to lớn của nam nhân lên trên giường. Mặt nam nhân lập tức đỏ lên, “... Chờ, chờ đến buổi tối có được hay không?” Rõ ràng là đồ mặt, hết lần này đến lần khác trong lời nói lại mang theo sự mong chờ nào đó.

Lê Phong không chủ nhếch khóe miệng, di chuyển một chút, “Ta nói muốn sao?” Lại mang theo nụ cười xấu xa, khuôn mặt cọ lên vai của đối phương, “Chỉ do chàng nghĩ vậy thôi...”

Khuôn mặt của nam nhân theo lời nói của đối phương càng ngày càng đỏ, cuối cùng cũng dừng động tác xoa bóp, vờn hai tay, ôm thật chặt lấy người trong lòng.

Lê Phong bị ôm chặt có chút khó chịu, nhưng cũng không ngăn cản hắn, chỉ gối lên bờ vai của hắn, lấy tay vuốt vuốt thưởng thức mái tóc xinh đẹp của nam nhân.

Lại dài như cũ rồi... Thật tuyệt...

“Thu Nhi...”

“Ừ...”

“Chàng thật sự... Đã thay đổi rất nhiều đó!”

“Hả?”

“Ta nhớ rõ, thời gian chúng ta mới quen, ừ, lúc đó rõ ràng chàng thích ta, hết lần này đến lần khác nhìn thấy ta thì luôn trong bộ dáng lo sợ, cho chàng một cái tên chàng đã vui quên trời đất... Bây giờ nghĩ lại, ta... Đau lòng cho chàng...”

“... Sẽ không, ta, ta thực sự vẫn luôn rất vui vẻ mà... Gặp được nàng cũng vui vẻ, có tên mới cũng vui vẻ, còn có thể tìm lại được nàng cũng vui vẻ...” Nam nhân nói mà không tự chủ mang theo nụ cười, “Vẫn, vẫn vẫn luôn rất vui. Không có gì phải đau lòng cả.”

“Thật không...” Lê Phong nói nhẹ một câu, cầm lấy tóc của nam nhân để lên trên đầu ngón tay của mình.

“Ừ, còn có, Phong Nhi đau lòng ta, ta, cũng thật sự rất vui, thật sự rất vui thật sự rất vui...”

“Phi --- ngu ngốc.” Nữ tử ngẩng đầu, nhìn vào mắt nam nhân, xoa lên vùng xung quanh lông mày, “Không đau lòng chàng, thì ta đau lòng ai đây?”

Nam nhân nao nao, lập tức một đôi tay cứng như sắt càng ôm chặt hơn, mừng đến như muốn khóc lên, Lê Phong bắt đầu dỗi, rốt cục cũng không nhận được mà đầu miệng, “... Thư Nhi, chàng làm đau ta...” Tùi tùi thân.

“A! Không có sao chứ...”

“Không có việc gì ~” Nữ tử đáp, nghiêng đầu một chút, ngậm lấy môi của đối phương.

“Đừng... Ừ...”

... ..

Kết quả việc tán tỉnh là, qua thời gian một nén hương, mặt Lê Thư vẫn còn đỏ, mà Lê Phong vẫn đang thương thức một cách nghiêm túc.

“Phong Nhi...” Cẩn nhẹ môi dưới, không thể tránh né ánh mắt của nữ tử ở đối diện, nam nhân nhẹ nhàng oán trách. Đối phương lại hoàn toàn không có ý hời hợt, vẫn nhìn hẩn không dời như trước.

Nam nhân bắt đầu dỗi, khuôn mặt nghiêng mạnh sang một bên, nhắm mắt lại không để ý đến nàng.

Nữ tử nhủ mày, lấy tay xoa xoa khuôn mặt của nam nhân, không có phản ứng, bóp mũi hẩn, không có phản ứng, suy nghĩ một chút, nàng lại đem môi đặt lên môi lạnh lẽo của đối phương, lại vẫn không có phản ứng.

Nữ tử chu nhẹ môi một chút, biết nam nhân rất xấu hổ. Xoa xoa mũi, sau đó sung mặt lên, đâm vào nam nhân, mềm mại nói một tiếng, “Thư Nhi...” Đối phương nghe vậy, mí mắt khẽ run lên, lại không xuất hiện bất kì phản ứng nào khác.

Hắn như hẩn chưa từng giận đối với nàng thì phải... Không nghĩ rằng lại đáng yêu như vậy... Nữ tử cười như một con hồ ly, nhìn nam nhân, nam nhân này, tại sao lại đáng yêu như vậy chứ...

Quả nhiên, vẫn còn muốn trêu nữa... Sám hối một chút, nữ tử thở hển hển mấy cái, giả vờ làm bộ đáng tức giận.

“Người là đang cáu kỉnh sao?” Giọng nói lạnh như băng, thành công khiến cơ thể nam nhân cứng đờ, rồi lại càng thêm tui thân, quật cường không muốn mở mắt.

“Khi nào bắt đầu, có can đảm mà cáu kỉnh vậy hả...” Hừ nhẹ một tiếng, “Có phải muốn ta dỗ người hay không?” Lời nói mang theo sự tức giận như một hải tử không thể coi nhẹ, Lê Phong tựa vào trên tường, cũng không nói.

Nhã gian to lớn đột nhiên yên tĩnh lại, nam nhân nhắm mắt lại, chuẩn bị chấp nhận chịu nữ tử trách mắng, lại không nghe một tiếng nói nào.

Nam nhân lập tức vô cùng hoảng hốt. Nàng, nàng tức giận, ngay cả việc mắng hẩn cũng không chịu hay sao?

Có lại vì sợ trong chốc lát, Lê Thư lập tức mở to mắt, cùng lẳng lặng đợi, nữ tử lại vẫn không có phản ứng.

Sao, là sao bây giờ? Lòng nam nhân tràn đầy sợ hãi, chột chóng tay ngồi dậy, cạo đến bên người nữ tử, cắn cắn môi, cẩn thận mở miệng, “Phong Nhi?”

“Phong Nhi, nàng tức giận sao?”

“Phong Nhi, ta biết sai rồi...”

“Phong Nhi, đừng tức giận, ta không dám...”

“Phong Nhi, nàng đánh ta cho hết giận đi!”

“... Phong Nhi...” Bàn tay to do dự kéo góc áo của nữ tử, cuối cùng Lê Phong cũng mở mắt ra, không có chút nào báo trước, kéo eo của đối phương, sau đó áp lên trên giường, thuận tiện nằm lên trên người đối phương.

Nam nhân lo lắng nhìn về mặt của nàng.

Nữ tử nhắm mắt mấy cái, nhìn nam nhân, thấy đối phương dưới ánh mắt của mình lại bắt đầu lo lắng, rốt cục cũng không nhận được cười lên.

“Nàng...” Nam nhân lập tức hiểu rõ mình đã bị lừa, thấy vô cùng giận, nghiêng đầu lại không nói lời nào.

Lê Phong thấy vậy, lập tức cúi mi, giả vờ đáng thương, “Thư Nhi...”

“...”

“... Vài ba lần trêu chọc chàng là ta không đúng, ta xin lỗi chàng có được hay không?”

Tai nam nhân dễ mềm lòng, hơi có chút buông lỏng.

“Xin lỗi.” Giọng nói mềm mại làm nũng, “Thư Nhi, Thư ca ca?”

Cùng với giọng nói của nữ tử là tiếng cười cô nén, mặt nam nhân không nhịn được mà hiện lên nụ cười, nữ tử không ngừng cố gắng, dùng đầu cọ cảm đối phương, “Đừng nóng giận nha...”

Nam nhân mím nhẹ môi, rốt cục nâng nữ tử lên, chôn mặt vào gáy của đối phương.

Đây nghĩa là không tức giận đúng không?

Nữ tử nhếch môi, lại chợt nhớ ra điều gì đó, “Thư Nhi à, thật ra, ừm...”

“Làm sao vậy?”

“Thực sự, không ghét sao?”

“Ghét gì?” Nam nhân ngẩng mặt lên, nhìn nữ tử.

“Ta nói là, ừm... Hay làm nũng không có khí kkhais của nữ tử như vậy... Có người nói rất ghê tởm...”

“Nói vậy!” Nam nhân nhú chặt lông mày, “Nàng sao có thể ghê tởm được? Chỗ nào nàng cũng tốt cả!” Nhìn nghiêm túc vào mắt nữ tử, “Đừng nghe các nàng nói vậy, chỗ nào nàng cũng tốt, vô cùng tốt! Không thể tốt hơn, ta nói là, tốt nhất!” Thậm chí Lê Thư còn có chỗ nói năng lộn xộn.

“... Ừ.” Nữ tử im lặng một lúc, ngẩng đầu, nhìn nam nhân, cười tươi như hoa.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Quay về thôn

Cả nhà Vương Thành ngủ tương đối muộn, lúc này vẫn còn ở ngoài sân làm việc. Vương Thành đang vội vàng chế củi, hai người phu lang đang ngồi ở đằng kia tách hạt ngô, trên lưng nhị phu lang còn cống đưa bé, thường thường nói mê vài tiếng, ngủ rất ngon... Bốn phía tuy vắng vẻ, nhưng cũng thể hiện ra một chút gì đó ấm áp.

Người trong sân vội vàng làm việc, lại không biết bản thân đã bị người ngoài tường nhìn một lúc lâu.

Lê Thư đập tường, một tay bám vào đầu tường, một tay che chở Lê Phong ở trong ngực, cùng nàng nhìn trộm về hướng sân nhà Vương gia.

“Có lẽ, mấy người Vương đại tỷ có cuộc sống không tồi.” Nam nhân khẽ nhướn khóe miệng, hạ kết luận, lại không che dấu được sự hoài niệm.

“Ừ...” Nữ tử trả lời khe khẽ, gần như không nghe thấy. Nam nhân hạ lông mi, cúi đầu nhìn nàng, chỉ thấy trên khuôn mặt nữ tử vẫn lộ vẻ thê lương như cũ, trong lòng liền vô cùng đau xót.

“Phong Nhi...” Lê Thư thấp giọng kêu, ôm chặt người trong lòng, “Không có việc gì... Đừng khó chịu... Bọn họ sống rất tốt...”

“... Ừ...” Giọng điệu trầm thấp, không có chút tinh thần.

Trong lòng nam nhân lo lắng, cúi đầu cọ cọ mặt đối phương, “... Hay, chúng ta đi vào chào hỏi được không?” Dứt lời, cảm thấy nữ tử nắm chặt trước ngực mình, giống như đang do dự, sao đó lại nắm càng chặt hơn, “Quên đi... Thân phận và những thứ khác, gặp cũng thấy xấu hổ...”

“Ừ, tất cả đều nghe theo nàng.”

“...” Nữ tử với cổ, nhìn sâu vài lần về phía sân, “Thư Nhi, chúng ta đi thôi.”

“Được.” Nam nhân nghe lời nhảy xuống tường, không phát ra một tiếng động.

“Lại nói, hiện tại cũng không tiểu muội Lê gia và tướng công như thế nào...” Trong sân, giọng nói của nhị phu lang Vương gia truyền đến, cách tường cũng không lớn, lại đủ cho hai người ngoài tường nghe được rõ ràng, càng thành ngăn cản bước chân của đối phương.

“Đừng nói nữa!” Vương Thành gầm nhẹ, xen lẫn tức giận, “Nha đầu chết tiệt kia! Đều do ta không có dạy dỗ nàng thật tốt! Trước kia nàng đã xảy ra chuyện gì, tại sao khi trở về phủ Tướng quân lại coi như chưa có chuyện gì xảy ra! Không có chuyện gì tại sao lại bỏ rơi nam nhân tốt như vậy tận ba năm? Lê Thư ngoại trừ lớn lên xấu xí thì có chút nào không xứng với Lê Phong nàng chứ?”

“Gia chủ...” Đại phu lang dịu dàng khuyên, “Thôi đi, đó là chuyện nhà người ta mà...”

“Tại sao lại thôi?” Con giận của Vương Thành không nguôi, “Người cũng không phải không biết, hai năm trước thư sinh Lưu gia chạy đến trong thành muốn vào quân doanh một chuyến xem thế nào, muốn gọi tướng công Lê gia ra hỏi thăm, ai biết người ta nói đối phương bị trúng quân côn không đo nỗi! Hỏi hán có chuyện gì không, người ta lại nói hán thì có chuyện gì được chứ, đã quen rồi! Con mẹ nó! Quân côn thì ai lại quen chứ! Mấy tên chó trong quân doanh, không nghĩ rằng hán chỉ là một nam nhân thôi sao!” Nữ nhân đập mạnh cái gì đó, “Mẹ nó! Muội tử của ta! Đều là do ta không dạy dỗ tốt!”

Ngoài tường, Lê Thư đã sớm muốn che lỗ tai thê chủ nhà mình, nhưng đối phương lại kiên quyết không cho hán làm vậy, chỉ tựa vào trng ngực hán, nắm lấy y phục của hán, giống như đang nghiêm túc lắng nghe.

Lê Thư không biết bản thân có bao nhiêu lo lắng, vội vàng vừa vỗ về lưng nữ tử vừa thấp giọng an ủi: “Không có chuyện gì, nào có dọa người như vậy, cũng không chịu phạt cái gì...”

“Ừ.” Nữ tử hít sâu mấy hơi, buồn rầu trả lời, im lặng một lúc, sau đó dang tay ôm eo nam nhân, “Chúng ta đi thôi.”

“Được.” Nam nhân nghe lời gật đầu, cúi người ôm ngang người nữ tử, đang muốn rời đi, rồi lại nghe nữ tử nói, “Chờ một chút.”

“Làm sao vậy?”

“...” Nữ tử dừng một chút, “Chúng ta, vẫn nên vào đi...”

“Ừ? Ừ...”

Nam nhân theo lời, buông nữ tử, đứng vững một lúc, sau đó mới tiến về phía trước, lễ phép gõ cửa ba cái. Ba người trong nhà rất ngạc nhiên, “Ai vậy?”

“... Vương tỷ tỷ.” Lê Phong hơi dừng một chút, trả lời, “Là ta, Lê Phong.”

“... Muội tử Lê gia?” Nữ nhân đầu tiên là ngạc nhiên, lập tức trong giọng nói lại không che giấu được vui mừng, lập tức ra mở cửa.

“Muội tử, người...” Mặt Vương Thành đầy kích động ra mở cửa, mở miệng, như là có chuyện chưa nói hết muốn nói cho đối phương, nhưng khi nhìn thấy Lê Thư đứng sau lưng lại đột nhiên nhớ đến điều gì, lập tức ngậm miệng.

Dừng một lát, Vương Thành thở mạnh vài cái, chợt giơ tay lên, đúng là có ý muốn dạy dỗ Lê Phong! Tất nhiên là Lê Thư đứng phía sau sợ hãi, cũng không quan tâm việc cấp bậc lễ nghĩa, bắt lấy cổ tay của Vương Thành, lời nói hơi có ý tức giận, “Người làm cái gì vậy!”

“Thê, thê chủ đại nhân!” Hai người phu lang của Vương Thành cũng vội vàng chạy đến ngăn cản, “Xin người bớt giận, xin bớt giận mà...”

Vương Thành thở mạnh mấy hơi, vung tay ra, nhìn Lê Phong, “Chỉ vì do tiểu tử này vô cùng yêu thương người, người đã làm gì hán cũng đều nguyện ý chịu đựng! Cho nên người mới làm xằng làm bậy cái gì cũng có thể làm đúng không?” Lòng ngực kịch liệt đập phồng, “Ta thật hối hận không có giáo huấn người thật tốt! Người có biết nam nhân của người đã chịu đựng đau khổ như thế nào không!”

“Đều là do muội sai...” Lê Phong cúi đầu, vô thức cầm lấy tay của Lê Thư -- thô ráp có chút dọa người. Cho dù đối với sự khổ sở mà hán phải chịu trong ba năm, nàng đã hiểu rõ từ lâu rồi, nhưng khi nhắc lại, nàng vẫn không nhận được khó chịu thờ không ra hơi.

Hán bị, nhiều đau khổ như vậy...

“Không phải!” Tất nhiên Lê Thư sẽ không nhìn thê chủ nhà mình bị người ta trách cứ, vội vàng giải thích, “Là do thê chủ nàng bị mất trí nhớ!”

“Cái gì?” Vương Thành nghe vậy, nhất thời sợ hãi, ngay cả hai vị phu lang đều khản trương, “Chuyện gì xảy ra? Ngã chỗ nào?”

“Đều không phải, ta không sao, là do người nhà muội làm.” Lê Phong nhún mày, “Cha muội.”

“Phụ thân muội thật là... A, xin lỗi.” Vương Thành dừng lại lời oán trách định nói, “Hán làm sao vậy? Là chứng mất trí nhớ mạo của tiểu tử này? Người nói cho hán biết, tiểu tử này ngoại trừ tướng mạo xấu xí, toàn thân không có tật xấu nào khác! Nếu hán thực sự ngại xấu xí, cùng lắm thì cho người tái giá với người xinh đẹp khác đi! Khiến cho người không nhớ cái gì... Hán làm như thế nào? Không phải đập đầu người vào tảng đá đấy chứ?”

“... Không phải...” Lê Phong biết, hiện tại cười rộ lên không tốt, bởi vậy biết ý mà nhìn, “Chỉ dùng thuốc thôi.”

“Dùng thuốc, trên đời này có thuốc thần kỳ như thế à...” Vương Thành khó hiểu nói thẳm.

“Thê chủ đại nhân, để Lê tiểu thư và Lê tướng công đứng ở ngoài cửa nói chuyện sợ là không ổn đâu.” Đại phu lang Vương gia cúi đầu đề nghị.

“Ngươi thấy đó, ta quên mất, mau vào...”

.....

Ba năm không gặp, Vương Thành không thiếu chuyện đề nói với Lê Phong.

Hai người phu lang đã ngủ, mà Lê Thư thấy Lê Phong không ngủ, liền cũng không buồn ngủ, ôn chuyện cùng hai nữ nhân thẳng đến bình minh.

Bầu trời lơ mờ sáng, Lê Phong liếc mắt, rúc về phía ngực nam nhân nhà mình ở phía sau, nam nhân ôm lấy nàng một cách tự nhiên.

“Làm trò trước một người ngoài như ta cũng không biết ngượng!” Vương Thành bất đắc dĩ lắc đầu.

“Làm sao phải ngượng chứ!” Lê Phong nghiêng đầu, vẻ mặt đương nhiên, “Đây là nam nhân của muội, cũng không phải nam nhân trong thanh lâu hay nam nhân đang hoàng đã có thê..., sao muội phải ngượng chứ.”

“Thực là không biết xấu hổ.” Vương Thành lắc đầu, lại nói, “Thật sự các muội không ở lại sao?”

“Cũng không còn cách nào khác.” Nữ tử buông mi, “Không mỗi người trong thôn ai cũng hào sảng hiệp nghĩa như tỷ tỷ, người từng làm tướng quân hoàng đế hoàng hậu, nếu ở trong thôn này thì... Hai bên ai cũng khó chịu...”

“... Nghĩ như vậy, ngược lại cũng đúng.”

“Không sao, chờ chúng muội có thời gian thì đến thăm tỷ một chút! Khi nào tìm được nơi ở sẽ đến tìm các tỷ, nói cho các tỷ biết chỗ chúng ta ở!”

“Ừ, tốt.”

“... Thời gian cũng không còn sớm, bên Lưu Mặc Khanh và Lưu Yên Nhiên chúng muội cũng không đi, dù sao về sau cũng có nhiều cơ hội gặp lại.”

“Bọn họ tuổi trẻ khí thịnh thích chạy loạn, tỷ đây lại không có thời gian gì, muội biết đó, vừa rồi còn làm tang sự... Không đi cùng mọi người được, muội muội người đừng để ý nhé!”

“Không có chuyện gì, biết nhà tỷ tỷ có nhiều chuyện phải lo rồi!”

“Ừ, vậy là tốt rồi.”

“Tỷ tỷ, bọn muội đi đây.”

“Không ở lại thêm một chút sao?”

“Thừa dịp trời còn chưa sáng...”

“... Thật sự là không còn cách nào... Đi đường cẩn thận chút...”

....

Nhà trọ thường dân.

Lê Thư nhìn nữ tử nằm trong ngực mình ngủ say không biết gì, bất đắc dĩ nhẹ nhàng dịch lui lên trên để cho nàng thoải mái hơn một chút, sau đó tựa vào trên tường cạnh giường phòng trọ.

Hàn Triều đã đồng ý tìm người phù hợp để rèn luyện kế nhiệm chức vụ của mình, hần chỉ không biết bao giờ Lưu Quý và Tiểu Ninh có thể rời đi. Chẳng qua, với sự giúp đỡ của người nam nhân kia thì... Thực sự, nếu hai người kia muốn rời khỏi triều đình, hần cảm thấy cũng không khó lắm.

Hần cũng không biết sự tự tin như vậy của mình là từ đâu đến, có thể là bởi vì người nam nhân kia là phụ thân của Phong Nhi đi, cho nên hần liền cảm giác, hần nhất định sẽ có cách!

Hần nhớ rõ, nhạc phụ của hần -- chắc hần có thể xưng hô như vậy đi -- gọi hần vào trong phòng dạy dỗ một trận, cũng may chỉ đơn giản dùng tay chân, so với roi và quần côn thì không đáng giá nhắc đến. Hần có thể cảm giác được, nhạc phụ của hần đang tức giận, nhưng hần lại không biết lý do vì sao.

Khi hần sợ hãi chẳng biết phải xin lỗi thế nào, đặc biệt lại càng sợ nhạc phụ mang Phong Nhi của hần đi, cũng may nhị ca giải đáp thắc mắc cho hần: Nhạc phụ là do tức giận nữ nhi của mình thành thân vào lúc không có hần ở đó. Hần không thể trút giận với nữ nhi mà mình vẫn cưng chiều, nên chỉ có thể trút giận lên hần.

Hần không quên được sự vui mừng lúc đó, đây là nói, nhạc phụ của hần đã chấp nhận hần rồi đúng không?

Đây có lẽ là lần chịu đánh đáng giá nhất trong đời của hắn.

Nam nhân nhếch môi, nhẹ nhàng xoa tóc của nữ tử.

Tuy rằng không thể gặp mặt mỗi ngày với những thôn dân có quan hệ tốt, nhưng bọn họ lại có thể tìm một làng khác.

Bọn họ có thể giống như trước đây vậy. Nàng có thể vẫn kiêu ngạo như với hắn, hắn có thể xuống đất làm sinh hoạt, có thể chăm sóc nàng, giặt quần áo cho nàng, nấu cơm cho nàng, còn có thể nhận một đứa nhỏ đến nuôi và chăm sóc thay nàng.. Còn có thể, còn có thể, ừ... Còn có thể bị nàng trêu đùa, còn có thể cho nàng thư thái...

A, a! Hắn đang suy nghĩ gì vậy chứ!

Khuôn mặt nam nhân không tự chủ đỏ lên, cần môi quay mặt sang một bên.

Thật, thật là...

Nói chung, ngày sau, có thể ở cùng một chỗ... Mãi mãi, mãi mãi...

Nam nhân cúi người, cố gắng hết sức đem cơ thể dính sát vào trên người nữ tử.

Lần trước, cái gì ta cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, không có gì cả, cho nên, để cho người tính toán cuộc sống, còn làm bị mất vòng cổ quan trọng

Lần này, những... việc vật như vậy hãy đều giao cho ta, có được hay không?

Nam nhân kéo chần, đắp lên trên người nữ tử, nhìn đôi môi đối phương đóng mở vài cái, sau đó ôm lấy hông hắn, đem cả khuôn mặt vùi vào trong lòng hắn, trong lòng đột nhiên cảm thấy thật thỏa mãn.

Tất cả đau khổ đều không đáng kể, chỉ cần có người ở đây, chịu thêm nhiều năm đau khổ hơn nữa, đều có thể nói, không sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Tự ti

Editor: Sakura Trang

Thời gian lại trôi qua vài ngày. Mấy ngày gần đây, Lê Thư chạy ngược chạy xuôi, cuối cùng cũng tìm được một nơi tốt.

Là một thôn cách thành không xa lắm, trong thôn có phòng trống -- sửa chữa một chút là người có thể vào ở, quan trọng hơn là, gần đó có một người muốn bán tiệm thuốc bắc. Hắn tính có một chút tiền trong tay, rồi triều đình mặc dù không mang theo nhiều tiền gì, nhưng cũng thừa để mua lại được tiệm thuốc bắc.

Vừa lòng cười, hắn tất nhiên sẽ không tự quyết định. Nhìn bầu trời sắp tối, hắn cố gắng duy trì lễ tiết cần có của một nam nhân, bước nhanh hướng về phía nhà trọ bình dân, mặc kệ hắn có bao nhiêu khổ cực, tất cả mọi thứ cuối cùng tất nhiên phải do Phong Nhi của hắn quyết định.

Hắn đi được thật lâu, cuối cùng cũng đến gần nhà trọ, mà lúc đó, trời cũng đã sẩm tối rồi.

Nàng lại lo lắng cho mà xem! Trong lòng nam nhân căng thẳng, bước chân ngày càng nhanh hơn. Thật vất vả đến nhà trọ, quả nhiên, bóng dáng nhỏ bé đã đứng ngay ở cửa.

“Phong Nhi...” Lê Thư thấy nữ tử, vội vàng chạy đến bên người đối phương, không chờ nàng mở miệng mà cúi đầu đáng thương xin tha thứ, “Phong Nhi, ta sai rồi, người phạt ta đi...”

Nữ tử nhìn thấy nam nhân, rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm, sau đó lại cau mày nhếch miệng, nhắc chân đá hai cái vào bắp chân nam nhân, “Tại sao muộn như vậy mới về?”

“Ta... Nhất thời không biết nói thế nào... Phong Nhi, ta sai rồi...” Nam nhân cầm ống tay áo của nữ tử, nhỏ giọng giải thích, nhưng trong lòng không lo lắng lắm: Nàng đá hắn hai cái, rất nhẹ, không đau chút nào. Rõ ràng là nàng đang đau lòng hắn, cũng không tức giận.

Trong lòng nam nhân thả lỏng, tùy ý nữ tử lôi bản thân lên lầu, đi vào gian phòng.

Vừa vào giữa phòng, Lê Thu liền cảm thấy cổ tay mình bị lôi kéo, thuận thế nằm úp sấp lên người nữ tử, sau đó đối phương vỗ mạnh vài cái lên người mình.

Lê Thu nhẹ nhàng nức nở một tiếng, không tránh không né, lại tựa đầu vào gáy nữ tử nhẹ nhàng ma sát, ý tứ muốn lấy lòng rõ ràng, sau đó lại cúi đầu nức nở...

“Hừ! Giờ vờ đáng yêu cái gì...” Trong chốc lát, nam nhân nghe được lời nói thâm nhẹ nhàng đầy khinh thường của nữ tử, biết nàng không tức giận, do dự một chút, cuối cùng nam nhân vẫn được một tác lại tiến thêm một thước vươn hai tay ôm lấy hông của nàng, khuôn mặt cọ nhẹ lên tóc của nàng. Lại không ngờ nữ tử nhũn nhũn, “Lúc nào trở nên biết cách lấy lòng như vậy?”

“Ừ!” Thân thể Lê Thu run lên, bật người buông hai tay đang ôm thắt lưng của đối phương ra, đứng tại chỗ luống cuống giống như một đứa bé, “Đứng xin lỗi, nàng... Tức giận?” Nàng có thể ghét hẳn sử dụng thủ đoạn trước mặt nàng hay không, có thể ghét hẳn phỏng đoán tâm tư của nàng hay không? Có phải nàng càng thích hẳn thật thà giống như ban năm trước đây hay không?

“Ta, ta biết sai rồi...”

“Ta không có tức giận.”

Hai giọng nói đồng thời cất lên. Lê Thu lập tức ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn về phía chủ nhà mình -- thật sự là không có ý tức giận, là do hắn quá sợ.

“Học được phỏng đoán ý của người khác cũng tốt, đừng để người khác bắt nạt đó!” Nữ tử nhũn nhũn, lại có chút tiếc nuối, “Kỳ thực từ sớm ta nên cảm giác được chàng thay đổi thật thông minh trong ba năm này, chẳng qua là gần đây ngọt ngào với chàng, cũng vẫn không có chú ý... Cũng không được thấy quá trình trong ba năm nay...” Ngẩng đầu nhìn ánh mắt của nam nhân, mặt Lê Phong giãn ra, “Ôm ta lên giường.”

Lê Thu vội vàng cúi người, ôm người nữ tử, bước đi về phía giường, muốn buông đối phương, lại do dự một lát, không bỏ được, cuối cùng bản thân cũng nằm lên giường, mà nữ tử bị hắn đặt ở bên cạnh mình.

Trên giường lạnh, không ấm áp như thân thể của hắn. Nam nhân nghĩ như vậy.

Ừ, thật đúng là một lý do chính đáng. Tác giả rất bình tĩnh.

Từ thế này hai người cực kỳ quen thuộc, nữ tử tự nhiên ôm lấy thân thể nam nhân, hé mắt, ngáp nhỏ một cái, sau đó cố gắng lui vào trong người nam nhân, nam nhân vội vàng kéo chăn đắp cho nàng, cẩn thận dịch tốt mếp chăn.

Nữ tử cọ cọ lên ngực nam nhân, vô cùng thỏa mãn. Trời chưa muộn lắm, chưa đến lúc ngủ, ba năm trong quân đội đối với việc nghỉ ngơi giờ này không quen, nhưng vẫn nhắm mắt lại.

Nàng mệt mỏi, như vậy là đủ rồi.

Lúc Lê Phong tỉnh, trời đã sáng. Nam nhân bên dưới rất ít khi tỉnh dậy muộn hơn nàng, lúc này hô hấp vẫn trầm như cũ. Lê Phong nhắm mi, thích thú cúi đầu nhìn khuôn mặt của nam nhân.

Từ trước đến giờ nam nhân luôn chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ lớn nhỏ trước khi nàng rời giường, càng chẳng bao giờ để cho nàng phải quan tâm cái gì, đương nhiên, bởi vậy nàng cũng rất ít khi nhìn thấy khuôn mặt khi ngủ của nam nhân.

Trời chưa sáng, lúc này chỉ coi như là rạng sáng.

Ánh nắng sớm mờ mờ chiếu từ ngoài cửa sổ vào, chiếu lên trên khuôn mặt nam nhân, khiến cho khuôn mặt nam nhân kỳ lạ mà nhu hòa rất nhiều, khác với khuôn mặt góc cạnh ngày thường, mang theo mỹ cảm khác biệt... Lê Phong có chút mới lạ, dùng tay chạm vào gương mặt đó, làn da mà tay chạm vào cũng không trắng mịn, Lê Phong lại thấy thật thoải mái.

Đôi môi không nhịn được nhếch lên, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vẽ dọc theo đường viền khuôn mặt, chợt dừng lại --- là bởi vì chủ nhân của đôi tay kia chợt nhớ tới, đột nhiên cả kinh: giấc ngủ của Lê Thu rất nhạy cảm, lúc nàng ở phủ Tả tướng đã thấy rõ ràng, lúc này nàng làm ra động tĩnh lớn như vậy, sao hắn lại không tỉnh dậy?

Vội lại, nàng tự nhận Thư Nhi của nàng mặc dù biết quan sát và thông minh hơn chút, cũng sẽ không giả vờ ngủ để trêu chọc nàng.

Như vậy, đây là vì sao? Không phải là do hắn quá mệt mỏi chứ?

Nghĩ đến đây, Lê Phong lại cười hùi hùi bỏ suy đoán của mình, nhiều ngày khổ cực ở quân doanh hắn đều chịu được, lúc này còn có thể có chuyện gì để cho hắn mệt đến tận đây?

... Nhưng mà...

Giống như nghĩ đến điều gì, ý cười của nữ tử biến mất, nhắm mi. Cũng không phải, không thể nào mà!

Nam nhân này, trừ phi là thỉnh thoảng động kinh, được rồi, trừ phi là liên quan đến việc của nàng sẽ không nghe theo ý nàng một chút, bằng không cho đến bây giờ luôn quá mức nghe lời. Nhưng mà, tối hôm qua hắn lại về muộn như vậy, tuy rằng kỳ lạ là không thấy mồ hôi... Chẳng lẽ thật sự là do hắn, một muốn chết rồi?

Nữ tử thờ dài, rất là đau lòng, cho dù có phải hay không, bị hắn chăm sóc lâu như vậy, khó có lúc nàng dậy sớm, nhất định phải chăm sóc hắn một chút mới được!

Cẩn thận nhắc cánh tay nam nhân lên, nữ tử vốn nghĩ không mất bao nhiêu sức lực là có thể bỏ ra, lại không ngờ, cánh tay nam nhân biểu hiện chỉ ôm nhẹ lấy nàng, thực tế lại có thể dưới sự lôi kéo của nàng mà không chút di dời, đồng thời..

Lê Phong thật sự càng bị làm cho hoảng sợ. Mới vừa rồi nam nhân vẫn còn chưa tỉnh lại có thể đột nhiên ngồi xuống, vươn hai tay ôm lấy nàng, chặt đến nỗi khiến cho nàng có chút khó thở. Nữ tử nhún mày, lòng tràn đầy lo lắng, “Thư Nhi?”

Cơ thể nam nhân nhẹ nhàng run rẩy, như là bị cái gì làm cho sợ hãi, rồi đến khi cảm nhận được nữ tử tồn tại mới thở phào nhẹ nhõm, từ từ khôi phục bình thường, “Phong, Phong Nhi... Muốn đi đâu?”

“Ta chỉ muốn đi lấy nước tắm...”

“Muốn tắm sao? Tại sao không gọi ta, ta đi là được.” Nam nhân mỉm cười, đắp chăn cho nàng thật tốt, liền mặc y phục đứng dậy đi xuống.

Vốn Lê Phong định cản, lại không dám, Đúng, chính là không dám.

Trong lòng âm thầm sợ hãi, nhưng so với sợ hãi, càng cảm thấy hồ thẹn hơn.

Cánh tay của hắn nhìn như không có lực lại ôm nàng rất chặt, nàng lộn xộn như thế nào hắn đều ngủ say, hết lần này đến lần khác chỉ khi nàng muốn bỏ cánh tay của hắn ra muốn rời đi lại đột nhiên giật mình tỉnh giấc, câu hỏi đầu tiên khi hắn nhìn nàng là hỏi nàng đi đâu.

Hắn... Hắn tuy rằng không nói gì, giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra, nhưng mà, nàng chẳng biết tại sao lại mất tích ba năm như vậy, cũng đích xác, làm cho hắn sợ hãi...

Là một nam nhân, một nam nhân ở nữ tôn, vốn là bị vậy ở thế yếu.

Lê Phong cúi đầu.

Tốc độ của nam nhân rất nhanh, hoặc là nhà trọ bình dân cũng đủ cao cấp, chỉ chớp lát là có người mang nước nóng lên lầu rót vào trong thùng, chào một cái liền đi xuống lầu.

“Muốn Thư Nhi hầu hạ không?” Giọng nói của nam nhân đang cúi đầu đột nhiên vang lên, trên mặt nổi lên sự do dự khả nghi, Lê Phong cười nhìn, nhún mày, “Cái gì là hầu hạ với không hầu hạ, từ này thật khó nghe. Sao lại nói vậy?”

“Không phải... Nghe Hạ Cúc nói, phu lang nhà bình thường chăm sóc cho thê chủ đúng là nói “hầu hạ.” Nam nhân có chút ngượng ngùng, nữ tử thấy, cười khẽ, xoa xoa mũi, “Quên đi, chàng nói như thế nào ta cũng đều thích nghe!”

“...”

“Ừ, tốt.”

Nghe thấy Lê Phong đồng ý, Lê Thư cúi đầu càng thấp, tiến lên cởi vạt áo của nữ tử, không ngờ lại bị đối phương cầm tay, “Không được, chàng phải cởi trước.”

“Ta?” Nam nhân cả kinh, “Ta, ta không tắm...”

“Tắm đi mà ~”

“Ta, ta không... Ta bản, chờ một mình, ừ, hoặc là dùng nước giếng tắm là tốt rồi.”

“Phu lang nhà bình thường ngay cả tắm cũng không được tắm cùng thê chủ hay sao?”

Nam nhân mím chặt miệng, hình như còn chưa đồng ý, lại không dám cản tay nhỏ bé của nữ tử đang thuận thực cởi bỏ y phục của hắn. Giữa lúc do dự, hắn đã bị nữ tử dứt khoát đẩy vào trong thùng nước tắm.

Trong lúc Lê Thư đang ở trong thùng luồng cuống, nữ tử cũng đã cởi hết y phục, chống vai nam nhân ngồi xuống, lại thấy đối phương khi nhìn thấy mình ngồi xuống liền cố gắng co ro cơ thể, sợ cơ thể bản thân cao to mà gạt đối phương ra. Lê Phong im lặng một lúc, sau đó kéo đôi chân đang cong của nam nhân, ngồi lên. Thùng nước tắm không lớn, căn bản cũng không có khả năng để cho nam nhân duỗi thẳng chân, cho nên thực tế là Lê Phong đang ngồi trên háng của nam nhân, mà mông thì dán... Đúng là vật khiến người ta thấy thẹn thùng.

Khuôn mặt nam nhân chột đỏ lên, ánh mắt liếc lung tung xung quanh, tay cũng không biết nên để chỗ nào, nhất thời luồng cuống xấu hổ, lại ngoài ý muốn mang theo một chút bộ dáng đáng thương.

Thấy gò má của nam nhân đỏ bừng, Lê Phong không thể phủ nhận, thật sự tim của mình đang dần dần mềm mại xuống, chỉ là lại bị nữ tử cường bách cứng rắn. Không nhìn khuôn mặt đỏ muốn nhỏ máu của nam nhân, nữ tử vờn hai tay vòng lên cổ của nam nhân, hai khối trắng nõn mượt mà không chút nào ngượng ngùng dán lên ngực nam nhân. Cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nam nhân đột nhiên tăng cao, cơ thể có xu hướng phát run, nàng nằm ở bên tai nam nhân, “Đây là đang phạt chàng.”

“Ừ, được, được...” Mặc dù trong lòng nam nhân có nghi vấn, nhưng vẫn bằng lòng.

“Đồng ý cái vớ vẩn cái gì? Biết tại sao ta phạt chàng không?”

“Không, không biết...”

“Là đang phạt chàng vì tự ti đó.”

“Ừ?” Nam nhân có chút kinh ngạc, ngẩng đầu lên, nhìn thấy nữ tử hơi híp mắt, “Thật ra ta thấy, phạt vậy còn quá nhẹ.”

“Làm nam nhân duy nhất mà ta yêu, ngay cả việc tắm cùng với ta còn lo lằng bẩn thân bản, lo lằng chen đến ta, nói không chừng ngay cả cơ thể xấu xí cũng lo lằng, chàng nghĩ là vì tốt cho ta, có nghĩ đến việc ta có khó chịu hay không chưa?”

“Chàng là nam nhân duy nhất của ta trong đời này, nghiêm túc một chút cho ta được hay không? Ta nếu chê chàng chỗ này chỗ kia, vì sao không ôm ấp Lưu Yên Nhiên hay Lưu Đường ào lòng mà hết lần này đến lần khác lại là chàng chứ!”

Chống cơ thể, Lê Phong nhìn thẳng vào ánh mắt của nam nhân, lấy tay nắm mạnh một điểm nổi lên nho nhỏ trước ngực của đối phương, vừa long nhìn nam nhân đau đến run lên, nữ tử nhấn mạnh từng chữ, “Người ta thích là chàng, chàng như thế nào ta đều thích.”

“Trong mắt ta tất cả nam nhân trên đời này không sánh bằng một sợi tóc của chàng, chàng tự ti cái gì chứ?”

Buông lỏng tay, nữ tử vuốt vuốt tóc của đối phương, giọng điệu ôn hòa, “Đau không?” Cúi đầu, đầu lưỡi nhẹ nhàng khéo léo an ủi điểm đỏ vừa bị nàng bóp.

Cơ thể nam nhân khẽ buông lỏng, do dự một lát, vòng tay ôm lấy nữ tử, vùi mặt vào trong gáy đối phương, “... Xin lỗi.”

Không khí yên lặng xuống, điểm tĩnh nhẹ nhàng thoải mái... Hạnh phúc.

“À, đã quên nói, tất cả nam nhân không bao gồm cha và anh ta.” Nữ tử đột nhiên ngẩng đầu.

“...”

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Ổn định cuộc sống

Editor: Sakura Trang

Gió thu hơi lạnh, thổi qua ruộng lúa mạch, tạo thành từng đợt từng đợt gọn sóng, mang theo cảnh đẹp ý vui đáng thưởng thức. Trên sườn núi phía xa xa yên bình, từng đàn dê núi nhàn nhã gặm cỏ xanh tươi mới, thỉnh thoảng truyền đến tiếng be be, thỉnh thoảng còn kèm theo một hai tiếng chó sủa rõ to.

Cảnh thu khiến người khác vui vẻ thoải mái như vậy, thật xứng vô cùng với đôi bích nhân đứng ở nơi đó.

Mặt nữ tử tràn đầy thích thú nhìn xung quanh, mà nam nhân nhìn thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm.

“Thư Nhi ~ sao chàng tìm được nơi xinh đẹp như vậy chứ!” Nữ tử cũng không quan tâm đến sắc mặt của những người xung quanh, xúc động cầm tay nam nhân, “Tuyệt quá! Thật có cảm giác như được trở lại Kiều thôn mà... Rất đẹp...”

“Nàng thích là tốt rồi, vốn còn lo lắng nàng không thích.” Nam nhân thuận tiện chỉnh lại y phục cho nữ tử, cúi đầu cụp mi, “Đáng tiếc, phòng ở...”

“Không sao, không phải là không mua được đâu! Tuy rằng hơi cũ kỹ, tu sửa một chút là người có thể vào được mà!” Nữ tử với biểu tình “như vậy là đủ”. sau đó đột nhiên nghiêng đầu một chút, nhìn chung quanh, không dễ nhận ra hơi nhếch môi một chút, vẫy tay với nam nhân, “Cúi đầu.”

Nam nhân khó hiểu, nhưng không làm trái ý nữ tử, nghe lời cúi đầu, không phòng bị thì đối phương đột nhiên dính vào, bị hôn trộm một cách bất ngờ.

“Phong, Phong Nhi!” Khuôn mặt nam nhân chợt đỏ lên, vội vàng ngẩng mặt nhìn xung quanh, xác định không có ai chú ý bên này, thở phào một hơi, sau đó quay đầu u oán, “Phong Nhi, nằng..”

“Cái gì ~ chẳng không cho người ta hôn a...” Nữ tử bĩu môi, trong nháy mắt còn u oán hơn cả nam nhân, “Là vậy à, ta đã biết...”

“Không, không phải!” Lập tức nam nhân liền hoảng sợ, nhìn biểu cảm ai oán của nữ tử mà tay chân luống cuống, thật không biết bản thân phải đối ứng như thế nào mới tốt nữa, chỉ còn biết chịu đựng ngượng ngùng, lại cúi đầu, đưa môi đến, “Cho, cho nằng...”

“Ừ, lúc này mới ngoan mà ~” Lập tức nữ tử lại thay đổi sắc mặt, nhanh đến không tưởng, vỗ vỗ đầu của nam tử giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra, kéo cổ tay của hắn, “Đi thôi!”

Hắn, hắn chỉ biết nằng lại trêu chọc hắn!

Nhưng mà, cho dù biết là như vậy, cả đời này hắn cũng không chạy thoát được khỏi bàn tay nằng..

Sự thật rõ ràng như vậy, trong đầu hiện lên từng sợi ngọt ngào nhẹ nhàng nho nhỏ.

Theo sát hai bước, nam nhân cúi đầu hỏi: “Phong Nhi, chúng ta đi đâu vậy?”

“Tiệm thuốc bắc thôi ~”

“Ừm, nhưng mà, tiệm thuốc bắc, là ở hướng kia...”

“Vậy hả? Sao chàng không nói sớm!”

“...”

“Không nghĩ rằng sẽ lớn như vậy đó!” Nữ tử nhìn một chút quy mô cửa hàng, lại quay đầu nhìn về phía nam nhân, “Rất đắt đúng không?”

“Cũng không rẻ lắm, nhưng mà, quan trọng là cách nhà gần, xung quanh cũng không tồi.” Nam nhân cẩn thận liếc mắt nhìn nữ tử, “Không thích không sao, ta còn chưa có mua, chờ ý kiến của nằng.”

“Rất thích mà! Giá cả hợp lý sao? Ta không biết nhiều về khoản đó...”

“Ừ, người bán là một nam tử, muốn bán nhanh.”

“Ừ, vào xem đi.” Dứt lời, nữ tử kéo cổ tay nam nhân đi vào cửa hàng.

Trước quầy. Trong cửa hàng.

Nam tử che mặt đang sửa sang lại quầy thuốc, không thấy được có người đến.

Suy nghĩ việc gì mà chăm chú như vậy, Lê Phong nhếch mi, lên tiếng nhắc nhở, “Công tử?”

“A!” Nam tử kia hình như bị hù dọa, chợt quay đầu, nhìn thoáng qua Lê Phong, lại giống như không nhìn thấy, ánh mắt liền tự nhiên chuyển hướng về phía Lê Thu, “Lê công tử, người đã đến rồi.”

... Đây là trực tiếp coi như không nhìn thấy nằng sao? Nữ tử có chút thất vọng, mà Lê Thu đứng sau lưng nằng rõ ràng cũng nhận ra thái độ của nam tử này, cũng vẫn chưa đáp lại lời thăm hỏi thân thiết của nam tử, chỉ giới thiệu, “Đây là thê chủ của tại hạ.”

“Ngưỡng mộ đã lâu,” Nam tử trả lời nhàn nhạt theo lễ phép, sau đó lại coi như không nhìn thấy nữ tử, quay đầu nói với Lê Thu, “Thê chủ của Lê công tử đã đồng ý mua lại cửa hàng này rồi sao?”

Lê Phong nhăn mặt nhăn mũi, vô cùng khó chịu với thái độ của nam tử, lại cũng không tiện nói điều gì, nhưng thật ra Lê Thu lại là người nổi giận trước, cau mày, cắn rõ ràng từng chữ, “Tần công tử, ý là của thê chủ đại nhân của tại hạ, chẳng lẽ người không tự hỏi trực tiếp sao?” Cắn mạnh hai chữ “đại nhân”, thể hiện sự tôn trọng của Lê Thu với Lê Phong.

Trong mắt nam nhân lóe lên khinh thường, cũng không làm khác được, đối phương đã nói rõ như vậy, chỉ có thể quay đầu, hỏi Lê Phong, “Xin hỏi, ý kiến của Lê tiểu thư là?”

“Có thể mua được.” Lê Phong gật đầu. Bởi vì diện mạo và các loại nguyên nhân khác mà nằng đã chịu nhiều mất lạnh, cho dù có chút buồn, lại cũng lười so đo.

Cho dù vậy Thu Nhi nhà nằng cả đời cũng không ngại nằng mà ~

“Người đồng ý là tốt rồi.” Nam tử cúi đầu, chẳng biết suy nghĩ điều gì, do dự một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Chỉ là, ta còn một yêu cầu.”

“Mời công tử nói.”

“Ta muốn ở lại chỗ này, phụ bốc thuốc hoặc những việc khác cũng được, không cần tiền công.”

“Ừ... Được.” Không cần tiền công? Nữ tử có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu.

Nhưng mà, cũng tốt. Có người trông coi cửa hàng, nàng và Lê Thư có thể cùng đi xử lý việc trong ngôi nhà nhỏ rồi!

.....

Nửa tháng sau.

Cuối con đường nhỏ, phòng ở nửa tháng trước còn không có hơi người, lúc này đang có khói bếp lượn lờ. Lê Phong đang trên đường về ngẩng đầu, nhìn thấy vậy, không nhịn được nở nụ cười, vội vàng bước nhanh hơn.

Ngày hôm nay ăn cái gì?

Giống như đoán được thời gian, nữ tử mới vào nhà thì nam nhân cũng đang bung cơm nước lên bàn, nhấc mắt thấy nàng trở về, hình như có chút phiền muộn, “Vẫn chưa tốt, nếu ăn bây giờ vẫn còn bông...” Đây mặt áy náy liếc mắt nhìn nữ tử, nam nhân tiếp tục nói, “Ta thôi nguội cho nàng?”

“Không cần! Người ta thích thức ăn mới nấu xong!” Nữ tử nhảy một phát về phía trước, thoáng cái bỏ nhào về phía nam nhân, tay nhỏ bé không thành thật đưa đến sau lưng của đối phương, cũng không quan tâm nam nhân ngượng ngùng, theo thường lệ véo tận hững chiếc mông đang vênh lên, sau đó khoe mẽ ngẩng đầu, “Thật mềm ôi chao ~”

“Ăn, ăn, đi...”

“Tốt ~” Tâm trạng của nữ tử rất tốt, mang khuôn mặt tươi cười không nhìn thấy mắt đâu.

Nam nhân xấu hổ quay mặt đi...

Lê Thư nhấc tay, gấp những thứ nữ tử thích ăn vào trong lòng nàng, nhỏ giọng nói, “Chậm một chút, không cướp với nàng.”

“Chàng làm ăn ngon quá mà...” Nữ tử tủi thân nói lầm bầm một tiếng, há mồm nhậm lấy thức ăn trong đầu của nam nhân, lại dưới tay chọn một miếng thịt bỏ vào trong miệng nam nhân -- không biết có phải do đã chịu nhiều đau khổ, nam nhân rất thích ăn thịt.

Cái lấy lòng nho nhỏ, lại có thể khiến mặt Lê Thư lập tức rạng rỡ lên, hơi nhú mày, nói thầm, “Rõ ràng đã ăn thời gian lâu như vậy”, liền không nói nhiều nữa.

Lê Phong hí hắt, vừa lòng cọt cọt vào trong lòng tướng công nhà mình, ngẩng đầu lên, đột nhiên nói ra một câu, “Thư Nhi... Thích chàng nhất!”

Nam nhân nghe vậy, cơ thể run lên, nhếch môi, lại dứt đối phương một miếng, “Ừ.” Cảm ma sát nhẹ lên tóc nữ tử, “Yêu, yêu Phong Nhi nhất.”

“Từ ‘yêu’ này thật buồn nôn...” Nữ tử nghiêng đầu một chút.

“... Thật không... “.... Thì ra, không phải từ dễ hấn nói sao?

“Ừm~ lời của chàng, buồn nôn một chút cũng tốt.” Nữ tử tự hỏi một lúc, gật đầu, di chuyển trong lòng nam nhân, thay đổi một tư thế để ánh mắt có thể nhìn thấy đối phương, “Ta, yêu nhất Thư Nhi.”

Cái miệng nhỏ nhắn đầy dầu mỡ chuồn chuồn lướt nước lên môi của đối phương, Lê Phong giờ tay, tặng kèm theo một miếng thịt béo.

Nam nhân nhìn nữ tử, trong mắt hơi mang theo hơi nước, cúi đầu, ôm chặt nữ tử vào trong ngực của mình.

Người tốt như vậy, như vậy, làm sao lại là thê chủ của mình chứ?

Vì vậy, dưới bầu không khí như vậy, một bữa cơm ăn một hai tiếng đồng hồ cũng không phải chuyện quá lạ... nhỉ...

Lê Phong hí hắt nhìn một chút ánh nắng ấm áp ngoài cửa sổ, ừm... Ăn no ấm áp rồi suy tư... Lê Phong nguoi quả nhiên đã hư hỏng.

Ngẩng đầu, nữ tử cười nói an nhàn, “Thư Nhi, chúng ta lên trên giường trò chuyện đi?”

Trên thực tế, thật ra ông trời cũng có mắt mà! Cho nên, hấn không quen nhìn quang cảnh như heo của người nào đó, cũng rất bình thường không phải sao?

Như vậy, vốn kiêu diễm, a không, hoàn cảnh ấm áp, chuyển đổi thành một nam một nữ lòng tràn đầy oán giận mà nhìn lão bà bà trước mặt --- hết lần này đến lần khác còn không thể biểu hiện cảm xúc ra ngoài -- thì càng bình thường đi!

Nếp nhăn trên mặt lão bà bà xô lại với nhau, cười giống như đóa hoa cúc, “Cô nương à, không có quấy rầy đến việc gì của các nguoi chứ?”

“Không có, không có...”

“Thật tốt, không có là tốt rồi, vậy các người phụ giúp dọn dẹp phòng được không? Người nhìn những người có thể làm tốt như con gái con dâu ta đều đã đi hết, chỉ còn lại mấy người già trẻ nhỏ như chúng ta, để cháu nhỏ của ta làm một mình cũng không phải chuyện hay đúng không?”

“A. vâng vâng, ta sẽ đi giúp.” Nữ tử xoa xoa khuôn mặt, cười đến quá mệt mỏi...

Lão bà bà này chính là hàng xóm của Lê Phong, cũng là chủ nhân cũ của ngôi nhà các nàng đang ở. Người trẻ trong nhà đã đi làm việc bên ngoài hết, chỉ để lại nàng và ba phu lang ở trong thôn.

Thấy Lê Tư tìm phòng ở, lão phụ này nói người cũng đã già, cũng không cần phải ở nhiều, càng muốn tìm một người trẻ tuổi làm bạn hay thật ra muốn làm lao động? Nói chung là tặng cho các nàng phòng ở mà không cần trả một văn tiền, để cho các nàng chiếm được một tiện nghi lớn.

Đáng tiếc, chịu ơn huệ của người ta, cũng trực tiếp tạo thành hai người hài tử họ Lê này trong hoàn cảnh “Gọi cái thì đến vậy cái thì đi”.

Quên đi, Lê Phong vỗ trán, căn cứ theo nguyên tắc tôn trọng người già, làm một chút thì làm đi...

Một hàng ra khỏi nhà, quả nhiên liền thấy trên mái nhà hàng xóm, cháu trai thân hình không cao đang đổ mồ hôi như mưa. Lê Phong thờ dài, lắc lắc cổ tay, cùng với Lê Thư đi theo lão bà bà vào trong sân hàng xóm.

Vào cửa, phu thê hai người còn chưa kịp làm gì, lão bà bà liền lên tiếng nói: “Tiểu Trụ Nhi, xuống đây đi! Đừng mệt quá, không ai muốn nằng đến đen đầu!” Dứt lời quay đầu nói với Lê Thư, “Còn đứng ngây đó làm gì, nam nhân trong nhà, phải nhanh chóng đi làm việc đi!”

Cái gì chứ, cháu trai nhà người thì người sợ mệt sợ nắng làm đen, Thư Nhi nhà ta sẽ không sợ hay sao? Lê Phong yên lặng oán thầm trong lòng, lại cũng không thể nói gì với người già như vậy chỉ đành gật đầu nói, “Ừ, ta và hấn cùng đi.”

“Trời ơi, khuê nữ Lê gia này, người đi để làm gì chứ? Người nhìn nam nhân nhà người này, ăn nhiều cường tráng, có việc cứ mặc kệ để cho hấn làm chứ?”

“Không cần, ta đi giúp hấn, đừng để mệt đến chết.”

“Trời ơi, khuê nữ ngọc mà! Sao hấn có thể mệt đến chết được chứ? Người nam nhân như vậy cũng không phải làm bảo bối, nhìn tiểu Trụ Nhi nhà ta, lớn lên thật tươi ngon mọng nước này! Năm nay mới mười ba!”

Lê Phong nhú mày, đột nhiên hiểu lão bà bà này muốn gì.

Nữ tử vươn tay nhanh chóng tìm được bàn tay to thô ráp đang run lên của nam nhân, mười ngón tay cùng nắm chặt, như là đang cảnh cáo điều gì.

Bàn tay to dùng một chút, cùng nắm chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Âm áp

“Nhanh lên một chút! Mau đến đây! Trụ Nhi!” Lão bà bà vội vàng phát tay với nam hài đang trèo từ trên xuống, sau đó quay đầu, vô cùng tự nhiên nói với nam nhân một cách lạnh lùng, “Sao còn chưa đi làm việc đi? Thê chủ người nuôi người là để ăn cơm không sao?”

Nam nhân nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía Lê Phong, có chút do dự. Không đợi hấn làm ra quyết định, nữ tử nhẹ nhàng liếc mắt qua, ngăn cản động tác của hấn --- nam nhân vô cùng nghe lời, cho dù bị cảnh các cũng không nói phải đi nữa.

Lão bà bà thấy, có vẻ cùng kinh ngạc: “Làm sao vậy? Khuê nữ nhi Lê gia?”

Nữ tử không trả lời mà nói: “Bà bà, ý của ngài là?” Dứt lời, ánh mắt chuyển hướng về phía nam hài đã chạy đến bên người lão bà bà, đang ngượng ngùng cúi đầu.

“Trời ơi! Khuê nữ nhi ngọc mà!” Lão bà bà thấy ánh mắt của nữ tử, cho rằng đối phương có ý với cháu của mình, lập tức cười đến không khép miệng được, gờ tay xoa tóc Lê Phong, “Còn không nhìn ra sao! Chuyện người tình ta nguyện mà!” vừa nói vừa liếc qua liếc lại giữa Lê Phong và nam hài, ý muốn không cần nói cũng biết.

Nữ tử nắm chặt tay nam nhân hơn, quay đầu lại nhìn lão bà bà, “Tại sao lại là ta?”

“Ôi chào ôi ~ có cái gì tại sao với không tại sao chứ ~ chuyện người tình ta nguyện mà!”

Mười ba sẽ tình nguyện, hẳn thì biết cái gì là tình nguyện chứ? Nữ tử nhũ mây.

“Lê Phong không đức không tài, mặt mũi xấu xí không biết đối nhân xử thế, thật sự là... Thứ cho khó nghe theo.”

“Không đức không tài? Ai nha nha, khuê nữ Lê gia à! Nông dân thì cần gì có tài có đức? Khuê nữ ngoại trừ lớn lên hơi khó xem một chút, còn có chỗ nào không tốt chứ! Chúng ta đều không ngại, ngoại lại đi ghét bỏ bản thân là chuyện gì chứ!” Đang nói chuyện, lão bà bà thật đúng là có chút không vừa lòng, sao lại không nhìn thấy bộ dáng cảm động đến rơi nước mắt như trong tưởng tượng vậy.

Không ngờ lại vậy, lão thái thái này chắc lại nghĩ là nàng ước gì được thú người kia nhà nàng hay sao? Lê Phong nhếch mi.

Thực ra, ý nghĩ của lão bà bà này cũng không quá đáng.

Diện mạo của Lê Phong ở đất nước nữ tôn thật sự là không khiến người thích, không phải là xấu xí, mà là yếu đuối, ở hiện đại người ta gọi là “tiểu bạch kiếm”, người như vậy vốn cũng không khiến người ta yêu thích, huống chi ở đây còn là nông thôn, chỗ dùng lớn nhất của nữ nhân là làm việc và nối dõi tông đường, Lê Phong đâu có giống bộ dáng có thể làm được việc nặng? Nuôi ở nhà để thưởng thức thì được.

Hơn nữa, quần áo của phu thê Lê Phong đều rất mộc mạc, hoặc là, nói là keo kiệt cũng không quá đáng, Lê Thu lại có tướng mạo không khiến người thích, khiến người ta sinh ra ý nghĩ là do nàng không thú được tướng công nên mới thú Lê Thu cũng không kỳ lạ.

“Không cần, Lê Phong thật là quý không dám nhận, mong rằng chó đẻ làm lỡ tương lai của tiểu công tử thì mới tốt.” Nữ tử mím môi, sắc mặt không tốt, cũng không quan tâm lão bà bà dùng miệng lưỡi và cái lễ tiết chết tiết gì, lôi kéo nam nhân liền đi lên nóc nhà.

Nam nhân bị lôi kéo, đi nhanh vài bước song song cùng với nữ tử, cẩn thận nhìn nàng, sau đó hai tay sợ hãi nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng. Thấy biểu cảm của đối phương bởi vì hành động lút lút này mà thoáng hòa dịu xuống, lúc này Lê Thu mới nhẹ thở phào một cái.

Đến nóc nhà, hai người Lê Phong còn chưa kịp bắt tay vào làm cái gì, liền nhìn thấy một bóng dáng nhỏ bé cũng leo lên theo bọn họ, lại cũng không nói gì, chỉ cúi đầu, cúi một lúc, lại cẩn thận nhấc mắt liếc nhìn hai người, không ngờ lại chạm đến ánh mắt của Lê Phong, liền như con thỏ nhỏ bị hoảng sợ má cụp mắt xuống, tay nhỏ bé nắm nắm góc áo, toàn thân đều lộ vẻ căng thẳng.

Lê Phong nhũ mây, vì sao, mới chỉ là một đứa nhỏ thôi...

Mặt giãn ra, Lê Phong cố gắng đè xuống sự thiếu kiên nhẫn trong lòng đối với nam hia bởi thân phận “Tình địch của Lê Thu”, vẻ mặt dịu dàng, “Tiểu đệ đệ, công việc này chúng ta làm là được rồi, ngoại đi xuống đi?”

“Ừm... Ừ.” Tiểu nam hài mím môi, tuy là đồng ý, nhưng vẻ mặt vẫn đầy sự do dự, mắt to ướt át liếc nhìn lão bà bà trong sân, lại vội vàng thu lại, đứng ở đằng kia cũng không dám động.

Lê Phong hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, lão bà bà này tội gì, ép cháu trai nhà mình như thế, Lê Phong nàng có tài đức gì cơ chứ...

Nhếch khóe môi, giọng nói Lê Phong ôn hòa, “Không có sao đâu, cứ nói là ta cho ngoại đi xuống, nam nhân nghe lời nói của nữ nhân là việc thiên kinh địa nghĩa*, bà ngoại sẽ không trách ngoại.”

*Thiên kinh địa nghĩa: thuận theo lẽ trời nghĩa đất, nghĩa là việc đương nhiên.

“Ừ, ừ!” Nói đến như vậy, nam hài như được đại xá, không chút do dự, lộc cộc chạy xuống.

Chỉ là nữ tử nhìn bộ dáng vội vã của nam hài, đột nhiên có chút thất bại, nàng là con cộp sao?

.... Quên đi, không thích nàng là tốt nhất.

Lại nói, lúc nào nàng bị mấy cái nam nhân “Thưởng thức đặc biệt” ở nơi này nuông chiều trở nên tự luyến như vậy?

“Mà ~ Thu Nhi, ta chưa từng làm, cái này phải làm như thế nào?”

“Không có việc gì, ta làm là được rồi, Phong Nhi ngồi ở đằng kia nghỉ ngơi đi.” Lê Thu cũng nhìn bóng dáng rời đi kia, thở phào nhẹ nhõm, sau đó đưa cánh tay kéo nữ tử qua, đầu nhẹ nhàng cọ trên cổ đối phương, “Phong Nhi nghỉ ngơi là tốt rồi, ta cái gì cũng có thể làm..”

“Như vậy sao được? Nào có đạo lý một mình chàng một mình ta nhàn rồi.” Ngẩng đầu lên, giọng nói của nữ tử đột nhiên trở lên chăm chú, “Mặt khác, dù chàng không biết làm cái gì, ta cũng thích chàng, đừng suy nghĩ lung tung.”

“Ừ...”

... ..

Cũng không quan tâm lão bà bà giữ lại và vân vân, Lê Phong lôi kéo Lê Thu đi ra cửa viện, đầu cũng không nguyện quay lại trả lời một người, cũng không quan tâm lão bà bà này có cảm giác mình còn trẻ không hiểu cấp bậc lễ nghĩa hay không, chỉ biết dù một ít thái độ cực đoan chứng tỏ ý định của mình.

Lê Thu cúi đầu, nhắm mắt theo sau.

Về đến nhà, lúc Lê Thu bị nữ tử nhào lên giuròn thì, thực ra không ngạc nhiên chút nào. Lúc này tâm trạng của nàng không tốt, lúc tâm trạng nàng không tốt thì thích trêu chọc hần, hần đã quen, hoặc là, rất hưởng thụ?

Tay chân nữ tử nhanh nhẹn lột y phục của nam tử, mặc cho nàng phát tiết, chỉ là dùng tay nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, đầu cũng nghiêng một bên, dùng môi ma sát tóc nàng, giúp nàng bớt giận.

Bị cắn đau cũng giống vậy, hần chẳng biết mình có bao nhiêu hưởng thụ, nàng sẽ không làm hành động vô cùng thân thiết như vậy với người khác, xả tức cũng chỉ dùng cách duy nhất như vậy trên người hần.

Hon nữa, nàng cũng luyện tiếc hần, chưa bao giờ để chảy máu và vân vân.

Hon nữa...

Không ngoài hần dự đoán, thế cắn đến rạo rạt rất nhanh chuyển thành gặm cắn, hần cảm giác cả người mình bắt đầu nóng lên, tiếng thở dốc cũng dần thô nặng.

Một bộ phận nào đó trên thân thể dần dần tỉnh thần, nữ tử lại cẩn thận vì nó thêm vài ngon lửa nữa.

Ngón tay mảnh khảnh dò xuống phía dưới chơi đùa bộ phận nhạy cảm, lại cho dù thể nào cũng không chịu phát tiết thay nó cho dù nơi đó đang tràn đầy tinh lực.

Chỉ là, đáng tiếc...

“Phong Nhi... Ừ.... A ~”

Thanh âm này quá mị hoặc...

....

Cơ thể nam nhân cường tráng, nữ tử được hần quý trọng ôm thật cẩn thận vào trong ngực, liền dựa vào cái này, cho dù sau “vận động” cả người đồ đầy mồ hôi, ngủ cũng không cần lo đóng cửa sổ.

Bởi vì hần biết, hần chờ đợi là lúc này, sáng sớm, ánh mặt trời ấm áp.

Ánh mặt trời xuyên qua song cửa giấy, mở ra mới hưởng thụ được.

Ôm sát nữ tử trong lòng, hần thấy, hần tin... Nàng thích hần, nàng chỉ cần một mình hần.

Thật sự hần đã xem thường bản thân, không nói nàng không muốn, cứ cho là nàng đồng ý thì như thế nào?

Nàng thú phụ nạp tiểu thị là chuyện thiên kinh địa nghĩa, vì sao hần, hần dựa vào cái gì mà thấy trong lòng khó chịu?

Hần dựa vào cái gì, dựa vào cái gì chứ, nghĩ đến việc nếu nàng cùng nam nhân khác, thì hần, thì trong lòng hần vô cùng đau đớn.

Thật đau, cho dù tuyệt vọng hơn nữa cũng không sinh ra một chút lòng nào trách nàng.

Nam nhân hơi cong cơ thể.

Nam nhân nắm lên tay nhỏ bé trắng nõn của nữ tử, do dự thật lâu, nhưng cuối cùng vẫn hạ quyết tâm, để lòng bàn tay sờ lên da thịt của bản thân.

Lưng, hông, tại khe sâu, chuyển hướng về phía chân... Nam nhân yên lặng nhớ lại cảm giác đêm qua, cảm nhận được nơi tay nhỏ bé của thê chủ nhà mình chạm vào sinh ra một mảnh run rẩy.

“Ừ...”

Vô tình say sưa trong đó, nam nhân kinh nghiệm sa trường vô cùng nhạy bén vậy mà lại mắc lỗi không chú ý đến trạng thái của nữ tử.

Đang 'ngủ say', nữ tử gạt gạt mắt, lại vội vàng khôi phục lại trạng thái 'ngủ say', mặc cho nam nhân đưa đầu hủ non đưa đến miệng của nàng, còn nghiêm túc đứng đưa cằm giúp nàng nhai...

Đây thật là, mỹ vị mà...

Nhưng mà, nhưng mà, món ăn khai vị đều đến tay rồi, nàng còn chịu nhẫn nhịn con đói sao?

Người nghĩ nàng sẽ là loại người cường hần có sức tự chủ kinh người?

Vì vậy, nam nhân kinh ngạc mở to mắt, cứ như vậy nhìn nữ tử đang đóng chặt hai mắt đột nhiên ngậm bản thân, sau đó không khách khí chút nào luật động.

... ..

Nữ tử vùi ở trong ngực nam nhân, nhàn nhã càn quét xong điểm tâm, ngẩng đầu, không ngoài dự đoán, mặt của đối phương vẫn còn trong trạng thái cực đo ừng không bình thường.

Chẳng qua, dùng tay thăm dò một chút độ ắm, nữ tử gạt đầu, cũng không phải hoàn toàn không có tiến bộ, đẳng cấp đã từ có thể rán trứng đến có thể đun nước sôi rồi!

Chỉ là, theo động tác nữ tử động chạm vào hai gò má, khuôn mặt của nam nhân lại hồng lên, khuôn mặt vội vàng vùi vào hõm vai của đối phương, không trả lời.

Ừ, nam nhân nhà nàng xấu quả nhiên khả ái đến một loại cảnh giới khác rồi! Nữ tử hài lòng, cười không nhìn thấy mắt.

Khuôn mặt nam nhân lại chôn sâu hơn một chút.

“Được rồi, ngoan ~ Thư Nhi đã biết học chủ động rồi, ta đây làm thê chủ thật vui về đó ~” Lê Thư cong mắt, “Ng ngoan lắm! Như thế rất đáng yêu, không lừa chàng!”

“Ừ...”

“Thư Nhi làm gì cũng đều đáng yêu ~!”

“Ừ...”

“Như vậy, ngẩng mặt ~”

“Ừ...”

“Chỉ “ừ” không ngẩng mặt lên thì có tác dụng gì chứ...”

“Ừ...”

Cho nên, người phải tin tưởng Lê Phong, đời này nàng hận nhất là cửa, hoặc nói là, kết quả dư thừa từ cái cửa, một loại là động tác gõ cửa, cùng với một loại là tiếng đập cửa gì đó.

Cho nên, cho nên vì sao, lý tưởng đời cửa là thật sự thật sự không thể thực hiện được sao? Lê Phong trợn trắng mắt, kìm nén cảm xúc.

Tất nhiên, nếu như người còn nhớ ở phủ Tướng quân, Lê Phong tiểu đồng học từng chân thành mà mong muốn các nàng có thể chế tạo được một cái cửa gỗ thế nào cũng không nghe thấy tiếng.

Thở dài, khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ tử nhăn thành bánh bao.

Nàng trêu chọc tướng công nhà mình còn chưa chọc đến thỏa thích đây có được hay không!

Nam nhân ngẩng đầu lên vì tiếng đập cửa xuất hiện, mặt Lê Phong sưng lên, đầy mặt không tình nguyện đứng dậy, đi ra ở cửa.

Về phần Lê Thư, ta nghĩ, hần còn cần hạ nhiệt độ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Khó chịu

Sưng mặt lên liền nguyên rửa tất cả những người khốn kiếp ngoài cửa làm phiền người khác nói yêu đương cả đời mua mì gói sẽ không có gói gia vị, Lê Phong nhớ khuôn mặt đo ừng của tướng công nhà mình, tức giận kéo cánh cửa.

Nhắc mắt nhìn thấy người ngoài cửa, nữ tử vẫn có chút ngạc nhiên.

“Tần công tử?”

“Vâng.” Nam tử gật đầu, cũng chẳng biết tại sao, vẻ mặt giống như hoảng hốt, không đợi Lê Phong bắt chuyện hần liền tự bước vào trong sân, động tác nhanh chóng đóng cửa.

Nắm then cửa dừng một chút, nam tử quay đầu hỏi, “Lê tiểu thư, xin hỏi hiện Lê công tử ở nơi nào?”

“À, ở trong phòng, muốn tìm hần... Ta vào xem trước, được không?” Không biết mặt tiểu thư ngọc nhà nàng đã hạ nhiệt độ chưa...

“Được, làm phiền Lê tiểu thư.” Nam tử mím môi, gật đầu.

“Tìm cái gì vậy? Tần công tử đến đó.” Nữ tử kinh ngạc thấy nam nhân đang tìm kiếm gì đó trong tủ quần áo, “Là tìm chàng đó.”

“A? Ủ.” Nam nhân hơi nhú nhú mày.

“Làm sao vậy?” Lê Phong quan tâm, đi sang ngồi gỡ tóc xoắn ra của nam nhân.

Thấy thế nào cũng không giống như không có gì, nữ tử nhếch mi, lại cũng không nói cái gì. Hần cần có không gian của mình.

“Mặc kệ như thế nào, Tần công tử tìm chàng, bộ dạng hình như rất vội, nhanh đi xem một chút đi?”

“Nếu là chuyện của cửa hàng, để hần tìm Phong Nhi đi.” Tần Tiểu Mi và hần cũng không có quen thân, tới tìm hần, ngoài trừ chuyện của cửa hàng chắc cũng không còn chuyện gì khác.

Chỉ là, chuyện chủ ngoại không phải nên đầu tiên nên để thế chủ của hần quyết định hay sao? Hần vẫn khinh thường Phong Nhi như vậy. Nam nhân nhú mi, tâm trạng thấy không vui.

“Cũng không biết là chuyện gì.” Nữ tử ngồi vào bên người nam nhân, “Chẳng qua, hình như Tần công tử có chút hoảng hốt... Chỉ sợ là xảy ra chuyện lớn gì, hần đã gọi chàng, chàng hãy đi trước xem một chút.” Nữ tử rất hiểu rõ suy nghĩ của nam nhân, tươi cười xoa đầu hần, cũng không nói về thái độ của Tần Tiểu Mi.

“Ừ.” Nếu nữ tử không ý kiến, nam nhân cũng không nói nhiều lời nữa, liền chỉ gật đầu nói.

“Lê công tử, Tiểu Mi có việc muốn nhờ.” Vừa thấy hai người đi ra, Tần Tiểu Mi lập tức tiến lên nghênh đón, còn chưa chờ hần đồng ý, liền vội vàng tiếp tục, “Lê công tử, Tiểu Mi vô lý, có thể mời thay Tiểu Mi, ừm, ứng phó với một người quen cũ?”

“Ứng phó với người quen cũ... Nhất định phải đi sao?” Lê Thu lại hơi hơi nhú mày, Lê Phong cho rằng, lấy tính cách hiền lành của tiểu thư ngọc này, lại thấy đối phương với bộ dáng rất vội vàng hoảng hốt khổ sở hần nhất định sẽ giúp, lại ngoài ý muốn không ngờ, hình như tương đối do dự.

“Lê công tử...” Tần Tiểu Mi rõ ràng cũng không ngờ rằng Lê Thu lại do dự, nhất thời càng thêm lo lắng.

Có lẽ là bởi vì vậy, Tần Tiểu Mi cũng không lập tức rời đi theo bản tính cao ngạo vốn có của mình, lại không ngờ chỉ mím môi đứng ở đằng kia.

“Được rồi.” Cuối cùng Lê Thu cũng gật đầu đồng ý, đi theo nam tử đang vội vàng đi ra ngoài cửa.

Lê Phong vốn tính lười nhác, thế nào cũng không muốn đi cùng bọn họ tham gia vào chuyện đầu đầu phiền phức gì, vốn muốn trở về ngủ một hồi, nhưng ngoài ý muốn lại nhận ra bước đi của Lê Thu hình như có một chút gì đó kỳ lạ, lo lắng tưởng công nhà mình, vội vàng đuổi theo.

“Thu Nhi, không có chuyện gì chứ?” Nữ tử chạy đến đi song song cùng nam nhân, nhú mày nói.

“Hả? Không có mà, làm sao vậy?” Nam nhân nhú mày, mang theo sự kinh ngạc không có một chút gì nhìn ra khác thường, hình như điểm khác lạ mà Lê Phong vừa nhìn thấy chỉ là ảo giác.

“Không có gì... Nếu miễn cưỡng, để ta đi thì tốt hơn.”

“Không miễn cưỡng mà.” Nam nhân cười khẽ, “Phong Nhi không quay về ngủ một giấc sao?” Quả nhiên là vô cùng hiểu rõ nữ tử.

“Quên đi... Ta vẫn nên đi cùng hai người thì hơn.” Lê Phong thờ dãi quyết định. Ngẩng đầu, nữ tử nhìn bóng dáng lo lắng đằng trước, “Đi nhanh một chút, cũng không biết chuyện gì, người này thường có tính cách cao ngạo như vậy lại có thể chạy đến thỉnh cầu chàng.”

“Ừ, tốt.”

Ba người đi đến gần tiệm thuốc, liền nhìn thấy một người chạy từ xa đến, “Mi Nhi!”

Tần Tiểu Mi nhìn người nọ chạy đến trước mặt, cơ thể cứng đờ, dừng lại.

Tốc độ của người nọ cực nhanh, một lát sau đã đến trước mặt ba người, tập trung nhìn kỹ, đúng là một nữ nhân trẻ tuổi có lông mày nhỏ dài như kiếm.

Lê Phong cúi đầu, xoa xoa ngực, yên lặng kìm chế tính tình bát quái của mình. Nhìn thế này, chắc không phải biểu tị biểu muội gì đâu...

“Mi Nhi, Mi Nhi chàng hãy nghe ta nói.” Nàng kia thở hắt hắt, cũng không nhìn hai người Lê Phong, vô cùng lo lắng bắt đầu giải thích với Tần Tiểu Mi, “Mi Nhi, chàng biết, đó là nương của ta...”

“Ta biết là nương người ép người.” Cảm giác lo lắng hoảng hốt mà vừa rồi khó có được đã sớm biến mất, chẳng biết lúc nào Tần Tiểu Mi đã khôi phục về mặt thần nhiên, nhìn nữ nhân đối diện, giống như nàng chỉ là một người râu ria nào đó, “Ta cũng đã nói, về sau, không cần đến tìm ta nữa.”

“... Mi Nhi, chàng đừng giận, ta --- ta không có chạm vào người nam nhân kia, chàng hãy tin tưởng ta đi!” Nữ nhân cắn môi nhìn nam tử, trong giọng nói có ý cuồng loạn.

Trong lòng Lê Phong yên lặng tưởng tượng ra vương mặc của hai người này.

Nhìn việc này, xem ra, hai người kia hơn phân nửa là người yêu cũ, nữ nhân nghe theo lời phụ mẫu cưới một nam tử khác, vì vậy nam tử không chịu nổi, trực tiếp phát tay rồi đi, thế nhưng “đầu lia ngó ý còn vương tơ lòng”...

Vì vậy, nội dung sau của vở chính kịch là những gì ta thấy ngày hôm nay.

Thê phu trong lúc đó quả nhiên tồn tại sự tương đối ảm ảm, Lê Thu cũng rõ ràng quan hệ trong đó, cũng không có quên lời hứa giúp Tần Tiểu Mi.

Tiến lên một bước, Lê Thu dẫn lực chú ý của nữ nhân lên trên người mình, “Vị tiểu thư này, có lẽ.”

Nàng kia giống như lúc này mới chú ý tới xung quanh còn có người khác, nao nao, quay đầu, liếc mắt nhìn Lê Thu, sau đó lại soi mói mà nhìn toàn thân Lê Thu một lần, trong mắt chợt lóe lên sự coi thường, liền không muốn đặt nhiều sự chú ý lên người hắn, quyết đoán quay đầu muốn tiếp tục giải thích với Tần Tiểu Mi, rồi lại bị Lê Thu kéo lại, “Vị tiểu thư này, Tần công tử có nói, mọi việc nói cùng với ta là được.”

Mặt Lê Phong nhăn nhu, không hài lòng tướng công của nàng đã biết là vương mặc về tình cảm mà còn đi dính dáng vào, chỉ là thông cảm với tâm địa trời sinh thánh mẫu của nam nhân, nhăn mi cũng không nói thêm cái gì.

Nàng kia vô cùng kinh ngạc, quay đầu nhìn thoáng qua Lê Thu, lại nhìn về phía Tần Tiểu Mi, trong giọng nói tràn đầy tủi thân, “Mi Nhi, người ngay cả lời nói cũng không muốn nói với ta sao?”

Đối phương cũng chỉ có lạnh nhạt.

Lê Thu làm một cái lễ, tiếp tục nói, “Tiểu thư...” Lại không ngờ, còn chưa bắt đầu nói, liền đã bị đối phương cắt đứt thô bạo, “Vị công tử này, ta nói cùng với tướng công nhà ta, có liên quan gì đến người?”

Ánh mắt Lê Phong lạnh lẽo, hơi híp mắt, tiến lên che ở trước người Lê Thu, tiểu đưa ngọc nhà nàng nếu mà tóm ai nhấc lên thì không ai có thể là đối thủ...

Cầm tay Lê Thu, Lê Phong nghiêng đầu nhìn Tần Tiểu Mi một chút, sau đó không nhìn được nhếch môi. Nam tử này đúng là không nói nửa câu, đứng nhìn tướng công nhà mình chịu oan ức?

Xoa xoa huyết thái dương, trong lòng nư tử tức giận, Thu Nhi nhà nàng ra mặt cho hắn, lúc này thái độ của nàng ta ác liệt như vậy, hắn lại có thể coi như không nghe thấy gì?

Chỉ là, vô cùng bao che khuyết điểm, đặc biệt nữ tử nhỏ bé muốn bảo vệ tướng công nhà mình, không quan tâm ai có lỗi, hay đây là do Lê Thu muốn dính vào mối mạng đến chuyện nam nữ phiền phức này đi nữa...

Không đúng, không đúng, như vậy cũng không đúng, Lê Thu là do chịu sự nhờ vả của nam tử này...

Tính toán một chút, thanh quan khó giải việc nhà, những loại chuyện như vậy không nói được không cần đề ý đến.

Nhưng Lê Phong không nghĩ nhiều như vậy, chỉ biết tướng công bị người cực kỳ vô lễ mắng thoi.

“Vị tiểu thư này, tướng công nhà ta chạy đến xen vào việc của người khác, nhưng mà là do tướng công nhà người nhờ đó!” Hơi bêu môi, nữ tử bình tĩnh tăng thêm âm lượng ở bốn chữ “tướng công nhà người”, rõ ràng nhắc nhở nữ nhân này không có thân phận chính thức.

Nam nhân đứng đằng sau lôi kéo tay áo của nàng, ngón tay phía dưới không dễ phát hiện chỉ chỉ Tần Tiểu Mi. Nữ tử nhếch mi, hiểu rõ, hắn là lo lắng lời của nàng quá thẳng thắn, không muốn xé rách mặt với Tần Tiểu Mi.

Khẽ thở dài, chỉ là, còn chưa chờ Lê Phong làm ra phản ứng gì, đối phương liền kích động.

“Người có ý gì!” Nàng kia cao giọng nói, sau đó lại chợt nghĩ đến điều gì, “Không đúng! Mi Nhi, nữ tử này là có chuyện gì? Quan hệ thế nào với chàng?”

“Ta sao?” Nữ tử chỉ chỉ Lê Thu, “Hắn là tướng công của ta.”

Nàng kia khóa chặt mi, quay đầu nhìn lại, “Vậy người có quan hệ gì với Mi Nhi nhà ta?”

“Tiếp nhận hiệu thuốc của hân, hiện tại chắc là bà chủ của hân.”

Lê Phong không nghĩ đến, chỉ là một câu nói bình thường của bản thân, lại làm cho nữ nhân đột nhiên mở to hai mắt, đến nỗi không thấy câu nói “Ai là của nhà ngươi?” kia của Tần Tiểu Mi.

“... Mi Nhi, Mi Nhi, chàng, chàng...” Nàng kia cắn môi, từ từ quay đầu, “Mi Nhi, chàng lại, chàng lại bán sính lẽ ta đưa cho chàng...”

Cuối cùng về mặt thân nhân của nam tử đối diện cũng không còn, quay đầu cúi mắt.

“Ngươi!” Nữ tử đột nhiên xoay người nhìn về phía Lê Phong, “Ngươi cần bao nhiêu tiền, ta muốn mua lại cửa hàng! Mau ra giá!” Đường như tính kỹ trước Lê Phong sẽ ước gì mà đồng ý vụ buôn bán này, nữ nhân bày ra một tư thái cao cao tại thượng.

Thái độ này, thật đúng là....

Lê Phong biết, chuyện nam nữ nói không rõ, cách tốt nhất bản thân nên làm chắc là bán cửa hàng cho nàng, đương nhiên là đắt.

Chỉ là, mọi người cũng biết đó, Lê Phong đồng học dù nói thế nào cũng là một tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ.

Thật sự có người muốn nàng gặp loại chuyện này phải chịu đựng không lên tiếng?

Nàng biết mình làm như vậy là không lý trí, cũng biết mình cũng đã hai mươi một tuổi, không thể giống như đứa bé không nén được tức giận. Vì thái độ của người khác mà gây rắc rối cho mình, lại không nhận được vẫn làm chuyện như vậy, điều này chắc cũng quy cho người thân đã nuông chiều nàng mà ra.

Nhưng mà, chính là nàng không nhận được đó!

Ngươi có tiền không có chỗ dùng? Không xem lại y phục của ngươi, đó là cái kiểu thẩm mỹ gì vậy chứ! Cho là mình là người duy nhất có tiền sao?

Hít sau vài hơi, nữ tử nhẹ nhàng nhếch môi, cười ưu nhã đến không gì sánh được.

“Làm sao bây giờ đây? Tại hạ, không muốn bán đây!”

“Dong dài cái gì?” Nữ nhân căn bản không có ý định thương lượng với Lê Phong, lập tức không nhận được, “Ngươi có biết ta là ai không? Ta nhưng là nữ nhi của Trần viên ngoại ở thành đông! Tên quê mùa, ngay cả ta cũng không nhận ra sao!” Khinh thường nhìn một chút một thân mộc mạc của Lê Phong, “Bán tiểu thư ra giá là đời này ngươi tuyệt đối chưa thấy qua! Nhanh bán! Đừng dài dòng!”

Lê Phong cười đến càng vui vẻ hơn.

“Xin lỗi nha! Tại hạ, không bán nga~”

Nhẹ nhàng nhếch mi, Lê Phong thờ ơ khiêu chiến cực hạn của nữ nhân.

Ai nha nha, bản thân quả thật là quá tùy hứng mà!

Nha ~ thỉnh thoảng tùy hứng một chút cũng tốt.

Bao lâu chưa thấy qua người để cho nàng khó chịu như thế?

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Có thai

Nữ tử cười ngọt ngào, cùng với bầu không khí của nữ nhân đơn phương giương cung bạt kiếm thật đúng là có chút không hợp nhau.

“Ngươi, ngươi thật đúng là tên không thức thời!” Nữ tử từ nhỏ đã được người nâng lên cao, chưa từng chịu thái độ như vậy, lập tức xù lông, tiến lên vài bước, cơ thể khẽ động, mắt thấy tay sẽ chạm vào vùng bụng nhỏ nhắn xinh xắn của nữ tử, lại không nghĩ rằng cánh tay dễ dàng bị người đứng lúc ngăn cản.

Tốc độ của người nọ cực nhanh, rõ ràng chỉ có hai tay hai chân, lại nhanh hơn câu nói Tần Tiểu Mi vừa kịp thốt ra “Dừng tay!”

Nữ nhân lại càng hoảng sợ, nàng tự nhận là khổ luyện mấy năm võ nghệ, lại có thể dễ dàng bị người ngăn chặn như vậy?

Hơn nữa, người ngăn nằng dĩ nhiên là...

Nữ nhân nhìn nam nhân nhẹ nhàng đẩy quả đấm của nằng sang một bên, nhất thời có chút phản ứng chậm chạp. Nam nhân kia, vừa nẩy rõ ràng ngôn ngữ hành xử còn mang theo sự khúm núm, lúc này lại nheo mắt lại, mang theo một chút tức giận và uy hiếp, giọng nói trầm thấp, “Tiểu thư tự trọng.”

Nói hết câu, cũng không muốn giằng co lâu với nằng, chỉ đứng thẳng người, mơ hồ mang theo tư thái bảo vệ cho đến khi đi đến bên người nữ tử.

Thực sự nữ tử không muốn thừa nhận, nằng thật, thật sự là, xuất hiện sự kiêng dè với nam nhân xấu xí này

Chỉ là, từ nhỏ Trần Linh Vận nằng đã được người thổi phồng mà lớn lên, có thể nói ngạo mạn từ nhỏ, làm sao có thể chịu được mình lại yếu đuối như vậy?

Nhẹ nhàng cười nhạt một chút, Trần Linh Vận nhìn Lê Phong, “Thế nào, người chỉ có bản lĩnh trốn sau lưng nam nhân? Nếu người coi mình là nữ nhân thì hãy đi ra đi chứ!”

Lê Phong lại chỉ mỉm cười, căn bản không có ý định nghe vào trong tai những lời nói ấu trĩ trào phúng của nằng, chỉ nhìn thoáng qua Tần Tiểu Mi, lạnh lùng nhếch khóe môi, nói, “Chú ý giữ gìn sức khỏe” liền kéo cổ tay Lê Thư, xoay người rời đi.

Bị hoàn toàn không nhìn nữ nhân càng tức giận hơn, bước vài bước đuổi theo, “Hừ! Người thật sự nghĩ rằng ta sẽ sợ một nam nhân có thai? Nếu hần bình thường thì không sao, chờ hần mang thai sức khỏe suy giảm, ta xem người còn kiêu ngạo thế nào!”

Nữ tử nói xong vừa lòng nhìn nữ tử mở to hai mắt, quay đầu lại, “Cái gì?”

Thấy có hiệu quả, Trần Linh Vận cười đắc ý, cố chờ đến lúc đối phương chịu thua, nhưng không ngờ nữ tử lại nghiêng đầu, lẩm bẩm: “Hà! Đột nhiên nghe được làm sợ hết hồn, rõ ràng không có khả năng.” Nói, ngẩng đầu nhìn về phía Lê Thư, “Đúng không?”

Về mặt của nam nhân, không thoải mái như trong tưởng tượng của nằng, trong lòng nữ tử run lên.

Sẽ không phải là... Thật sự?

Nhưng mà, nằng là, nằng và hần, rõ ràng căn bản không thể có sự kết hợp về sinh lý mà!

Nữ nhân bên cạnh lại không quan tâm bắt đầu lẩm bẩm lên, “Cái gì? Người còn không tin? Không có người thấy mùi máu tươi nặng vậy trên người hần sao? Đây rõ ràng là bắt đầu “mở miệng” mà! Cũng đúng, người nào có thể trời sinh có cái mũi linh mẫn như ta! Thế nào? Người còn không tin hả?” Nữ nhân nhìn khuôn mặt khó tin của nữ tử, đột nhiên nở nụ cười, “Hay là... Thực ra, cái thứ trong bụng của hần căn bản không phải của người? Ha ha...”

“Người câm miệng!”

“Người không nên nói lung tung!” Tiếng nói của thê phụ hai người đồng thời vang lên.

Giận dữ liếc Trần Linh Vận một cái, nữ tử xoay người, cẩn thận xoa bụng của nam nhân, “Chuyện gì xảy ra? Chẳng biết đúng không? Thật sự mang thai hả?”

“Ta, là thật... Nhưng mà, Phong Nhi, nằng tin ta, ta thật sự không có, không có tìm nữ nhân khác!”

“Không sao, đừng nóng vội, đương nhiên ta tin chàng!” Nữ tử ngẩng đầu, cười tươi như hoa, “Làm sao chàng biết bản thân có?”

“Đó là bởi vì, ta, ta bắt đầu, “mở miệng”... ta, không phải ta cố ý gạt Phong Nhi, bởi vì Phong Nhi nói không mang thai được, ta, ta sợ, nằng, thật sự ta không có tìm nữ nhân khác, nằng tin ta đi!” Nam nhân cầm tay nữ tử, căng thẳng nhìn chằm chằm ánh mắt của nằng, gấp đến nỗi không nói được lưu loát.

“Không có việc gì không có việc gì, ta biết ta biết!” Nữ tử nhướn mi, nở nụ cười, “Đừng sợ đừng sợ, Thư Nhi không sợ nha ~”

“Ừ.” Hai tay nam nhân đều kéo lấy cánh tay nữ tử, hơi có chút run lên.

“Không sao, chúng ta về trước là được rồi!” Thấy tâm trạng nam nhân một lát thì bình tĩnh lại, nữ tử mở miệng hỏi, ““Mở miệng” là có ý gì? Tại sao lại có mùi máu tươi? Chỗ nào chảy máu sao?”

“Ừ, lần đầu tiên nam nhân có thai, bên dưới sẽ xuất hiện lỗ hồng để hải tử đi ra, chính là “mở miệng.” Nam nhân nói coi như chuyện đương nhiên, lại khiến nữ tử sợ đến rung một cái, “Thư Nhi... Nói là, bên dưới xuất hiện một cái miệng để cho người chui ra? Lại khiến chảy máu hả?”

“Không có việc gì, không có việc gì, người nam nhân nào cũng bị.”

“Thư Nhi.” nữ tử lo lắng nhìn nam nhân, “Chúng ta về nhà trước đi!” Nói đùa, trên người, xuất hiện một lỗ hồng? Đau đến thế nào? Trách không được không biết hần tìm cái gì ở trong phong, trách không được tư thế đi của hần có chút kỳ lạ...

Nam nhân này, hần đang làm cái gì vậy? Không đau sao?

“Được.” Nam nhân nhìn nữ tử lôi kéo cổ tay mình, cẩn thận đi về phía trước, không dám nhanh một chút, đột nhiên cảm thấy, nhất định bản thân là người sung sướng nhất thiên hạ.

Nhưng mà, hai người nồng tình ngọt ngào, có phải các người không để ý đến nữ nhân nào đó vì bị không để ý đến mà đang rít gào hay không?

*****

Nữ tử kéo nam nhân ngồi lên trên giường, sau đó vội vã cời đai lưng của đối phương. Mặt Lê Thu đỏ lên, nhưng cũng không ngăn, trái lại dùng tay cời thay nằng.

Vừa giật quần ra, nữ tử sẽ không bình tĩnh.

Máu chẳng biết lúc nào tràn ra thấm ướt cả quần ngoài, đây là dưới thân nam nhân còn chèn một món y phục dày rồi, mà mùi máu tanh nồng đậm càng tràn ngập toàn bộ gian nhà.

Đột nhiên nữ tử rất muốn đánh mạnh nam nhân mấy cái tát, hấn đã khiến mình thành cái gì đây? Đã chảy nhiều máu như vậy!

Tất nhiên, nằng cũng chỉ nghĩ như vậy thôi.

Giận dữ liếc nam nhân vài lần, làm cho đối phương rụt cổ không dám ngẩng đầu, Lê Phong thờ dài, lòng tràn đầy sự đau lòng, động tác mềm nhẹ cời quần của nam nhân, lại tìm bộ y phục khô chèn vào, lại vội vàng đi ra ngoài mức nước đun sôi.

Vừa đặt nồi lên bếp, nữ tử liền chạy trở về, nhẹ nhàng vén chăn của nam nhân lên, cẩn thận đẩy chân ra, nhìn xuống phía dưới. Nam nhân đỏ mặt quay đầu, mặc cho nằng làm.

Cẩn thận nhìn một chút, Lê Phong hơi thở phào một chút, “mở miệng” nghe dọa người, lượng máu cũng không nhiều, chỉ chảy nhiều hơn so với thường một chút, tạm thời còn trong phạm vi lượng máu mỗi tháng cơ thể chịu được, nằng lại không biết, về sau lỗ hồng nứt ra to hơn, không biết hấn có nguy hiểm gì hay không.

“Thu Nhi, vật này... Về sau máu còn chảy nhiều hơn không? Đừng nói dối ta, ta phải có sự chuẩn bị.”

“A? Ừ.” Nam nhân vẫn còn đỏ mặt đấy, đột nhiên bị gọi tên, lại càng lo sợ, trả lời, “Sau đó sẽ nhiều hơn một chút, sẽ không quá nhiều, cũng có nam tử sẽ chết bởi điều này.”

“Không phải là vấn đề có chết hay không, ta chỉ sợ chàng để lại bệnh trong cơ thể. May mà giờ đã hai mươi, không còn trưởng thành, cơ thể cũng rắn chắc một chút. May quá may quá!”

“Cũng chỉ có Phong Nhi không chê ta già.”

“Mới hai mươi, già cái gì? Còn chê chàng quá nhỏ đấy!” Thở dài vuốt tóc nam nhân, nữ tử không nhịn được lại đi nhìn nơi đối phương đang chảy máu, “Có phải rất đau không?”

“Không đau.”

“Nói thật đi! Cũng dám lừa cả thê chủ của chàng!”

“... Có một chút thôi.”

“Thật không...” Nữ tử nhìn chặt lông mày, sau đó đắp chăn cho nam nhân, xoay người đi kéo cổ của đối phương, đặt mặt hấn tựa lên vai mình, “Thật là, nếu phải sinh con sao không xuất hiện cái này từ lúc mới ra đời chứ! Không nên chờ đến lúc sinh mới bắt đầu nứt ra chứ.” Nữ tử cắn môi đuổi chân, “Lần thứ hai, cứ để ta sinh là được!”

“Làm sao có thể để Phong Nhi chịu đau.” Nam nhân vỗ vỗ lưng nữ tử.

“Ta không chịu đâu, để chàng chịu hay sao?” Không vui gõ nam nhân một chút, nữ tử thở dài, “Đau thì nói cho ta biết, không được chịu đựng!”

“Được.” Nam nhân cọ cọ khuôn mặt lên trên vai nữ tử, “Không dám lừa dối Phong Nhi.”

“Hừ, chàng còn có cái gì không dám? Trên người mang theo vết thương một trần quần côn mà cũng dám cưới ngựa,“ nữ tử quay đầu làm trạng thái làm nũng, “Ta rất mang thù đó!”

Nam nhân nhìn vậy, không nhịn được nhếch môi.

“Ừ, nước chắt cũng sôi rồi, ta đi lấy.” Nữ tử xinh đẹp nhếch mi, đứng lên nói.

Đổ nước nóng vào trong nước lạnh, nữ tử dùng tay thử độ ấm, sau đó lại cẩn thận thêm nhiều nước nóng hơn, lại thử một chút, lúc này mới thả mảnh khăn vào, bưng đến bên giường của nam nhân, “Lau cho chàng.” Dứt lời liền vắt khô khăn.

“Ta tự làm một mình.”

“Không được!” Nữ tử phát tay, sau đó cúi người nhẹ nhàng lau cho hắn, sức lực vừa vặn, chỉ lau vùng xung quanh nên không chạm đến vết thương đang đau.

Nam nhân nhẹ nhún mi, đột nhiên rất muốn cọ cọ trên vai thê chủ nhà mình.

Cúi đầu, Lê Thu nhìn y phục dưới thân từ từ bị nhuộm thành màu đỏ, do dự một lúc, rốt cục mở miệng.

“Phong Nhi, nam nhân nhếch miệng, “Ta, có thể nhờ nàng, ừ, giúp ta hay không...”

“Việc ta làm cho chàng còn nhờ chữ “giúp” sao? Hay tìm từ cho đúng đó.” Nữ tử không vui nhú mày, “Chuyện gì?”

“Ừ... Đó là, muốn Phong Nhi, đi đốt một chút cỏ khô và vài thứ.”

“Ừ? Được, mà muốn mấy cái đó để làm gì?”

“May một cái đệm, cũng không thể làm bản nhiều y phục như vậy.”

“Không có việc gì, ta giặt một chút làm được, phân tro rất bẩn đó!” Nữ tử lắc tay, lau sạch cơ thể nam nhân, lại chú ý y phục dưới thân của hắn cũng tương đối ướt, vội vàng đứng dậy, tìm một món sạch sẽ khác chèn thay vào cho y.

“Làm sao có thể để Phong Nhi giặt quần áo.” Lê Thu nhú mày, “'Mở miệng' một tháng thì sẽ tốt, y phục thì chờ Thu tốt thì giặt. Phong Nhi cũng đừng nuông chiều ta đến vô pháp vô thiên, ngay cả y phục cũng để thê chủ giặt.”

“Cái gì chứ!” Nữ tử chống eo, tay búng trán nam nhân, “Đau như vậy, cơ thể khẳng định cũng không tốt -- ta không quan tâm chàng nghĩ thế nào, dù thế nào từ hôm nay coi như là một năm chàng cũng không được sinh hoạt làm việc nặng trong nước lạnh!”

“Giặt y phục không lạnh, nào có nam nhân nào mang thai mà ngay cả y phục cũng không giặt chứ.”

“Vây cũng phải một tháng sau khi 'mở miệng' mới được! Còn phải dùng nước nóng, có nghe thấy không?”

“... Đã biết.”

“Lúc này mới ngoan!”

“Nhưng mà, nhưng mà cũng không thể để Phong Nhi...”

“Trời ơi! Biết rồi biết rồi, giặt y phục làm cơm ta đều đi tìm người làm còn không được sao?

“Được.” Nam nhân ngẩng đầu lên, cười ảm áp, tay chỉnh vạt áo của nữ tử.

“Không chịu nổi chàng, ta nào có được chiều chuộng như vậy.” Nữ tử không vui, thở dài, chui vào trong ngực nam nhân cọ cọ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Cổ nhân

Không khí vắng vẻ nhưng không yên tĩnh, bởi vì có một vài tiếng dế kêu liên tiếp như một bản nhạc, đêm đã khuya.

Một gia đình trong thôn trang, vẫn còn lóe ngọn đèn.

Dưới ngọn đèn yếu ớt, nam nhân ngồi ở trên miếnng vài mới nay, may vá ngay giữa ánh đèn, bên cạnh đặt cái đệm đã làm được một nửa, mà dưới chân của hắn, nữ tử đang ngủ say.

Cúi đầu thuần thực ghép nửa cái đệm kia thành một, nam nhân lại không nhìn được buông kim chỉ, lấy tay cẩn thận xoa mặt của nữ tử.

Khuôn mặt khi ngủ của nữ tử yên bình, trong mộng giống như cảm nhận được cái chạm nhẹ của nam nhân, nhẹ nhàng chép chép miệng, theo bản năng cọ cọ khuôn mặt về phía nam nhân, sau đó lại yên tĩnh lại, một bộ dáng ngây thơ đáng yêu như một hài tử.

Nam nhân nhìn người nằm trên đầu gối, không nhìn được nhếch môi, cúi người ôm nữ tử, đặt môi ma sát lên trán nàng vài cái, dừng một chút, mới lưu

luyện đứng dậy, vuốt tóc đối phương cho mượt, lúc này mới cầm lấy kim chỉ làm tiếp việc vừa làm

Đêm càng ngày càng đen, ngọn đèn duy nhất ở Lê gia, cũng chập chờn vài cái, rồi tắt.

Trong bóng tối, nam nhân nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế, để nữ tử gối lên trên khuỷu tay của mình, lại chấp chận cẩn thận, mới nhắm mắt, ngủ thật say trong tiếng hít thở của thê nhà mình.

*****

Lúc Lê Phong mở mắt, trời còn chưa sáng, nhưng nàng cũng không ngạc nhiên việc mình có thể dậy sớm như vậy.

Xoa xoa ánh mắt hơi cay bởi vì không quen dậy sớm, nữ tử ngáp hai cái, mới cảm thấy hơi tỉnh táo chút, thuận tiện hơi dùng sức, muốn đẩy hai tay của nam nhân đang ôm eo mình, lại rõ ràng đánh giá thấp độ nhạy cảm của đối phương.

“Sao lại dậy sớm như vậy?” Nam nhân đầu tiên hơi di chuyển cánh tay, mới nói, sẵn sốc lại không đến nỗi hù dọa Lê Phong, nhưng cũng không ngăn được nữ tử chán nản, “Sao đã tỉnh rồi? Ta dùng sức rất lớn sao? Hay là do chàng ngủ không ngon giấc?”

“Không phải, là do Thư Nhi ngủ quá nhiều thôi.” Nam nhân nhếch môi, “Phong Nhi đói bụng sao?”

“Không có, không phải bình thường chàng đều dậy vào lúc này sao? Chè củi, làm một chút cơm thì trời sẽ sáng.” Nữ tử nói như đương nhiên, “Cho nên dậy vào lúc này cũng không phải sớm mà.”

Đang nói chuyện, thuận tiện che lời khuyên mạng theo đau lòng của nam nhân, “Sớm như vậy xung quanh cũng sẽ không nấu cơm mà!”

Lê Thư bẹp bẹp miệng, thế nào cũng luyện tiếc thê chủ nhà mình đi làm việc nặng mà mình phải làm, rồi lại không tìm được lý do thích hợp để nói lại, liền chỉ biết nắm cổ tay của nữ tử, do dự mở miệng vài lần, mới rốt cuộc phát ra tiếng, “Phong Nhi đồng ý, sinh hoạt tìm người làm.”

“Đây không phải là do không tìm được mà ~” nữ tử nhướn mi, “Chàng cũng không đến mức không để ta làm cái gì chứ, thật là, luôn cảm giác mình bị chàng nuông chiều đến hỏng.”

Nam nhân lại chỉ vuốt ve tay của nữ tử, im lặng.

Nữ tử bất đắc dĩ thờ dài.

Thực sự, Lê Thư thật không nghĩ đến, bản thân lại có thể có lúc cảm ơn tình địch của bản thân như vậy.

Thì giống như bây giờ.

Tại lúc thê phu hai người không căng thẳng mà giằng co, cửa đột nhiên có tiếng gõ.

Lê Phong đoán, đây tiếng đập cửa nàng thích đầu tiên.

Đắc ý nhếch mi nhìn nam nhân, nữ tử cười bưng bình, sau đó coi như đương nhiên mà thoát khỏi tay Lê Thư, đứng dậy đi mở cửa.

Chỉ tiếc, người ngoài cửa... Thật là vẫn như trước không khiến người vui vẻ mà.

Lê Phong thề, lúc bản thân nhìn thấy bóng nhỏ bé rụt rè ở ngoài cửa, thật sự huyết thái dương không nhịn được giật giật vài cái.

Quay đầu thờ dài, Lê Phong an ủi mình,... ít nhất... Bởi vì sự tồn tại của vật nhỏ này, mà bản thân tạm thời thoát khỏi sự kiềm chế của tướng công ‘hộ thê như mạng’ nhà mình, sau đó không nhìn được lại thờ dài, cuối cùng mới điều chỉnh được tâm trạng của mình, cố gắng dùng giọng nói nhẹ nhàng, cố gắng biến mình thành đại tỷ tỷ tri kỷ toàn tâm toàn ý chỉ điểm sai lầm cho tiểu bằng hữu, “Tiểu Trụ Nhi đúng không, đệ đến làm gì vậy?”

“Đệ, đệ...” Tiểu nam hài đỏ mặt, lắp bắp, “Com... đưa...”

“Com?” Nữ tử kinh ngạc nhếch mi, lúc này mới chú ý đến hộp đựng thức ăn trong tay nam hài, “Muốn tỷ đưa com giúp đệ sao?”

“Không, không phải...” Đầu nam hài giống như muốn cúi xuống dưới lòng đất, “Cho, cho... tỷ...” Đang nói chuyện, nhưng thật giống như không chịu nổi nữa, không quan tâm mà bỏ hộp đựng thức ăn vào trong tay của Lê Phong, xoay người dùng sức kinh người lên đôi bàn chân mà chạy.

Lê Phong kinh ngạc nhìn một chút trời còn chưa sáng hẳn, lại nhìn một chút hộp đựng thức ăn trong tay mình.

Đây là... Có ý gì?

Sáng sớm đã làm xong cơm, không nhìn ra, hài tử này còn chăm chỉ như thế đó.

Không đúng không đúng, vấn đề trọng tâm không phải cái này mà! Là, tại sao nàng lại ăn com của hắn chứ?

Chắc chắn làm ý của lão bà bà, lẽ ra nàng nên trả lại!

Nhưng mà, nữ tử xoa xoa tóc, không nhìn được bắt đầu kiểm soát cho sự lười biếng của mình, nhưng trả về như vậy cũng không lẽ phép nhi...

Ai nha nha, dù sao cũng đã nhận rồi, cứ cầm về chia sẻ với tướng công nhà mình đi đã!

Thấy thê chủ nhà mình xách một hộp thức ăn bước vào, đôi mắt Lê Thu tối lại, lập tức lại tự nhận là giấu đi bày ra vẻ mặt bình thường, mạnh mẽ mở miệng cười, “Tiểu công tử nhà bên cạnh đưa đến?”

“Ừ, đúng vậy.” Nữ tử một bên trả lời, một bên mở hộp đựng thức ăn, sau đó không nhìn được khen, “A, thơm quá a! Không nhìn ra, mới nhỏ như vậy đã biết làm cơm rồi!”

“A, ừ, đúng vậy.” Nam nhân lung tung hòa theo, ngón tay nắm chặt đệm giường dưới thân.

“Đáng tiếc,“ nữ tử ném thử một miếng, “Ta vẫn thích mùi vị chàng làm hơn cơ.”

“Là, thật không?” Nam nhân nghe vậy, lúc này mới cảm thấy sự đè nén trong lòng tiêu tán hết, “Thực ra hiện tại Thu Nhi, có thể làm cơm rồi.”

“Không được, ta đau lòng!” Nữ tử chuyển bàn đến cạnh giường, gấp một miếng rau đưa đến bên miệng nam nhân, vừa lòng nhìn nam nhân nuốt xuống, “Ta làm cơm không ngon, hân đã đưa đến, ta cứ vui lòng nhận trước.”

Cười cười, nữ tử lại dứt một miếng, nhìn nam nhân ăn như nhai sáo, “Cho nên, chờ vết thương chàng khỏi, hân tặng bao nhiêu phần cơm, chàng liền làm bấy nhiêu phần cơm cho hân cầm về, chúng ta sẽ không nợ hân!”

Đôi mắt nam tử theo lời nói này, trong nháy mắt liền sáng lên, mặt không tự chủ mang theo sự vui sướng như hải tử, chỉ cảm thấy trong nháy mắt tâm trạng sung sướng lên, vì vậy mặt mày cong cong, lại mở miệng ngậm lấy rau thê chủ nhà mình dứt.

Bị hải tử kia làm cho ăn thì sao chứ, Phong Nhi nhà hân, muốn phân quan hệ với Tiểu Trụ Nhi mà!

*****

Đôi khi, Lê Phong thật sự khâm phục sự kiên nhẫn của người già, quả nhiên khiến cho bậc phạm phu tục tử như nàng thờ dài tự nhận không bằng mà.

Nữ tử nhìn nam hài đang đỏ mặt cúi đầu, đột nhiên cảm thấy rất vô lực.

Ba bà ơi bà bà, rốt cuộc vẫn bối đã làm gì để người nóng ruột nóng gan ưu ái có thừa như vậy chứ, người hãy nói cho vẫn bối đi, vẫn bối nhất định sẽ sửa!

“Làm sao vậy, Trụ Nhi?” Cảm giác mình thờ dài thật nhiều phải buồn đến chết rồi, Lê Phong khẽ giọng nói thật ôn nhu.

“Phòng, trên mái nhà...” Nam hài quyết tâm kết thân với muội, giọng nói nhỏ đến gần như không nghe thấy.

“Trên mái nhà lại có vấn đề?” Nữ tử chịu đựng thay hân nói hết câu.

“Ừ, ừ...” Nam hài nhỏ giọng trả lời, hai tay nắm góc áo, liều mạng xoa nắn.

Lê Phong thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng hỏi được, vừa định đi theo nam hài đi sửa cái mái nhà không biết là vô tình hay cố ý bị hồng kia nhà hân, lại không nghĩ rằng, có thể nghe thấy một giọng nói vạn phần không tưởng, “Ồi! Muội sao lại có thể quen biết một tiểu mỹ nhân như vậy, sao không giới thiệu cho tỷ tỷ quen biết một chút?”

Lê Phong ngạc nhiên, khó tin nói nhỏ, “... Mạnh Triều Thần...” Sau đó lại tỉnh hồn lại, “Tỷ tỷ?”

“Đúng vậy, còn nhận ra ta ha!” Nữ nhân vẫn yêu thích bạch y như cũ, lắc lắc quạt bước đi thông thả về phía này, “Không nói chứ nơi này của muội muội thật hào lánh, để tỷ tỷ tìm thật khổ mà...” Ngừ điệu bi thương, làm như một tiểu nha đầu bị người phụ tình vứt bỏ, hết lần này đến lần khác còn mang theo sự trêu tức không thể bỏ qua.

Lê Phong quay đầu, tức giận trừng mắt một cái.

Mạnh Triều Thần lại chỉ cười cười, liền nghiêm túc, “Quay về chuyện chính.”

“Hả?” Quay đầu, Lê Phong nhìn đối phương một cách nghiêm túc.

“Lúc nào muội gặp được một tiểu mỹ nam như thế?”

“...” Nàng chỉ biết, không nên nghiêm túc với người này!

Xoa xoa huyết thía dương, lúc này Lê Phong mới nhớ đến bên cạnh còn có một tiểu nam hài, lại bất hạnh nhớ đến, hải tử này nhìn thấy nàng mặt đều đỏ bừng, nếu nhìn thấy Mạnh Triều Thần như vậy... Không phải bị dọa chết khiếp?

Cho nên, khi nàng vội vàng xoay người nhìn về phía nam hải, mới phát hiện người bị dọa là mình.

Vì sao, nam hải nhìn thấy ai đều mặt đỏ tim đập, lúc này lại mở mắt to, tò mò chớp chớp nhìn về phía Mạnh Triều Thần liên tục đánh giá, không có nửa phần sợ hãi như bình thường?

Mạnh Triều Thần rõ ràng chú ý đến ánh mắt nam hải, nở nụ cười, “Thế nào, tiểu mỹ nhân, ngươi cũng có hứng thú với tỷ tỷ ta hả?”

“Tỷ đang nói vớ vẩn gì đó?” Lê Phong nhủ mảy. Mặc dù không có một chút tình cảm với hải tử này, nhưng nàng lo lắng hải tử sạch sẽ như Tiểu Trụ Nhi sẽ bị cái nữ tử mặc dù bản thân không hiểu rõ, lại nhìn thì biết là một tên hoa hòe điệp (người trắng hoa) làm bẩn.

“Tiểu đệ đệ vẫn chưa trả lời mà, sao lại bảo nói vớ vẩn chứ?” Nữ nhân giống như không cảm nhận được sự đề phòng của nữ tử, chỉ cười nói chuyện tiếp với nam hải, “Ngươi tên là gì vậy?”

“Tiểu Trụ Nhi.” Lại còn không có nửa phần nói lấp. Nhất thời Lê Phong có chút thất bại.

“Ừ, Tiểu Trụ Nhi, Tiểu Trụ Nhi, thật là một cái tên hay.” Nữ nhân gật đầu. “Ta là Mạnh Triều Thần, tất nhiên, tên bên ngoài hay dùng là ‘Hạ Sơ’, ngươi hãy gọi là Sơ tỷ tỷ nhé?”

“Ừ, Sơ tỷ tỷ.” Nam hải gật đầu, không hiểu có biết bao ngoan ngoãn, càng là cho Lê Phong thấy thất bại.

Quên đi, dù thế nào cho dù Mạnh Triều Thần là một tên hoa hòe điệp, cũng tuyệt đối là một chính nhân quân tử, sẽ không làm gì với nam hải này đâu! Dù sao cũng là tiền Hoàng trưởng nữ.

Cho nên, điều nàng nên làm là về chăm sóc cho tướng công nhà mình thôi!

Vốn là nghĩ như vậy, bất đắc dĩ, chợt Mạnh Triều Thần lại nhớ đến ít chuyện.

“Được rồi, muội muội, còn có chút chuyện nhỏ quên nói.”

“Chuyện gì?” Lê Phong vô tình phát tay, “Nói mau!”

“Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là nửa đường gặp gỡ Ôn công tử và Ôn tiểu thư, thấy Ôn tiểu thư bị thương nặng, liền thuận tay mang đến khách sạn bình dân, muội có muốn đi thăm không?”

Lê Phong bình tĩnh áp chế vọng muốn giết người của mình, “Tỷ tỷ, cái này, chỉ là việc nhỏ?”

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Hai người

“Ôn Thư bị thương? Rất nặng sao?” Nữ tử cau mày, cường chết con tức với nữ nhân này, “Khách sạn nào?”

“Không có việc gì, nha đầu kia còn sống, còn làm cái việc bưng trà rót nước sống chết không để cho người khác nhúng tay đó!” Nữ nhân nhìn Tiểu Trụ Nhi cũng không quay đầu lại, nói một cách không quan tâm rồi phát tay, “Khách sạn bình dân Đồng Phúc.”

“Bị thương lại rót nước cho người khác?” Nữ tử mím môi một cái, rõ ràng có chút nóng nảy, nhưng cũng không quên xoay người về nhà mình trước, sắp xếp tướng công nhà mình, thông báo việc làm, mới vội vã đi về phía khách sạn bình dân.

Mạnh Triều Thần đứng sau nữ tử bĩu môi, “Ai nha nha cũng không phải người thân thiết đến như vậy, nha đầu kia không biết sao lại có lòng tốt đến vậy chứ!”

Nhìn tám biển cao ghi “Khách sạn Đồng Phúc” một chút, nữ tử cũng không kéo dài thời gian, vội vã hỏi chương quỹ nơi gian phòng hai người ở, liền lên lầu.

Rõ ràng không có chửi do dự, bây giờ đứng trước cửa phòng nữ tử lại chần chờ, thậm chí có chút hối hận sao mình lại lỗ mắng mà chạy đến như vậy.

Tuy không có ấn tượng tốt gì với hai người đó, nàng lại không thể không thừa nhận, dù sao cũng là người có quen biết. Thật lâu không có tin tức của hai người này, có thì lại là tin Ôn Thu thương nặng, nàng xác thực không nhịn được cảm thấy lo lắng, lại suy nghĩ lung tung có phải Tả tướng đã tìm được hai người này rồi hay không, lại dùng vũ lực ép buộc.

Nghĩ như vậy, liền vội vã chạy đến, cũng không suy nghĩ nhiều, lúc đến đây mới thật sự tỉnh táo lại, mới ý thức được quan hệ của nàng với bọn họ vô cùng xấu hổ.

Chết tiệt, lúc nào nàng mới thành thực hơn một chút cơ chứ!

Bất đắc dĩ thở dài, ở trong lòng giận Thu Nhi của nàng cũng không ngăn cản nàng, nữ tử xoa xoa tóc, xoay người muốn xuống lầu, lại không ngờ, cửa đằng sau, lại có thể “Chi nha” một tiếng liền mở!

Nữ cả cả kinh, sau đó cúi đầu, chết tiệt! Ông trời người là một tên xấu xa, sao tự nhiên lại đến nàng phải đối mặt với nàng chứ?

Thở dài liên tục, nữ tử quay đầu, “Ôn Thu, đã lâu không gặp.”

Nữ nhân đang bùng chậu nước thấy nàng, ngạc nhiên, ngăn ra, sau đó hồi phục tinh thần lại, vội vàng đóng mạnh cửa, nhỏ giọng nói với nàng: “Người đến làm gì?”

Nữ tử lúng túng cài tóc, “Cũng không có gì, chỉ là, chỉ là lo lắng -- ta nghe nói, người bị thương nặng lại còn đi lấy nước làm gì?”

“Liên quan gì đến người”, nữ tử mặt lạnh, “Ở đây không có gì đáng giá để tiểu thư nhìn, mời tiểu thư trở về đi.” Dứt lời, môi mím thật chặt.

“Được...” Lê Phong gật đầu đồng ý.

Nàng chỉ biết sẽ như vậy. Chỉ là, dù biết đây là cách ứng xử phải làm, nhưng trong lòng vẫn không thể tránh khỏi có chút khó chịu.

Quên đi, vầy vầy đầu, xem tạm thời hai người kia không có gì đáng ngại, nàng cũng không thể bảo vệ được hai người họ ở lại chỗ này cũng không có tác dụng gì.

Nhưng mà, người biết, trên cái thế giới này, còn có một câu, là “Không xảo không phải thư”

Dù sao, hẳn là Ôn Đường tuyệt không phải có ý đi ra khỏi phòng vào lúc này.

Nhìn nam tử kéo cửa ra, Lê Phong hậm hực mà quay đầu, “Ta chỉ... đi ngang qua...”

Nam tử nhìn chăm chú vào nữ tử, cho đến khi nữ tử hơi có chút tay chân luống cuống, mới giống như hạ quyết tâm thật lớn, “Lê tiểu thư, không vào ngồi một chút sao?”

Ta muốn nhìn người một chút.

“Ta còn phải... Ừm, được rồi.”

***

Thở dài, Lê Phong nhìn chăm chăm vào hoa văn trên ly trà.

Nàng đã đổ vào trong bụng năm ly trà rồi, thật có chút không chịu được, nhưng mà đến khi chén thứ năm thấy đáy, lại rót cho mình một chén nữa.

Cũng là chuyện không có cách nào khác, Ôn Đường đứng ở một bên vẫn mím môi, cũng không muốn nói, nữ tử tìm nhiều chuyện làm, chỉ phải giả vờ liên tục thưởng thức trà.

Mà Ôn Thu thì mang theo cánh tay bị thương và cái chân bị thương vội vàng trước sau chăm sóc thiều gia nhà mình, sống chết không muốn để Lê Phong nhúng tay. Cũng may vết thương của nàng mặc dù sâu nhưng cũng không chạm thương đến gân xương, quả nhiên câu nói bị trọng thương của Mạnh Triều Thần kia đều là nói quá.

Ôn Thu mang theo vết thương tận tâm tận lực chăm sóc Ôn Đường, mà Ôn công tử này lại làm như không thấy, mặc cho người bệnh đỏ mồ hôi.

Cuối cùng nữ tử cũng không chịu được, nhìn nữ nhân đang ra sức lau chùi bình hoa. “Ta nói, Ôn THU, để ta làm đi.”

“Không cần đại giá của tiểu thư.” Làm như cung kính, thật ra đầy ý xa lánh.

Biết bản thân quan hệ xấu hổ, nữ tử cũng không tiện cưỡng cầu.

Lại cúi đầu thở dài, chén thứ sáu khó khăn lắm cũng thấy đáy, từ lúc nàng đến Ôn Thu cũng không bước ra khỏi cửa phòng một bước, không khí trong phòng quả thật có chút quỷ dị.

Lê Phong nhớ đến tướng công ôn hòa dễ thân và cảm giác tự do không trói buộc khi bên cạnh hắn, xoa xoa mũi, cuối cùng cũng cố gắng khơi mào trọng tâm câu truyện lần hai, “Ta tưởng vẫn một mực tìm các người?”

“Ừm.”

“Ôn Thu đã từng chống lại sao?”

“Vết thương không ít.”

“Nếu tả tướng lại đuổi theo... Thì làm sao?”

“Không biết --- có thể Ôn Thu sẽ chết chẳng.” Hồi hột.

Bỗng nhiên Lê Phong không khống chế được tràn ngập chán ghét đối với nam tử tựa như trích tiên kia.

Thờ ờ hai cái, Lê Phong đang muốn mở miệng, lại lại ý thức đến Ôn Thu ở bên cạnh, bất đắc dĩ ngậm miệng.

Thật sự nàng rất muốn hỏi một chút, đến tột cùng là trong lòng nam tử này nghĩ như thế nào.

Hắn không thương Ôn Thu không sai, nhưng mà, hắn lại có thể, nói một câu hỏi hột “Có thể sẽ chết chẳng.” như vậy.

Nói cái người liễu tính mạng dẫn hắn tránh né đuổi bắt, vì hắn bị khổ thương không ít, mang theo vết thương vì hắn chạy trước chạy sau không oán không hối một câu “Có thể sẽ chết chẳng.”

Không mang theo nửa phần cảm tình.

Tay cầm ly trà thả lỏng lại nắm chặt, Lê Phong bỏ cốc lên bàn, quyết đoán đứng dậy, tạm biệt, “Ôn công tử, lang phiên, sau này còn gặp lại.”

“Không, không ngồi thêm một chút sao?” Nam tử có chút hoảng hốt, đầy chờ đợi nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng, nhất thời Lê Phong thấy, bản thân không chịu nổi.

Không chịu nổi Ôn Thu liễu tính mạng, liễu một viên thật tâm cũng không đổi được ánh mắt của hắn.

“Thứ tội.” Nữ tử do dự một chút, vẫn mở miệng, “Phu quân của tại hạ gần đây có thai, một lúc không thể rời xa tại hạ, thứ tội.” Dứt lời, cũng không để ý mặt đối phương trong nháy mắt trắng bệch, xoay người rồi đi.

Người khác làm sao đều không liên quan đến nàng, nàng chăm sóc tốt Thư Nhi của nàng là được rồi. Đề xuống cảm giác tội ác trong lòng, nữ tử thở nhẹ vài cái. Từ lâu đã nhẫn nại, nàng chỉ muốn có tướng công nhà nàng thôi, nam tử này, tại sao nam tử này còn không hiểu chứ?

*****

Đẩy cửa phòng mình ra, không ngoài dự liệu thấy nam nhân đang căng thẳng nhìn chăm chăm cửa, khi thấy nàng thì vui mừng, nhưng lúc chạm vào ánh mắt của nàng thì cuống quýt né tránh.

Đột nhiên nữ tử cảm thấy cả người thoải mái, liền nhào vào trên người nam nhân, chăm chú nắm eo đối phương, úp mặt lên lưng đối phương cố gắng ma sát.

Nam nhân ôn nhu vỗ vỗ lưng nàng.

“Chỉ có chàng là tốt nhất.” Nữ tử đổi vị trí, đầu tựa chui vào trong lòng Lê Thư, “Bên người nam nhân khác đều thấy khó chịu mà!”

“Ừ.” Cơ bắp buột chặt của nam nhân sau khi nghe lời này rõ ràng thả lỏng xuống.

“Đáng ghét... Giấc ngủ không đủ, người ta muốn ngủ tiếp một chút.”

“Ừ, ngủ đi.” Nam nhân nói theo, giọng nói ôn nhuận như gió mát, tay vỗ nhẹ lưng nữ tử, “Nằm cho tốt, ngủ nhiều một chút.”

“Ừ...” Nữ tử cọ cọ thân thể nam nhân, theo thói quen muốn gối lên đùi đối phương, lại nghĩ như vậy không tốt liền đổi cái đệm, người lại đè nam nhân nằm xuống, các định cái đệm bên dưới đủ sạch sẽ, liền kéo cánh tay đối phương gối đầu lên.

Nam nhân nằm nghiêng, ôm nữ tử vào trong ngực mình.

*****

Lúc nam nhân mở mắt, đứng lag lại càng hoảng sợ. Bản thân chẳng biết ngủ lúc nào là việc nhỏ, việc lớn là...

Lê Thư qua quýt đứng lên, chẳng biết làm sao để hình dung sự hoảng loạn của mình, Phong Nhi, Phong Nhi của hắn đâu?

Có tiếng chửi cửi từ ngoài sân truyền đến, lòng nam nhân hơi buồn lòng, kêu lên: “Phong Nhi.” Giọng nói hơi run run.

“Ừ? Làm sao?” Tiếng chửi cửi ngoài cửa lập tức dừng lại, nữ tử gần như lập tức mở cửa, “Rất đau hả?”

“Không phải...” Nam nhân lắc đầu, vẫn là không nhận được sự sủng ái của bản thân với thể chủ nhà mình, “Phong Nhi, đừng chửi, chờ ta tốt hơn sẽ làm.”

“Không có việc gì, cứ để chàng làm ta rất áy náy.” Nữ tử vỗ tay một cái, “Bình thường ta cũng không làm nhiều.”

“Nhưng mà...”

“Đã nói không sao mà!” Nữ tử nhướn mi, “Đó là lí do vì sao mà đừng quá nuông chiều ta, ta cũng không có cần chiều chuộng như vậy mà!”

“Ừ...” Nam nhân xoa nắn ngón tay của mình, cúi đầu.

Nữ tử nhíu mày, đi đến bên giường, kéo tướng công nhà mình, “Làm sao? Không vui? Ta không mệt.”

“Không mệt, nhưng sẽ khó chịu. Phong Nhi làm việc nặng, trong lòng sẽ khó chịu, Phong Nhi nên là một vị tiểu thư, làm sao có thể làm mấy chuyện này?”

Nữ tử nhìn nam nhân, nháy mắt mấy cái, sau đó bật cười, “Chàng còn là tướng công của tiểu thư cơ! Làm sao có thể làm mấy chuyện này hả?”

Nam nhân bĩu bĩu môi, không nói lời nào.

Nữ tử cong mắt: “Biết Thư Nhi nhà ta đau ta, chẳng qua chỗ cùi sẽ trợ giúp rèn luyện thân thể, chàng không thể cướp đoạt quyền lợi rèn luyện thân thể của ta!” Nói đến cuối chuyện từ trên đầu thành “từ ngữ chính đáng”.

Nam nhân bất đắc dĩ nhếch môi, nữ tử không cần cố gắng lâu, liền không nhìn được mặt giãn ra.

Che một chút không đứng đắn, Lê Phong nghiêm túc, “Nói thật đi, Thư Nhi, chàng có đặc biệt muốn ăn gì để bổ dưỡng và các thứ khác. Đây lại là lần đầu tiên, lúc ngủ, ta đều rời khỏi chàng mà chàng còn không ó tỉnh, rất mệt đúng không?”

“Không có.” Nam nhân lắc đầu, “Đều là như vậy, lúc “mở miệng” thì thoát lực, sức lực và vân vân đều không lớn bằng lúc trước, chờ khép lại thì sẽ từ từ chuyển biến tốt đẹp.

“Ừ... Không làm cơ thể bị thương chứ?”

“Không có việc gì, không bị thương.”

“Phù, vậy là tốt rồi.” Nữ tử dùng tay chọc bụng nam nhân, “Rất đau thì nói cho ta biết, ngoan.”

Dứt lời đứng dậy, xoa xoa tóc trên đầu nam nhân, liền lại muốn đi ra ngoài.

Thực sự trong lòng nam nhân nhiều lần nói với bản thân không nên tùy hứng, cũng không biết vì sao, vẫn không nhìn được, nắm lấy tay nữ tử, mím chặt môi, gọi một tiếng “Phong Nhi”, liền cũng không biết nói gì nữa.

Lê Phong khiêu mi, ngồi trở lại bên giường, “Làm sao, muốn ta ở cùng với chàng?”

Nam nhân xoa nắn tay của nữ tử, gạt đầu.

Nữ tử xì một tiếng, buồn cười nắm cổ nam nhân, “Nói sớm đi chứ! Đây thì có cái gì?” Sau đó đem trọng tâm cơ thể đặt lên người nam nhân, tay đưa vành tai hơi mỏng của đối phương, “Lời của chàng, cùng chàng cả đời không biết là vui vẻ biết bao, tại sao có việc này mà cũng do dự nữa!”

“Ừ.” Nam nhân kéo tay nữ tử, mười ngón tay nắm chặt.

....

Sáng sớm hôm sau.

Lê Phong thực sự thấy, mỗi lần bản thân mở cửa đều rất kích thích, hiện tại cũng vậy.

Nữ tử bình tĩnh khiêu mi, “Trần tiểu thư, không biết người đến, vì chuyện gì?”

Nữ tử ngoài cửa gương quay đầu, “Hừ, ta đến chỉ là muốn nói cho người biết, ta không dự định nhân lúc nam nhân kia thoát mạng đến tìm người gây sự.”

“Ồ?” Lê Phong nháy mắt mấy cái, “Nga, tốt.”

“Còn có, chuyện ngày đó, tha lỗi!” Không được tự nhiên nói ra câu đó, nữ tử thuận tiện nói một câu “Cáo từ”, cũng không chờ nữ tử hồi phục, liền xoay người rời đi.

Nữ tử khiêu mi, không nghĩ, vị này nhưng lại đến nói lời xin lỗi!

Tiểu thư từ nhỏ bị cưng chiều lớn lên tuyệt đối không có chuyện tình ngộ mà bản thân chạy đến xin lỗi, cũng không biết hai người kia có quan hệ gì đây!

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Dập lửa

Trước gương, trong khách sạn bình dân.

Nam tử tuần tú vô song lại bôi ít son lên môi, thoa cho đều, lại nghiêm túc bôi lên trên mặt mình, sau đó nhìn vào trong gương quan sát một lúc, còn chưa phải vừa lòng lắm, liền giờ tay lên lại trang điểm lại.

Phía sau, nữ nhân mua son cho hắn đang quét nhà với cánh tay bị thương --- hắn không thể chịu nổi sự bấn loạn.

Nàng biết hắn không thể chịu được cái gì, hắn lại có biết nàng khó chịu cái gì không?

Cánh tay nữ nhân run rẩy, đột nhiên có chút tủi thân, tuy rằng trên mặt không biểu hiện điều gì, chỉ nghiêm túc quét xong nhà như thường ngày, lại lấy một tấm khăn lau bàn.

Lúc trời chưa sáng, hoặc nói là, cả một đêm không ngủ ngon.

Còn chưa đợi đến canh tư, hắn liền đánh thức nàng, muốn nàng đi mua son cho hắn -- hắn chạy trốn mấy tháng chưa từng quan tâm đến trang điểm bản thân.

Nàng biết hắn ăn mặc vì ai, nàng đi mua.

Một chút nàng cũng không khó chịu, thực sự không một chút.

Nàng chỉ có chút mệt mỏi, cho nên thở không ra hơi, cho nên ngực đau thắt lại.

Nàng nhìn hắn lần đầu tiên trong mấy tháng qua ăn mặc cho bản thân đến thần thái tỏa sáng, lại giống như hắn của trước đây, mỗi cái nhăn mày mỗi tiếng cười đều có thể khiến cho tất cả nam nhân đều tự ti xấu hổ.

Vì đi gặp một nữ nhân khác.

Nàng nhìn hắn mang theo mỉm cười --- tuy rằng càng nhiều hơn là sự lo lắng --- đi ra ngoài.

Nàng nghĩ, nàng nên ở lại quét dọn gian phòng thật sạch sẽ, lại dọn tiểu nhị chuẩn bị món ăn mà hắn thích nhất, như vậy hắn sẽ vui vẻ hơn một chút.

Nhưng mà, nàng cảm thấy tất cả mọi thứ, chăm sóc cẩn thận tỉ mỉ cũng tốt, dùng hết tính mạng cũng tốt, đều không sánh bằng nụ cười của nàng kia với hắn thôi!

Nam tử mà nàng luôn nhớ mong, nam tử nàng nâng ở trong lòng bàn tay, cứ cẩn thận hèn mọn đi lấy lòng nàng kia như vậy, cam tâm tình nguyện chịu nữ tử kia mặt lạnh, chỉ cần nàng kia bằng lòng nhận hắn, hắn dù có bị đâm đạp cũng đều vui vẻ chấp nhận.

Thực sự nàng không khó chịu, chỉ là không thở nổi, cho nên ngực đau.

Hít sâu hai cái rồi thở ra, nữ nhân cầm khăn lau lau vài cái, nhưng không có cách nào làm tiếp nữa. Do dự một chút, nữ nhân bỏ qua việc quét tước, len lén đuổi theo.

Dóng dáng bạch y cao gầy thoát tục, quan trọng hơn là, đã sớm bị nàng ghi tạc trong đầu hơn mười năm, cho nên, nàng liếc mắt liền thấy được sự hiện hữu của hắn.

Cẩn thận đi theo đằng sau hắn, nàng chẳng biết bản thân duy trì một chút may mắn ngay cả bản thân cũng không tin là để làm gì, khi nàng nhìn thấy bóng dáng kia đến phòng nhỏ cũ nát của Lê gia thì, nháy mắt một chút may mắn đáng thương liền biến mất vô tung vô ảnh.

Môi mỉm thật chặt, nữ tử xoa xoa lồng ngực của mình, thấy cửa sân đóng lại, liền nhẹ nhàng chạy đến gần cửa.

Chỉ tiếc, Ôn Đường đã đi theo bọn họ vào trong, tiếng nói chuyện lại rất nhỏ, căn bản nàng không nghe được cái gì. Vốn muốn leo lên nóc nhà, lại nghĩ đến nam nhân trong phòng mặc dù mang thai thoát lực, nhưng chẳng may chưa thoát lực hoàn toàn. Chẳng may nam nhân nhảy bèn nhận ra sự tồn tại của nàng, lại đuổi kịp nàng..

Công tử, hắn sẽ tức giận.

Nghĩ như vậy, nàng cúi thấp đầu, bỏ qua dự định nghe lén, chỉ đành trốn bên tường, nắm chặt chuỗi kiếm.

Lê Phong, nếu người còn coi mình là nữ nhân, cũng nói gì nặng lời với một nam tử!

“Ô! Đây không phải Ôn tiểu muội tử sao?” Giọng nói hài hước đột nhiên xuất hiện, trong nháy mắt khiến Ôn Thu đề phòng, chợt ngừng đầu nhìn về nơi có tiếng nói, đã thấy thì ra là tiền Hoàng trưởng nữ Mạnh Triều Thần, mà bên người nàng còn đi theo một nam hài chưa lớn, bộ dáng mười ba mười bốn tuổi.

Ôn Thu nhú nhú mày, âm thầm tính toán làm sao để cho nữ nhân nổi danh lăm miệng này ngậm chặt miệng lại.

Chỉ là, còn chưa chờ nàng mở miệng, nam hài bên người Mạnh Triều Thần liền mở miệng trước, “Hạ Sơ, nàng là ai vậy?”

“Ừm~” giọng nữ nhân kéo dài thể hiện sự không vừa lòng, “Tiểu Trụ nhi, gọi Sơ nhi ta sẽ nói cho người biết.”

“Ta sẽ không gọi đâu!” Nam hài khá ái bữu môi nhếch miệng, một bộ dáng hờn dỗi của trẻ con, “Người thích thì nói!”

“Ừm~ tiểu Trụ nhi sao người có thể như vậy chứ?” Nữ nhân nghe vậy, thể hiện một bộ dáng càng thêm áu trĩ khó chịu, cứ như vậy ăn vạ với một nam hài còn thấp hơn mình hai cái đầu.

Ôn Thu thấy mí mắt của mình hơi nhảy lên, sau đó quyết đoán mà quay mặt sang chỗ khác, không để ý đến hai người này nữa.

Mạnh Triều Thần nhưng cũng mặc kệ nàng, hết sức chuyên chú mà nói vài chuyện trẻ con với nam hài kia về những thứ vô dụng nhỏ nhặt mà ngay cả trẻ con cũng không nói.

Câu nói duy nhất đáng để ý là, nữ nhân họ Mạnh kia giống như không để ý vút đến một câu, “Nam tử nhảy thẳng đó, ngoài trừ muội tử kia của ta, đời này sợ là khó yêu người khác, nếu như vậy mà người còn muốn hán cả đời, vậy cũng tốt.”

Ôn Thu ôm chặt kiếm, cúi đầu.

Muốn, tất nhiên nàng muốn. Hắn không chịu thích người khác thì đã có sao, chỉ cần hắn không còn chỗ để đi, nàng liền nguyện ý đi theo phía sau hắn, không oán không hối hận không cầu báo đáp mà suốt đời theo đuổi hắn.

Thực ra nàng, căn bản cũng không rõ bản thân mình muốn nữ tử họ Lê kia cần hắn, hay là không cần hắn.

Như là đã qua thật lâu, lại cũng như cũng không lâu lắm, chẳng biết lúc nào Mạnh Triều Thần và nam hài kia đã rời đi, công cuối cùng cũng chỉ văng lên một tiếng. Tiếng bước chân biểu thị có người đi ra, cửa nhẹ nhàng đóng lại, hình như người đóng cửa rất bình tĩnh.

Ôn Thu tựa bên tường cẩn thận nhô đầu ra nhìn một chút, đúng là công tử nhà nàng, công tử quá mức bình tĩnh nhà nàng.

Nàng chẳng biết bản thân làm sao, chỉ biết trong lòng kéo mạnh, đột nhiên thấy sợ hãi. Công tử nhà nàng không khóc không làm khó, bộ dạng giống như không có chuyện gì, rõ ràng nàng hẳn nên vui mới đúng, vì sao, lại thấy sợ?

Mặc dù sợ, nhưng nàng vẫn lo lắng hắn giận nàng theo dõi, chỉ phải đè nén tình cảm phức tạp trong lòng, đi tắt vội vội vàng vàng trở về khách sạn bình dân, còn căn thời gian ngâm một bình trà cho hắn.

Nhưng mà, nàng kiên nhẫn chờ thật lâu, công tử nhà nàng cũng không có trở về.

Nàng chỉ cảm thấy tay mình có chút run, chưa bao giờ thấy hoảng như vậy, cảm thấy sự việc có chút không bình thường, liền chạy như điên ra khỏi cửa.

Hắn đi đâu vậy?

Nàng cho rằng huyện thành nay nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, tìm một người nói như thế nào cũng là một việc thật tốn sức, lại không ngờ rằng, hắn lại có thể dễ tìm như vậy.

Trên tường thành thật cao, rất dễ nhìn thấy, nam tử bạch y tuyệt mỹ ngược nhìn lên cao, giống như đang nhìn những chú chim bay trên bầu trời.

Mà dưới mặt đất, có rất nhiều người đang ngửa đầu nhìn hắn.

Trong lòng nàng chợt kinh hãi, cũng không quan tâm cánh tay bị thương kia, vội vã chạy đến trên tường thành, một tay nắm hông hắn, lùi lại vài bước, cho đến khi cách tường thành cao kia thật xa, lúc này nữ nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

Cuối vung không nhịn được hét lên: “Người muốn làm gì! ”

Cánh tay không khống chế giờ lên, lúc bàn tay nhắm ngay khuôn mặt nam tử thì, đột nhiên nghiêng sang một bên, đánh mạnh lên mặt nữ nhân.

Răng đập phá môi chảy máu, và từ khi sinh ra lần đầu tiên hiện nước mắt.

Ôn Thu mím môi, “Xin lỗi, là ta không chăm sóc tốt cho công tử.”

“Công tử, thỉnh trước tiên không nên làm theo ý mình, chúng ta nên đi trước, quan binh đã tới!”

Mới vừa rồi chỉ lo sốt ruột, nàng không có để ý đến thành còn dán không ít tranh của các nàng đây! Mà lúc ra khỏi cửa cửa trong lòng bọn họ ai cũng đều rối bời, cũng không nhớ đến việc phải dịch dung.

Ảo não hít một hơi, nàng ôm nam tử chạy ra ngoài, nhưng vẫn vừa vặn bị một đám quan binh ngăn cản. Cấn rằng, nữ nhân ôm nam tử liều mạng né tránh, chỉ cầu có thể dẫn hân thoát khỏi đây. Chỉ tiếc, nam tử kia không có phối hợp, hơn nữa trong người nàng có thương tích, cho dù võ nghệ cao cường, nhưng cũng lực bất tòng tâm.

Vì vậy, do các nàng khinh địch, nên bị Tả tướng, bắt về.

Nàng, một hạ nô hèn mọn, dám cả gan vi phạm mệnh lệnh của Tả tướng đại nhân, mang theo công tử của Tả tướng trốn nhà, nhất định sẽ chết thôi!

Buồn cười ý nghĩ đầu tiên của nàng lại là, trong khách sạn, còn có cá dầm Tây hồ mà nàng gọi vì hân, hân còn chưa ăn đâu!

Nga, được rồi, còn có một bộ trà Long Tĩnh thượng hạng, nàng cẩn thận ngâm theo biện pháp hân thích.

Quên đi, nàng gọi, nàng ngâm vào trong nước, hân cũng không nhất định sẽ ăn, không nhất định sẽ uống, như vậy, còn có cái gì đáng giá để nhớ đây?

Thực ra, nàng đã chết, thì sẽ sao chứ?

Nàng chỉ lo lắng là, nàng đã chết, hân sẽ bị bắt nạt, lại không có ai tận tâm che chở hân?

Nàng chỉ lo lắng là, vương nữ nước láng giềng sẽ đối xử không tốt với hân.

Nàng chỉ lo lắng là, sẽ không có... người sẽ hiểu khẩu vị của hân hơn nàng, có thể phục vụ hân thật thoải mái.

Nàng chỉ lo lắng là...

Lo lắng mọi thứ hỗn loạn quanh nàng một đường, đến nỗi nàng không có cảm thấy đau đớn thấu tim do cánh tay bị thương đang vụn vụn một cách kỳ dị.

Hân bị chăm sóc như của quý, nàng bị áp giải vào đại lao.

Tất nhiên, còn có ngục tốt nhận được một lễ vật nhỏ, để cho nàng chịu chút thống khổ, nghe nói là do Tả Tướng ra lệnh, vẫn vẫn, giằng co không biết bao nhiêu ngày.

Thực ra, trong đại lao có cửa sổ, chỉ là nàng vẫn bị treo, thường thường bị vây trong trạng thái ngất đi, thực sự không biết thời gian đã qua mấy ngày.

Chẳng qua, cũng sẽ không lâu lắm thôi! Bởi vì cái nữ nhân vừa hát cho nàng một thùng nước lạnh -- Tả tướng -- đến.

Cùng đi, còn có người nọ mà nàng luôn nhớ đến, mang theo ánh mắt sâu thẳm trầm tĩnh như đầm nước, hoặc là, xác thực nói, là giống như hồ nước chết thì đúng hơn.

Mấy ngày đến nay, lần đầu tiên nàng được cởi từ trên giá hình phạt xuống, liền lại bị buộc vào hình ghế, sau đó, chân nhỏ bị gậy gộc không khách khí chà hời qua đây.

Tả tướng mệnh lệnh rất đơn giản, “Đánh chết.”

Nàng thực sự đau đến đầu óc quay cuồng, không thở nổi, nhưng trong lòng vẫn đau hân, đau lòng ánh mắt của hân, lại sợ hân nhìn thấy bộ dáng bản thủ mẫu mẹ đầm đề, bị dọa hoặc làm bản mất.

Trong đau đớn, thế giới của nàng từ từ biến mất, tồn trước mắt đâu đâu cũng thấy bóng tối. Rất nhanh, ngay cả bóng tối cũng sẽ biến mất.

Nàng, có phải cũng sẽ nhanh chết đúng không?

Hân có thể nhớ đến nàng hay không?

Nhớ, đã từng có một người như vậy, nữ giả nam trang cùng hân lớn lên, dẫn hân rời nhà trốn, còn có...

Chết vì hân.

Quên đi, hân chỉ cần nhớ hai điều trước là được, vì hân chết và những điều khác, nàng không cần hân nhớ, nàng sợ hân khó chịu.

Mặc dù nhiều hơn nữa chắc sẽ không khó chịu, nhưng nàng chính là sợ hân, chẳng may, chẳng may vào một ngày nào đó, không cẩn thận thấy vậy, sẽ khó chịu thì sao?

Hỗn loạn, cuối cùng, ngay cả ý thức, đều biến mất...

***

Hình như nàng mở mắt, thứ đập vào mắt, một mảnh mơ mơ hồ hồ, hình như bên cạnh có tiếng người.

Đây là nàng, đã đến địa phủ sao?

Cố gắng điều khiển đại não mê man, nàng suy nghĩ một chút, cuộc đời bản thân giết qua rất nhiều người, có thể sẽ bị đưa đến địa ngục không nhỉ?

Chỉ là không biết, nàng sẽ đợi ở trong địa ngục bao lâu, có thể chạy đến lúc hắc đầu thai, để liếc hắt một cái hay không?

Tuy rằng xa cách không lâu, nàng cũng đã, thấy nhớ hắt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: 5 năm

Trước mắt có ánh sáng hiện lên, Ôn Thu không nhận được hơi híp mắt lại, liền nghe thấy một bên có tiếng người nói: “Đã tỉnh rồi!”

Sau đó là tiếng bước chân rối loạn.

Có như vậy trong nháy mắt, nàng cho là hay mình còn sống, nhưng ở lúc hoàn toàn mở mắt thì lại bỏ đi cái ý nghĩ buồn cười này trong đầu.

Đập vào mắt là một mảnh trắng noãn, tất cả mọi người bên cạnh đều mặc bạch y, ngay cả đệm giường đều là màu trắng. Cái này không quan trọng, quan trọng là..., bên người nàng là hình hình bọn quái vật nàng chưa thấy qua bao giờ, mắt to, bóng loáng...

Kính hãi, nàng lo lắng lần đầu tiên rời khỏi công tử xuống địa phủ có phải sẽ bị dọa sợ không. Nếu như có thể, nàng có thể khẩn cầu Diêm vương, khi tới đón nàng, đừng làm cho nàng sợ quá hay không.

Chỉ là, suy nghĩ vớ vẩn còn chưa nghĩ xong, liền dừng lại, đó là bởi vì nữ nhân gặp được người tự nhận là tuyệt đối không thể nào nhìn thấy.

Nữ tử mặc lục y đẩy cửa mà vào, tại đầu đầu cũng thấy màu trắng có vẻ đặc biệt dễ thấy được, quen thuộc nói vài câu với người mặc bạch y, liền đi đến trước giường nàng.

Không phải Lê Phong thì có thể là ai?

Nữ nhân nhìn thấy nữ tử kia, chợt ngạc nhiên, vội vàng khởi động nửa người, nhưng không ngờ lại đánh giá thấp vết thương của mình, liền bị đau nhức giống như từ trong cốt tủy dọc theo người ra ngoài làm cho ngã xuống, cũng may giường đệm mềm mại.

Bên tai là tiếng nữ tử lo lắng nhắc nhở, “Này này, đừng lộn xộn! Người suýt nữa đã bị đánh chết có biết không?”

“Suýt nữa? Ta không chết?” Ôn Thu nhíu mày kinh ngạc nói, nghĩ đến tình trạng lúc này của mình, “Đây là đâu vậy, đã có chuyện gì?”

“Ừm... Người bình tĩnh một chút.” Nữ tử gãi đầu một cái, “Nơi chưa thương cho người thôi, thương lành thì phải trở về, về phần nói cụ thể, giải thích cũng rất phiền phức, dù sao cứ coi như là quê hương của ta là được.” Thở một hơi, nữ tử nhìn nữ nhân, “Nói chung, ta không có lý do đến hại người không phải sao?”

Liếc mắt nhìn nữ tử, nữ nhân cúi đầu, như là do dự một chút, sau đó mở miệng nói: “Công tử... Hắc thể nào rồi?”

“Ồi chào?” Trọng tâm câu chuyện chuyển quá nhanh, nữ tử có một chút ngẩn ra, mới hoàn hồn đáp, “Ừ, chúng ta mang hắc ra ngoài.”

“Cái gì?” Bởi vậy, Ôn Thu cũng không quan tâm đến vết thương trên người, đột nhiên ngồi dậy, kích động nói giống như pháo liên thanh, “Các người, các người làm cái gì vậy? Vì sao còn dẫn hắc ra ngoài để chịu khổ? Hắc ở tại phủ Tả tướng sống thật tốt, hắc phải gả... Phải gả chính là Vương nữ nước láng giềng, hắc muốn trôi qua là những ngày phú quý sống yên ổn, các người mang hắc đi làm cái gì?”

Môi Lê Phong giật giật, không nói ra “Vậy trước đây người mang hắc đi khỏi để làm cái gì”, chỉ là trần thuật sự thực, “Là chính hắc muốn đi khỏi.”

“Còn có, hắc nói muốn gả cho người.”

Ôn Thu sững sờ, ngờ ngác ngồi ở đằng kia, nửa ngày mới nói ra được, “Này không buồn cười.”

“Tự nhiên là ta nói thật.” Biểu cảm nữ tử chăm chú, không có nửa phần ý đùa.

Bỗng nhiên Ôn Thu hiểu, thì ra, mình đang ở trong mộng thôi. Nhưng mà, công tử mà nàng không dám khinh nhờn nhà mình, nữ nhân nhíu nhíu mày, đột

nhien cho minh hai cai tat.

... Đau.

Nữ nhân lại ngạc nhiên. Đây không phải, không phải là... Mơ?

Lê Phong ở một bên thờ dài, cổ nhân không có việc gì đều thích nghĩ mình đang nằm mơ sao? Tiểu đũa ngọc nhà nàng cũng từng làm như vậy a!

Nữ nhân vừa tát mình một cái, cũng bình tĩnh hơn, “Sao, chuyện gì xảy ra?”

Hắn, lời của hắn, làm sao có thể? Rõ ràng trong lòng hắn, đều là nha đầu trước mắt này cơ mà!

“Ta cũng không biết, có thể là bị người làm cho cảm động đi...” Nữ tử chân chờ, mang theo rõ ràng không xác định, “Hoặc là, nghĩ đến lòng tốt của người?”

Ôn Thu đều làm đến tận đây, người bình thường đều bị cảm động đến lấy thân báo đáp và cái khác là chuyện không có gì đáng nói, Lê Phong lại không xác định, nam tử kia có thực sự hay không...

Lê Phong không xác định.

Khẽ thờ dài ngẩng đầu, Lê Phong nắm tóc, “Nói chung, hắn đã xem người thuộc về mình rồi.”

Nàng kia cũng chẳng biết lúc nào dựa vào đầu giường, cúi đầu, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Thời gian không lâu sau, nữ nhân vốn im lặng cất tiếng, “Ta sẽ, đối tốt với hắn.”

“A...” Nữ tử xoa xoa mũi, đột nhiên không biết phải nói cái gì cho đúng, “Ta đi trước Thư Nhi trong chốc lát lại không thấy người, chờ vết thương của người khỏi, thì sẽ mang người về.”

“Không cần.” Nữ nhân nhìn một chút ống tiêm trên mu bàn tay, không dám rút ra tùy tiện, nhưng vẫn cố sức xoay người lẩn tới, “Đã không sao, công tử ở đâu?”

“Người có cần phải nóng ruột như vậy sao?” Nữ tử liếc mắt, đề nàng xuống, “Tuổi còn trẻ bị thương nặng không cố gắng chăm sóc, chờ già xuất hiện bệnh gì đó, người nào đo chăm sóc Ôn Đường?”

Nữ nhân nghe vậy, mân miệng, lúc này mới yên lặng dừng lại.

“Không chịu nổi người.” Nữ tử thờ dài, “Được rồi, chờ ta giúp mang Ôn Đường đến ở bên cạnh người là được chứ gì. Hắn ở cùng với chúng ta, trong đầu chắc cũng đang khó chịu.”

“Ừ...”

“Ta đi trước.” Xoa xoa mũi, nữ tử dứt khoát tạm biệt. Những chuyện si tình này a...

***

Eo nhỏ của tướng công nhà mình vẫn tiêu hờn như trước, nữ tử giờ trò cọ xuống eo nam nhân không chút khách khí.

Nam nhân bắt đắc dĩ vỗ về lưng đối phương, có chút dờ khóc dờ cười, “Phong Nhi, hôm nay sao vậy?”

“Không có gì...” Nữ tử hơi câu môi, làm nũng chui vào trong lòng đối phương, “Chỉ là nhìn hai người kia không được trời chảy, bỗng nhiên cảm thấy chúng ta thật tốt thôi!”

“Ừ? Thật không?” Nam nhân ngẩng mặt, duỗi hai tay, kéo nữ tử vào trong lòng, “Trong nhà có lạnh không Phong Nhi?”

“Không lạnh, không đông lạnh.” Nữ tử cười không nhìn thấy mắt, làm nũng nói, “Thư Nhi ôm...”

“Ừ.” Nam nhân gật đầu. Lúc thoát lực, sức lực không lớn bằng lúc trước, ôm lấy nữ tử phải hơi cố sức, nhưng Lê Thư vẫn theo lời ôm đối phương lên giường.

“Thư Nhi tốt nhất!” Mặt mày nữ tử cong cong, nhẹ nhàng vén chăn nhìn một chút, “Ừ, chảy cũng không nhiều lắm. Đau không?”

“Không đau.” Nam nhân kéo nữ tử qua, nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng, “Không mệt mỏi sao?”

“Mệt mỏi ----” Làm nũng như đứa trẻ, nữ tử cụng vào trong lòng nam nhân, “Muốn ngủ quá! ”

“Được.” Tiếng nói của nam nhân mơ hồ mang theo ý cười.

Từ từ trong không khí yên lặng, hai bóng dáng tựa sát vào nhau.

Ngày ám áp luôn trôi qua rất nhanh, không phải sao?

Ngươi biết.

Cho nên thời gian, nhaoáng cái đã năm năm.

...

“Đáng ghét! Là của mình là của mình, cậu đưa cho mình!” Một nha đầu mặc lam y tầm năm sáu tuổi vẻ mặt đỏ bừng kêu.

“Vớ vẩn! Niệm Niệm không có nói đưa cho cậu chơi!” Nha đầu vận hồng y không giấu sự xem thường trong mắt, một mặt nói, một mặt cướp đoạt, cuối cùng cũng đoạt được túi cát trong minh y nữ hài đối diện, “Mới không phải cho cậu đâu! Niệm Niệm nói phải cho mình chơi!”

“Không đúng! Cậu ấy cũng không nói gì! Chỉ ném qua đây mà thôi!” Nữ hài mặc áo lam vội vàng tranh luận, “Đáng ghét, lát nữa cha mình sẽ gọi về nhà ăn cơm rồi, không được chơi nữa!” Dứt lời, lại nhào đến cướp.

“Cha mình cũng như vậy!” Hai đứa bé nói nhao nhao ồn ào cậu tranh mình cướp, một chút không cẩn thận, lại ném túi cát lên trên một cây không cao.

“A!”

Hai nữ hài nhìn mặt nhau, “Làm, làm sao bây giờ?”

“Cái gì, làm sao bây giờ đây! Niệm Niệm tức giận sẽ đánh người đó!”

“A a! Làm sao bây giờ, lấy xuống kiểu gì bây giờ!” Lam y không biết làm sao mà giậm chân một cái, “Niệm Niệm sẽ về ngay giờ đó!”

Hồng y lại chú ý đến bóng dáng màu xám cách đó không xa, “Không, không phải sẽ... Niệm Niệm cậu ấy... Đã đã trở về...”

“Hả?” Lam y nhìn theo ánh mắt của đối phương, không ngoài dự liệu lại càng hoảng sợ, “A... A... Sao, sao lại... Nhanh như thế?”

“Cái gì mà sao mà nhanh như vậy?” Bóng dáng màu xám chỉ chớp lát liền đến trước mặt hai người, “Túi cát mà mình để các cậu trông đâu?”

“Cát, túi cát?” Hai đứa bé xoay đầu lại, đáp ứng, “Túi cát nó...”

“Đi đâu vậy?” Nữ hài tên Niệm Niệm chau mày lại, cũng chỉ là cô nương năm sáu tuổi, đã mang theo một chút khí thế không giận tự uy, “Không phải để cho các cậu để ý thật kỹ sao? Đi đâu vậy?”

Hồng y đột nhiên như bị dọa, nước mắt bá một phát chảy ra, “Oa... A, người mình không phải cố ý đâu...”

“Này này, cậu khóc cái gì chứ?” Niệm Niệm không kiên nhẫn thở dài, “Túi cát ở chỗ nào?”

“Ồ, chúng mình không phải cố ý, chỉ là, không nghĩ là, liền quăng lên trên cây...” Minh y nhỏ bé của lam y sợ hãi chỉ một cái, cẩn thận đáp, “Bởi vì, thực sự quá dễ nhìn...”

“Cái gì?” Nữ hài áo xám chợt ngẩn ra, tiếp theo liền giận dữ, “Các cậu chơi cái gì? Đó là cha mình làm cho mình, các cậu chơi mà làm hỏng thì làm sao bây giờ?” Chưa nói xong, liền dứt khoát cõng giày ra, liền leo lên thân cây, “Nhìn xem có người hay không, để nương mình thấy là mình chết chắc rồi!”

“Ừ, ừ...” Hai nữ hài không ngừng bận rộn gặt đầu.

Tay chân nữ hài áo xám rất lưu loát, thuần thục leo lên cây, vươn mình một cái, sau đó nhẹ nhàng trượt, liền cầm túi cát vào trong mình, quá trình mất không quá nửa phút.

Cầm túi cát xuống dưới, chuyện thứ nhất nữ hài để ý không phải túi cát như thế nào mà là kiểm tra lại y phục của mình, vỗ vài cái bụi bặm trên người, nhìn kỹ trái phải, lúc này mới buông lỏng nói, “Tốt quá, tốt quá, không có làm hỏng, làm hỏng y phục cha mình làm, nương sẽ giết mình.”

Sau đó tức giận nhìn hai nữ hài, giống như thị uy mà giọng quá đằm nhỏ, “Sau này túi cát còn để cho các cậu quản, các cậu làm hỏng hoặc là để cho nương mình biết, mình không tha cho các cậu đâu!” Thấy hai nữ hài không ngừng bận rộn gặt đầu, Niệm Niệm vừa lòng, “Chúng mình chơi tiếp đi!”

Chơi tiếp? Nếu như có thể.

Thiếu phụ ở một bên cười đến tự nhiên, “Niệm Niệm, cho hỏi công khóa của con làm xong chưa vậy?”

Tiếng nói đột nhiên xuất hiện thành công làm co bóng dáng của nữ hài áo xám cứng đờ, sợ run giật mình, liền cười xoay người chạy về phía thiếu phụ, “Nương, sao người lại đến đây? Người mình đang định đi giặt quần áo giúp cha đó!” Từ nhỏ cậu ấy chỉ biết, trước mặt nương nhà mình, nói một chút điều cha thật tốt hoặc các thứ liên quan còn có tác dụng hơn với việc lấy lòng nương nhiều.

Không ngoài dự đoán, vẻ mặt âm trầm của mẫu quả nhiên hơi chuyển tốt một chút, đáng tiếc, chỉ là hơi mà thôi.

Thiếu phụ nhú mày, tiếp tục nói, “Đừng đánh trống lảng, viết xong công khóa chưa?”

Tiểu cô nương rụt cổ một cái, “Nương, mình đã, có thể thuộc lòng...”

“Hỏi con có viết xong chưa, không có hỏi con có thuộc hay không.” Giọng nói của thiếu phụ giống như hờ hững, “Viết chưa?”

“Con, con sẽ đi viết ngay đây!” Dưới giọng nói càng ngày càng nguy hiểm mà chỉ mình mới có thể hiểu của nương nhà mình, nữ hài nháy mắt nhìn về phía nữ hài cầm túi cát, ý bảo đừng nói túi cát là của cậu ấy, sau đó nhanh chóng chạy về nhà.

Thiếu phụ mỉm cười gật đầu nhìn về phía hai đứa bé, ôn nhu nói, “Niệm Niệm của nhà thăm phải đi làm công khóa, các cháu chứ chơi vui đi nhé!” Sau đó xoay người rời đi.

“Đáng ghét, vì sao nương nhà mình không thể ôn nhu giống như nương của Niệm Niệm chứ!”

“Đúng vậy, chẳng qua thật lạ, nương của Niệm Niệm ôn nhu như vậy, vì sao Niệm Niệm còn sợ hãi thăm ấy chứ? Thật nghe lời.”

“Hừ! Nếu như mình có nương tốt như vậy, mình nhất định cũng sẽ nghe lời!”

“Còn nói nữa! Cậu đã làm bài tập chưa?”

.....

Trong phòng.

Thiếu phụ bị kích lệ là ôn nhu dễ thân đang nhẹ nhàng cười với nữ hài, “Nếu oán trách với cha con...” Miệng cười càng thêm tươi, “Nương không ngại đi tư thực của con mượn thước trở về nhà ~”

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Ông ngoại

Tiểu cô nương áo xám thở phào một cái, buông bút lông, “Cuối cùng cũng viết xong, a, mệt mỏi quá.” Xoa cổ tay, ngẩng đầu nhìn thời gian ngoài cửa sổ, mặt tiểu nha đầu giãn ra, “Nha nha! Vẫn còn một chút thời gian để chơi đâu”

Đang nói chuyện, liền nhanh chóng nhảy dựng lên, “Nương, nương, con làm xong bài tập rồi!”

Xông vào buồng trong thật nhanh, tiểu nha đầu không quan tâm cầm trong tay bài tập đưa cho nương đang vui ở trong lòng cha, vẻ mặt là vui không nhận được, nhưng đồng thời cũng cố gắng duy trì một chút quy củ --- trước mặt nương của nàng, dù thế nào nàng cũng không dám quá mức thô lỗ, nương nàng không tốt tính như cha đâu!

“Viết xong?” Thiếu phụ nhẹ nhàng nhú mày, nhận lấy tập giấy trong tay nữ hài, nhìn chăm chú một lúc, mới gật đầu, cũng không tệ lắm, vậy đi chép lại một lần sách giáo khoa đi.”

“Hà?” Nữ hài khiếp sợ ngẩng mạnh đầu nhìn một cái, sau đó cúi đầu, đáng thương, “Nương...”

“Nghiêm phạt vì con không làm bài tập mà lại chạy ra ngoài chơi, tất nhiên, còn có cả việc con giẫm lấy thứ mà cha con cho mang đi giấu nữa.” Thứ thiếu phụ nói đương nhiên là chỉ cái túi cát.

Tiếng nói vừa dứt, không ngoài dự liệu cơ thể nam nhân đang ôm thiếu phụ cứng một chút.

Tiểu nha đầu biu biu môi, mắt to mang theo ánh nước, xin giúp đỡ liếc về phía cha của nàng.

Nam nhân bị nhìn cẩn thận ngấm nữ tử trong ngực, lại nhìn nhìn một chút nữ nhi bởi đồ vật mà bản thân len lén làm cho mà bị hại thảm, cuối cùng quyết định mở miệng, “Phong Nhi, coi như thôi, tiểu hài tử đều thích chơi mà.” Do dự một chút, rụt cổ một cái, “Làm đồ vật cho con, con không nói cho nàng biết, đều là ta sai... Không liên quan đến tiểu hài tử...”

Nữ tử ngẩng đầu nhìn tướng công nhà mình đang nhìn mình, cười đến ngọt ngào, “Ha ha, Thư Nhi thật sự là bệnh khuê nữ đâu ~”

Nam nhân run lên một cái, lấy lòng ôm nữ tử càng chặt hơn, lại rụt cổ một cái, một bộ đáng mặc cho xử lý.

Nữ tử được gọi là Phong Nhi nhẹ nhàng quay sang bên cạnh, liếc nhìn bộ dáng nhỏ nhắn người của tướng công nhà mình, cười càng thêm sáng lạn, xoay đầu nói, “Niệm Niệm, con đi ra ngoài chơi đi!” Đang nói chuyện, nhẹ nhàng gây gây tóc dưới đầu nam nhân, “Nương và cha người còn có chuyện muốn làm, con đi chơi càng xa càng tốt, nếu còn nghe trộm như lần trước, cha con sẽ càng gặp thêm phiền phức đó!”

Nữ tử cười lên, trong nháy mắt nước mắt sắp chảy ra, không suy nghĩ nói, “Nương, nương, nương con cũng không dám nữa, người đừng phạt cha có được hay không? Nương phạt con, ừ, phạt con có được hay không?”

Lần trước chính là như vậy, cha vì nàng mà làm cho nương không vui, nàng đứng ngoài phòng nghe trộm, kết quả lại có thể nghe được cha luôn luôn kiên cường, dù đổ máu cũng không khóc lại bị nương phạt hình như rất đau, vẫn luôn kêu.

Rõ ràng chính là lỗi của nàng, không nên phạt cha mà!

“Nương!” Nghĩ lại càng thấy khó chịu, nữ tử nhào qua, cẩn thận nắm góc áo nữ tử, “Nương... Con ---” vốn còn muốn biện giải, lại không ngờ bị nương nhà mình vỗ một cái lên đầu, “Chưa nói muốn phạt cha người.” Nữ tử buồn cười lắc đầu, “Chỉ là muốn nói với cha con một ít chuyện.”

“Niệm Niệm cũng muốn nghe.” Mặt nhỏ tràn đầy vẻ phòng, tiểu nha đầu chỉ sợ nương đáng sợ của mình bắt nạt cha ôn nhu.

Nữ tử nhíu mày, giọng nói hơi mang theo, ảo não, “Con lại không đi chơi đùa nữa sao?”

“Không đi!” Đầu nhỏ kiên quyết lắc đầu.

“Tốt lắm, đi chép sách đi!” Nữ tử rất bình tĩnh, nhìn mặt nữ tử trong nháy mắt biến thành bánh bao.

Một bên nam nhân buồn cười nhìn nữ tử vênh không đầu lại mẹ của nàng, cẩn thận cúi đầu quan sát vẻ mặt của thê chủ nhà mình, liền đỡ dành, “Mẹ người rất ít phạt cha, yên tâm đi chơi đi!”

“Nhưng mà....” Tiểu nha đầu nhìn nam nhân, vẻ mặt lo lắng, thẳng đến -- nữ tử quyết đoán xoay người, ấn môi lên mặt của tướng công nhà mình.

Cơ thể nhỏ của nữ tử đột nhiên cứng đờ, sau đó nhanh chóng xoay người, “Nương, cha, con đi ra ngoài chơi đây!”

“Hừ! Tiểu nha đầu không có mắt.” Nữ tử cười khẽ một tiếng, xoay người lại, tươi cười có chút... tự đắc, “Thư Nhi, lúc nào chàng khâu cho tiểu nha đầu kia túi cát vậy? Sao ta không thấy chứ?”

Nam nhân cúi đầu, trong lòng một mặt yên lặng ủy khuất, “Đó là chút vải thừa sau khi may y phục cho nàng thôi”, một mặt hiểu rõ vì sao thê chủ nhà mình lại đột nhiên không lý do ăn dấm nữ nhi nhà mình, cẩn thận suy nghĩ làm sao để cho nàng nhanh chóng hết giận.

Thực ra, cũng không khó khăn lắm!

Nam nhân cúi người, đỏ mặt, lấy tay kéo mở y phục ra, sao đó lấy một nhẹ nhàng lên trên mặt nữ tử.

Nếu như tiểu cô nương vừa chạy đi lại nghe trộm một lần, có thể lại cho rằng nương đang “phạt” cha của nàng đi!

....

Làm xong việc mà tiểu tử không nên biết, nam nhân thỏa mãn thở hắt ra, chưa hết thỏa mãn mà ôm nữ tử vào trong ngực, nhắc chân đáp lên, quan tâm nói: “Đừng để vị nhiễm lạnh, cả người đều mồ hôi.”

“Ừ.” Nữ tử cọ cọ lồng ngực của đối phương, nghĩ đến điều gì, lại bĩu môi, “Hừ, cho rằng làm một lần thì ta sẽ nguôi giận sao? Chàng liền hướng về đứa bé kia, ta đều đã nhìn năm năm rồi!”

“... Xin lỗi, đều là lỗi của ta. Nhưng mà, nó còn nhỏ, chung quy cần chăm sóc.” Nam nhân cúi đầu, vỗ về lưng nữ tử đỡ dành, “Ta tất nhiên là hướng về Phong Nhi mà, chỉ là đôi khi... Phong Nhi đối với đứa bé kia... Có chút, nghiêm khắc quá, nó mới năm tuổi mà.”

“Hừ! Năm tuổi thì làm sao chứ?” Nữ tử hung hăng đá nam nhân một cái, lúc này mới bĩu môi nói, “Được rồi, ta là hơi nghiêm khắc, nhưng đây còn không phải bởi vì chàng quá mềm lòng? Ta không nghiêm một chút, đứa bé kia liền héch mui lên trời.”

“Đúng là...” Nam nhân suy nghĩ một chút, gật đầu cho là đúng, lấy tính nết của hắn, đích xác quá dễ nuông chiều hài tử.

Nữ tử đắc ý ngoéo... môi một cái, lại như trẻ con chia kẹo, trong giọng nói hơi có chút tức giận: “Đừng trách ta ghét nó, chỉ là bởi vì nó, người ta từ nữ tử trực tiếp vượt đến hàng ngũ thiếu phụ! Rõ ràng mới hai mươi lăm, cũng không phải tuổi nên thành thân, ta dám đánh cược bạn học của ta không có một người nào kết hôn ở cái tuổi này! Chứ đừng nói giống ta, hài tử đều có thể đánh nhau!”

“Rõ ràng, còn không chơi đủ đâu! Thật là.”

Nam nhân mỉm cười, nắm chặt cánh tay của nữ tử, “Xin lỗi...”

“Không phải lỗi sai của chàng mà!” Nữ tử xoay nghiêng người, đối mặt với nam nhân, nhẹ nhàng xoa bụng nam nhân, “Cảm ơn chàng đã cho ta hài tử.”

“... Ừ.”

***

Tay chân tiểu nha đầu áo xám rất là linh mẫn, vài cái di chuyển liền thuận lợi cướp được túi cát, làm cho hai tiểu nha đầu đang chơi liền cùng đến vây công, lại cũng không chiếm được lợi ích gì.

Một bên, một bóng dáng lẳng lặng nhìn ba đứa bé đùa giỡn, khuôn mặt từ trước đến nay luôn nghiêm túc lại có thể mang theo một chút cười nhẹ tự hào khó nhận thấy.

“Tay chân không tệ, tựa như con khỉ nhỏ, giống Phong Nhi.” Tự nói chuyện, giống như đồng ý với ý nghĩ của mình, khẽ gật đầu.

Không đành lòng cắt đứt trò chơi của mấy đứa trẻ, bóng dáng ấy chỉ đứng yên lặng, nhưng cũng có chút vui vẻ.

Cho đến khi trời dần dần tối, nữ hài áo xám không nhận được dừng lại nhú mây, “Này, trời cũng sắp tối rồi, tôi phải về nhà rồi!” Dứt lời, cũng không dừng lại, không để ý hai đứa trẻ kia còn chưa thấy chơi đủ, dứt khoát xoay người rời đi.

Bóng dáng khó nhận ra gật đầu vài cái, không tòi, còn là một đứa trẻ rất biết tự chủ, nuôi được hài tử lớn như vậy cũng không dễ dàng rồi! Tuy rằng, sợ rằng nguyên nhân chủ yếu chiếm không nhỏ là do uy hiếp của nương nó với nó.

Con gái nhà mình, nổi giận lên thì thật là không dễ trêu đâu!

Bóng dáng lẳng lẽ theo đuôi nữ hài, muốn cùng về nhà với nó, nhưng sau khi theo không lâu, nhẹ nhàng nhú mây.

Theo tài liệu Đàm Ảnh cho hắn, cũng không có biểu hiện nhà của con nhà mình ở cái phương hướng này đâu! Đàm Ảnh người này bình thường không quá nghiêm túc, nhưng chất lượng công việc cũng tương đối đáng tin cậy.

Nếu như vậy, nói đúng hơn, đứa trẻ này... Thật cảnh giác mà!

Càng cảm thấy hài lòng với đứa trẻ này, bóng dáng kia khó thấy cười cười, thậm chí cảm thấy ngay cả sự chán ghét đối với cha của đứa bé kia cũng đều giảm đi nhiều.

Đi nhanh mấy bước, bóng dáng đi theo sát thú vui của cháu ngoại nhà mình, vừa muốn bước lên làm rõ thân phận của mình, nhưng không nghĩ, tiểu nha đầu trước mặt đột nhiên lùi lại, một cái liền không thấy bóng người.

Bóng dáng dừng chân, khe khẽ lắc đầu, sau đó xoay người, không cần tốn nhiều sức liền tránh thoát tầng đá rơi từ trên cây xuống.

“Đừng làm ồn, ta là ông ngoại con.” Bóng dáng kia --- một nam nhân trung niên nhẹ nhàng nói, “Nếu không tin, dẫn ta đi gặp mẹ con liền biết.”

Tiếng nói vừa dứt, xung quanh một lúc lâu vẫn không có bóng người.

Nam nhân lại lắc đầu, đột nhiên muốn làm khó dễ, bước lên trước vài bước kéo nữ hài ra, lời y phục của nàng bình tĩnh lặp lại: “Ta là ông ngoại con.”

“Hừ! Người nói phải thì là phải sao? Nếu là ông ngoại ta thì lên lút đi phía sau ta làm cái gì?” Tiểu nha đầu bị nam nhân kiềm chế không vùng vẫy được, dùng sức thật mạnh, cố gắng tránh ra từ trong tay nam nhân, lại ngoài ý muốn phát hiện sức lực của nam nhân sợ là còn lớn hơn so với nương nhà mình.

Nếu nó giãy thật mạnh, mẫu thân có lúc còn không giữ được nó đâu! Tuy rằng bình thường nó hay thích đùa đùa chứ không có can đảm thật sự đối kháng với mẫu thân nhà mình.

Thế nhưng nam nhân này, lại thực sự cho nàng một cảm giác vô lực cho dù thế nào cũng không tránh thoát được. Rõ ràng chỉ là một người nam nhân thôi mà!

Nam nhân kia cũng không cho nàng thời gian khiếp sợ, nhẹ nhàng ôm ngang nàng lên, liền đi về phía nhà của Lê Phong.

***

Thiếu phụ ngựa đầu nhìn trời, hơi nhú mây, “Kỳ quái, đứa bé kia không nghe lời giờ lại còn chưa về nữa, hay là xảy ra chuyện gì rồi?”

“Ừm, để ta đi tìm một chút.” Nam nhân nghe thiếu phụ nói vậy đứng dậy, tuy nói là đi tìm, nhưng trong lòng cũng không có gì quá lo lắng.

Không nói người dân nơi đây thuần phác, cho dù chẳng may gặp được ăn mỳ, theo trình độ tinh quái của tiểu nha đầu kia, sợ là cũng không thể cướp được cái gì của nàng.

Nghĩ vậy, nam nhân không nhận được cười lên một tiếng, nha đầu kia, không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ nương nàng.

Nữ tử cũng lo lắng, đứa bé kia cũng mới năm tuổi thôi! Quét đất qua loa hai cái, liền ném cái chổi đi, “Ta đi với chàng, nha đầu chết tiệt này!”

Chỉ là không ngờ, thê phu hai người còn chưa bước ra cửa sân, nữ nhi nhà mình đã trở về, hoặc nói là, bị một người ôm trở về, Lê Phong phản ứng đầu

tiền, xem hài tử có bị thương chỗ nào không, vội vàng chạy vài bước đến bế hài tử, lại chỉ thấy hài tử hất cánh tay của người kia ra, liền nhẹ nhàng nhảy xuống đất, nào có nửa phần có chuyện? Lúc này thiếu phụ mới thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn người đến.

Không nhìn không sao, vừa nhìn liền kinh sợ, “Cha...” Nam nhân đằng sau cũng tiến lên một bước, vô tình hay cố ý che nữ tử, như là sợ bị đối phương cướp đi.

Lê Duy Tuyền khó chịu với phản ứng của hai người, lại cũng không biết biểu đạt ra sao, chỉ nhàn nhạt gật đầu, dùng giọng nói nhẹ nhàng nhất có thể, “Thế nào, để cha con đứng bên ngoài?” Lại là giọng nói nghiêm khắc của cha (-_-)

Thiếu phụ gật đầu, “Cha, mời vào.”

Mấy người vào trong sân, chỉ để lại một tiểu nha đầu đứng ngoài cửa khiếp sợ tự nói, “Thì ra, mình còn có một ông ngoại à!”

“Thế nhưng vì sao, hình như nương không thích ông ấy lắm nhỉ.”

Nam nhân trung niên vào nhà hơi loạng choạng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Kết thúc

Nhà hiện tại, Lê Phong thấy tuyệt đối là mặc dù đơn sơ nhưng ấm áp, dường như hoàn mỹ không có gì xoi mói. Thế nhưng, trong mắt nam nhân trung niên ẩn hình không nữ nào đó, liền hoàn toàn không phải chuyện như vậy đâu!

Lê Duy Tuyền ưu nhã nhíu mày, xoay người nhìn về phía Lê Thu, khẽch... mỗi một cái, giống như bình tĩnh, lại đơn giản có thể để trong lòng Lê Thu căng thẳng.

Thỏa mãn phản ứng của Lê Thu, Lê Duy Tuyền mở miệng, “Người chỉ có bản lĩnh để con gái ta ở loại địa phương như vậy sao?”

Lê Thu nghe vậy, mím môi một cái, không biết nên nói cái gì cho phải, Lê Phong cũng chau mày, chắn trước người hắn, âm thầm đè nén một chút sợ hãi với cha của mình, mở miệng nói: “Cha... ở chỗ này, người nên nuôi gia đình là con mới đúng.”

“Phải không.” Khẽ nhíu mày, nhưng giọng nói của Lê Duy Tuyền cũng không có gì quá mức phập phồng, “Ta lại chỉ biết, từ nhỏ con liền nên được người hầu hạ.” Đang nói chuyện, xoay người đi về phía gian nhà, “Nếu như được gả cho một người đàn ông bình thường.” Hai chữ bình thường có ý nhấn mạnh thêm.

Nam nhân bị chỉ cúi thấp đầu, nữ tử vội vàng nắm tay nam nhân, chỉ sợ hắn lại xuất hiện suy nghĩ gì không tốt, lại hít sâu mấy hơi, bình phục tâm trạng rối loạn của mình.

Thấy hai người, đặc biệt con gái nhà mình nhăn nhó, bỗng nhiên Lê Duy Tuyền có chút ảo não, lại chẳng biết tại sao, vẫn kiên trì việc làm của bản thân, như bình thường đi vào phòng.

Lê Thu thấy thế, vội vàng thu hồi hồ thẹn ửng oái đi theo, thấy đối phương chọn xong cái ghế ngồi vào chỗ của mình, liền ân cần xoay người muốn pha trà, lại ở nửa đường ngừng lại, có chút không biết là sao.

Trà thô nhà nông, nam nhân cả người quý khí này... Sợ là không thềm liếc mắt đi!

Nhưng mà, không pha trà, hắn nhưng thật cũng không biết làm gì để chiêu đãi.

Nhưng mà, thê chủ hắn ở sau người thộc hắn, ánh mắt nghiêng nhìn về nơi để trà, rõ ràng cho thấy muốn hắn đi pha.

Dùng một chút, hắn xoay người, rửa sạch cái cốc tốt nhất, cẩn thận ngâm vào nước, lại tri ki pha một độ ấm thích hợp, liền bung đến. Cho dù nam nhân kia xem thường, tóm lại cấp bậc lễ nghĩa không thể bỏ.

Không biết là không ngoài dự liệu, nam nhân chỉ nhàn nhạt liếc cái ly trà kia một cái, liền giống như không thấy được, quay đầu, chỉ chỉ tiểu nha đầu đi theo vào phòng, nói với Lê Phong, “Đưa bé kia, là con của con?”

“Vâng.” Nữ tử cúi đầu, trả lời.

Nghe xong câu trả lời chắc chắn, nam nhân quay đầu, nhìn về phía nha đầu kia, “Cháu tên là gì, mấy tuổi?”

“Tên là Lê Niệm, năm tuổi.” Tiểu nha đầu ngẩng đầu lên, nhoẻn miệng cười, một bộ ngây thơ không sợ người lạ, cực kỳ giống, cực kỳ giống mẹ của

nàng lúc nhỏ.

Trong lòng nam nhân gọn sóng, rồi lại thở dài mang theo chút chua xót.

Từ lúc nào, bé gái thích nhất gói đầu lên đùi hắn, đã học được về mặt phòng bị với hắn, đã cách hắn ngày càng xa chứ?

Chắc, vào lúc mẹ con bé chết... Đầu là do hắn sai...

Trong lòng nam nhân lạnh lẽo, chỉ đành thở phào mấy hơi, ngẩng đầu còn muốn hỏi chút gì, đã thấy đôi mắt to của đứa bé kia nhìn chăm chú trên bàn trà, nhanh nhẩu hỏi, “Ông ngoại, vì sao người không uống trà cha pha cho người vậy? Cha pha uống rất ngon, nướng rất thích, ông ngoại không thích?”

“Hờ? Tất nhiên là có.” Nam nhân nhìn khuôn mặt tươi cười của hài tử, khẽ gật đầu một cái, cho một đáp án khẳng định, liền cảm ly trà trên bàn, tiểu nha đầu thấy vậy, cười càng thêm tươi tắn.

Theo lời nữ hài cẩn thận uống một hớp, nam nhân hơi dừng một chút, nói: “Hài tử ngược lại không tệ.” Nói ra khỏi miệng, lại thấy hối hận, vì sao hắn phải khen hài tử của nam nhân vô dụng này chứ? Con gái quý giá nhất của hắn cho hắn, nhưng căn bản hắn lại chăm sóc không tốt.

Chỉ là, thấy tiểu nha đầu mừng rỡ khi nghe được lời khen, một chút không thoải mái nhỏ trong lòng liền biến mất không còn bóng dáng.

Lần đầu tiểu nha đầu biết mình còn có một ông ngoại, tuy rằng lần đầu gặp mặt không để lại ấn tượng tốt gì cho nó, nhưng lại hình như rất thích hắn, tất nhiên, quan trọng hơn là, hắn người nam nhân thứ hai mà nó không thấy chút yếu ớt nào ngoại trừ cha của mình, điều này khiến cho tiểu nha đầu có chút hưng phấn, giống như người bị điên, hai ba phát liền nhào đến trước mặt nam nhân, đỡ lấy thành ghế, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên như hạt đậu nhỏ, ngay cả cha nó ho khan với nó cũng không chú ý đến.

Lê Duy Tuyên uống cạn ly trà, liền thả cốc, lắng lắng nghe tiểu nha đầu hăng hái nói về những chuyện nhàm chán của tiểu hài tử, lại không cảm thấy chút thiếu kiên nhẫn nào.

Hắn còn nhớ, Phong Nhi của hắn, khi còn bé cũng như vậy, ngồi ở trên chân của hắn, cái miệng nhỏ nhắn không phải ăn chính là nói, cũng không dừng lúc nào.

Thật ra thì, Lê Duy Tuyên nhớ kỹ, sao Lê Phong lại không nhớ rõ chứ?

Nữ tử nhìn nam nhân rất kiên nhẫn nghe tiểu nha đầu không ngừng nói, hơi có chút xuất thần.

Không giống như bây giờ, quan hệ giữa nàng và hắn rất tốt, vô cùng tốt.

Khi đó còn nhỏ tuổi, hôm nay cũng đã không nhớ rõ lắm, nhưng nàng lại có ấn tượng, hắn đã từng như bây giờ, nghe nàng lúc nhỏ kể không ngừng những chuyện nhỏ nhàm chán này --- nàng từng cho rằng đó là mơ, hắn luôn bề bộn nhiều việc, lại ghét nhất bị người khác làm lãng phí thời gian, làm sao sẽ hạ mình nghe nàng nói những thứ này?

... Nhưng bây giờ, hắn đang nghe...

Bên này, Lê Phong xuất thần, bên kia, Lê Thư cũng không ngồi yên, hắn hơi nhíu mày một cái, đứng dậy, nhẹ nhàng kéo hài tử đến bên người, cúi thấp đầu nói xin lỗi: “Thất lễ, nhạc... Lê đại nhân. Tiểu hài tử không hiểu chuyện.”

“Không sao.” Lê Duy Tuyên nói một câu, không vừa lòng vì bị cha của nó cắt đứt, rồi lại kéo nữ hài nghe lời không phản kháng đến bên cạnh mình, “Để cho nó tiếp tục.”

Lê Thư có chút khó hiểu, nhưng vẫn thả tay, lùi bước ngồi xuống.

Tiểu hài tử cũng không để ý nhiều như vậy, cười ngẩng đầu, vừa muốn tiếp tục, lại chợt phát hiện mình không nghĩ ra đề tài gì để nói nữa, liền dứt khoát mở miệng hỏi một câu, “Ông ngoại, sao nướng không thích người vậy?”

Sẽ nói thế nào đây, phần lớn mọi người đều không thích hài tử không hiểu chuyện...

Lê Thư run lên bần bật, vội vàng ngẩng đầu nhìn nam nhân kia, thấy hình như vẻ mặt của nam nhân cũng không tốt lắm.

Chỉ là, không đợi hắn có ý kéo đứa bé qua, nam nhân liền mở miệng trả lời, “Không có, sao con lại cảm thấy mẹ con không thích ta?”

“Vừa nhìn đã thấy rồi!” Tiểu nha đầu không nhìn ra điều gì, vẫn ngây thơ hỏi.

Nam nhân hơi dừng một chút, câu nói “Đó là do con nhìn lầm rồi” còn chưa nói ra khỏi miệng, liền đã bị người đoạt trước, “Cha, người đến chỗ này làm gì.” Đúng là Lê Phong.

Nữ tử ngẩng đầu, trong mắt không nhìn ra tâm trạng gì, thấy nam nhân không có động tĩnh gì, liền đem câu này không phải là một câu hỏi, mà là câu trần thuật, giống như lệnh đuổi khách lập lại một lần, “Cha, người đến chỗ này làm gì.”

Lê Thư nhìn thê chủ nhà mình, không biết phải làm sao, chỉ có thể nhẹ nhàng kêu, “Phong Nhi.”

Sao có thể vô lễ với trưởng bối như vậy? Lại còn... Trưởng bối mà từ trước đến nay bọn họ vẫn sợ hãi.

Nữ tử không nói chuyện.

Thực sự, nàng cũng không biết bản thân bị làm sao, có lẽ là ngày hôm nay nhớ đến, nhiều chuyện lộn xộn khi còn bé, rất nhiều?

Từ trước đến nay nàng không thích cha của mình, lại chưa bao giờ vô lý như thế, nàng thực sự không biết mình bị làm sao vậy.

Hoàng loạn như vậy, vội vàng, giống như muốn xác định điều gì.

Nam nhân đối diện yên lặng, nhất thời bầu không khí có vẻ vạn phần quỷ dị.

Lê Phong chỉ nói nhất định bản thân hoa mắt đứng không, nếu không tại sao nàng lại cảm thấy nam nhân đối diện giống như đang bị thương, giống như là, nếu như có thể khóc, thì đã khóc lên rồi.

Giống như cũng không lâu lắm, lại như đã qua thật lâu, ngay lúc đến tiểu hài tử cũng nhận ra bầu không khí bất thường thì, nam nhân mở miệng: “Thế nào, ta đến thăm con gái của mình cũng cần bị hỏi một chút tại sao chắc?”

Nam nhân đẩy mình kinh nghiệm thương trường chỉ nói bản thân rất bình tĩnh, lại không biết, giọng nói của hắn từ lâu đã run lên.

Lần đầu tiên bị con không che dấu sự chán ghét như thế mà...

Chỉ là hắn, có một chút buồn mà thôi, thật sự...

Nam nhân mím môi một cái, thấy hô hấp có chút khó khăn, giống như lần đầu tiên, người kiên cường mạnh mẽ như hắn, thực sự không biết nói cái gì cho tốt.

Chỉ là, hắn cũng thật không ngờ, nữ tử đối diện nhìn hắn, lần nữa mở miệng nội dung lại hoàn toàn ngược lại với phán đoán của hắn: “Vậy, cha muốn ở đây không? Phía nam vẫn còn phòng trống.”

“Nếu như con không sợ nghèo quá, vậy thì được.”

Nam nhân nhìn về phía nữ tử, chưa bao giờ biểu đạt tâm trạng của mình rõ như lúc này, đầy mặt ngạc nhiên, cứng đờ gât đầu.

Mà lúc này, bên kia.

Tiểu Ninh vứt cây cỏ đi, nằm úp sấp ở trong xe ngựa có chút bất đắc dĩ, “Ôi chao, ta nói... Vì sao chúng ta lại đi ra dễ dàng như vậy?” Hít sâu một hơi chợt đứng dậy, “Này này, mấy lão hồ ly trên triều thì sao? Lúc này không gặp tự nhiên ta thấy buồn chán quá!”

“Còn thấy buồn chán hả!” Lưu Quý nhẹ nhàng liếc mắt, “Nếu thật sự đấu với các nàng, chúng ta căn bản không có phần thắng, chẳng biết tại sao nhưng nếu các nàng có thể một mắt nhắm một mắt mở để chúng ta trốn thoát, tốt nhất nên biết quý trọng.”

“Ôi chao, ta không phải chỉ nói một chút cho vui thôi sao!” Tiểu Ninh nhếch mi, nằm úp sấp trở lại, “Ngươi nói, là ai giúp chúng ta vậy?”

“Ta biết... Cho dù là hoàng nữ tiền triều Mạnh Triều Thần hay là Lê Phong các nàng, sợ là đều có tâm vô lực!”

“Đúng vậy, cho nên, thực sự là, chỉ có hắn sao?” Tiểu Ninh gât đầu, giống như khẳng định suy đoán của mình, “Nếu như là con cáo già cực phẩm kia, có thể làm được cũng không kỳ quái đâu!” Nhìn chăm chú cò đuôi chó trong tay, “Chỉ là không nghĩ đến, ông ta lại có thể giúp chúng ta... chẳng qua, thực ra cũng lẽ phải thôi! Tuy rằng rất khó nhìn ra, nhưng trời biết ông ta có bao nhiêu đau lòng nha đầu kia đâu!”

“Lắm bảm cái gì mà lâu vậy.” Nữ tử một bên nhui mày, “Muốn mua cái quan tài gì, cho ai?”

“Gấp cái gì, đi đến chỗ nương cha của ngươi hay đến chỗ Lê Phong trước đây?”

“... Trước đi xem nương đi, biết nữ nhi lại không phải con ruột của mình, sợ là trong lòng cũng rất khó chịu.”

“Rất khó chịu? Hừ! Không biết năm đó các nàng đối xử với Lê Thư như thế nào!”

...

***

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng trước mặt, Mạnh Triều Thần không nhịn được lấy tay捏 một chút, lại làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn, nàng không nhịn được cười lên một tiếng, ngả ngời nói: “Thế nào? Trụy Nhi? Mới đưa chàng một cây trâm mà đã vui vẻ như vậy?”

“Ngươi, ngươi, ngươi hư hỏng!” Giọng nam xinh đẹp như trẻ con, khuôn mặt mang theo rặng mây đỏ hơi đẩy nữ nhân một cái, lại dậm chân một cái, cuối cùng không nhìn được xoay người chạy đi, giả vờ không nghe được tiếng tru đùa sau lưng, “Ôi! Sao lại xấu hổ như vậy? Chờ đến lúc ta đến nhà

nàng xin cưới, chàng phải làm thế nào bây giờ đây!”

Ai, ai cần người xin cưới chứ! Trong lòng nam hài hơi cãi lại, khoe miệng lại không tự chủ ngày càng cong lên....

***

Ngoài thành, lạnh lẽo vắng vẻ, một phần mộ cô đơn.

Một lão đạo sĩ đứng yên trước mộ phần, im lặng giống như không tồn tại.

Một lúc lâu, người nọ bỗng nhiên mở miệng, âm sắc nhàn nhạt lại mang theo linh hoạt kỳ ảo, nhưng lại không che được mang theo vui sướng, “Liên Nhi.. Liên Nhi, ta chỉ biết, con của chúng ta, con của chúng ta, nhất định sẽ có cuộc sống hạnh phúc.”

“Chàng nhìn thấy sao” Hài tử của chàng, ngày thường xấu thì sao?”

“Chàng nhìn thấy sao? Nó được nâng ở trong lòng bàn tay đó thôi! Giống như năm đó chúng ta vẫn hi vọng vậy.”

Nhẹ nhàng cúi người, lão đạo xoa xoa bụi bặm trên bia mộ, “Ta và chàng, cũng nên yên tâm thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.